

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK. KABUSLAR.
MELEKLER. SAVAŞ.

"Okuduğum en iyi
Genç Yetişkin romanlarından biri."

DARK READERS

Sisters Planet

Sis

PAULA WESTON

Gaby Winters'ın kâbusları artık sona ermişti. Ancak hâlâ bilmediği ve inanmadığı çok şey vardı. Eski hayatının büyük bir kısmını hâlâ hatırlamıyordu. Bir zamanlar Refaimler'in, yani saniyeler içinde ülke değiştirebilen kanatsız yarı-meleklerin en iyi dövüşçülerinden biri olduğuna hâlâ inanmıyordu. Ve iblislerin var olduğuna... Ve Rafa'nın yanında kaldığına...

Ama en önemlisi, ikiz kardeşi Jude'un hâlâ hayatta olabileceğine bir türlü inanmıyordu.

Gaby'nin daha öğrenmesi gereken çok şey, yenmesi gereken çok düşman vardı. En önemlisi ise, tüm korkularına rağmen erkek kardeşini bulmalıydı.

MACERA DAHA YENİ BAŞLIYOR,
TEHLİKELİ KARANLIK GİDEREK YAKLAŞIYOR...

Sisters Planet

Çeviren: İnci Nazlı

21

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
yayinlar
www.yabanci yayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sis

Özgün Adı | *Haze*

Paula Weston

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Berke Kılıç

Kapak Tasarımı | Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama | Kübra Tekeli

Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

Kapak Görseli | Getty

1. Baskı, Temmuz 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-42-5

Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Paula Weston, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sertifika No: 29652

Paula Weston

SİS

Çeviren
İnci Nazlı

GÖLGELER'E ÖVGÜLER

"Bu tarzı kendine has ele alışı ve muhteşem karakterleriyle, bu kitap, okuduğum en iyi melekli kitaplardan biri."

–THE OVERFLOWING LIBRARY

"Gölgeler'in hızlı ilerleyen anlatımı, cesur romantizmi ve canlı diyalogları beni kitaba kesinlikle bağladı ve kitabı bitirmek için gece geç saatlere kadar uykusuz bıraktı... Ukala karakter Rafa, genç edebiyatının Edwardlar'ını, Peterlar'ını ve Jacoblar'ını kapının önüne koydu. Keşke bir de gerçek olsaydı..."

–SUN BOOKSHOP

"Melekler ve iblisler hakkında bildiğinizi düşündüğünüz her şeyi unutun... Gölgele, kesinlikle okunması gereken kitap. Güçlü kadın kahramanı, inanılmaz bir mitolojiyle donatılmış harika hikâyesi ve en soğuk kalpleri bile ısıtacak romantizmi ile bu kitap bomba gibi."

–WINTER HAVEN BOOKS

“Lauren Kate’in Düşüş’ünü bitirdikten sonra yeni bir melek serisine ihtiyaç duyan okurlar Gölgele’ye bayılacak. Peşine düşülecek bir kadın kahraman olan Gaby, âşık oluncak çocuk Rafa... Kalbinizi kazanacak daha birçok yönü var.”

–BOOK PROBE BLOG

“Aman Tanrım (neredeyse gerçek anlamda)! Bu kitap genç edebiyatı okurlarını bilgisayarlarının ekranlarından ayırmazsa, başka hiçbir şey ayıramaz. Birçok ihtiyarı da mest edecek. Avustralyalı yazar Paula Weston’ın çıkış romanı, “beni oku” ve “beni film yap” diye bağırarak, hızlı ilerleyen, duygusal bir macera... Daha da çılgınlaşacak bir seriye çılgın bir başlangıç.”

–ADELAIDE ADVERTISER

“Okuduğum en iyi Genç Yetişkin romanlardan biri.”

–DARK READERS

“Aşırı doymuş piyasaya yeni ve taze bir soluk... Tüm paranormal kurgu hayranlarını okuması gereken bir kitap.”

–WONDROUS READS

“Söylemeliyim ki bu kitap, 2012’de okuduklarım listesinin zirvesinde ve bu kitabı aldığım için çok memnunum. Serinin diğer kitaplarını sabırsızlıkla bekliyorum. Eğer başka bir paranormal, düşmüş melek tarzı inanılmaz bir hikâye arıyorsanız... daha fazla aramayın, çünkü buldunuz.”

–FLC FARE

“Aman Tanrım... Bu kitap muhteşemdi! Çok, çok iyi. Büyükle ihtimalle Avustralya’dan çıkan kitaplar arasından bu seneki favorim.”

–BOOKSWOONING

“Eğer geçen hafta bana bir Genç Yetişkin Şehir Fantazisi serisinin hayranı olacağımı söyleseydiniz, size önce boş boş bakar, sonra da suratınıza Friday Brown’un bir kopyasını fırlatırdım. *Sessizce lafını yer* Bu kitaba bayıldım. Bayıldım.”

–TRIN IN THE WIND

“Sert, zeki ve heyecan verici... Okuduğum en iyi melek temalı kitaptı!”

–ALPHA READER

“Bu kitap, okunacaklar listenizin en başında olmalı.”

–INKCRUSH

“Melekler var, iblisler var, yakışıklı çocuklar var, kılıç dövüşü var ve bir de güçlü kadın kahramanı var. Daha ne olsun?”

–SHARPEWORDS

Freddie için...

GEÇENİN SÜKÛNETİNDE

Neredeyse hâlâ o kan gölüne dönmüş gece kulübü rüyalarım görüyor olmayı dileyecektim.

O zaman en azından, burada böyle karanlıkta uzanıp asla yakalayamayacağım düşünceleri kovalamak yerine uyuyor olurdum. Dışarıdaki pelesenkağacı sıcak gecede sakın sakın duruyor; ay, büküm büküm dallarının ince gölgesini duvara düşürüyordu.

Beni rahatsız eden, son hafta içerisinde olanlara bir anlam verebiliyormuşum gibi yapmamın imkânsız olduğu, şu anki gibi sessiz anlardı. Gündüzleri bu bungalovda, kendimi hayatımın kontrolünün hâlâ benim elimde olduğuna dair kandırabiliyordum. Ama burada, karanlıkta, bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Ve hayatımda zaten çok fazla yalan vardı. Bir yıl boyunca dört şeye inanmıştım: İkiz erkek kardeşimin bir araba kazasında öldüğüne, hayatımda başka hiçbir şeyin bu denli öneminin olmayacağına, vahşet dolu rüyalarımın gerçek olmadığına, önceki hayatıma dair anılarımın, Jude'un öldüğü kazada kötü bir şekilde yaralandığım için bu kadar silik olduğuna.

Meğerse bunların hiçbirisi doğru değilmiş ve beni uyanık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tutan şey de hakikatti. En büyük hakikat şuydu: Jude hayatta olabilirdi.

Duvardaki gölge hareket ediyor, keskinleşiyor, bulanıklaşıyordu. Göğsümdeki ağrı yeniden başladı. Jude’u tekrar görebilme ihtimali, bu acımasız umut, nefesimi kesmekte asla başarısız olmuyordu.

Acı ve onun özlemiyle dolu bir yıl.

Kâbuslarla dolu bir yıl.

Ve şimdi de hakikat. İmkânsız hakikat.

Gözlerim yatağımın yanında yerde duran şilteye gitti; Rafa’nın botları şiltenin yanında duruyordu. Oturma odasındaki TV açık, sesi kısıktı; kapımın altından titrek mavi bir ışık sızıyordu. İnce duvarlardan Maggie’nin odasında dolaştığını duyabiliyordum. Jason da yanında olabilirdi, ama muhtemelen oturma odasındaki kanepede ya Rafa’yı görmezden geliyor ya da Rafa tarafından görmezden geliniyordu ve hâlâ bizden biri olduğunu Maggie’ye söylemediği için kendisini affettirme yollarını düşünüyordu. Maggie, bilmediğim için beni affetmişti.

Maggie nasıl uyuyordu? Rüyasında iblisleri görüyor muydu? Ya da beni yakalamak için onu dağda esir tutan üç Refaim’i? Keşke pazartesi ve salı gecelerinin hiç gerçekleşmemiş olmasını sağlayabilseydim. Keşke herkesin ben-den hatırlamamı istediği şeyin ne olduğunu hatırlayabilseydim. Jude’la bir yıl önce gerçekten ne yaptığımızı. Bunu istemiyor değildim.

Yatakta dönüp dışarıdaki yaşlı ağacın silüetine ve gerisindeki yıldızlara baktım.

Rafa, şimdilik güvende olduğumuzu söylüyordu ama kulübesinde kendi yatağında uyumak yerine benim odamın zemininde uyumasına bakılırsa, buna kendisi de pek inanıyor olamazdı.

Gerçi tüm geceyi yerde geçiriyor değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tekrar döndüm, çarşafı üstümden attım. Tekrar üstüme çektim. Tanrım, uyumam lazımdı.

Diğer odada TV'nin sesi kesildi. Birkaç saniye sonra odanın kapısı açılıp kapandı; yatağın yanındaki tahta yer döşemeleri gıcırdadı.

Sessizlik. Uyuyormuşum gibi nefes alıyordum. Dinlediğini hissedebiliyordum. Sonra bir fermuar açıldı, giysiler yere düştü ve Rafa yanıma, çarşafın altına süzüldü. Üzerinden sıcaklık yayılıyordu. Hareketleri yavaş ve dikkatliydi. Nefesi tenime yumuşacık değişiyordu.

Dün geceki gibi, yine bana dokunmuyordu. Önceki gece, yani salı gecesi, Maggie'yi geri aldığımız kamp alanındaki saldırıdan sonra arkama yerleştiğinde ona yaslanmıştım. Bedenlerimiz birbirine değer değmez derhal yerdeki şilteye gitmişti. Yatağımdan kendi yatağına doğru yer değiştirmişti. İşte Refaimler'in sinir bozucu özelliklerinden biri daha; göz açıp kapayıncaya kadar yer değiştirebilme yetenekleri. Hiçbir şey dememişti. Ne bir açıklama. Ne de ukala bir cevap.

İşte o zamandan beri ne birbirimize dokunuyor ne de konuşuyorduk; o da yanımda kalıyordu. Daha önce de yanyana uyumuştuk; Patmos'taki kanepede, Rafa bana kim olduğumu söylediği zaman. Ne olduğumu. O zamanlar benimle şakalaşıyor, beni sınıyordu. Bu seferki yakınlık başkaydı. Adeta kontrollüydü. Gündüzleri bu Rafa'dan eser yoktu. Onun yatak odasında başladığımız şeyi bitirmek istemediğini biliyordum ama istemiyorsa neden benim yatağımda uyuyordu ki?

Arkama iyice yerleşti. Öyle yakınımdaydı ki neredeyse onu hissedebiliyordum. Neredeyse. Derin bir iç çekiş saçlarını oynattı, ensemin gıdıkladı. Gözlerimi kapattım.

Uyumadığımı biliyordu; bilmek zorundaydı. Peki, beni mi sınıyordu, yoksa kendisini mi?

Bir hafta. Her şeyin bu kadar karmaşık hale gelmesi sadece bir hafta almıştı. Rafa'yı bu kadar zamandır tanıyorum. O ise beni çok daha uzun bir zamandır tanıyordu ama ben hiçbir şey hatırlamadığıma göre sayılmazdı. Bir yıl önce hastanede uyanmamdan öncesine dair hatırladığım hiçbir şey gerçek değildi. Refaim'le yaşamım hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Arkama dönmeli, bir şeyler söylemeliydim. Jude hakkında konuşmalıyım. Refaim'den ve bir sonraki hamlelerinin ne olacağından bahsetmeliydim. Onca yıl önce Rafa ile aramda, yani benim her şeyi bilen halimle arasında neler geçtiğini öğrenmeyi talep etmeliydim. Jude'la benim kavgamız hakkında neler bildiğini ona tekrar sormalıyım ve on yıl sonra neden barıştığımızı ve bir yıl önce neredeyse canıma mâl olacak ne yaptığımızı. Ama cevaplar onda değildi ve ben de yatağımdan gitmesini istemiyordum. Şu diğer düşüncelerle yalnız kalmak istemiyordum.

"Biraz sessiz olabilir misin," dedi Rafa. "Düşündüğünü buradan duyabiliyorum."

Tipik. Kendi kurallarını bile kendisi bozuyordu. Dışarıda yıldızlar bir bulut kümesinin ardında kaybolmuştu.

"Gabe."

İç çektim. Ona kaç kere söylemem lazımdı? Yemin ederim, sırf benden bir tepki almak için bana bu isimle hitap ediyordu. Çarşafı çeneme kadar omuzlarımın üzerine çektim.

"Gaby," dedi. "Bunu daha fazla erteleyemeyiz." Hâlâ bana dokunmuyordu.

"Neyi?" Sırtım ona dönük duruyordum. Bunun peşinden ne geleceğini biliyordum; beni bir süre daha uyanık tutması garanti olan tek şey.

"Yarın Melbourne'e gidip Jude'u aramaya başlıyoruz."

SERBEST DÜŞÜŞ

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim Jude’a.

“Evet, zorundayım.” Bana sıırıttıktan sonra bacaklarına bağlanan kayışları test eden kızla göz göze geldi. Kız ayağa kalktı, tokaları ve göğsüyle belindeki emniyet kayışlarını iyice kontrol etti. Bir kez, iki kez. Kız, Jude’un bakışları karşısında kızardı. Cidden, kim bilir kaç gezgin bu kızla flört etmişti ama bu kız hâlâ Jude’a böyle tepki mi veriyordu?

Yardımcısı, ekipmanları ve mekanik kontrol listesini gözden geçirirken, yüksek sesle sesleniyordu. Etrafımızda gümbür gümbür müzik çalıyordu. Hoparlördengelen sert gitar ve belli belirsiz org sesi, etrafımızı inletiyordu. Ayaklarımızın altında teleferik hareket ediyor ve rüzgâr saçımı yüzümden geriye itiyordu. Aşağıya bakmak zorunda değildim; o uçurumun çekimini zaten buradan hissedebiliyordum. O kadar yüksekteydik ki, aşağıımızda ufak ufak bulutlar vardı. Ciğerlerim daralıyordu; oksijen azlığından mıydı, yoksa Jude beni burada yalnız bırakıp atlamak üzere olduğu için miydi bilmiyordum. Burada olmamalıydım ama Jude tatlı diliyle atlayış koordinatörünü beni yanında getirmeye ikna etmişti.

“Hazır mısın?” diye bağırdı birisi, şimdi aşağıya inmekte olan diğer teleferikten. Dün gece köyde birlikte takıldığımız turist grubundaki mavi saçlı Koreli çocuktı.

“Ben doğuştan hazırım,” diye seslendi Jude. Gözleri parlıyordu. “Yüz kırk metrelik serbest düşüş bebek!”

Boşlukta yumruklarını sembolik olarak tokuşturuyorlarmış gibi ileri doğru uzatarak birbirlerini selamladılar.

İsviçre’ye gelmememiz gerektiğini biliyordum.

“Jude,” dedim, dikkatini tekrar kendime çekerek. “Ya sana bir şey olursa?”

“Prenses, hiçbir şey olmayacak. Etrafına bak. Bu çocuklar işlerini biliyorlar.”

“Ben ciddiym.” Sesimde onu bana geri getiren, heyecanına ağır basan bir şey vardı. “Gaby,” Tüm şakacılığı gitmişti, “bana bir şey olursa sen iyi olacaksın. Kendine bakabilecek kadar güçlüsün. Bunu kabullenmekten nefret ediyorum ama bana ihtiyacın yok. Hiçbir zaman olmadı.” Bana gülümsedi. “Ama bak, bugün hiçbir şey olmayacak. Her şey yolunda.”

“Jude, burun kanaması geçirecek kadar yüksekteyiz.”

“Öyleyse benimle gel.” İrkildim.

“Siktir git.”

“Ciddiyim. Bunu birlikte yapabiliriz.” Kayışları kontrol eden kıza doğru kaşlarını kaldırdı. Kız başıyla onayladı.

Göz ucuyla kenardan baktım. Altımızda bir ırmak vardı. O kadar aşağıdaydı ki sesini duyamıyorduk. Tüm bedenim uyuşuverdi.

“Otuz saniye var, sonra tek başıma gidiyorum.”

Ne seçim ama; ya kardeşimin bu teleferikten atlayışını izleyecektim ya da korkumu bir kenara koyup onunla gidecektim. Bu pervasızlığı paylaşacaktım. Neden Paris’e gitmemiştik ki? Şimdi peyniri nereden alacağımızı tartışıyor olurduk.

Adrenalin içimde yanmaya başlamıştı. "Siktir et."

Jude, kocaman gülümsedi. "Cidden mi?"

Altımsızdaki derin uçuruma baktım. "Fikrimi değiştirmeden çabuk ol."

Kız, teçhizatı üzerime geçirip sonra beni Jude'a bağlar-ken gözlerimi Jude'dan ayırmadım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Nihayet, uca doğru yavaş yavaş ilerli-yorduk. Her şey çok hızlı oluyordu. Ama müzik, korku, kalbimin gümbürtüsü. Heyecan vericiydi.

Jude bunu ifademden anlamış olmalıydı ki bana sırtıttı. "Sana söylemiştim."

Tekrar aşağıya baktım. Bungee halatı sallana sallana sığ bulutların içinden geçiyordu. Mideme sancı girdi. Kız bize pozisyon aldırdı: Bir kolumuzla birbirimize sarılıp diğeriyle de birbirimizin kayışını tuttuk, başım Jude'un boynuna sıkıca yaslanmıştı. Boştaki ellerimizi birlikte çırpıttık.

Gerisayım başladı. "Beş, dört..."

Hay aksi, bunu cidden yapıyorum. Nabzım deli gibi atı-yordu.

"Üç, iki..." Jude'laydım. İyiyim, ama Tanrım, lütfen halat kopmasın.

"Bir."

Yerçekimi bizi çekti. İnkâr edilemez. Karşı konulamaz.

"Dayan," dedi Jude.

Eğilmemiz bile gerekmedi. Düşüyorduk sadece.

*

İrkilerek uyandım. Rafa hâlâ yanımda yatıyordu, nefes alıp verışı yavaş ve derindi. Bir sokak ötedeki tepenin aşağısındaki dalgaların sesini duyabilene kadar nefesimi sessizleştirdim. Saate baktım: Dört otuz. Tekrar gözlerimi kapattım.

Jude'a dair bu anıların gerçek olmadıklarını bildiğim halde onlara tutunuyordum.

Bu anıyı bana birisi vermişti. Sahte hayatım ve kardeşime dair tüm anıları o vermişti. Ve o kişi Jude'la birlikte çılgın bir atlayış yaptığımıza inanmamı istiyordu. Bir uçurumda dikilmiş ve bir ırmağa doğru düşmeyi seçmiştik.

Neden?

Jude hayattaysa, imkânsız olan gerçekten mümkünse, belki o zaman diğer imkânsız şeyler de doğrudur. O da bu haberi benim kadar iyi karşılar mıydı?

Jude, düşmüş melekler gerçek.

Jude, biz yarı melek piçleriz. Babamız bir düşmüş melek. Annemiz uzun zaman önce ölmüş. Bizim gibi daha çok var. Refaimler. Bazılarını severdin, diğerleriniyse yumruklamak isterdin. Ama yine de babalarımızı avlayan iblislerden daha iyiler.

Ah, bir de Jude: Ölmüş olman lazımdı!

Benim de.

Evet. Biraz karışık.

Silikleşmeye başladı; anı, heyecan, Jude'un sesi. Her bir parçam ağrıyordu. Onu hatırlamıyorken, hayatımın Refaim versiyonunu nasıl kabullenebilirdim? Jude'dan bana kalan tek şeyi nasıl bırakabilirdim? Şu son bir yılda sahip olduğum tek şey bu anılardı. Hepsi benim farklı bir halimi bildiklerini iddia ederken, ben şu an ve önceden kim olduğumu nasıl anlayabilirdim?

Fazla yastığımı kendime çekerek yüzümü yastığa gömdüm. Bana sırttan Jude'un, gökyüzünün ardındaki ve altındaki bilinmezliğin görüntüsüne tutunmaya çalıştım.

Tanrım, onu özliyordum.

ŞAMPİYONLARIN KAHVALTISI

Jason kahvaltı hazırlıyordu: Yabanmersinli ve İtalyan lorlu krep. Maggie'yi tat alma duyusunu kullanarak geri kazanabileceğimizi düşünüyordu herhalde. Denemekten bir zarar gelmezdi doğrusu.

"Harika kokuyor," dedim. Mutfak o kadar aydınlıktı ki gecenin geri çekildiğini hissedebiliyordum. Böyle sabahlarda Pan Beach güneşinin her türlü karanlığı yakıp yok edebileceğine inanmak kolaydı. Jason bir an dönüp gecemin kalıntılarını görebiliyormuş gibi baktı bana. Her ne düşündüyse kendisine sakladı.

"Hazır sayılır," dedi, ocaktaki iki tavaya tereyağı koyarken. İkisini birden tecrübeli bir beceriyle karıştırıyordu. Bende hiçbir tuhaflık, odada da hiçbir gerginlik yokmuş gibi davranıyordu.

Kanepeye göz ucuyla baktım. Yastık, çarşaf ve battaniye bir ucuna düzgün bir biçimde istif edilmişti. O ve Maggie yeniden konuşuyorlardı; biraz tuhaf bir biçimde olsa da. Jason hayatını diğer Refaimler'den kaçınarak geçirmişti, o yüzden Maggie'nin bize Refaim olduğunu söylemesinin neden bu kadar uzun zaman aldığını anlıyordu ama yelkenleri de çabucak indirmiyordu; ki bu da ona abayı yak-

tığının en belirgin göstergesiydi. Jason tatil köyüne dönebilirdi; Rafa iblisler geri gelebilir veya Nathaniel, benim ya da Maggie için tekrar Refaim gönderebilir, diye her gece burada kalıyordu. Ama hepimiz de biliyorduk ki Jason hiçbir yere gitmeyecekti.

Jason'ı da bir haftadır tanıyordum. Bir küsur asır önceki tanışmamız ve geçen sene Jude'la ben her ne yaptıysak, ondan sonraki tekrar bir araya gelişimiz dışında. Ama bunları da hatırlamıyordum: Eski hayatımdaki her şeyle birlikte kaybolup giden başka anılar. Onun sarı, bukle bukle uzun saçlarına ve benim kuş yuvası gibi siyah saçlarıma bakılacak olursa annelerimizin kuzen olduklarına inanmak güçtü. Düşmüş meleklerin baştan çıkardığı iki İtalyan köylü kızı. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyordum; babalarımız cehennemden firar edip dünyada gezerek iki gün iki gece geçiren ve sonra ortadan kaybolan iki yüz düşmüş melekten ikisiydi. *Bencil pislikler.*

Annemi düşünmeye dayanamıyordum; yüz otuz dokuz yıl önce Jude ve beni doğuran kadını. Gerçek gibi gelmiyordu. Benim bildiğim annem, her zaman eleştirmeye hazır, o soğuk ve mesafeli kadındı, gerçek gelen o idi. Ama meğerse o hiç var olmamış. İkisi için de henüz yas tutamıyordum.

Maggie bir çantayı modernize etmekle meşgulmüş gibi yapıyordu. Mutfak masası eski düğmelerle kaplıydı: Buzdolabının üzerinde sakladığı kavanozdan dökülmüş gri-mavi ve kırmızı-pembe düğmeler.

"Nasıl sence?" Şimdiye kadar yaptıklarını görebilmem için çantayı çevirdi. "Bunu annemin altmışlarda Melbourne Kupası'na giderken giydiği bir elbiseden yaptım." Çiçek şeklindeki kırmızı bir düğmeye işaret etti. "Bu da benim eski tüvit ceketimden." Sarı saçları ensesinde toplanmıştı ve tokadan çıkan saçlar yüzünü çevreliyordu.

“Tam senlik.”

“Değil mi?”

Göz göze geldik ve gülümsedi. Hâlâ iyiydik. Sarılğan bir tip olsam şimdi gidip bu hafta olanlardan sonra bungalovdan çıkmamı istemediği için ona sarılırdım. Üç yarı meleşin kalmasına izin verdiği için.

Duvardaki borular gümbürdedi. Rafa banyodaydı. Duş aldığına göre bu sabah buralarda biraz takılacak olmalıydı.

Su ısıtıcısının düğmesine bastım ve kahve lekeli bir kupa bir çay poşeti koydum. Güneş ışığı pencereden içeri akıyor ve lavabo ile tezgâhta yansıyor. Bir dakika, lavabo yansıma yapacak kadar temiz miydi?

“Sen ne zaman kalktın?” diye sordum Jason’a.

Arkasına bakmadan omuz silkti. “Erken.”

Maggie’yle göz göze gelmeye çalıştım; tekrar işine odaklanmıştı ya da öyle görünmeye çalışıyordu. Dikerken parmakları mükemmel halkalar oluştuyordu.

“Bugün için planın ne?” Maggie başını kaldırmadı ama bana dediğini biliyordum.

“Sana göz kulak olmak dışında mı?” Maggie dudağını ısırdı; ona bekçilik yapmamızdan nefret ediyordu. “Mick Butler bu sabah hastaneden çıkıyor,” dedim.

“Sen de onu çiçeklerle mi karşılayacaksın?”

“Evet, sonra da bruncha götüreceğim.”

Güldü, diktiği düğmeyi kontrol etti.

“Rafa, onunla ve Rusty’yle Imperial’da biraz sohbet etmemizi istiyor.”

Maggie’nin ince uzun parmakları hareket etmeyi kesti, iğne ve iplik havada kaldı. “Lütfen şaka yaptığını söyle bana.”

“Maalesef, hayır.”

Mick ve Rusty Butler. Pan Beach’in en iyi esrar yetiştiricileri. Bahse girerim ki Rafa’yı dinleyip Refaimler’le

düşmüşleri avlayan iblislerden ikisi arasındaki kavganın ortasına düşmemiş olmayı diliyorlardır. Özellikle de Bel ve Leon'un eğlence olsun diye yanlarında iki evcil zebanilerini getirdikleri düşünülürse. Bir tanesinin saldırısına uğradıktan sonra büyük ihtimalle Mick ilk fırsatta bir bira içmek isteyecekti.

Sukaynıyordu. Kupamı masaya getirdim.

"Bunun sonu sadece tek bir şekilde bitecek Gaby." Maggie'nin alnı bir çizgiyle kırıştı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Rafa zorunda olduğumu düşünüyör."

"Ne zamandan beri Rafa'nın ne düşündüğünü takıyorsun?" Ben otururken beni izledi. "Lütfen o bara gitme. Bu sabah bir garson eksiğimiz var. Nicky öğlene kadar gelmeyecek. Onun yerine bakabilirsin."

"Benim ona senden daha çok ihtiyacım var," dedi Rafa, elinde gazeteyle koridordan geliyordu. Üzerine gri bir tişört geçirerek mutfağa girdi. Koyu sarı saçları ıslaktı ve havluyla sertçe kurulandıktan sonra dikili kalmıştı.

"Ne?" dedi Maggie'nin ifadesine cevaben. "Desteğe ihtiyacım olabilir."

Bu cümlemin saçmalığı karşısında güldüm. Rafa, bir damla ter dökmeden Mick ve ahbablarının çaresine bakabilirdi; tek istediği beni şiddetli bir durumun ortasına atıp nasıl tepki vereceğimi, bedenimin daha ne kadar hatırlayacağını görmektir.

Öncesini biliyordum ama bedenimin şimdi ne hatırladığını biliyordum: Rafa'yı hatırlıyordu. Yatağını. Ellerini. Geçen gece beni öpüşünü... Bedenim onun karşısında alevleniyordu; sonra aklım bedenimi susturuyor, o geceki teninin, gözlerinin yeşilinin görüntüsünü bloke ediyordu.

Hâlâ benden geçmişe dair bir şeyler saklıyordu. Bizim geçmişimize. Şiddet onun için nefes almak kadar kolaydı.

Pervasızdı. Peki neden hâlâ onun yanındayken daha güvende hissediyordum; bu onunla Imperial'daki bara gitmek anlamına gelse bile?

Rafa tişörtünü kaldırıp düz karnına bir avucunu tembel tembel sürttü. Bana baktı. "İyi uyudun mu?"

"Bebekler gibi."

İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

"Ya sen Margaret?"

"Kütük gibi, sağol Rafael."

Rafa mutfağın içine doğru ilerledi ve Jason'm omzunun üzerinden baktı. "Gözümde puan kazanmaya çalışıyorsan Sarı Lüle, pastırmalı ve yumurtalı yapsan daha iyi olur."

"Öyleyse istemiyorsun yani?" diye sordu Jason. Havaya bir krep atıp tavayla yakaladı. Maggie bir an her şeyi unutup gülümsedi.

"Ben öyle demedim." Rafa bir tabure çekip gazeteyi açtı. "Peki, dün gece nereye gittin?" diye sordu Jason'a.

Maggie ve ben hızlıca bir bakışıp sonra kendi işimize döndük. Ben çay poşetimi bandırdım. Maggie de dikişine devam etti.

"Kanepedeydim."

"Hayır, gece yarısına kadar değildin. Döndüğünü duydum. Nereye gittin?"

"Yapacak birkaç işim vardı."

"Ne gibi?"

"Her şey seni ilgilendirmez, Rafa."

Rafa'nın elleri gazetenin üzerinde durdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Jason karşılık vermedi.

"Bizden biri olmanın beni ilgilendirmediği gibi mi? Ya da Jude'la Gabe'in geçen yıl ortadan kaybolmasının nedeninin sen olman gibi?"

Jason tavayla uğraşüyor, Rafa'ya sırtı dönük duruyordu.

“Dün tüm gün gidip geldin, bir de gecenin yarısı boyunca yoktun. Bu hafta ortaya bıraktığın tüm bombalar düşünülürse...”

“Dani ve Maria’yı bulmaya çalışıyorum.”

Maggie’yle birbirimize baktık. Jason ona doğruyu söyleyecek miydi?

Rafa, Jason’ın annesinin Nathaniel’in Refaim bebeklerini toplamaya gelişinden sağ çıktığını ve sonra bir çocuk daha, kerametleri olan Arianna adında bir insan kızı doğurduğunu zaten biliyordu. Rafa, Dani’nin Arianna’nın soyundan geldiğini ve onun da keramet sahibi olduğunu, Refaimler’i görebildiğini biliyordu. Benim hâlâ hayatta olduğumu Jason’a söyleyenin, Rafa’yı bir hafta önce yağmur ormanında beni takip ederken görenin Dani olduğunu biliyordu. Dani’nin bir yıl önce, Jason’ı Jude’la bana ulaşmaya sevk eden bir durugörü gördüğünü de biliyordu. Ve ondan sonra bizimle birlikte ortadan yok olup ertesi gün bize olanlara dair hiçbir şey hatırlamadığı halde tekrar ortaya çıktığını da.

Rafa’nın bilmediği şey ise Jason’m şimdi Dani ve annesini neden aradığıydı.

“Yani?” dedi Rafa.

“Yanisi o kadar. Onları bulamadım. Hâlâ telefonlarıma cevap vermiyorlar.”

“Çocuk söylediğinden daha fazlasını biliyor.”

Jason arkasını döndü. “Dani geçen sene ne olduğunu hatırlamıyor. Sana kaç kere söylemem lazım?”

Rafa gazeteyi düzeltti. “Onlar bir şey saklıyorlar ve sen de bunu ya göremiyorsun ya da görmek istemiyorsun. Yanlış tarafa duyduğun sadakat seni kör ediyor.”

“Hiçbir şey saklamıyorlar.” Tava ocağın üstüne güm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

diye indi. "Dani on iki yaşında. Herhangi bir Refaim, melek veya şeytanın anında sömüreceği bir yeteneğe sahip. Maria tek çocuğunu koruyor."

Çay poşetimi çöpe atma bahanesiyle lavaboya gittim.

"Yani burada yokken yaptığın şey buydu; onları arıyordun?" dedi Rafa. "Nerede olduklarını bilmiyorsan nerele-re bakacağını nereden biliyorsun?"

"Rahat bırak," dedim Rafa'ya, önüne geçerek.

"Bir dakika." Jason'ı görebilmek için yana eğildi. "Ararlarsa bana haber verecek misin?"

"Değişir."

"Neye göre?"

"Sen bana güvendiğin zaman, ben de sana güveneceğim."

Rafa avucunu çenesinde gezdirdi. Birbirlerine baktılar.

Evet, bu yakında olacak değildi.

Jason kreplerine geri döndü. "Herkes senin düşmanın değil Rafa," dedi, şimdi daha sessizdi.

"Hayır," diye homurdandı Rafa, "sadece seninle akraba olanlar öyle."

Ona baktım. "Ben onunla akrabayım."

Maggie dikişini kenara bıraktı; ben de düğmeleri tek-rar kavanoza doldurmasına yardım ettim. Krepler, yabancılarını ve akçaağaç şurubu vaadi Rafa'yı bizimle masaya oturtmaya yetmişti. Ama Jason'ın gerginliğini almaya yeterli gelmedi.

Haklı bir sebepten.

Jason'm Rafa'dan sakladığı şey ortaya çıkmak zorundaydı. Bugün.

DUVARLA KONUŞMAK

Birinin kafasını bilardo ıstakasıyla koparmak mümkün müdür?

Umarım değildir, yoksa başım feci şekilde dertteydi. Mick ve Rusty ile sohbetimiz iyi gitmiyordu.

Mick, bara yaslanmış şekilde taburedeydi; boynu ve omzu iyice bandajlanmıştı. Kirli sakalının yarısı yoktu, çünkü iki gece önce doktorlar boğazını oradan dikmek zorunda kalmışlardı. Başkası olsa sakalın geri kalan kısmını tıraş ederdi ama o öylece bırakmıştı. Loş bar ışıklarının altında garip bir şekilde çelimsiz görünüyordu, kısacık saçları solgun kafatasına tezat duruyordu. Boynundaki ve kollarındaki dövmeler bile yorgun görünüyordu.

Kardeşi yanında oturuyordu. Rusty'nin sakalı yerindeydi ama makine tıraşıyla saçlarında kare şeklinde bir yer açılmıştı ve sol kulağının arkasına cerrahi bantla beyaz bir bandaj tutturulmuştu.

"Bana onu nerede bulabileceğimi söyleyin," dedi Mick, yaklaşık beşinci kez. "O şişko kafasını duvarımın üstüne koyacağım."

"Bunu burada mı konuşmak istiyorsun gerçekten?" diye sordu Rafa.

Mick gözlerini devirdi. "Bunu onlardan saklayacağımı mı sanıyorsun?" Etrafımızdaki dört adama işaret etti. Hepsi piercingli ve dövmeiydi ve üzerlerinde yıpranmış kot pantolonlarla mavi atletler vardı. Birinin her iki kaşında da üçer piercing vardı. Woosha. Bir diğerinin boğazında Güney haçı dövmesi vardı. Tank. Diğer ikisini tanımıyordum. Ama ellerinde tuttıkları bilardo ıstakalarını çıplak elleriyle kırabileceklerinden bir an bile şüphe etmezdim. Biz silahsızdık. The Imperial kaba bir yer olabilirdi ama içeri katanalarla girsek birisi fark ederdi.

Bir hafta öncesine kadar katananın ne olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi ise katanasız kendimi çıplak hissetmeye başlamıştım. Bir kılıca bu kadar bağlanabileceğim kimin aklına gelirdi?

"Peşini bırakın," dedi Rafa.

"Sen ciddi misin?" Mick petrol lekeli parmağıyla boyununu işaret etti. "O lanet şey beni ısırdı."

"Ve o şey öldü."

Barda etrafa bakındım. Cuma günü saat on buçuktu ve soluk bira bardağı altlıklarının üzerinde kadehlerini höpürdeten birkaç yaşlı adam ve bizim dışımızdamekân boştu. Ortalık leş gibi bira, sigara ve pişmanlık kokuyordu.

Kasabada dolaşan hikâye, Butlerlar'ın dağda yetiştirdikleri ağır ottan çok fazla çekip vahşi kedilerin saldırısına uğradıklarıydı. Ama Mick ve Rusty onlara neyin saldırdığını gördüğümüzü biliyorlardı.

"Diyorsun," dedi Mick. "Nereden biliyorsun..."

"Kopmuş kafasını gördüm," dedim. "İnan bana, o öldü."

Mick beni süzdü. "Kim öldürdü? Yara izi olan mı, yoksa kızıl kafa mı?"

Ez'i kastediyordu; Esther ve Uriel. İblisler ve zebaniler gelene kadar birbirleriyle dövüşen iki Refaim.

“Ez öldürdü.”

“Ya diğeri?” diye ısrar etti Mick. “Onu yakalayan oldu mu?”

“O senin sorunun değil,” dedi Rafa.

“Saçmalama. O pislikler bizim arazimize girdi. Bedelini ödeyecekler.”

Rafa bir botunu bar taburesine koymuştu. Omuzları gevşekti ama ne kadar hızlı bir şekilde patlayabildiğini biliyordum. Ve salı gününden beri kavga etmek için yanıp tutuşuyordu; yatağımdaki sessiz anların dışımda.

Kısa bir an benimle göz göze gelip sonra tekrar Mick’e döndü. “Dışarıda.” Mick itiraz edemedi çoktan barın bahçesine doğru gidiyordu. Ben de bir adım arkasındaydım.

“Hazır mısın?” dedi Rafa.

“Sakin ol, o zaman hazır olmak zorunda olmam.” Dövüşmek istemiyordum. Benim ve Maggie’nin hayatı söz konusu olduğunda dayanmış olabilirdim ama bu şeyi bir açıp bir kapayabileceğim konusunda Rafa kadar emin değildim.

Ve bu kez kılıcım da yoktu.

Bira ‘bahçesi’ boştu. Oluklu demir sacdan çatının altında, yere çakılmış birkaç alüminyum masa ve banktan oluşan beton bir zemindi. Etrafa plastik sandalyeler serpiştirilmişti. Ortadaki bılardo masası birkaç yıl önce bardan buraya sürüklenmişe benziyordu ve üzerinde neredeyse bir gıdım keçe kalmamıştı. Denizden gelen rüzgâr yüksek duvar tarafından bloke edildiğinden burası ılıktı.

Pan Beach’te bulunduğum dokuz ay boyunca bir kez bile Imperial’dan içeri adımımı atma isteği duymamıştım. Pan Beach’in bir zamanlarki eski sahil kasabası halinden kalan son kalesi; taze mayalanmış bira, tapas ve cilalı ahşap yerine musluk birası, turta ve yıpranmış halıyı tercih

eden, giderek küçülmekte olan yerli azınlığın gittiği bir yerdi. Ama beni şaşırtan menü veya dekor değildi. Müşterilerdi. Cuma geceleri burada neredeyse bira kadar kan da dökülüyordu.

Mick acıdan yüzünü buruşturup boynunun ne kadar acıdığını saklamaya çalışarak sallana sallana bahçeye çıktı. Rusty ona yardım etmek için elini uzattı. Mick onu eliyle savuşturup yavaşça bir banka oturdu.

"Beni neyin ısırıldığını bilmek istiyorum."

Woosha ve Tank kapıda yerlerini aldılar. Diğer ikisi bizimle caddeye çıkış kapısının arasında konuşlandı. Rafa kapının asma kilitli, etrafımızın da sarılı olmasına aldırmıyormuşa benzemiyordu. Bense o kadar rahat değildim.

"O mutantlar, bir askeri deneyin parçaları, değil mi? DNA'yla falan oynuyorlar?"

Mick'e bakıp kaldım. Geçen iki gün içerisinde bu sonucu mı varmıştı? Ama yani, devletle ilgili bir komplo teorisi hakikatten bir zebaninin saldırısına uğramış olmasından daha akla uygun geliyordu. Kem gözlü, ölümcül pençeli koca yaratıklar başka nasıl açıklanabilirdi ki? Yalan söylemek istemiyordum ama onlara doğruyu da söyleyemezdim. Fazlasıyla zordu.

"Söyleyemem."

Rafa, grafiti ve sigara yanıklarıyla zedelenmiş bir masanın ucuna ilişmiş oturuyor, beni yerin dibine girerken izlemekten zevk alıyordu.

"Söyleyemez misin, yoksa söylemek mi istemiyorsun?" dedi Mick.

"İkisi de."

Gözleri kısıldı. "Biliyordum. Ben sana ne demiştim, Woosha?"

"Beyaz saçlı ucubeler kimdi?" diye sordu Rusty.

Bel ve Leon'un bahsiyle birlikte günün sıcaklığı kaçtı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

verdi. Maggie'nin gözlerindeki korkuyu hatırladım. Etrafımızdaki her şeyin sessizliğe büründüğü, ayrı düşen Refaimler'in birbirleriyle dövüşmeyi bırakıp, karanlığın içinden neyin geldiğine bakmak için o tarafa dönüp omuz omuza durdukları an. Bel'in kılıcını benim boğazıma geçirmesiyle övünüşünü kafamdan atamıyordum. Ya da ben Jude'a ne olduğunu sorduğumda söylediklerini. *Bizimle gel de sana gösterelim.*

"Devletin casuslarıdır herhalde," dedi Mick.

"Devletin adamlarına benzemiyorlardı."

"Adamlar casus, salak, benzememeleri lazım zaten."

Rusty bana işaret etti. "Seninle neden bu kadar ilgileniyorlardı?"

Kendimi ormandaki açıklıktan çekip çıkardım, üşüyen kollarımı sıvazladım. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Sizin gibi." Saçımı omzumdan çekip onlara köprücük kemiğimin yanındaki zebani ısırığını gösterdim.

Rusty tıslar gibi nefes alıp verdi. "Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç ay önce." Yalandı ama ona bunun birkaç gece evvel Maggie'yi geri almak için kendimi Daniel'a ve Tapmak'a teslim ettiğim zaman olduğunu söyleyebilecek durumda değildim. Yara bu derece iyileşmişken bunu söyleyemezdim. Rusty fark ederdi; o, kardeşinden biraz daha zekiydi.

"O mutantlardan biri mi yaptı? Neden?"

"Beni bir başkasıyla karıştırıyorlar." Bu, gerçeğe yeterince yakındı.

Mick ayağımın dibindeki beton zemine balgam tükürdü. "Saçmalık."

Ne tatlı.

"Pardon? Bunu kendi kendime yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, tatlım, nasıl olduğuyla ilgili palavralar attığını

düşünüyorum. İçeri girdiğinden beri bize masaldan başka bir şey anlatmadın sen. Sizi gördük."

"Nasıl gördünüz?" Rafa ağırlığını masadan çekti.

"Orada ninjacılık oynarken."

"Yani."

"Yani, konuşmaya başlayın. Şimdi." Etrafımızı saran adamlar bilardo ıstakalarıyla birlikte bize doğru yaklaştılar.

Rafa güldü. "Bak, moron, bu bir nezaket ziyareti. Sizin kavganız bitti. Peşini bırakın. Bu işe bulaşırsanız, hiçbirinizden geriye bir leke bile kalmaz."

Rafa'ya bir uyarı bakışı attım, o da görmezden geldi.

Mick'in yüzü öfkeden kızardı. Bu kadar ağrısı sızısı olmasa şimdi çoktan yumruklar savurmaya başlamıştı. "Buraya böyle gelmekle, dostum, kendi ölüm davetiyeni çıkar-dın."

"Sizin işe yaramaz kıcınızı kurtarmaya çalışıyorum." Rafa artık masadan uzaklaşmış, parmaklarını esnetiyordu. Barışçıl bir sohbet için fırsat penceremiz kapanmıştı.

Woosha, Tank ve diğer ikisi Rafa'nın etrafını sardı. "Kılcını getirmeliydin," dedi Mick, dört adam Rafa'ya hücum ederken.

Şaşırtıcı bir maharetle başına ve bacaklarına hedef aldılar. Rafa her bir vuruşu bloke ederken bilardo ıstakaları kollarına ve incik kemiklerine çarpıyordu. İstakalardan birini yakalayıp yakınma çekti ve Woosha'nın ayaklarını yerden kesip onu üzerine doğru gelmekten olan diğer bir ıstakanın önüne attı. İstaka, Woosha'nın omuzlarına indiğinde çatırdadı. Rafa, Woosha'yı Tank'ın üzerine itti ve ikisi birlikte yere serildiler. Sonra üçüncü adama sert bir yumruk geçirip dördüncüsüne bir sandalye fırlattı.

Kapıdaki bir hareketlenme gözüme çarptı: Beyaz tişörtü karnına yapışan barmen. Kapı çat diye kapandı ve sürgüsü içeriden çekildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rafa boynunu bir omzundan diğerine esneterek Mick'in tayfasının ayağa kalmasını bekliyordu. "Bugün bir ara yardım etmeyi düşünüyor musun?" dedi bana.

Ben kenara çekilmiştim, kalp atış hızım giderek yükseliyordu. Rafa'nın bana ihtiyacı yoktu, bu işi ne zaman isterse sonlandırabilirdi. Sırf benim ne yapabileceğimi görmek için devam ettiriyordu.

Rafa kasabaya gelmeden önce Imperial'daki bir bar kavgasından hiç tereddütsüz kaçırdım. Şimdi ise ne yapacağımı bilmiyordum. Bir hafta önce yağmur ormanındaki parkurda koşarak kederinden kaçmaya çalışan aynı kız değildim artık. Ama o diğer ben de değildim. *Gabe*. Refaim'in en iyi savaşçılarından biri. Rafa'nın yapabildiğini söylediği şeyler... Onları sadece parça parça görmüştüm. Burada ölmeyecek olabilirim, tabii bilardo ıstakasıyla birinin kafasını koparmak mümkün olmadığı sürece ama yine de ciddi bir şekilde yaralanabilirdim.

Ya dövüşemezsem? Bir anlık öfkeyle bir yumruk sallamak başka, bu başkaydı.

Woosha yerden kalkmış, kotundan bir bıçak çekip çıkarıyordu. Mick de ayağa kalkmış, bilardo masasının kenarına tutunuyordu. Rusty kavgayı yakından izliyor ama karışmıyordu. Kesinlikle iki kardeşten daha akıllı olanıydı o.

Woosha, diğerlerinin tekrar Rafa'nın etrafını sarmasını beklerken bir sağa bir sola giderek vuracaktı gibi yapıyordu. Tank ıstakasını dizinde kırıp iki parçayı sopa gibi çevirdi.

"Mick." Mantıklı konuşmaya çalışıyordum. "Adamların yaralanmadan bunu bitirmen gerek."

Mick bana bakmadı bile. "Kes şunun sesini," dedi Rusty'ye dalgın dalgın.

Rusty dikkatimi çekmek için parmaklarını şaklatıp sonra bir parmağını dudaklarına götürdü. Ardından tekrar

ana meseleye döndü; Rafa'nın bıçaklanması beklentisi ilgisini daha çok çekiyordu.

Woosha hücum etti. Rafa onu bileğinden yakalayıp arkasına döndürdü. Woosha'yı diğer bir ıstakaya karşı kalcan olarak kullandıktan sonra kenara attı. Woosha betona sert bir şekilde çarpıp sızlandı. Rafa diğer ikisini kısa sürede halledip Tank'a kırık ıstakasıyla ona saldırması için işaret etti. Tank, Rafa'nın omzunu sıyırdı ve ardından hemen Rafa onun bacaklarına vurarak ayaklarını yerden kesti.

Woosha yine Rafa'nın etrafında dönüyor, elinde bıçağını çeviriyor ve bir açığını bekliyordu. Omzu üzerinden bir an bana bakıp, dönüp bıçağını sallayınca nefesim kesildi.

Düşünmeden tepki verdim. Bileğine vurdum, bıçak yere düşüp şingirdadı ve sonra suratını yumrukladım. Lanet. Kafası beton kadar sertti. Yumruğumu sakınarak geriye sendeledim. Woosha, bir taraftan çenesini sağa sola yana oynatıp bir yandan da bıçağını arayarak bana doğru birkaç yavaş adım attı.

"Aksiyon mu istiyorsun, tatlım?" dedi.

Bir sonraki hamlesini belli etmesi için bekledim. Üzerime gelirse ne yapacaktım? Ya o...

Gözleri omzuma kayd. Ben dönüp bakamadan kafama ve omuzlarıma bir şey vurdu. İleriye doğru savruldu. Yer acımasızdı. Ama dönüp kendimi savunmak için dizlerimi ve ellerimi yukarı çektim. Rusty elinde plastik bir sandalyeyle tepemde dikiliyordu. "Yerde kal."

Oturmaya çalıştım ama göğsümün üstüne yıpranmış botunu koyup beni yere bastırdı. "Kendine tekrar vurdurma bana." Rusty'nin sesi tehditkâr değildi, bu onun centilmenlik anlayışydı.

"Vaktinizi boşa harcıyorsunuz," dedim Rusty'ye nefes nefese. "Rafa'yı yenemezsiniz. Baksana ona."

Rusty botunu göğsümden çekmedi. Tüm ağırlığını ver-

miyordu, sadece beni yerde tutacak kadar. Boğuşmayı izlemeye devam ediyordu. Az ötemizde Tank sırtüstü yere serildi; yanağındaki bir yaraktan kan sıçradı. Yüzümü ekşittim. Maggie'nin Green Bean'de çalışma teklifini kabul etmeliydim. Pan Beach'in gözde kafesinde kimsenin kanının dökülmeyeceğinden oldukça emindim.

Mick'in adamlarının hepsi topallıyordu. Rafa daha doğru düzgün terlememişti bile. Tank tekrar saldırdığında, Rafa onun bileğini kırdı. Tank böğürüp diz üstü kapaklandı.

"Rafa, dur," diye bağırdım.

Rusty göğsüme biraz daha bastırdı.

Rafa en yakınındaki adama birkaç güzel yumruk salladı. "Ayağa kalk," dedi, bana doğru bakmadan.

Mick pes edene kadar, birileri polis çağırana kadar ya da ben ona istediğini verene kadar durmayacaktı. Ne istediğini biliyordum. Belalı Gabe'i istiyordu. Ama belalı Gabe'in burada olmadığını biliyordu. Sadece ben vardım. Ve ben de ne yaptığımı bilmediğimi az önce kanıtlamıştım.

"Yerde kal," dedi tekrar Rusty, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Dişlerimi sıktım. Neyim vardı benim? Son bir haftada bir zebani öldürmüş, iblislerle dövüşmüştüm; şimdi ise Rusty Butler'ın beni Imperial'ın pis betonuna mıhlamasına izin veriyordum. Tek ayağıyla hem de. Bir şey yapmak zorundaydım. Bir şey...

Düşünme.

Rusty'nin botunu tuttum. Bana bir saniye kadar, belli belirsiz bir şekilde alay eder gibi bakmıştı ki onu güçlü bir şekilde ittim. Geriye savruldu, dengesini korumaya çalışırken kolları havada dönüp durdu. Ayağa fırladım, nabzım şakaklarımda atıyordu. O an göğüs kafesime vururcasına atan kalbimden başka bir şey hissetmiyordum.

Woosha'nın bıçağı bilardo masasının altındaydı. Çok uzakta. Plastik sandalye daha yakındaydı. Bir elimle onu kapıp bana doğru gelen Rusty'ye fırlattım. O onu savuştururken bana bir bilardo ıstakası kapacak kadar zaman vermiş oldu. Hızlıca savurdum, başının yanına çarpar çarpmaz çatladı. Rusty'nin dizleri çözüldü. Sersemleyip yere yıkıldı.

Ensemble bir el yapıştı. İstakayı tekrar savurdum, dönmeye çalıştım ama Woosha ıstakayı elimden çekip aldı. Dengemi korudum ve ivmemi kullanarak dirseğimle karnına vurdum. Beni bırakıp yanlamasına düştü. Yumruğumu burnuna indirdim. Dudaklarından aşağı anında kan akmaya başladı. Rafa'ya doğru sendeledi.

Elim zonkluyordu ama sistemimde öyle çok adrenalin ya da beni Refaimli yapan her neyse ondan, vardı ki adeta dayanılmazdı.

"Yetmedi mi daha dostum?" diye sordu Rafa, Mick'e. Bıçağı Woosha'nın elmacık kemiğine dayamıştı.

Mick bilardo masasını sıkıca tutuyordu. Yüzü asılmıştı.

"Güzel," dedi Rafa. "Öyleyse anlaştık; siz bizim işimize karışmaym, biz de sizinkine karışmayalım." Rafa, Woosha'yı öyle sert itti ki Woosha, Mick'in ayağının dibine serildi. Onun yanındaki Rusty inleyerek ayağa kalktı.

"Eğer dağda olanlar ya da şimdi burada olanlar hakkındaki konuştuğunuzu duyarsam geri geleceğim. Ve o zaman yanımda başkaları da olacak. Anladınız mı?"

Mick cevap vermedi. Sessizliği ağız dolusu küfürden daha tehditkârdı. Harika. Refaim ve alev gözlü iblislere ek olarak, şimdi bir de Imperial çocuklarını tehdit olarak görmek zorundaydım.

Ağrılar içindeki Mick'e, topallayarak kenara çekilen Rusty'ye, yerdeki hatrı sayılır miktardaki kana baktım. Tanrım, ne yapıyordum ben? Artık böyle biri miydim? Ol-

mam gereken kişinin bir sürü halini dinlemiştim, hepsi de birbirine geçmeye başlıyordu: Rafa'nın hatırladığı korkusuz Gabe, Jude Tapınak'ı terkettiğinde onunla gitmeyi reddedip on yıl boyunca onunla konuşmayan ve o kadar insanın içinden Daniel'la takılan Gabe, dokuz ay önce buraya otobüsle gelen, Maggie'yle arkadaş olan ve kütüphanede çalışan Gaby.

Hangisiydim ben?

VePan Beach'e ne tür bir kaos getirmiştim?

Rafa kapıyı tekmeleyince mandalı tutan vidalar koptu. Kapı açıldı ve caddeye çıktık. Rafa kapıyı arkamızdan yumruğuyla kapattı.

"Şimdi," dedi, kordona doğru yollanırken, "o kadar zor muymuş?"

SICAK-SOĞUK

Bir sokak kadar ilerledikten sonra ancak konuşmaya cesaret edebildim.

“Bunun kavgayla biteceği belliydi.”

Rafa yürürken bana göz ucuyla baktı. Saçı günışığında daha açık renk görünüyordu. Şu anda parmaklarımı saçında gezdirmek, bir tutam saç kavramak ve kafasını yanından geçtiğimiz tuğla duvara vurmak isterdim.

“Başlatan ben değildim,” dedi.

“Lütfen. Günlerdir saldıracak yer arıyordun.”

Dudağı seyirdi. “Bildiğin gibi değil.”

Yükselen ateşimi fark etmezden geldim. Üzerimizde bulutsuz bir sabah göğü vardı ve güneşin ısısı giderek artıyordu.

“Bundan zevk almadığını söyleme bana,” dedim.

“Neden? Sen dikilip izlerken o aptal palyaçolarla dans etmekten mi?” Bana baktı. “Sence benim eğlence anlayışım bu mu? Doğrudan dalmalıydın.”

Artık pek şakacı değildi.

“Bir kavgaya çıktığında, Rafa, ilk içimden geçen dalmak olmuyor.”

“Ama olmalı.”

“Neden?”

Yolumu kesip beni durmak zorunda bıraktı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?” Benden sadece yarım baş uzundu ama yine de bana tepeden bakmak istediği zaman bu onu avantajlı kılmaya yetiyordu. “Jude’u bulmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Göğsüm daraldı. Cevap vermedim. Vermem gerekmemeliydi.

“Ciddiyim,” dedi. “Tapınak’ın nefesi ensemizde, iblisler bize dış biliyor ve Tanrı bilir Jude’la aramızda duran daha neler var. Kendi kapasiteni bilmen gerek ve bunu da sadece biraz ter dökerek anlayabilirsin.”

“Beni eğiteceğini sanmıştım.”

“Hiçbir şey gerçek deneyimin yerini tutmaz.”

“Yani bu benim yararına mıydı?”

“Bu pisliği Pan Beach’ten uzak tutmaya çalışmak senin yararına. Biliyorsun ki başka bir yerde olmayı yeğledim. Şu an bile gitmeye hazırım, sen söyle yeter.”

“O kadar basit değil.”

“Basit, sen de biliyorsun. Öğlene kadar Melbourne’e gidip gelebilirdik. Neden ayak sürüdüğünü anlamıyorum.”

Beni seyreliyordu. Umarım aklımdakileri sandığı kadar iyi okuyamıyordur. Bu belirsizliği açıklamak istemiyordum. İstesem de açıklayabileceğimden emin değildim. Gözlerinde bıkkınlık ve öfke dolaşıyordu.

“Taya ve Malachi’yi beklemek zorundayız,” dedim.

Bu bahaneden bıkmıştı artık. “Lanet olsun Gabe, Nathaniel onları yardım etsinler diye göndermiyor; casusluğa gönderiyor.”

“Farkındayım.” Hâlâ Refaimler’i bulup yetiştiren, onlardan bir ordu kuran düşmüş meleği, diğer düşmüşlerin nerede olduklarını bilmediğime ikna etmem gerekiyordu. Ayrıca bir yıl önce Jude’la benim, belki Jude’un ölümüne

sebepe olmuş olan ve beni yara bere içinde bırakacak ne yaptığımızı bilmediğime de.

"Öyleyse onlar gelmeden gidelim." Arkasında kalan kordona doğru baktım. Nathaniel'in dayakçılarını tekrar görmek için yanıp tutuşuyor değildim. Taya'yla ilk karşılaşmamda beni bir ağaca fırlatıp kaburgalarımı kırmıştı. Sonra Malachi, Nathaniel ve Daniel'in emri üzerine beni küvette boğmaya çalışmıştı. Sanki ölüme yakın bir deneyim eski hayatıma dair anılarımı birdenbire geri getirecekmiş gibi. Ve bir de İtalya'daki Refaim karargâhına neden koşa koşa dönmediğimi merak ediyorlardı. Jude, Rafa, Ez, Zak ve diğer on dokuz Refaim'in on yıl önce o sözde Tapınak'ı terk edip Dışlanmışlar haline gelmelerinin bir nedeni vardı. Benim onlarla gitmemiş olmamın da bir nedeni vardı. Bu nedenin ne olduğunu keşke bilseydim.

"Peki sence Taya ve Malachi gelip de beni bulamadıklarında ne yapacaklar?" dedim. "Yine Mags'i götürecekler ve başladığımız yere döneceğiz. Ya da daha kötüsüne, çünkü bir dahaki sefere onu Tapınak'a götürecekler."

"Onları bekleyince bu değişecek mi?"

Dudaklarımı sıktım.

"Ne?"

"Hiç."

Birkaç saniyeliğine beni izledi. Başımı çevirdim.

"Sarı Lüle'yle ilgili, değil mi?"

Arkasındaki beton duvarın üzerinde koşuşturan sıra halindeki boğa karıncalarına baktım. "Hayır."

"Saçmalık. Sen ve Maggie onun gecenin yarısı boyunca dışarıda olmasına hiçbir tepki vermediniz. Durugörülerini olan kayıp çocuktan sonra etrafta daha çok dolaşmaya başladı. Başka neler dönüyor?"

İç çektim. "Yardım etmeye çalışıyor."

"Nasıl?"

"Mags'i Refaim tarafından yer değiştirmeye zorlanmaktan korumanın bir yolu olabileceğini düşünüyor."

Rafa bana dik dik baktı. "Olsaydı ben bilmez miydim sence?"

"Jason'ı bilmiyordun."

Başka tarafa döndü.

"Onun hayatı sizinkinden farklıydı, bu onun farklı şeyler bilme ihtimalini mantıklı kılıyor. Nathaniel'in her şeyi bilmediğini sen kendin söyleyip duruyorsun."

"Sarı Lüle mi biliyor yani?"

"Rafa..."

"Durugörücünün mü bileceğini düşünüyor?"

"Bilmiyorum."

"Başka kim öyleyse?"

"Bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sana daha fazlasının olduğunu söylemiştim. Hiç Tapınak'ta bulunmamış birine göre Refaim hakkında çok fazla şey biliyor."

Rafa bu şüphesini son paylaştığında yarı çıplak bir halde onun yatağındaydım. Bir saniyeliğine tenime değen dudaklarını, avucumdaki saçlarını hatırladım. Ona mümkün olduğunca çok dokunma ihtiyacını... Aklımı karıştırmadan anıyı hemen yarıda kestim. şu anda tüm hissettiiğim Rafa'nın sabırsızlığıydı. Jason'a olan güvensizliği. Jude ve benim, Jason'la yüz yıl önce tanışmış olup onun Tapınak'tan ve Rafa da dahil oradaki herkesten gizli kalmasına müsaade etmemize duyduğu kırgınlığı. Ama geçmişimdeki diğer her şey gibi bunu da hatırlamıyordum ve değiştiremezdim. Günışığında, son bir yılın Rafa'ya ne kadar ağır geldiğini görebiliyordum, sanırım. Jude'un öldüğüne inanmak. Benim öldüğüme inanmak. Bazen onun da

taşımak zorunda olduğu kendi kederinin olduğunu unuttuyordum. Kendi bıkkınlığım biraz hafiflemişti.

“Belki ağzını her açısında boğazına yapışmayı bırakırsan Jason sana anlatır.”

“Bana onun bu planından ne zaman bahsedecektin?”

“Yardım edebilip edemeyeceğini öğrendiğim zaman.”

Çenesindeki kas seyirdi. “Sadece bir kez olsun, neler olduğunu anlatabilecek kadar güvenmeni istiyorum bana.”

“Rafa, bunun güvenle ilgisi yok. Sen Jason’ı yine paralamaya başlamadan ona biraz zaman vermek istedim sadece.”

“Ne bulacağını düşünüyor?”

“Bilmiyorum, ama öğrenmek için birkaç saat daha beklemeye değmez mi?”

“Jude’u arıyor olmamız lazım Gabe. Birinin, senin ölmüş olman gerekirken hayatta olduğuna göre, Jude’un da hayatta olabileceğini çıkması an meselesi.” Başını iki yana salladı. “Bazı günler gerçekten keşke tüm bunları hatırlasaydın diyorum.”

Cevap vermedim, çünkü çoğu günlerde hatırlamamamdan memnun olduğunu gayet iyi biliyordum.

Rafa, tekrar yola koyuldu. Yoldan karşıya geçerken konuşmuyorduk. Ortada durup eski bir cipin geçmesini bekledik.

“Bak, biraz daha zamana ihtiyacım var. Mags için. Tüm ricam bu. Biz yokken Jason ona göz kulak olur, bunu biliyorum. Ama onu Taya ve Malachi’den korumak için yapabileceğimiz başka bir şey daha varsa, denemek istiyorum.”

Yürürken oflayarak bana döndü. “Birkaç saat daha. O kadar.”

Başımınla onayladım. Pek iyi bir uzlaşma sayılmazdı ama
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

elimdekiyle yetinecektim. Şimdi kordondaydık. "Green Bean'e mi?" diye sordum, oraya yöneldiğimizi fark ederek.

Omuz silkti. Giysisinin kolu yırtılmıştı ve kolu hâlâ kanıyordu.

"İçeri bu görüntüyle girersen Bryce pek hoşnut kalmaz," dedim. "Önce eve gidip toparlanalım."

Rafa iyice bakabilmek için kolunu kaldırdı. "Hızlı bir yer değiştirme sorunu çözer."

"Kimle, Zak'le mi?" Yüreğim hafiften ağzıma geldi. Rafa, Pan Beach'ten ayrılacağını her söylediğinde olduğu gibi. Bana yer değiştirmeyi öğretmiş olsaydı, onu ben iyileştirebilirdim. Fakat bu da söylediği ama durup da hiç yapmadığı şeylerden biriydi.

"Ne kadar kalacaksın?"

Başını çevirdi.

Rafa son iki gün içerisinde Ez ve Zak'i görmeye Meksika'ya üç kez gitmişti zaten. Çoğu zaman bir saat kadar kalıyordu. Çoğu zaman, gitmeden önce ben onu bu kadar kışkırtmıyordum.

"Belki onlar buraya gelebilirler," dedim. Ez'i özlüyordum. Her zaman öyle sakin ve mantıklıydı ki. Ve de son bir hafta içinde bana net yanıtlar veren tek Refaim'di.

"Gelip ne yapacaklar? Benim evde mi takılacaklar?" Rafa kitapçıyla meyve suyu barının arasındaki küçük soakağın önünde durdu. Beni baştan ayağa süzüp yakınımı geldi. "Arkanı dön."

"Neden?"

"Üstün pislenmiş."

Tabii ki pislenmişti, daha az önce Imperial'da betonun üstünde yatıyordum.

Rafa sağlam durmam için omuzlarımdan tutup üzerimi

silkeledi. "Tamamdır." Eli kolumdan aşağı kayıp uzaklaştı. Ara sokağa girdi. Ben onun yer değiştirmesine, sokağın boşalmasına hazırdım ama o tereddüt etti.

"Ne?" diye sordum.

Gözleri yüzümde bir şeyler arandı. Birkaç saniye geçti. "Hiç."

Ve sonra yok oldu.

Neredeyse Green Bean'e varmışım ki ancak anladım. Kalmasını söylememi bekliyordu.

ÇAY... SEMPATİ DEĞİL

Vardığımda Maggie içeride meşguldü. Bir kahve sipariş edip güneş alan, okyanusa bakan bir sandalye buldum. Pandanus plajının aşinalığının beni kendime getirmesini bekledim: kalabalık kordon, uçsuz bucaksız okyanus, kasabanın arkasından yükselen yemyeşil dağ. Tüm olanlardan sonra bile, kendimi en çok evde hissettiğim yer burasıydı.

Bu sabah dalgalar kuvvetliydi. Sadece birkaç inatçı sörfçü suya meydan okumaya cesaret edebilmişti. Sarı-siyah sörfçü kıyafetli bir adam bir dalgaya tırmandı, sonra nefes kesici bir görüntüyle dalgaların altında kaldı. Tahtası havada döndü, günışığının vurduğu suda sürüklendi ve sonra tekrar dalganın içinde kayboldu. Adam sağ salim kıyıya çıktı, gülüyordu.

Jude'lu düşünceleri kovalıyordum. Yine. Yarın ölüm yıldönümüydü. Ya da en azından benim hatırladığım ölümünün. Her şeyi değiştiren o ânın: acı lastik sesleri, kırılan cam, tuzla buz olan araba. Kan. Kir. Petrol.

Bunun hiç olmadığını bir haftadır biliyordum. Peki, neden hâlâ bu kadar gerçek gibi geliyordu?

Tabii ki Jude'un hayatta olup olmadığını bilmek istiyordum. Nasıl istemem? Ama Rafa bundan sanki basit, iki ba-

samaklı bir işlemmiş gibi bahsediyordu: Jude'u ara, Jude'u bul. Ama ya bulamazsak? O zaman ne olacaktı? Ya o...

"Şunu kesmezsen yüzünde erkenden kırışıklıklar oluşacak." Maggie capucinomla birlikte masama gelmiş, güneşten gözlerini kısıyordu. "Sanırım Mick konuşma havasında değilmiş?"

Parmaklarımı omzuma bastırıp kası rahatlatmaya çalıştım. "Ha, Mick konuşuyordu. Ama Rafa duyduklarından hoşlanmadı."

Güneşin önünü kesmek için yana kaydı. "Durumu ne kadar kötü?"

"Dikişli ve bandajlı. Rafa'ya göre değilmiş belli ki."

Maggie kafeye bir göz atıp karşımdaki sandalyeye ilişti. "Sence mesajı aldılar mı?"

"Zebanilerin bir devlet tezgâhı olduğunu düşünüyorlar."

"Kim söyledi bunu onlara?"

"Ben bir şekilde buna inanmalarına izin verdim."

Maggie'nin gözleri parmak eklemelerime kaydı; hâlâ kırımıydılar ama hiçbir şey demedi. "Sabah Simon buradaydı," diyip konuyu değiştirdi.

"O nasıl?"

"Daha iyi."

Simon'ı salı gecesinden sonra görmüştüm. Dağdaki ucube şovunu gördükten ve beni Maggie'yi tehlikenin önüne atmakla suçladıktan sonra. Benim bir düşmüş meleşin piçi olduğumu öğrendikten sonra. Maggie'nin kaçırıldığı gece beni öptüğüne pişman olacak kadar çok şey öğrendikten sonra. Ve ben iyi bir çocuğu gerçekten içinden gelmeden öpmenin ne kadar berbat bir his olduğunu öğrendikten sonra. Simon'ı görmüştüm ama onunla konuşmamıştım. Ben Rick'in barına girdiğimde benimle göz teması kurmaktan kaçınması benim suçum değildi.

Maggie beni inceledi. "Başka neler oluyor?"

Bir hafta önce olsa beni böyle zorlamazdı. Bir hafta içinde çok şey olabiliyor.

İç geçirdim, kahvemi yudumladım. Sert ve toprağımsı bir tadı vardı. "Rafa'ya Jason'm ne yapmaya çalıştığını söylemek zorunda kaldım."

"Ah... Nasıl karşıladı?"

"Sakindi."

Maggie şaşırıldı.

"Değildi." Fincanın kenarındaki kakaoyu parmakladım. "Melbourne'a gitmek için sabırsızlanıyor."

"Güneye neden gitmek zorundasınız ki? Hastaneye telefon edip seni hatırlayan birini soramaz mısınız?" Ayağa kalktı ve boş tabakları yandaki masaya istifledi.

"Jude'un öldüğünü söyleyen hemşireyi bulabilirsek, belki o Rafa'nın hafızamı kimin değiştirdiğini anlamasına yardım edecek bir şeyler biliyordur... Belki Jude'a ne olduğuna dair bize bir ipucu verebilir. Telefonda konuşulacak bir şey değil."

Maggie tabaklarını kucakladı. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Jason döndükten sonra. Umarım aradığı şeyi bugün bulur."

Kucağındaki tabakları yeniden düzelitti. "Beklemek zorunda değilsiniz. Bana bir şey olmaz."

"Tabii Mags, son iki gün senin izini sürdükten sonra seni burada böylece yalnız bırakırım ben."

"Taya veya Malachi'nin bir girişimde bulunacağını düşünüyor musun gerçekten?"

"Bilmiyorum ama Jason'ın burada olmasını tercih ederim, özellikle de üzerinde seni yer değiştirmeye zorlanmaktan koruyacak bir şey varsa."

Maggie dudaklarını sıktı; Refaim'le yaptığı kaşla göz

arasındaki seyahatlerden ne kadar nefret ettiğini biliyordum.

“Taya sana zarar vermeyecek, buna cesaret edemezama seni tekrar koz olarak kullanmayacağına güvenemem. Ya da eğlence olarak. İşini kolaylaştırmayacağız. Ayrıca,” Ona imalı bir bakış attım, “Jason, o Pan Beach’e dönene kadar gitmeyeceğimize dair söz verdirdi.”

“Bana yalan söylediği için hâlâ suçluluk duyuyor.”

“Sadece bu kadar olmadığını biliyorsun.”

Gözlerini indirdi, bir kez daha kafeye bakındı. “Gitmeden önce bana haber ver, tamam mı?”

O gidince hasır sandalyemde arkama yaslanıp geçip giden dünyayı seyrettim. Bikinileri ve uyumlu peştamallarıyla iki kadın konuşmaya dalmış bir halde kordondan geçiyorlardı. İkisinin de aynı yuvarlak, hoş yüz hatları ve açık kahverengi saçları vardı. Anne ve kız. Daha genç olan kadın el hareketleriyle bir şey anlattı, annesi de başını geriye atıp kahkahayla güldü. Kahvemi fincanın içinde çalkaladım, köpükleri kenarlara çıktı. Annemle benim hiç böyle bir ânım olmamıştı, sahte olanıyla bile. Güneş’in verdiği rahatlık bir parça kayboluverdi.

Sandalyenin kolundan çıkan bir hasır parçasını çekiştirdim. Gerçek annem. Onu tanımak nasıl bir şey olurdu acaba? İtalya’da bir kıyı köyünde Jude’la beraber, Jason ve annesinin yanında büyümek nasıl olurdu? Belki üçümüz ne olduğumuzu tam anlamıyla hiçbir zaman anlamazdık ama yine de bir arada olurduk. Ama Nathaniel, diğer yarı melek bebekleri bulduğu gibi Jude’u ve beni de bulmuş ve annemizi öldürüp bizi almıştı. Aynı köyden iki kadının Düşmüşler’den hamile kaldığını fark etmediğinden Jason gözünden kaçmıştı. Böylelikle bir anneye sahip olma şansını elde eden Jason olmuştu. Bir ailenin parçası olma şansını elde eden Jason; gerçek bir ailenin. Hiçbir zaman

kolayca arkadaş edinen bir insan olmadım; peki ama büyük bir İtalyan ailesi? Bu başka olurdu.

Maggie çoktan kafeden çıkmış dönüyordu. Gözlerini bana dikmiş, adımları gergindi. Arkasında, hemen arkasında, biri vardı; sanki geçmek için fırsat bekliyormuş gibiydi. Gözüme siyah bir saç ilişti.

Hay aksi. Taya.

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım.

"Sakin ol," dedi bana Maggie'nin omzu üzerinden. "Kavgaya gelmedim." Saçı her zamanki militan at kuyruğu modeliyle arkada toplanmıştı.

"Öyleyse Maggie'den uzaklaş."

Taya ellerini yukarı kaldırdı. "Dokunmuyorum bile."

Aceyley benım yanına gelen Maggie'yi durdurmaya çalışmadı.

Taya bulanık okyanus renginde bir tişört giymişti. İlk defa onu siyahın dışında bir renk içinde görüyordum. Boyundaki sargı salı gecesinin zebani saldırısına dair tek kanıttı.

"Neden bu kadar telaşlandın?" dedi. "Geleceğimi biliyordun."

Haklıydı. Burada oturup kendime acımak yerine dikkat etmeliydim.

"Malachi nerede?"

"Burada değil. Rafa nerede?"

"Burada değil," diye taklit ettim. Birkaç saniyeliğine birbirimize baktık. "Buraya kavga etmeye gelmediysen, ne istiyorsun?"

"Bir *chai latte* sipariş ettim, başlangıç olarak o yeter."

Taya oturup ayaklarını karşıdaki sandalyenin üstüne koydu. Omuzları gevşek, yüzü sakindi, Taya'mn sakın olabileceği kadar en azından, yani belki de bela aramıyordu. Henüz. Maggie için pek rahat bir durum olamazdı. Taya ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

en son bu kadar yaklaştığında kılıcını boğazına dayamıştı. Bir gün ve bir gece; Taya, Malachi ve Micah'nın Maggie'yi beni yakalamak için kullanıp dağdaki tatil köyüne götürmeleri bu kadar zaman almıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Micah pislik gibi davranmamıştı. Hatta ben Rafa, Ez ve Zak'le ortaya çıkınca beni gördüğüne mutlu olmuşa bile benziyordu.

Aslında hiçbir Maggie'yi incitmemişti ama yine de deneyimin kendisi yara izleri bırakmaya yetiyordu. Şu anda hasara bakıyordum. Maggie yanımdaydı, parmaklarını dirseklerine bastırıyordu. Burada kordonda, berrak bir göğün altında, korkuyordu. Evinin güvenliğini ondan almış olmaktan nefret ediyordum.

"Mags arkasını kollamak zorunda kalmadan işine geri dönebilir mi?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz, bugün."

Son kelimedeki vurgu dikkatimden kaçmadı. Taya konuşmamızla ilgilenmeyi kesip okyanusu seyre koyuldu. Ben ancak Maggie iki masa uzağa gittikten sonra oturabilirdim.

"Peki, ne yani, şimdi de beni takip mi ediyorsun?"

Taya gözlerini okyanustan ayırdı. "Daniel'in emirlerini uyguluyorum sadece."

"Hangi emirlerini özel olarak?"

"Senin güvenliğini sağlama emrini." İronik bir şekilde gülümsedi.

Güldüm. "Bence ikimiz de sen etrafta yokken daha güvende olduğumu biliyoruz."

"Belki. Ama ben burada olmazsam, tekrar Düşmüşler'in peşine düşebileceğini düşünebilirsin."

Yılmış bir halde başımı geriye attım. Ona Düşmüşler'i aramakla ilgilenmediğimi tekrar söylemenin bir anlamı yoktu. Ama ona kimi aradığımı da söylemeyecektim.

“Herkes Daniel’in sana hâlâ değer verdiğini görebilir.” Yapmacık bir pişmanlıkla başını iki yana salladı. “Onunla kalmalıydın Gabe. Onu bırakıp gitmek senin ilk büyük hatandı. Ama sanırım kafeste intikamını aldı.”

Geçmişimin pek hâkim olamadığım bir parçası daha: Refaim’in Beşler Konseyi’nin bir üyesiyle çıkıyormuşum. Daniel’in sadece bir fotoğrafını görmüş olsaydım belki o zaman aklım alırdı; şüphesiz ki, nefes kesici bir çekiciliği vardı. Ama son bir haftada onda bu eski ilişkiyi açıklayabilecek hiçbir şey göremedim; üstelik bu beni bir zebaniyle kafese tıkmadan önceydi.

“Yani, seni yakından izliyor olacağım,” dedi Taya. “Ama endişelenme. Dikkat çekmemeyi biliyorum. Bir işe girdim.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Nerede?”

“Senin barmenin yanında.”

“Ne zaman?”

“Yaklaşık on dakika önce.”

“Hadi be. Simon senin ne olduğunu biliyor. Sana asla iş vermez. Bir dakika, onu tehdit mi ettin?”

Sandalyesinde kımıldandı. “Kendisinin ölümüne neden olacak şeyler bildiğini ve bana yardım etmesinin kendi yararına olacağını belirtmiş olabilirim.”

“Rick sırf Simon rica etti diye seni işe almaz.”

“Çoktan halloldu. Rick benden biraz elektrik aldı gibi.”

“Senden mi? Sanmam.”

Ama o yarı melekti, değil mi? Kara gözleri zeki ve güzeldi. Hiç çaba göstermediği halde zarıftı. Onu tanımayan birinin onu çekici bulması anlaşılamayacak bir şey değildi.

Yeni telefonum çaldı; Foo Fighters’ın *My Hero* şarkısı. Zil tonunu Rafa seçmişti; onun espri anlayışı işte. Ekrana göz attım: Jason. Taya’nın yanında yapmak istemeyeceğim

bir konuşma olması ihtimaline karşı telesekretere yönlendirdim.

"Kimdi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmmez."

"Simon mıydı?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Gelecek mutluluk saatinde' işe yaramazın teki olduğunu göreceğinden mi korkuyorsun?"

"Lütfen. Ben o çocukların ikisi de daha doğmadan önce bar işletiyordum."

"Ne zaman? Hayatının asıl amacının kafalara tekme atmak olduğunu fark etmeden önce mi?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Bizim ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Ben..." durdum. "Düşmüşler'i arıyorsunuz."

"Peki, sence bunu nasıl yapıyoruz?"

Omuz silktim. "Aydınlat beni." Capucinom soğumuştı. İçip bitirdim, soğuk ve acı kahvenin boğazımdan aşağı süzülüşünü hissettim.

Taya gülümsedi ama bu gülümsemede dostça bir şey yoktu. "Büyük Gabriella'ya bir şeyleri anlatmak zorunda kalacağım günün geleceğini kim düşünebilirdi."

Of, siktir git.

"Jude şu an senin bu her şeyden habersiz, barışsever halini görebilse ne düşünürdü acaba."

Bu düşünce daha derine gitmeden onu bir kenara ittim. "Devam et."

"Tamam." Bir an tekrar dalgalara döndü ve gökyüzünde zahmetsizce kavis çizerek süzülen bir kerkenezi izledi. "Semyaza ve diğer Düşmüşler büyük ihtimalle başka bir boyuttalar, orada kapana kısılmış olabilirler. Tabii sen ve Jude geçen yıl onları serbest bırakmadıysanız."

* İndirimli içki saati -rr

Ona pis pis baktım.

"Hadi ama ikinizin ne yaptığınızı sanıyorsun? Düşmüşler'den başka ne seni bunca zaman sonra tekrar hayata döndürebilirdi? Ve yanlış bir şey yapmadıysanız, tüm bu gizlilik niye?"

Taya çıkışmamı bekledi. Ama yapmadım. Zor bir şey değildi; ikimiz de hatırlamadığımı biliyorduk.

"Her neyse," dedi, "o kadar çok doğaüstü varlık, arka- larında bir iz bırakmadan boyut değiştirmiş olamazlardı."

"Ne gibi?"

"Doğal afetler, ani savaşlar..."

"Bunca zamandan sonra bile mi? Yüz kırk yıl oldu, de- ğil mi?"

"Melekler Garnizonu'nun eski üyelerinden bahsediyor-ruz. Cehennemde geçirdikleri sürenin, nurlarını söndür- düğünü biliyoruz ama yine de onlar melek ve bu tür bir güç kaybolmaz. Her şeyin ve herkesin içine sızar."

"İyi bir etkileri olmaz mıydı bu durumda?"

"Çukurdan yeni çıkmışlardı. Oranın kokusu üzerlerin- deydi."

Kerkenez dağlık buruna doğru dönerek uçtu.

"Yani tuhaf ya da açıklanamayan bir şey olduğunda, biz gidip kontrol ederiz. Etrafa bakarız, insanlarla konuşuruz, bir gözümüz de iblislerde olur. Çukurun pislikleri etrafı kokluyorsa, bir iz üzerinde olma ihtimalleri yüksektir. Bu konuda onların burunları bizimkilerden daha iyidir."

Ben Tapınak'tayken Daisy'nin deendiği teftiş görevle- rinden bahsediyordu. Keşke burada oturup bana bunları anlatan kişi Daisy olsaydı. Ama o dün bana mesaj çekip Daniel'in onu bir iblis görünmesi vakasını kontrol etmek için Suriye'ye gönderdiğini söylemişti. Tapınak'taki bana düşman gözüyle bakmayan birkaç Refaim'den biri ani bir göreve gönderilmişti. Tam sırasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen de bunu yapmak için barlarda mı çalışıyorsun?”

“Dünyadaki her küçük kasabanın bir barı veya kahve dükkânı vardır. İnsanlar buralarda konuşur.”

Durakladım. “Ben de mi bu işi yapardım?”

“Sadece kavga ihtimali olduğunu düşündüğünde.”

Boş fincanımı altlığın üzerinde çevirdim. “Semyaza elebaşydy, değil mi? Nathaniel’in onunla teması nasıl kaybettiğini hiç anlamıyorum. Bütün Düşmüşler cehennemden birlikte kaçmamışlar mıydı?”

“Nathaniel diğerleriyle birlikte tekrar günah işlemedi, böylelikle düşüşlerinden önce mühürledikleri bağ kırılmış oldu.”

Akıllarından ne geçiyordu ki? Semyaza ve iki yüz melek, insan kadınları baştan çıkarmaları sebebiyle binlerce yıl önce cehenneme gönderilmişlerdi. Sonunda firar edip yine aynı şeyi yaptılar. Nathaniel hariç. Şimdi de o ve Refaim, Nathaniel’in kayıp kardeşlerini bulmaya takmış durumdalar.

“Birazcık olsun merak etmiyor musun onları?”

“Hayır,” dedi hemen, sanki bunu düşünmek bile yanlışmış gibi.

“Hangisinin senin baban olduğunu hiç merak etmedin mi?”

Taya’nın bakışları karardı. “Dışlanmışlar’la takılmanın sonucu bu işte. Suyu bulandırır. Rafa’nın kafanı bu saçmalıklarla doldurmasına izin verme.”

Maggie, Taya’nın lattesıyla birlikte dönüyordu. Masada benim tarafıma geldi, fincanı bırakıp bir parmağıyla onun tarafına itti. Kendisini zorlayıp Taya’ya baktı. “Başka bir şey?”

“Erkek arkadaşınla bir sohbete hayır demezdim.” Maggie gerildi.

“Neden?”

“Çenesini kapalı tutması gerektiğini anlaması lazım.”

Şaşkınlığımı gizledim. Taya, Jason’ın Refaim olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bu, Micah’nın kamp alanında Jason’ı Maggie’yle birlikte yer değiştirirken gördüğünü kimseye söylemediği anlamına mı geliyordu? Bunu neden saklıyordu ki?

“Jason farkında,” dedim.

“Bu onu kancadan kurtarmıyor. Ya geri zekâlı dövmeli arkadaşlarınız?”

“Butlerlar mı? Rafa icaplarına baktı.”

Maggie fincanımı alıp tekrar içeri gitti.

“Isırık nasıl?” diyerek Taya’nın boynuna işaret ettim.

“Acıyor.” Gözleri benim boynumdaki ize gitti. Rafa sağ olsun, yara neredeyse tamamen iyileşmişti ama geriye kalan çirkin izler konusunda yapabileceğim bir şey yoktu.

Taya çayına üfledi. Karanfil ve tarçın kokusu masanın benden tarafına sürüklendi.

“Bunu neden yaptın?”

“Neyi?” Neyden bahsettiğini biliyordum ama ondan duymak istiyordum.

“Neden cehennem yaratığının önüne atladın?” Beni izliyordu. Dağda onun hayatını kurtarmış olmam kafasını tamamen kurcalıyordu.

“Kötü bir karar diyelim.”

Hiçbir şey demedi. İkimiz de durumun bundan daha karmaşık olduğunu biliyorduk.

Telefonum gelen bir mesajla titreşti. Jason’dandı. Bungalovda bekliyormuş. Gitmem gerekiyordu ama acelem varmış gibi görünmemeliydim.

“Peki Malachi gelince ne yapacak? Bardakları mı yıkayacak? Rick’in kapı köpeği mi olacak?”

“Şu an için onun başka bir yerde öncelikleri var.”

“Bana düşmanlık etmekten daha önemli bir şey mi?”

Büyük bir şey olmalı." O an kafama dank etti: Belki de Refaim, Düşmüşler'le ilgili bir ipucu bulmuştu. Belki de Daisy'nin Suriye'deki görevi onu Pan Beach'te olanlardan uzak tutmak için bir bahane olmaktan daha öte bir şeydi. Karnuma sancı girdi. Bu iyi bir haber miydi, yoksa kötü mü; bilmiyordum.

Taya ayağa kalktı. "Yerleşmem gerek. Hiçbir yere gitme."

Yerleşmek mi? "Nerede kalıyorsun?"

"Barın üstünde."

Barın üstünde Simon ve Rick yaşıyordu.

"Rick'e henüz bir yer tutmadığımı söyledim. O da yeni yere alışana kadar boştaki odalarında kalmamı teklif etti." Sırttı.

Yolun karşısında koca bir dalga, kumsaldan seyretmekte olan söfrçülerin sevinçli bağırışları eşliğinde plaja vurdu. Taya ve Simon aynı evde. Simon'ın bu konuda ne hissettiğini ancak hayal edebildim.

"Barmenin için mi endişeleniyorsun?"

"Onu rahat bırak Taya. Biz onun umurunda değiliz. O var olduğumuzu bile unutmak istiyor."

Bakışları keskinleşti. "Sence Refaim'i bilen kaç insan var?"

Retorik bir soruydu; o yüzden cevap verme zahmetine girmedim.

"Şu anda üç düzine civarı ve bunların çoğunluğu Tapınak'taki keşişler. Bu, senin buradaki arkadaşlarını oldukça elit bir gruba dahil ediyor."

"Peki bu kimin suçu? Sen ve Malachi ortaya çıkmasaydınız hâlâ bihaber olacaktı."

"Hayır Gabe, *sen* ortaya çıkmasaydın bihaber olacaktı."

Dalgaların ötesinde, kerkenez kendisini rüzgâra bırak-

muş, suyun üzerinde süzölüyordu. Kanatlarını bir kez, sonra bir kez daha çırpı ve yüzeye doğru dalış yapıp dalganın ardında gözden kayboldu.

“Öyleyse bu benim arkadaşlarımı benim sorumluluğum yapar,” dedim, kelimelerimi tartıp biçerek. “Ben hallederim.”

Taya güldü. “İyi denemeydi. Daniel bu görevi bana verdi ve bu masadaki diğer kişilerin aksine, ben emirlere uymayı bilirim. Yani,” çayını bitirdi, “senin arkanı ben topalayacağım.”

AĞIZDAKİ SON BAKLA

"Ona söylemeden hiçbir yere gitmiyorum."

"Gaby, onun haberi olmamalı." Jason mutfakta dikiliyordu; tüm vücudu gergindi. Güneş ışığı camdan içeri süzülüp saçını balın daha da açık bir tonuna dönüştürüyordu.

"Seninle bir yere gittiğimi öğrenince ne yapacağını zannediyorsun? Zaten yaptıklarından dolayı sana çok kızgın."

Jason başını iki yana salladı. "Şimdi gitmemiz gerek."

"Ona söylemek zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü en son onsuz gidişimde kendimi bir zebaniyle birlikte bir kafesin içinde buldum." Bunu hiç düşünmeden söylemişim ve kısa bir an yine o elmas şekilli tellerin arasında, kana bulanmış talaşın üzerinde yatıyordum.

Jason kaşlarını çattı. Sanırım o ve Rafa beni bulduğunda, nasıl paramparça halde olduğumu hatırlamıştı. İçeriye havalandırmak için mutfak camına gitti. Rafa'nın tezgâhın üstünde bıraktığı gazete, rüzgârdan kıpırdandı.

"Maggie'yi korumak için ihtiyacım olan şeyi almanın tek bir yolu var ve o bunun bir parçası olamaz," dedi.

Beş dakika önce buraya geldiğimden beri bunu tartışıyorduk. Jason'un ne yapmak istediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim Rafa'ya söylemeden bir yere gitmemiz gerektiği idi. Ama anlaşılmamızı biliyordum: Maggie işte olmadığı zamanlarda yanında sürekli biri bulunacaktı ve o zaman

bile sırayla onu kontrol edecektik. Jason'a Taya'nın kasabada olduğunu söylemiştim ve bu bile onu vazgeçirmemişti.

"En azından buraya gelip Mags'e göz kulak olur," dedim.

"Birkaç dakikalığına gideceğiz. Maggie işte güvende olur ve..."

"Jason, Rafa'ya güveniyor musun?"

"Bunun ona güvenmekle ilgisi yok."

"Ama güveniyor musun?"

Denizden gelen meltem açık camdan içeri giriyor, Jason'ın alnına düşen buklelerini sallıyordu. "Bir yere kadar. Ama yapmamız gereken şey, gitmemiz gereken yer... önemli bir mesele. Nasıl karşılayacağını bilmiyorum ve bu bilgiyle ne yapacağına güvenmiyorum."

Jason'ın tek istediği Maggie'yi güvende tutmaktı. Ama Rafa her ne kadar tahmin edilemez biri olsa da, ki kendi sırları vardı, bunu ondan saklayamazdım. Şu an bana yeterince kızgındı zaten, onu daha fazla kıskırtmak istemiyordum. Ya da kendimden uzaklaştırmak.

Ve Maggie'yi yalnız bırakamazdık.

"Gaby, bunu ne kadar çabuk yaparsak, sen de o kadar çabuk Jude'u aramaya başlarsın." Jason'ın gözleri, sanki her gece boğuştuğum korkuyu anlıyormuş gibi yumuşadı. Anlarsa anlasın; bu konuda konuşmayacaktım.

"Rafa'yla konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Jason ensesini ovuşturdu, içini çekti. "Şaka yapmıyorum. Bunu iyi karşılamayacak."

"Hiçbir şeyi iyi karşılamıyor zaten. Ama bilmesi gerek, üstesinden gelir."

Rafa telefonunu dört kez çaldıktan sonra açtı. "N'aber?" Nefes nefeseydi.

"Taya burada."

Sessizlik.

"Ve Jason döndü."

"Ve?"

"Onunla bir yere gitmem gerekiyormuş ve..."

"Şu an neredesin?"

"Bungalovda."

"Seni nereye götürmek istiyor?"

Jason, günışığıyla aydınlanan pencerenin önünde bir silüet şeklinde beni izliyordu.

"Söylemiyor. Ama düşündüm ki..."

Rafa, üzerinde gri eşofman altı ve siyah atletikle, telefonu hâlâ kulağında duruyor halde odada ortaya çıktı. Teni hafif bir ter pırıltısıyla kaplıydı ve saçları karıştı. Telefonu masaya fırlattı. "Şimdi ne var, Sarı Lüle?"

"İşini bitirebilirdin," dedim. "Hiçbir yere gitmiyordum."

"Meksika'da olduğu gibi burada da yumruk atabilirim."

Jason bana imalı bir bakış attı. "Evet, bu korkunç bir fi-kirdi."

Aralarına girdim. "Hey." Rafa'nın dikkatini çektim. "Burada seni işin içinde tutmaya çalışıyorum ben. Pişman etme beni."

Bir an beni süzdü; önce bir kolunu, sonra diğerini göğsüne doğru esnetti. Omzundaki sıyrık tamamen gitmişti. "Olay ne?"

"Henüz bilmiyorum," dedim.

Jason parmakları açık bir şekilde ellerini beline koymuştu. Başını eğmiş, soluk siyah-beyaz döşemeye bakıyordu. Bekledik. Nihayet derin, mağlup bir iç çekti.

"Mags'i korumanın bir yolu varmış..." diyerek onu cesaretlendirdim.

Rafa'ya göz ucuyla baktı. "Refaim'i bilen başkaları var. Amerika'daki bir grup kadın."

"Of, yapma ama," dedi Rafa.

Kahretsin. Bir sandalye çekip oturdum. Ne zaman tam Jason'ı çözdüm diye düşünsem...

"Onlarla New York'ta, 1940 yazında tanıştım..."

"Yetmiş yıldır bizden haberleri vardı yani?"

"Central Park'taydım," dedi Jason, Rafa'yı duymazdan gelerek. "O iki kadını daha önce de bana bakarken görmüştüm. Pek üzerinde durmamıştım; bana yaklaştıklarında bile. Ama sonra ne olduğumu bildiklerini, Tanrı'dan Düşmüşler ve onların zürriyeti hakkında bir vahiy aldıklarını söylediler. Benim hakkımda bir şeyler biliyorlardı. Nathaniel'in İtalya'da, bunu aynen aktarıyorum, 'piçler ordusu kurduğunu' biliyorlardı."

"Düşmüşler'in nereye gittiklerini biliyorlar mıydı?" diye sordu Rafa. "Hayır mı? Peki ne istiyorlardı?"

"Nathaniel'den uzak durmamı. Refaim'in mekruh bir topluluk olduğunu ama kendimi Nathaniel ve diğerlerinden ayrı tutarsam, nihai yargı günü geldiğinde belki kurtulabileceğimi söylediler."

Bir ona bir Rafa'ya baktım. Mekruh akla gelecek ilk kelime değildi. "Din konusunda karışık mesajlar aldım derken şaka yapmıyormuşsun."

Buruk bir gülümseme. "Zarael ve kapı bekçilerini biliyorlardı. İblislerin, Düşmüşler'i bulup onları ve Nathaniel'i, yanlarında zürriyetleriyle birlikte tekrar cehenneme sürüklemelerini umuyorlardı."

Rafa tamamen hareketsizdi. "Peki sen onlara ne anlattın?"

'Hiçbir şey. Onlara annemin hayatta kalıp bir çocuğu daha olduğundan veya onun torunları ve durugörülerinden bahsetmedim. Gittiler ve o ikisini bir daha görmedim. Ama yaklaşık on beş yıl önce başka iki kadın yine New York'ta beni ziyarete geldi. O ilk iki kadının kızlarıydılar. Daha gençtiler, belki otuzlarında. Bir şekilde Tapınak'ta

hiç bulunmadığımı biliyorlardı. Güvenilir olduğumu kanıtladığımı söylediler ve beni ailenin geri kalanıyla tanışmaya götürdüler. Iowa'ya."

"Yani bu sabah Dani ve Maria'yı aramıyordun?" dedi Rafa.

"Onları daima arıyorum." Sesinde bir hüznün vardı; kaybetmenin acısı. Bunu hissediyordum ama Maggie'ye ve bana gerçeği söylemediğini görmezden gelemezdim.

"Bize yalan mı söyledin?" diye sordum.

"Kadınları tehlikeye atmadan önce yardım edip edemeyeceklerinden emin olmak istedim. Dani ve Maria'yı da tekrar aradım. İnsanları Refaim'den koruyabilen bir nesneden haberleri olup olmadıklarını sordum. Bana dönmediler." Jason, Dani'nin ona benim Pan Beach'te olduğumu söylediği telefon görüşmesinden sonra bir yıldır telefonlarına cevap vermediklerini ekledi.

Rafa başını iki yana salladı. "Yani bizden haberi olan bir kadınlar kültü var ve Iowa'da lanet olası mısırların arasınıda yaşıyorlar, öyle mi?"

Jason benim anlamama muhtaç bir şekilde bana baktı. "Annem öleli çok olmuştu, o zamanlar ailedeki hiçbir kız durugörü görmüyordu... Merak etmiştim." Durakladı. "Otobüsle seyahat ettik; o zamanlar insanlarla beraber yer değiştirebileceğimi bilmiyordum. Ailenin üç nesliyle tanıştım. Hepsi kadındı. Bana yeteneklerim hakkında sorular sordular..."

"Onlara benden ve Jude'dan mı bahsettin?" diye sordum.

"Hayır, yer değiştirmeyi nasıl öğrendiğim konusunda yalan söyledim."

"Ve hâlâ onlarla iletişim halindesin?"

Başıyla doğruladı. "Şu anki nesil, Refaim hakkında öncekilerden daha çok şey biliyor."

"Nasıl? Kim bunlar?"

Jason masada oturuyor, parmaklarını masanın kenarı boyunca gezdiriyordu. "Ailede güçlü bir dini gelenek var ama hangi tarikatı takip ettiklerini saptayamadım. Bana neyi söyleyip neyi söylemeyeceklerine dair kurallar, var. Standart cevapları; Nathaniel'in etkisi altında kalma ihtimalime karşı bana çok fazla şey anlatamayacakları."

"Sen zeki bir adamsın," dedi Rafa. İltifat değildi bu. "Neden kendi araştırmanı yapmadın?"

"Bu 'Tanrı'dan vahiy alma' olayını ne kadar ciddiye almam gerektiğini bilemedim. Belki öğrenirlerdi."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Bir şeyler biliyorlardı, Rafa. Nasıl bildiklerini bilmiyorum. Onlarla teması kaybetmeyi göze almak istemedim." Parmaklarını masanın üzerine hafifçe vuruyordu. "Ama hiç çiftçiye benzemiyorlardı. Şimdiki aile reisi olan kadın, Virginia, bir şirket CEO'su gibi davranıyor ve en büyük kızı Debra da mimar. Düşmüşler ve Refaim hakkında konuşmaya başlamadıkları sürece din yobazlarına benzemiyorlar."

"Buluştukların hep kadın mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Mags'e nasıl yardım edebilirler?"

Jason'm gözleri masanın üzerindeki bir ize gitti. Eski bir mum yanığı. Başını kaldırmadı. Rafa'ya bunları anlatmaktan gerçekten rahatsızlık duyuyordu.

"Hiçbiri benden asla korkmuyor. Gerginler, evet, ama korkmuyorlar. Yer değiştirme olayını biliyorlardı. Nasıl bildiklerini sormayın bana. O yüzden, benim yanımdayken daha tedirgin olmaları lazımdı." Durakladı. "Bir süredir bir teorim var. Sanırım onları yer değiştirmeye zorlanmaktan koruyan bir tür takı takıyorlar."

Rafa ofladı. "Mümkün değil."

"Ne tür bir şey?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Öyleyse nasıl..."

"Dinleyin. Hepsinin boynunda, giysilerinin altına soktukları bir zincir var. Bu kadınlar mücevhere çok para harcıyorlar. Ve bunları üzerlerinde sergiliyorlar, saklamıyorlar."

"Bu sabah gittiğin yer orası mıydı?" diye sordum. "Iowa?"

Başıyla doğruladı. "Sophie tek başınaydı. Virginia'nın torunu, on altı yaşlarında. Ona kolyesini sordum. İhtiyatlıydı ama seni çiftliğe götürürsem bana göstereceğini söyledi."

Şaşırdım. "Beni biliyor mu?"

"Tüm Refaim'i biliyorlar."

"Ama hayatta olduğumdan haberi var mıydı?"

Jason başını iki yana salladı. "Ona söylemek zorunda kaldım. Ona neden bir insanın tehlikede olduğunu ve neden yardım etmem gerektiğini açıklayabilmemin tek yolu buydu."

"Muhtemelen zaten biliyordur," dedi Rafa. "Bu kadınlar Zarael'in müttetikleri olmalı. Yoksa başka nasıl bizim bilmediğimiz şeyleri bilecekler?"

"Hayır. Onlar bir cehennem yaratığıyla birlik olmaksansa Nathaniel'in piçini doğurmayı tercih ederler. İblislerden, Düşmüşler'den nefret ettiklerinden çok daha fazla nefret ediyorlar."

"Tanrım, çok safsın." Rafa başını iki yana salladı. "Bir kolyenin Maggie'yi koruyabileceğine bu kadar ikna olduy-san neden oradayken kızın boynundan kapıp getirmedi?"

"Çünkü ben, sen değilim." Jason derin bir nefes alıp kendisini yatıştırdı. "Bak, Sophie hâlâ orada tek başına. Artık gitmemiz gerek."

Musluk lavaboya damlıyordu. Tombul damlalar çizik çizik olmuş paslanmaz çelikten lavabodan sırıyordu. Ya Rafa haklıysa ve bu kadınlar kapı bekçisi şeytanlarıyla iletişim halindeyse?

"Gabe'i Iowa'ya götüremezsin," dedi Rafa düz bir sesle. "Bensiz olmaz."

"Rafa..."

"Mags'e kim göz kulak olacak?" diyerek Jason'm sözü-nü kestim. "Taya kafeyi bugün bir kez ziyaret etti bile."

"Maggie'yi tehdit etti mi?" diye sordu Rafa.

"Hayır, ama..."

"Maggie işte olduğu sürece sorun yok. Mesaisi kaçta bitiyor?"

"Altıda," dedi Jason.

"O saatten önce çoktan dönmüş oluruz."

Dudağımı kemirdim. Sonra masadan Rafa'nın telefonunu kaptım. "Peki ya Ez veya Zak? Biz yokken onlar Mags'i kontrol edebilirler mi?"

"Ya tabii, eminim bebek bakıcılığı yapmak için talimlerine seve seve ara verirler..." Ciddi olduğumu görüp durdu. Kısa bir görüşme oldu. "Onu nerede bulacaklarını biliyorlar," dedi, telefonu kapatırken. "Beşte orada olacaklar."

Başımı salladım. İki Dışlanmış oradayken Taya hiçbir şeye kalkışmazdı. En azından güpegündüz.

Jason elini saçında gezdirdi. "Peki seni Sophie'ye nasıl açıklayacağım?"

"Refaim'i sezebiliyor mu?" diye sordu Rafa.

"Hayır..."

"Öyleyse ona kim olduğumu söyleme. Ona..." gözlerini bir saniyeliğine bana çevirdi. "Ona Gaby'nin erkek arkadaşı olduğumu söyle."

Bana Gaby diye hitap ettiğini fark etmem bir saniyemi aldı. Gabe değil.

"Aile beni asla affetmeyecek..."

"Kimin umrunda?"

"Benim. Benim umrumda. Onlar olmadan Tapınak'ta neler olup bittiğinden, Gabe ile Jude'un nasıl olduğundan asla haberim olamazdı."

"Hepimizi biliyorlar mı?"

"Şöyle böyle. Yıllar boyunca Tapınak'ın ne olduğunu ve Gabe ile Jude'un hâlâ orada ve iyi olduklarını anlayacak kadar bir şeyler öğrendim."

Rafa dudaklarında küçük bir gülümsemeyle onu süzdü. "Bu kadınlardan kaç tanesiyle yattın?"

Jason lavaboya gidip damlamasını kesmek için musluğu sıktı. Soruyu duymazdan geliyordu. "Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı.

"Ben nasıl sevimli olunacağını bilmiyor muyum sence Sarı Lüle?"

Jason başını iki yana salladı. "Gidelim."

Rafa'yla odanın ortasında buluştum.

"Lütfen Mags için bu işi batırma," dedim sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Bir elini belime doladı. Dudakları kulağıma değdi. "Sadece genç bir kız. Ben hallederim."

MISIR ÇOCUKLARI

Karanlıkta bir mısır tarlasına vardık.

Yer değiştirmeyi Jason kontrol ediyordu, bu yüzden Rafa ile tek başıma yaptığım yolculukların kaosundan daha sıcak ve hafifti. Ne şiddetli rüzgâr ne bir uzatılıp bir sıkıştırılma hissi ne de buz gibi soğukluk. Nabzım da ilk seferimdeki gibi hızlı atmadı. Ama yine de midemdeki hissin normale dönmesi birkaç saniye sürdü. Ve o zaman soğuk beni vurdu. Pan Beach'teki güneşli sabahtan sonra buradaki gece ayazı nefesimi kesmişti.

Etrafımızda mısırlar fısıldaşıyordu. Her şey kuru, tozlu, kuru. Gözlerim alışınca uzun bitkilerin ölü olduklarını fark ettim. Ellerimi yapraklara değdirdim. Eski kâğıt gibiydiler; öyle ki parmak uçlarımda altında dağılacaklar diye bekledim.

Rafa ve ben, çoktan mısırların arasından emin adımlarla ilerlemekte olan Jason'ın peşinden gittik. Toprak sertti, o yüzden yürüyüş kolaydı. Ayrıca kısa oldu. Jason durunca az kalsın ona tosluyordum.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum; mısır tarlalarının arasına yerleştirilmiş, kırmızı çatılı şirin bir çiftlik evi belki ama bunu beklemiyordum. Önümüzdeki açıklığın ortasında, bir tepenin kenarından çıkan kocaman bir nakliye konteynırına benzeyen ıslıl ıslıl bir yapı duruyordu.

"Bu da ne?" Rafa arkamdaydı.

"Burada eski bir ahır vardı ama birkaç yıl önce bunu inşa ettiler." Jason açıklığın ortasına doğru yola koyuldu.

"Neden?" diye sordum çekinerek. "Gudubet bir şey."

Rafa elini hafifçe sırtıma koyup beni ileri doğru yürüttü. Yaklaştıkça, yapının aslında iki parçadan oluştuğunu anladım. Temeli betondan yapılmış ve tepenin içine oturtulmuştu. Onun üzerinde ise kocaman dikdörtgen bir bina vardı. Galvanizli demirden yapılmıştı ve üst üste konulmuş birkaç Mack tırının park edilebileceği kadar büyüktü. Lacivert gökyüzünün altında bile parlıyordu. Ön duvar yerden tavana kadar camdandı; bir tür yeniçağ kilisesi ama içeriyi göremeyecek kadar yüksekti. Zemin kattaki iki yüksek kapıya doğru ilerledik. Kendimi ceketimle iyice sarmaladım.

Bahçe yoktu; sadece ayaklarımızın altında çıtırdayan kısırcak biçilmiş çimler. Toprak garaj yolunun sonuna tozlu bir sedan park edilmişti. Ana bina, girişin üstünde çıkıntı yapıyor, yukarıdaki camdan yumuşak bir ışık dökülüyordu.

"Konuşmayı bana bırakın." Jason'ın yüzü bir dizi gömme halojen ışığıyla aydınlanıyordu. Rafa'ya göz ucuyla baktı. "Kapüşonu indirsen iyi olur belki."

Rafa ona donuk bir bakış attı. Kapüşon başında kaldı.

Jason durakladı, kapıya vurdu. Birkaç saniye sonra bir iç merdivenden inen telaşlı ayak sesleri duyuldu.

"Kim o?" Ses gençti, fakat kendinden emindi. Doğu kıyısı aksanlıydı.

"Ben Jason. Sana Gabriella'yı getirdim."

Kapı açıldı.

Kız da beklediğim gibi değildi; makyajı kusursuz ve doğaldı, parlak sarı saçları düzgün çenesinin hizasında kesilmişti. Üzerinde beline oturan siyah ipek bir elbise vardı; solgun omuzlarına kaşmir bir hırka bağlanmıştı. İnce bi-

leklerinde altın bilezikleri şingırdıyordu. Kolyesi vardıysa da hırkasının altında gizlenmişti.

Ben ona baktım. O bana baktı.

"Sophie, bu Gabriella," dedi Jason.

Rüzgâr saçının bir telini yüzüne getirdi. Saç teli rujuna yapıştı. Soluk gözleri Rafa'ya kaydı.

"Sen kimsin?"

"Bu Matt, Gaby'nin erkek arkadaşı," dedi Jason biz bir şey demeye fırsat bulamadan.

Jason'm son on saniye içerisinde New York aksanı edinmiş olmasının yanı sıra, bir de internetteki bir yarışmaya katıldığım, Rafa'yı beni bulmak için Pan Beach'e getiren kısa hikâyemde Rafa'ya verdiğim ismi hatırlamasının bana yaşattığı şaşkınlığı zar zor saklayabildim.

"Hâlâ yalnız mısın?" diye sordu Jason.

Fransız manikürlü tırnağıyla saçını dudağından çekti. "Evet." Rafa'ya bir kez daha baktı.

Evden sıcaklık ve bir parça odun dumanı sızıyor, dışarıdaki havayı daha da soğuk hissettiriyordu. Titredim.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Jason.

Sophie'nin eli boynuna doğru gitti. Bir an tereddüt ettikten sonra elini indirdi. "Tabii." Kenara çekildi ve içeri girdik.

Bir an yanlışlıkla bir sanat galerisine girdik sandım, en azından sanattan yoksun bir sanat galerisine. Yüksek tavanlı, boş duvarlarla çevrili kare şeklinde aydınlık bir odadaydık. Ahşap döşemede botlarımız yankı yapıyordu. Burada bizim dışımızda bulunan tek şey, yüksek arkalıklı sandalyelerle çevrili uzun bir masaydı. Ne üzerine serilmiş faturalar veya gazeteler ne bir vazo ne de mumlar vardı. Kişisel dokunuşlar yoktu. Burada kimse yaşamıyordu.

Merdivenlerden üst kata çıktık.

Rafa elleri cebinde, evi inceleyerek yürüyordu. Pan Be-

ach'teyken Sophie'yi idare edebileceği konusunda şaka yapmış olabiliridi ama şimdi buradayken omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Jason da gergindi ama sesinde gerginlik yoktu. Üst kattaki alan daha büyüktü, stüdyo daire gibiydi. Sophie bizi karanlık mısır tarlasına bakan camdan duvarın önüne götürdü. Gerçi dışarıyı göremiyorduk, içerideki ışıklar camı aynaya çevirmişti. Evin etrafını saran kuru mısırlardan görünüşte eser yoktu. Tek görebildiğimiz bizdik, Rafa Sophie'ye bakıyordu. Rafa'yı birçok yerde hayal edebilirdim, barlarda, birahanelerde, hatta orta çağdan kalma bir manastırda. Ama burası o yerlerden biri değildi. Rafa buraya uymuyordu. Boş bir alanda kapana kısıtılmış, sessizlikten ve içerinin boşluğundan tedirgin olmuş vahşi bir yaratık gibiydi.

Isı yayan bir sobanın yanından geçtik. Bir saniye durup parmaklarımı ısıttım. Sophie camın önünde duran karşılıklı koltuklara işaret etti. Jason ve ben oturduk, Rafa ayakta kaldı.

"Lütfen oturun." Sophie gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Ben böyle iyiyim." Rafa ona yavaş, seksi gülümsemelerinden birini gösterdi. Pek samimi bir gülümseme değildi ama yine de kızın yanakları pembenin hoş bir tonuna büründü. Dışarıyı göremeyeceğimi unutup pencereye baktım. Yansımam bana baktı. Sırtım fazla dikti. Nefes al.

"Burası ne böyle?" diye sordum.

Sophie bilezikleri şingırdaya şingırdaya karşımıza oturdu. "Teyzem Debra mimardır. Burası onun denediği bir tasarımın prototipi."

"Neyin prototipi? Siz..."

"Sen gerçekten Gabriella'sın," dedi. Soru değildi. Bana Refaimler'in beni ilk gördüklerinde baktıkları gibi bakıyordu. Sanki şu an karşısındaki kişiyle ben ortadan kaybolmadan önce tanıdıkları kişiyi eşleştirmeye çalışıyorlarmış

gibi. Sanki tıpatıp aynı kişi olmama şaşırılmışlar gibi. Sanki fiziksel bir farklılık olsa daha rahat edeceklermiş gibi. Bunu hepsi yaptı: Malachi ve Taya, Daniel, hatta Ez ve Zak. Özellikle de Ez ve Zak. Şimdi de Sophie. Ama o bakışlarını kaçırmadı ve birkaç saniye sonra yanıldığını fark ettim; bana hiç de onların baktığı gibi bakmıyordu. Gözleri yüzümde ve bedenimde sanki biyolojik bir türü inceliyormuş gibi geziniyordu. Gördüğü ben değildim. Onu biraz tuhaf gösteren şey üzerindeki giysilerin yaşına göre biraz ağır kaçması değildi. Ya da bilezikleriyle oynayıp durması. Tuhaf olan gözleriydi. Gözlerinde ışık yoktu. Ya da sıcaklık.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordum.

"Hayır." Parmak uçlarını deri koltuğa bastırdı.

"Jason, arkadaşımızı koruyabileceğinizi söylüyor," dedim.

Sophie başıyla doğruladı. "Bir bedel karşılığında."

"Peki ne bedeliymiş bu?"

"Bilgi." Bileziklerden birini tenini sıkana kadar çekti. "Nathaniel'in Düşmüşler'i nerelerde aradığını bilmem gerek."

"Ben nereden bileyim? Tapınak'ın bir parçası değilim. O hayatı hatırlamıyorum."

Bileziği bıraktı, sonra elini bileziğin kolunda bıraktığı kırmızı izin üzerine koydu. "Öyleyse bana kardeşinle geçen sene ne yaptığınızı anlat."

"Anlatamam. Hatırlamıyorum."

Soluk gözleri beni inceledi. "Öyleyse yardım edemem."

Kısmen blöfünü ortaya çıkarmak için, kısmen de bu camın önünde oturmaktan hoşlanmadığım için ayağa kalktım. "Zaman kaybıydı bu," dedim Jason'a. "Gidelim."

"Hayır, hayır, bekle." Sophie koltuktan fırladı. Ses tonu uzlaşmacı ve baskıcıydı. Genelde istediğini elde eden bir kızdı. "Sizi içeri aldığım için başım ciddi belaya girebilir,

değil mi Jason?" Ona döndü. "Biraz bilgiye ihtiyacım var; büyükanneme kendimi haklı çıkaracak bir şey. Bu..." Kendisini durdurdu, tekrar bileziklerden birini tuttu, "onlarla görüşmeme kuralımız çok saçma. Manastır'da neler olduğunu öğrenmemizin tek yolu bu."

"Refaim hakkındaki vahiylerinize ne oldu?" diye sordu Rafa.

Sophie bileziği parmak eklemlerine kadar indirip sanki çıkarmaya çalışıyormuş gibi elini yumdu; ama bilezik çok dardı. "Bazı şeyler hâlâ..." Durdu, kendisini kaybetti. "Melezleri sen nereden biliyorsun? Genelde insanlara ne olduklarını söylemezler."

"Buna yastık muhabbeti deniyor. Sen ne diyecektin?" Rafa kapüşonunu açtı. Aslında kapüşonsuz daha tehditkâr görünüyordu.

Sophie ona bakıp afalladı. Merdivene doğru baktı. "Hiçbir şey."

"Ah, hadi ama Sophie, akıllı bir kıza benziyorsun. Bilgi istiyorsan karşılığında Gaby'ye bir şey vermek zorundasın."

Ben hâlâ sanki kelimelerin hiçbir ağırlığı yokmuş gibi o kadar rahat bir şekilde "melezler" demiş olmasına şaşırılmış bir halde sessiz duruyordum.

"Kutsanmış bir muska vereceğim. Burada ona göre başka bir şey yok." Artık sesi daha gergindi.

Jason boğazını temizledi. "Belki de biz..."

"Ailen Düşmüşler'den ve Refaim'den nasıl haberdar oldu?" diye sordu Rafa, Jason'ı duymazdan gelerek.

"Atalarımıza Tanrı'dan bir işaret geldi."

"Ne tür bir işaret?"

Dudaklarını kenetleyip başını iki yana salladı.

"Peki ya ne zaman haberleri oldu?"

Odanın arka tarafına göz ucuyla baktı. "Piçler doğduğu zaman." Şimdi ses tonu ihtiyatlı, tedbirliydi.

"Bunu nereden bildiler?"

"Söyleyemem."

"Tanrı'dan aldıkları bir vahiy yoluyla öğrendiklerini sanıyordum?"

"Öyle oldu."

Rafa durakladı, taktik değiştirdi. "Kaç yaşındasın?"

"On altı."

Gülümsedi. "Bu işlerle aslında ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki ilgileniyorum."

"Neden?"

"Tanrı bizi dünyayı Düşmüşler ve onların piçlerinden korumamız için seçti." Bunu hiç alay belirtisi olmadan söylemişti. Buna inanıyordu.

"Nasıl koruyacaksınız dünyayı?"

Rafa'ya baktı, gözleri, sanki yüzünü ezberliyormuş gibi yüzünde gezindi. Yutkundü. "Söyleyemem."

Rafa içinde bulunduğumuz, neredeyse bomboş olan odayı işaret etti. "Peki, bu yer ne böyle? Erdemli mısır çiftçileri kilisesi mi?"

Sophie'nin gözleri tekrar onun arkasına gitti ve orada, merdivenin arkasında hafif aralık bir kapı fark ettim. İnce bir ışık sızıyordu. Rafa da onun baktığı yere baktı. "Burada başka ne var?" Koltuktan uzaklaşıp kapıya yöneldi.

"Hiç. Jason... oraya gi..." Avucunu göğüs kemiğine bastırdı; parmakları ipek elbisenin altındaki bir şeyi kavıyordu.

"Ben onu getiririm." Sobarın yanından geçtim. Rafa neredeyse kapıya varmıştı.

"Hey, Matt, bekle."

Hiç hızını kesmeden odaya girdi, "Bu da ne..." dedi.

Tam ona çarpacakken durdum. Neye baktığını anlamam bir saniyemi aldı. Penceresiz odanın bir duvarının önünde bir mimari çizim tahtası, bir tabure, bir dosya çekmecesini ve bir lamba duruyordu. Dört duvarın hepsine insan fotoğrafları yapıştırılmıştı. Tuhaftı ama Rafa gidip parmağını resimlerden birinin üzerine koyana kadar tepkisine anlam veremedim. Nefesim kesildi. Bu resmi daha önce görmüştüm; Rafa'nın telefonunda. Onun ve Jude'un bir futbol maçındaki resmiydi.

"Anlamıyorum." Onun etrafındaki, hepsi raptiyelerle tutturulmuş olan fotoğraflara baktım. Bir tanesinde bir yolda yürüyüş yapan siyah kıvrıkcık saçlı, geniş omuzlu bir adam vardı. Olsa olsa Zak olabilirdi. Parmağımı peş peşe resimlerin üzerinde gezdirdim; bu hafta tanıştığım kişilerin yüzleriydi: Daisy, Ez, Micah, Uriel, Daniel, ve hatta Nathaniel. Çoğu uzaktan çekilmişti.

Rafa hâlâ kendisiyle Jude'un resmine bakıyordu.

"Sence kız seni tanımış mıdır?"

O cevap veremeden arkamızdan peş peşe üç bip sesi duyuldu ve bir kapı kapandı. Açık olan kapı değil; duvarın içine gizlenmiş bir sürgülü kapı. Metalden. Kolsuz.

"Hey!" Yumruğumu soğuk yüzeye vurdum. Bir banka kasası içinde gibiydik. Kulağımı kapıya dayadım. "Jason!"

"Beni tanımış olsaydı, bizi kilitlemenin bir yararı olmayacağını bilirdi," dedi Rafa. "Gel buraya." Odaanın ortasında ona katılmam için bana işaret etti. "Bu saçmalık yetti artık."

Kolumu etrafına doladım ve zemin anında ayaklarımızın altından kayboldu. Ve sonra sağ omzumda bir acı patlaması oldu ve hemen ardından sert zemine çarptık.

"Uff," diye homurdanıp gözlerimi açtım. Hâlâ fotoğraflı odadaydık. "Ne oldu?"

Rafa kendisini benden ayırdı ve ayağa kalktı. Hiç konuşmadan tekrar yer değiştirdi. Bir ışığın sönmesi gibi gözden kayboldu ve hemen ardından odanın öte ucunda ortaya çıkıp duvara tosladı ve yere sert bir şekilde düştü.

Dışarı çıkamıyorduk.

BU DAHA ÖNCE BAŞIMA HIÇ GELMEMİŞTİ...

"Rafa, bu da ne?"

Gözleri alev alevdi. "Bu bir tuzak."

"Ne? Nasıl?"

Rafa odada volta atıyordu. "Bilmiyorum ama dışarıdaki o pislik biliyor." Yer değiştirip tekrar duvara tosladı.

Omzumu ovdum. "Of, hadi ama Rafa, o..."

"Uyan," diye çıkıştı Rafa. "Bizi buraya o getirdi."

Yer değiştirdi, çarptı. En azından artık kendisini çarpışmaya karşı hazırlıyordu ama yine de bu her seferinde nefesinin kesilmesini engellemiyordu.

"Onu öldüreceğim. Ciddiyim. Kafasını o lanet gövdesinden," yine yer değiştirip çarptı, "koparacağım." Tekrar denemek için ayağa kalkmaya zahmet etmiyordu.

Yer değiştirdi. Yere düşene kadar bekledim ve sonra kollarından tutup dizlerimi belinin iki yanına koyarak onu yere mıhladım. "Kes şunu. Hiçbir yararı yok."

Göğsü altımda kısa ve keskin nefeslerle inip kalkıyordu. Kendi nabzım güm güm atıyordu. Rafa buradan çıkmıyordu. Biz buradan çıkamıyorduk.

"Dur artık. Neler olduğunu çözmemiz gerek."

Beni üstünden kaldırmak amacıyla debeleniyordu. Debelenmesin diye bacaklarımı daha da sıktım. Saçım dağılmış, bir perde gibi yüzüne değiyordu.

"Ne olduğunu tam olarak biliyorum. Dışarıdaki o küçük pislik bize ihanet etti...."

"Senin burada bile olmaman gerekiyordu, Rafa."

"Bu da sadece demek oluyor ki niyeti seni satmaktı."

"Jason kimseyi satmadı." Bunu kabul edemezdim. Yaşadığımız bunca şeyden sonra Maggie için, benim için girdiği risklerden sonra olmazdı. Rafa gözlerini tavana dikmişti, çenesi seyiriyordu. Üzerinde oturduğumun farkında bile değildi.

Ah... Rafa'nın üzerinde oturuyordum.

Yarım saniyeliğine dikkatimi kaybettim ve sonra yanına sert zeminin üzerine uzandım.

"Herkes dostun değil." Ayağa kalktı.

"Kimse seni buraya gelmeye zorlamadı," dedim ve doğrulup oturdum. Pürüzsüz ahşap tavan fazla alçak gibi geliyordu. Oda bayat kahve gibi kokuyordu.

"Ah, yani bu benim suçum mu? Her zamanki gibi." Rafa yine volta atıyordu. "Her zaman benim yüzümden. Hiçbir zaman başkası yüzünden değil. Hiçbir zaman senin yüzünden değil."

Tüm varlığı öfkesiyle birlikte bir genişleyip bir daralıyor gibiydi. Burası onun için fazla küçüktü.

"Biliyor musun," dedim, "şu anın bunu tartışmak için iyi bir zaman olduğundan emin değilim."

Odayı iki kez daha dolandıktan sonra nihayet durdu. Kapana kısılmış olmakla baş edemediğini görebiliyordum. Muhtemelen, uzun hayatında bu duyguyu ilk kez deneyimliyordu. Ama öfkesini benden çıkarmasının hiçbir yararı yoktu. Ve Jason dışarıdaydı; kısa sürede çıkacaktık.

"Ateşkes?" dedim Rafa'ya.

Üç parmağını küttetti ve sonra bana elini uzattı. Yerden kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Teşekkür ederim."

Bir şey demesini bekledim ama demedi. Çizim tahtasına gittim. Üzeri kat planları ve eskizlerle kaplıydı. En üstteki kâğıdı aldım; altta daha vardı ama lambanın ışığında soluk çizgileri seçemiyordum. Tekrar kapıya gittim ve ellerimi kapının her iki tarafındaki fotoğrafların üzerinde gezdirdim. İşte orada. Bir düğme; tanımadığım bir kadının resminin altına saklanmıştı.

Bir florasan ışığı titreşip yandı. Rafa çizimlerin sayfalarını bir ileri bir geri çevirerek onlara göz atıyordu. Gözleri sürekli kapıya kayıyordu. "Burası Tapınak," dedi bana bakmadan. Yaklaştım. İtalyan manastırını ilk kez dışarıdan görüyordum. Bu çizimler gerçeğine birazcık bile yakınsa, Refaim Karargâhı cidden etkileyiciydi. Her biri Orta Çağ'dan kalma yerleşkeyi farklı bir açıdan gösteren bir düzine sayfada göz gezdirdim. Bazıları teknik kat planları, diğerleriye kabataslak karakalem çizimlerdi. Kemerli yollarla çevrili meydanlar, üç katlı kanatlar, kubbe çatılı şapeller, korint sütunlarıyla etkileyici bir görünümündü. Elle çizilmiş okların yanına notlar karalanmıştı: *Nathaniel'in özel odası, revir, kütüphane*.

"Ve bu fotoğraflar..." Rafa en yakın duvara doğru gitti. "Bazıları görevler sırasındaki sürveyans kamera çekimlerinden. Diğerleriye kişisel koleksiyonlardan." Kendisiyle Jude'un fotoğrafına eliyle dokundu.

"Bu nasıl olabilir?"

Rafa kendi resminin biraz yukarısındaki bir resmi işaret etti. "Bak."

Yüzümden kan çekildi. Benim fotoğrafiydi. Dışarıda bir yerdeydim. Üzerimde tayt ve siyah atlet vardı. Bacaklarım iki yana açılmıştı ve elimdeki katanayı sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımın üzerine kaldırmıştım. Saçım arkadan örülmüştü ve sırtıma uzanıyordu.

Antrenman partnerime gülümsüyordum. Net değildi

ama partnerim Maggie'nin dağdaki gardiyanı Micah'ya benziyordu ve benimle aynı pozunu vermişti. Kendimin bu fotoğraflarını görmeye hiç alışamayacaktım.

"Bu ne zaman çekilmişti?"

Rafa yaklaştı. Tenindeki ateşi hissedebiliyordum. "Söylemesi güç. Neresi olduğunu belirten bir ipucu yok. İki yıl önce de olabilir, otuz yıl önce de. Yaşlanmıyoruz ki." Tekrar kapıya gidip kulağını dayadı.

Birkaç resmi indirip arkalarını çevirdim. Hepsi aynı tür kâğıda ev tipi yazıcıyla basılmıştı, ne bir tarih ne de bir marka vardı. Hiçbiri orijinal değildi.

"Sence bunları nasıl ele geçirdiler?"

Rafa ona uzattığım fotoğraflara göz gezdirdi. "Tapınak'taki birinden."

"Cidden mi?"

"Bunlardan bazılarını almak için birinin bilgisayarlarına, telefonlara ve albümlere ulaşım imkânının olması lazım." Ez ve Zak'in plajda güneşlenirkenki bir resimlerine işaret etti. Ez'in cildi kusursuzdu; resim, zebani suratını pençelemeden önce çekilmişti. "Bunu ben çekmiştim. En az on yıl önceydi. Görevdeki fotoğraflar da öyle. Tek bilmeleri gereken nerede olacağımızdı." Uzaktan çekilmiş, net olmayan bir restoran fotoğrafına geçti. "Bu büyük bölünmeden bir yıl önceydi."

Masanın etrafı kalabalıktı. Rafa rahat görünüyordu, birasını dudaklarına götürmüştü. Onun yanında Jude başını geriye atmış kahkahayla gülüyordu. Onun yanındaki ise... bendim. Şu diğer ben. Sırtarak Jude'yu izliyordum. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Birisinin başının arkası yanımdaki kişinin yüzünü kapatmıştı ama düz kızıl saçları vardı, yani muhtemelen Daisy'ydi. Ve sonra... Malachi. Gülümsüyordu ve bu ukala bir gülümseme değildi bile. Dikkatim, masanın sonundaki gözleri siyah sürmeli sarışın kadına

çekildi. Güzel insanlarla dolu bir masada o dikkat çekiyordu. Parmağımla yüzüne hafifçe vurdum; o soruyu sormak isteyip istemediğimden emin değildim.

“O Mya,” dedi Rafa ve uzaklaştı. Sesi kasten boş gibiydi.

Mya’nın diğer resimlerini aradım. İstemiyordum ama elimde değildi. Bu kadında bir şey vardı. Vahşi. Cüretkâr. Canlı. Her fotoğrafta uzun saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Bir an kafamda onu ve Rafa’yı yatakta gördüm ve görüntüyü anında kapattım.

On yıl önce Refaim’i ayıracak ne olduysa, işin merkezinde o vardı. Daisy, Rafa ve Jude’un Nathaniel’in yönetimine meydan okuyup Tapmak’ı terk etmelerinin nedeninin o olduğunu söylemişti. Ama Ez bölünmeye neden olanın Jude olduğunu, Mya’nın ise bunun üzerine konduğunu söylüyordu.

Kahretsin, bu karmaşa hiç netleşmiyordu, fotoğraflarla bile.

Grup fotoğrafını indirdim, Jude’un diğer fotoğraflarını aradım. Ama gözüme ilişen Jude değildi. Nathaniel’di. Düşmüş Melek yalnızdı, kollarını kavuşturmuş, dikkati uzaktaki bir şeye odaklanmıştı. Ormanda kararmış harabelerin arasında dikiliyordu, saçı yağmurdan ıslanmıştı. Gerçek hayatta gözlerinin irisleri buz mavisi bir renkte parlıyordu; fotoğrafta ise sadece tuhaf, cam gibi görünüyordular. Üzerinde eski bir kot ve altındaki kasları belli eden bir kazak vardı. Tezat beni yine şaşırtmıştı: Refaim’i yetiştiren melek tam anlamıyla sıkı bir disiplinciydi ama daha çok bir futbolcuya benziyordu. Biraz daha yaklaştım. Görüntü netti. Uzak merceğiyle çekilmişse benzemiyordu. Birisi nasıl olup da bu kareyi çekebilecek kadar yaklaşmıştı?

“Gerçekten Tapmak’tan birinin mi bu fotoğrafları ser-

vis ettiğini düşünüyorsun? Hem de yıllarca?" diye sordum Rafa'ya.

Masanın altından tabureyi çekip oturdu ve odayı inceledi. Ayağını yere vuruyordu: Hızlı, sabırsız bir ritim. "Buna inanması neden bu kadar zor? Oradaki herkes çok mu itaatkâr sanki?"

"Hayır, yani... seninle Jude'un maçıdaki fotoğrafı; kaç yıllık o?"

"On sekiz ay falan."

"Doğru. Demek ki Tapmak'tan biri olamaz. Onların hiçbirisiyle artık görüşmüyorsun." Jude'lu bir kare daha bulup koleksiyonuma ekledim. Benim olduğum birkaç tane de vardı.

"Bu tamamen doğru değil. Zaman zaman biz de Kapı Bekçileri'ni takip ediyoruz; yollarımız kesişiyor. Ve Daniel veya Uri geri dönmemiz için bize vicdan azabı çektirmeye çalışıyor. Demek oluyor ki ben fark etmediğim bir sırada birisi telefonumu kurcalamış."

"Sen o kadar uzun süre gardını düşürmezsin ki."

"Belli ki düşürmüşüm."

Omzum hâlâ zonkluyordu. Bir an duvara yaslanıp gözlerimi kapattım.

"Aa, harika," diye homurdandı Rafa.

Gözlerimi açtığımda onu telefonunu tekrar cebine sokuştururken buldum. "Ne?"

"Sinyal yok."

Ben de benimkini denedim. Aynısıydı. Nihayet Uluslararası dolaşımı olan bir telefonum olmuştu ama yine de kriz anında işe yaramıyordu. Omzumu ovuşturdum. O duvara defalarca çarptıktan sonra Rafa'nın her yanı sızlıyor olmalıydı.

Artık en az on dakika olmuştu. Jason ne yapıyordu orada? Yavaş bir nefes aldım. Paniğe gerek yoktu. Rafa buradaydı. Kendimi meşgul etsem yeter.

"Belki burada işe yarar bir şeyler vardır." Dolaba gidip tek çekmeceyi açtım. Kalın lastiklerle tutturulmuş deri kaplı bir defterden başka bir şey yoktu.

"O ne?" dedi Rafa, omzumun üzerinden bakarak. "Eski bir aile incili mi?"

"Sanmam." Kırmızı deri, parmaklarımın altında yumuşaktı, köşeleri aşınmıştı, sırtı ölü deri gibi pul puldu. Kapakta yazı yoktu. Oturdum ve dışarı çıkan kopmuş sayfaları yırtmamaya özen göstererek lastikleri çıkardım. Yere bir fotoğraf düştü.

Rafa fotoğrafı yerden aldı. Kaşlarını çatıp fotoğrafı bana doğru çevirdi. "Ne iş ya..."

Bir mısır tarlası. Fraklı, silindir şapkalı, kravatlı ve cep saatli altı asık suratlı adam. Yeni kazılmış bir mezara benzeyen bir deliğin etrafında dikiliyorlardı. Fotoğraf sepyaydı, çok eskiydi. Şimdilik Rafa'nın dikkatini kapıdan uzaklaştıracak kadar garipti. Arkasını çevirdi. Oraya mürekkeple bir tarih karalanmıştı: 1874.

Defteri dikkatlice açtım ve aynı sahnenin başka fotoğraflarını buldum. Birincisinde adamların ayaklarının dibinde, deliğin yanında çarşafa sarılmış bir şey vardı. İnsan büyüklüğünde bir şey. Bir kütük yığınının üzerine yerleştirilmişti. Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Diğer resimde çarşafa sarılı şey alevlerin içindeydi. Diğerinde ise delik toprakla kapatılmıştı. Çarşaftakinden veya ateşin küllerinden eser yoktu. Ürpertici olmanın da ötesindeydi.

"Şey, bu çok rahatsız edici." Rafa odada bir tur daha attı, yanından geçerken kapıyı sanki mucizevi bir şekilde açılacakmış gibi iki kez yumrukladı.

Gözlerimi fotoğraflardan, her bir resimde adamların yüzündeki kararlı ifadeden ayıramıyordum. Kendimi zorlayıp sayfaları çevirmeye devam ettim. Sayfalar kargacık burgacık el yazısıyla yazılmıştı. Bir günlüktü bu.

Notları ve diyagramları dikkatlice inceledim. Kalın say-

faların arasına sıkıştırılmış başka fotoğraflar da buldum. Önce en görkemli haliyle, sonra temeline kadar yanmış haliyle eski ahşap bir kilisenin resimleriydi. Boynum ve yüzüm buz kesti. Her sayfa kelimelerle doluydu ve bunları neden anlamadığımı fark etmem bir saniyemi aldı.

"Almanca mı bu?" Rafa görsün diye yukarı kaldırdım. Göz ucuyla baktı.

"Öyle gibi."

"Okuyabilir misin?"

"Benim Almancam biraz paslı."

"Bir dene."

İçini çekti, konsantre olurken alnı kırıştı. "Birkaç kelimeyi biliyorum: kan, ritüel, kurban... piçler." Bir parmağını sayfaya bastırdı. "Düşmüşler'den ve *Verdammt*'tan bahsediyor... Sanırım bu lanetli demek."

"Sanırım Sophie ailesinin Refaim'den ne kadar zamandır haberdar olduğu konusunda doğruyu söylüyormuş." Göz kapağını ovuşturdu. "Görünüşe göre eskiden ailenin erkekleri baştaymış. Bunu değiştiren ne oldu acaba?"

"Mısır tarlasında bir ceset yakmak olabilir mi?" dedi Rafa şakayla karışık. Günlüğü bana geri verdi. "Bunu tercüme etmekte Ez daha yararlı olur; bu fare kapanından çıkabilirsek tabii."

"Sence..." Ürperti artık tüm bedenime yayılmıştı.

"Ne?"

"Ailenin iblislerle bağlantılı olduğuna inanıyor musun ciddi? Zarael'le?" Kapı Bekçileri'nin liderini görmemiştim. Asla da görmeyi istemiyordum.

Rafa cevap vermek üzere ağzını açtı ama yüzümde görüldüğü bir şey onu durdurdu. Söyleyeceği şeyi tekrar düşündü. "Bak, burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama Kapı Bekçileri'yle alakalı olma ihtimali yok."

"Neden?"

"Bir kere, onların bizi tuzağa düşürebilecekleri bir yer-

leri olsaydı böyle başıboş bırakmazlardı. Ve inan bana, Zael veya Bel buraya gelmiş olsaydı, dışarıdaki o bir anlaşma yapalım küçük hanım tek parça halinde olmazdı. Mesele insanlar ve kapalı alanlar olunca iblisler kontrollü degillerdir."

Bu yer gitgide klostrofobik bir hal alıyordu. Kapıya doğru çekildim. "Sence bu neden yapılmış?" Avucumu pürüzlü yüzeyde gezdirdim. "Çeliğe benzemiyor. Belki de Sophie'nin tılsımımsı şeyiyle aynı maddeden yapılmıştır; bir Refaim'inin yer değıştirmesini engelleyecek kadar güçlü bir şey."

"Bunu hiçbir şey yapamaz."

Ona boş boş baktım. Tekrar fotoğrafları incelemeye koyuldu.

"Peki ya demir?"

"Hayır," dedi dalgın dalgın. "Uçaklara girdim ve uçaklarda tonla demir var."

"Bir uçağın içine mi girdin? Havadayken?"

"Evet."

"Ben hiç böyle şeyler yaptım mı?"

"Sık sık."

Elimi kapıdan çektim. "Jason, Sophie'de onu koruyan bir tılsım olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Sen bu odaya yönelince elbisesinin altındaki bir şeyi kavradı."

Rafa gözlerini duvara dikmişti ama ne görüyor ne de dinliyordu. Sonra bir kalem ve bir parça kâğıt aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Bir resme baktı ve bir şeyler yazdı. "Bu fotoğraflardaki kişilerin listesini çıkarıyorum ki kim eksik görebileyim."

"Neden?"

Gözlerime baktı, kalemle bir fotoğrafa vurup sonra diğerlerinin üzerinde gezdirdi.

"Çünkü Gaby, bizi bu kaltaklara satan kim ise onunla konuşmak istiyorum."

DEMİR İRADE

"Susadım."

"Aklına getirme."

"Nasıl aklıma getirmeyebilirim? Susadım."

Yaklaşık otuz dakika geçmişti. İçerisi giderek soğuyordu; öyle kemik sızlatan cinsten bir soğuktu ki Rafa bile hissediyordu. Bu odanın dışında neler olduğunu düşünmeden duramıyordum. Jason hangi cehennemdeydi? Neden bizi hâlâ buradan çıkarmamıştı? Sophie ona bir şey mi yapmıştı? Bizi burada mı bırakmıştı?

Jude'un elimdeki fotoğraflarına baktım. Bazıları Rafa'nın telefonunda gördüklerimdi ama yeniler de vardı. İkimiz bir buğday tarlasının yanındaki toprak yoldan koşarken, Jude antrenman odasındaki bir grup Refaim'e bir şeyler söylerken ve onlar da onu dikkatle dinlerken. O, tanımadığım kişilerle birlikteyken.

Boğazım çatlamış gibiydi. Yutkundum.

O dışarıda bir yerlerde olabilirdi. Bizse buradaydık. Rafa'nın gözlerinin Jude'un fotoğraflarına gittiğini gördüm ve şunu söylemesini beklemedim: Yapmamız gerektiği gibi kardeşimi aramaya gitmiş olsaydık burada olmazdık. Ama söylemedi. Ve sonra Yunanistan'da Patmos'taki yeri düşündüm; Rafa ile Jude'un takıldığı ada kulübesini. Ben Jude'un başka bir fotoğrafına bakıp ağlarken Rafa beni kendisine doğru çekmişti

Ağzımı açacak gibi oldum. Az kalsın ona beni en çok korkutan şeyi söyleyecektim. Ama bu düşüncelerle başa çıkamazdım. Bu küçük yerde olmazdı. Elimde diğer hayatımın bu fotoğraflarını tutarken olmazdı. Onları bir kenara bıraktım.

"Ez ve Zak'e nereye gittiğimizi söylemiş miydin?" diye sordum.

"Üstü kapalı bir şekilde."

"Biz dönene kadar Mags'e göz kulak olurlar, değil mi? Onu bırakmazlar?"

"Bir şey çıkmadığı sürece, hayır."

Pek güven verici değildi. Bedenim titriyordu. Tanrım, harekete geçmem lazımdı. Gerçekten buradan çıkmalıydık.

"Buraya geldiğimizde iblisleri hissetmediğinden emin misin?"

"Söyledim ya..."

"Biliyorum, sadece sordum."

Yüzünü duvardan bana çevirdi. "Son birkaç saat içinde buraya gelmiş olsalardı hissederdim. Sen de öyle."

Dağda Maggie'yi kurtardığımız zamanı düşündüm, ormandan sürüne sürüne ilerken midemdeki sanki düşüyormuşum gibi hissi. Refaimler bir yere yer değiştirerek geldiğinde böyle bir his oluşuyordu.

"İblislerde de aynı mı?"

"Bin kat daha kötü."

Başımı salladım. Dudaklarımı ıslattım.

"Gaby." Yakınıma gelmedi ama sesindeki sakinlik hızlanan nabzımı yatıştırdı. "Bu durumdan ben de senden daha fazla hoşlanıyor değilim. Kapalı yerlerden nefret ederim. Her zaman asansör yerine merdivenleri tercih ederim."

Dudak büktüm. "Sen hayatında hiç merdiven çıkmadın ki."

Çarpık bir gülümseme. Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. "Doğru. Ama dediğimde ciddiydim; çukur pisliği yok burada. Her ne oluyorsa, çaresine bakacağız."

Kendimi topladım. "Peki fotoğraflarda kim eksikmiş?"

"Hiç kimse."

"Emin misin?"

"İki kez saydım. Yüz seksen ikimiz de buradayız, herkes tamam. Hepimiz buradayız." Kalem ve kâğıdı masaya fırlattı. "Aslında, Sarı Lüle'yi sayarsan yüz seksen üç var. Ama o fotoğraflarda yok."

"Onun fotoğrafına ihtiyaçları yoktu ki. Neye benzediğini biliyorlar ve o hiçbir zaman Tapınak'ın bir parçası olmadı."

"Sarı Lüle o güvenlik kamerası çekimlerini yapmış olabilir ama yine de birinin ona nerede bulunması gerektiğini söylemesi gerekirdi ve bu kişi Tapınak'tan biri olmak zorunda." Rafa masanın yanındaki tabureyi kaldırıp en yakındaki duvara çarptı.

"Hey!" Nabzım deli gibi atmaya başladı. İyi olduğunu sanıyordum. O iyi değilse, ben nasıl olabilirdim? "Sakin ol."

Bana ters ters baktı. "Ben sakınım. Bu duvarlara daha yakından bakmamız gerektiğini düşündüm."

"Ah." Adrenalin geri çekildi. "İyi fikir."

O tabureyi duvara tekrar savururken ben geride durdum ve sonra kırılan alçı plakayı inceledim. Altında dövülmüş metalden bir duvar vardı. Yumruğumla vurdum. Sağlamdı. Rafa tabureyi kenara attı ve birlikte daha büyük bir delik açtık.

"Bu demir olmalı," dedi. "Anlayamıyorum."

Yüzey karmaşık izlerle kaplıydı. Rafa köşeden lambayı çekip abajurunu söktü ve çıplak ampülü ortaya çıkardı.

mız duvara tuttu. İzler aslında sembollermiş: Bir çift tam gelişmemiş kanada benzeyen, tekrarlayan bir simge.

“Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?”

Rafa parmak uçlarını sembollerin üzerinde gezdirdi. “Hiç.” Bir avucuyla çenesini sıvazladı. “Bu oda... her şeyi değiştirir.”

“Bunu yapmayı nereden biliyor olabilirler?”

Hâlâ gravürleri inceliyordu. “Onlara kat planlarını ve fotoğrafları kim verdiyse, Nathaniel’in kütüphanesinde bir şey bulmuş olabilir.”

“Ama bu Nathaniel’in Refaimler’i kapana kıştırmanın mümkün olduğunu bildiği anlamına gelir.”

Rafa duvardan bir parça alçı plaka daha yırttı. Fotoğraflar yerlerinden çıkıp düştüler. “İlk kez bizden bir şeyler gizliyor olmazdı, değil mi?”

Odanın bir yanının tamamı ortaya çıkana kadar duvarı sökmeye devam ettik. Hava alçı tozuyla dolmuştu. Geriye çekilip tozların yatışmasını bekledik.

“Hassiktir.”

Yakından bakınca izler gelişigüzel ve rasgele gibiydi; bazıları diğerlerinden daha derin ve koyuydu. Daha koyu olan gravürlerin hiç de rasgele olmadığını gördüm. Daha büyük başka bir çift kanat oluşturunyorlardı. Tekli şekiller gibi tam gelişmemiş değillerdi. Ayrıntılı, tüylü, iki yana açılmış, her birinin ucu duvarın köşelerine uzanan kanatlardı.

Telefonumu çıkarıp fotoğrafladım. İki denemede çekebildim; ilkinde elim titremişti.

Kapıya güçlü bir şekilde vuruldu. İkimiz de dönüp bir adım geri çekildik. Darbe tekrarlandı; sarsıntıdan yere biraz daha alçı ve toz döküldü.

Rafa bana başını sallayıp saldırı pozisyonuna geçti. Günlüğü kapıp ben de aynısını yaptım ama doğal olmadı.

Uyuşmuş, kendi bedenimin dışında hissediyor ve odaklanamıyordum. Silahsızdık. Tek başımıza. Rafa önüme geçmek için biraz yana kaydı.

Tekrar vuruldu. On kez. Yirmi kez. Sonra demir kapıdan içeri bir şey girdi. Birkaç saniye sonra birinin sığacağı kadar bir aralık açılncaya kadar kapı ileri zorlandı.

Nabzımı parmak uçlarımda, boğazımda hissediyordum.

Ve ardından kalbim tekledi.

İTİ AN ÇOMAĞI HAZIRLA

"Sizi burada çürümeye terk etmeliydim."

Odanın içinde, bir elinde katanasıyla Mya duruyordu. Uzun sarı saçlarını yüzünden çekiyordu. Onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Fotoğraflarda gözlerinin rengini görememiştim ama meğerse maviymiş; hatta yarıdöner ve sürme çekilmiş.

"Bir yıl oldu Rafa. Ve senden ilk haber alışım da ancak yardıma ihtiyacın olduğunda oluyor."

"Buradaki hiç kimse senden yardım istemedi." Sesi gergindi.

Mya beni baştan ayağa süzdü. "Onun hayatta olduğunu ne zaman söyleyecektin bana?"

"Buraya yardıma mı geldin, soruşturmaya mı?" Rafa, Mya'nın arkasındaki aralığa bakıyordu.

"İkisi de. Sırasını sen seç." Ve sonra bana döndü, "Ukalık yapmayacak mısın Gabe? Kurtarma yöntemlerimizi eleştirmeyecek misin?"

"Nefesini boşa harcıyorsun. Seni tanımıyor."

"Bana da öyle dendi." Kalem gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Doğru mu?"

"Evet," dedim. "Her saniye beni daha da mutlu kılan bir gerçek."

Gözleri günlüğe gitti. "O ne?"

"Dışarıda tartışabileceğimiz bir şey." Rafa elimden tu-

tup beni dar aralıktan çıkardı. Muhtemelen artık yer de-
ğiştirebilirdik ama sanırım duvara çarpma riskini almak
istememişti. Ne olur ne olmaz diye. Dışarı çıkar çıkmaz
elimi bıraktı.

Ez ve Zak dışarıda bekliyorlardı. Rafa'nın en yakın ar-
kadaşları; Jude haricinde. Odadaki fotoğraflar ikisinin de
hakkını verememişti. Zak, kamerada görünebileceğinden
çok daha iriydi ve Ez... Ez yüzündeki ve boynundaki de-
rin yara izleriyle bile nefes kesiciydi. Ama onlar buradaysa
kafeye kim göz kulak oluyordu?

"Mags iyi mi?" Hâlâ nefes nefeseydim.

"O iyi," dedi Ez. "Ya sen?"

Başımı salladım. O ve Zak'ın yanında henüz tanışmadı-
ğım bir Dışlanmış daha vardı. Ayaklarının dibinde sapları
olan büyük, küt bir metal boru vardı.

"Sadece sen birkaç saat içinde bu kadar belaya bulaşabi-
lirsin," dedi Zak, Rafa'ya.

Şişkin gövdeli sobanın ızgarasının ardında alevler hâlâ
dans ediyordu. Evde yeller esiyordu. Sophie'den eser yok-
tu. Ya da Jason'dan.

"Koçbaşını kullanmışsın." Rafa sırtıyordu, daha yarım
saat önce kendisini duvarlara vurduğunu hiç çaktırmıyor-
du.

"Evet, artık geri al." Zak, gür siyah buklelerini gözün-
den çekti.

"Yanılmışım, işe yaramaz bir zimbirtı değilmiş. Başımı-
nın belada olduğunu nasıl bildiniz?"

"Jason bizi kafede buldu."

Üzerimdeki gerginliğin birazı geçti. Jason iyiymiş. Yar-
dım getirmeye gitmiş. Bizi burada bırakmamış.

"Şimdi nerede o?" diye Ez'e sordum.

"Pan Beach'te."

"Ya Sophie, buradaki kız?"

“Biz geldiğimizde gitmişti.”

Onun arkasında, diğer Dışlanmış bana sanki odada baş-
ka hiç kimse yokmuş gibi bakıyordu.

“Bu Jones,” dedi Ez.

Jones adını duyunca başını salladı. Siyah saçları oda-
daki fotoğraflardan hayal meyal aşına gelen güzel, köşeli
bir yüzü çevreliyordu. Benimle göz temasını ancak Rafa
onun önüne geçince kesti. Jones kocaman gülümsediğinde
badem gözleri kısıldı. “Dostum, nerelerdeydin?” Rafa’yı
kendine çekip kucakladı ve sırtına vurdu.

Demir odaya doğru baktım. Mya duvardan bir fotoğraf
çekip almuş, inceliyordu. Ağzı tek çizgi haline gelmiş, göğ-
sü hızla inip kalkıyordu. Öfkelenmiş miydi, yoksa panikle-
miş miydi, bilmiyordum. Ona baktığımı görünce resmi bir
kenara atıp odadan çıktı.

“Geçen sene ne oldu? Nasıl hayattasın?”

Rafa’ya baktım. Jude’un da hayatta olabileceğini bilme-
sini isteseydi, ona çoktan söylerdi.

“Bilmiyorum.”

Gözleri şimdi daha koyu parlıyordu. “Nasıl burada hiç-
bir şey olmamış gibi dikilebiliyorsun? Eğer Jude seninle
kaçmamış olsaydı...”

“Mya.” Rafa’nın sesi sertti. “Geri çekil. Hatırlamıyor.”

“Hatırlamıyor diye elini kolunu sallaya sallaya geri mi
gelecek? Tüm olanlardan sonra? Hem sen onunla ne yapı-
yorsun zaten?”

“Jude’un yapmamı isteyeceğini; onu hayatta tutuyo-
rum.” Rafa artık sinirliydi. Gerçekten sinirli. “Bir yandan
Tapınak, bir yandan Kapı Bekçileri...”

“Ona acımamı mı istiyorsun? Hadi ama Rafa. Bize yap-
tıklarını unutma. Sana yaptıklarını.”

Mya’nın ona bakışları, sanki geri kalanımız ortadan kay-
bolmuş gibiydi. Ez, Zak, Jones, ben. Özellikle de ben. Bir-

birlerine bakıyorlardı. Hava onların geçmişiyile dolmuştu. Aralarında dururken kendimi tuhaf bir şekilde açıkta kalmış hissettim.

"Neticede," Mya, Rafa'nın gözlerine kenetlenmişti, bana hiç bakmıyordu, "Jude'un ölümünün nedeni Gabe."

Ez arkamda kıpırdandı. Zak yere bakıyor, botuyla koçbaşına vuruyordu. Kendimi hasta hissettim.

"Meraktan soruyorum," dedim Mya'ya, "Jude sana onunla benim ne yapacağımızı söylemiş miydi?" Kelimeler ağzım pamuk dolu gibi bir etki yaratmıştı ama yine de dile getirebildim. Kaburgalarımın arkasındaki bu batma hissini salla gitsin. Bu suçluluk hissini salla gitsin. Mya'nın tepeden bakan saçmalamalarını salla gitsin. Canı cehennemeydi.

Cevap vermedi. Hâlâ Rafa'ya bakıyordu.

"Hayır mı? Öyleyse çeneni kapamak isteyebilirsin."

Rafa çekilip başını iki yana salladı. Mya bana döndü.

"Beni tehdit mi ediyorsun Gabe?"

"Pekâlâ," dedi Ez. "Biraz sakinleşelim."

Mya ona kızgın kızgın baktı. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Gabe. Hayatta."

"Hayır," dedi Ez. "Bu bilgiyi sana vermekten neden sakınacakmışım ki. Asıl mesele bununla ne yapacağımız." Demir odayı işaret etti.

Mya, Ez'in gösterdiği yere baktı. Sonra yok oldu, hem de gerçek anlamda, sonra da odanın içinde ortaya çıktı. Çıktığı gibi de hemen yanımıza döndü. "Artık kapı kırık olduğuna göre işe yaramaz."

"Şimdilik," dedi Rafa.

"Bir şekilde duvarları kırmaya mı çalışsak?" diye sordum ama asıl istediğim buradan gitmekti. Bu yer boş, ruhsuz bir dış kabuktan ibaret gibi geliyordu. Ve burada, camm arkasında kolay bir hedeftik. Rafa ve benim artık yalnız olmamızın bir önemi yoktu.

"Kapıyı açmak yeterince zordu zaten," dedi Zak ve bana

ellerini gösterdi. Elleri biraz tahriş olmuştu. "Daha büyük bir şeye ihtiyacımız olacak."

Mya gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle beni tekrar süzdü. "Dediğim gibi, kapı kırıkken işe yaramaz."

"Bunu yapmayı nasıl çözdüklerini öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Rafa ona. "Onlara kat planlarını ve mutlu karelerimizi kimin verdiği ilgini çekmiyor mu?"

"Peki kime soracaksın? Biz buradayken kimsenin geri geleceği yok."

Mya ellerini ince beline koydu. "Ve söyle bana; kim bu Jason ve nasıl oluyor da ondan hiç haberimiz olmadı? Açıklamak ister misin Gabe?"

Cidden?

Parmaklarımı esnettim. "Birkaç gün öncesine kadar onun bir Refaim olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Burada yaşayan kadınlar haricinde."

Suratında karanlık bir ifade belirdi. "O, onları ne zamandır tanıyormuş?"

"Uzun zamandır."

"Ne kadar uzun?"

"Yetmiş yıl."

Bunu sindirmesi biraz zamanını aldı. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Hayır," dedi Rafa düz bir ses tonuyla.

"Nerede o?" Mya, Ez'e bakıyordu.

"Pandanus Beach'te."

Rafa başını iki yana salladı. "Bizimle gelmiyorsun."

"Senin üzerine vazife değil."

"Karışma Mya," dedi Rafa.

Mya diliyle üst dudağını yaladı. "Yardım edebilirim."

"Saçma. Nathaniel'in oraya Taya'yı gönderdiğini biliyorsun." Ez'e baktı, Ez başıyla onayladı.

"Yani?" dedi Mya. "Kavgayla sonuçlanmak zorunda değil."

“Beni karıştırmayın. Tam olarak nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.”

“Ne zamandan beri bunu sorun eder oldun?”

“Şu anda bizim daha fazla kargaşaya ihtiyacımız yok.”

“Bizim?” Bir Rafa’ya, bir bana, sonra yine Rafa’ya baktı. Göğüs kafesimin ardında bir şey kıpırdandı.

Sanki ani bir hareket onları bir ateş hattına sürükleyebilirmiş gibi herkes put kesilmişti. Rüzgâr eve vuruyor, ateş çatırdayıp duruyordu.

“Yapman gereken bir işin yok mu senin? Öldürülecek kötü şeyler?” diye sordu ona Rafa.

“Aslına bakarsan var. Ve artık ortaya çıktığına göre, senin de bize katılacağını umuyorum.”

“Her seferde bir pislikle ilgilensek nasıl olur?”

Mya kollarını kavuşturup tekrar beni süzdü. “Peki neden Nathaniel’e dönmedin?”

“Ah, bilmiyorum,” dedim. “Belki de birkaç gün öncesine kadar Nathaniel diye birini bilmediğim içindir. Ya da belki de en iyi arkadaşımı kaçırdığı içindir. Ya da muhtemelen beni bir zebaniyle birlikte bir kafese tıktığı ve zebaninin karnımı içmesine izin verdiği içindir.”

Boynuma bakmıyordu ama ısırtık izini fark etmemiş olmasına imkân yoktu.

“Ve sen etrafa daha başka suçlamalar savurmadan önce belirteyim, bir yıl önce Jude’la ne yaptığımızı ve Düşmüşler’in nerede olduklarını bilmiyorum. Ve bunu bir kez daha açıklamak zorunda kalırsam, yemin ederim ki birinin kafasını uçuracağım.”

Jones kısık bir ısıltı çaldı. “Veeee işte geri döndü...”

Mya’ya tepeden baktım. Başka tarafa dönüp eli ıslakmış da onu silkiyormuş gibi bana doğru parmaklarını salladı.

“Birinin evin geri kalanını kontrol etmesi gerek.” Koşar adım odadan çıkıp ahşap zeminde yankılanan botlarıyla merdivenlerden indi. “Sizi Gabe’le biraz kaliteli zaman ge-

çirmeniz için yalnız bırakayım." Adımı sanki bir hakaretmiş gibi söylemişti.

Rafa şimdi bana bakıyordu; çenesindeki bir kas seyiriyordu. Gözlerine bakamıyordum. Orada ne bulacağımdan emin değildim.

Ez iç çekti. "Kusura bakmayın. Destek için Jones'u aradık, Mya da yanındaymış. Ona Gabe'i anlatmak zorunda kaldım. Ondan daha fazla saklayamazdım zaten." Günlüğü işaret etti. "Bilmemiz gereken bir şey mi?"

"Odada bulduk." Uzattım, o da aldı. "Almanca yazılmış. Rafa senin okuyabileceğini söyledi?"

"Bir bakabilirim."

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum Rafa'ya. Demir odadan çıktığımızdan beri ilk kez birbirimize doğru düzgün baktık. Gözleri berraktı, sakın, yeşil benekli. Beni izliyorlardı. Beni görüyorlardı, Gabe'i değil. Omuzlarımdaki gerginliğin birazı gitti.

"Evet," dedi. "Sarı Lüle'yle sohbet zamanı. Yine."

"Tamam."

Duraksadı, sonra başını salladı.

Ez, Zak'e koçbaşını kaldırmasında yardım etti. Gerçi Zak muhtemelen tek başına bir eliyle kaldırabilirdi. "Biliyorsunuz, Mya peşinizden gelecek. Bu yer hakkında Jason'ı sorgulamaktan vazgeçmeyecek."

Jones arkasında durmuş, hâlâ beni inceliyordu.

"Konuşup onu vazgeçir," dedi Rafa.

Ez tatsız bir kahkaha attı. "Tabii. Gelgite engel olduktan hemen sonra."

NEFESİNİ HARCAMA

Rafa'nın Pan Beach'teki kulübesinin oturma odası görevini gören kısmına vardık. Sıcaklık beni sarıp sarmaladı. Buraya gelmemiz mantıklıydı; kordon sadece bir sokak ötedeydi ama yine de biraz rahatsız bir durumdu. Buraya son gelişimde Rafa yatağında benim giysilerimi çıkarıyordu.

Ceketimi çıkarıp yamru yumru olmuş kanepeye attım. Rafa da kapüşonlusunu çıkarıp aynısını yaptı. Öylece diki-lip birbirimize baktık. Pis camdan içeri güneşliği süzülüyordu. Burada vakit henüz ikindinin erken saatleriydi. Rafa bir şey söylemek istiyormuşa benziyordu ama onun yerine ellerine ceplerine soktu.

"Demek Mya," dedim.

"Ne?" Gözlerini kaçırmadı. Iowa'dan buraya, karanlık geceden Pan Beach'in parlak gündüzüne kadar morali çoktan yükselmişti.

"Sen ve Mya."

Omuz silkti. "Jude ortadan kaybolunca beni suçladı. Siz ikiniz tekrar konuşmaya başlayınca bela çıkacağını önceden bilmem gerekirmiş. Meselenin üstüne gidip neler olduğunu öğrenmeliyim."

"Neden yapmadın?" Ve neden sorduğum asıl soruyu cevaplamıyordun?

"Yaptım. İşte sen de o zaman burnumu kırdın."

Ah.

Buzdolabına gitti, dolabın içine baktıktan sonra kapağı kapattı.

"Benimle olmana çok kızmışa benziyordu."

"Yıllar boyunca ona zor anlar yaşattın."

Bir sonraki sorumu dikkatlice dillendirdim. Aralarında ki o bakışma. Mya'nın ona bakışı... "Bir yıl önce, siz hâlâ... birlikte miydiniz?"

"Kim?"

Tanrım, işimi zorlaştırıyordu.

"Sen ve Mya."

Sessizlik.

"Tutmak'ı onunla birlikte olmak için terk etmedin mi?"

Bana dik dik bakıp sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Yine Daniel'in saçmalıkları sanırım?"

Ceketimi aldım, üzerinde bir parça toz bulup silktim. "Ona âşık olduğunu söyledi."

Yine anlayamadığım bir ifade belirdi yüzünde. "Ya tabii, olsam ona söylerdim."

"Ama..."

"Bu mazide kaldı."

Şimdi büfedeydi, yine sırtı bana dönüktü. Peki Mya şimdi ona ne ifade ediyordu?

"Dışlanmışlar'ı Mya mı yönetiyor?"

"Her zaman Jude'un sözü geçerdi. Ama Mya kendi sözü geçsin isterdi. O bizim görevlerimizi koordine eder, bize Tanrı'nın verdiği iblisleri boğazlama hakkımız konusunda herkesi ateşler."

"Dövüşebiliyor mu?"

"Kendine yetiyor. Onunkisi beceriden çok kurnazlık. Sen hiç sevmezdin."

"Ama siz çocuklar bir takım olarak dövüşüyordunuz?"

Rafa döndü, botuyla büfenin kapısını itip kapattı. "Evet.

İyiydik de. Gerçekten iyi. Ve sonra Jude ortadan kayboldu ve her şey bozuldu. Mya bunu hiç atlatamadı."

Ceketimi kanepeye attım. "Tapınak'taki birine demir odadan bahsetmeli miyiz?"

Bakışları arında karardı. "Daniel'ı mı aramak istiyorsun?"

"Hayır, belki diğerleri de hapsedilebilecekleri bir oda olduğunu bilmeli diye düşündüm."

"Peki sence Nathaniel bu konuda ne yapar? Derhal orayı basıp sonra da bize karşı kullanır."

"Dışlanmışlar da tıpatıp aynısını yapmayacak mı?"

"Benim söz hakkım varsa, hayır. O yeri harabeye dönmüş olarak görmek istiyorum." Buradan kilitli olduğunu görebildiğim halde arka kapıya gidip sürgüyü kontrol etti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Sanırım tartışma bitmişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Green Bean."

"Orada olay çıkarmayacağına söz verir misin?"

"Hayır. Ne olacağı Sarı Lüle'ye bağlı."

Ön kapıya giden yolu kestim. "Olay çıkarma. Ciddiyim."

"Öyleyse neden zahmet ediyoruz ki?"

"Sophie'den o tılsımı alıp almadığını öğrenmemiz gerek." Yutkundum, sonraki sözlerimi söylemeden önce zihnimde etkisini test ettim. "Çünkü aldıysa ve işe yararsa, Melbourne'e gidebiliriz."

Nihayet dudakları yumuşadı. "Zamanı geldi de geçiyor bile."

*

Plajda rüzgâr kuvvetini artırmıştı. Dalgakıranın ötesinde şimdi dalgalar şiddetliydi; en sağlam sörfçüler bile toplanıp gitmişti. Okyanus, üzerinde yüzen beyaz şapkalarla benek benekti.

Öğle yemeği zamanıydı, dolayısıyla kafede boş masa yoktu. İçeriye doğru bir gürültü duvarından geçtik: konuşmalar, düşen bir tabak, espresso makinesinin tıslayan sesi.

Jason paket servis tezgâhının yanındaydı. Gözleri benden Rafa'ya kaydı. Maggie tepelime dolu bir tepsiyle mutfağa doğru gidiyordu. Bizi görür görmez elindeki kirli tabaklarlar vesaire ile birlikte yön değiştirdi.

"İyi misin?" dedi bana dudaklarını kıpırdatarak.

Başımı salladım, tek parça halinde olduğumu göstermek için kollarımı ileri uzattım. Rafa'nın Jason'a doğru gittiğini gördü ve önünü kesmek için masaların arasına girdi. "Haber yokmuş," dedi yanına vardığımız zaman. "Bana odadan haberinin olmadığını söyledi ve ben ona inanıyorum." Jason'la arasındaki gerginliği çözmek için bu kriz ilaç gibi gelmişti. Bir bana bir Rafa'ya baktı. "Doğrudan buraya gelip Zak'e anlattı..."

"Sana bir şey getirdi mi?" diye sordum.

"Bir kolye ucu. Benim tarzım değil."

"Gösterece."

Tezgâha baktı. "İşe devam etmem lazım."

"En azından tak onu," dedim. "Her ihtimale karşı."

Birisi mutfaktan Maggie'ye seslendi. "Gitmem gerek," dedi ve sonra bana doğru eğildi. "Jason seni bekliyor. Ve benim için endişelenme." Ne demek istediğini soramadan dönüp gitti. Leopar desenli giysili bir kadın tezgâha doğru yolunu açarken beni Rafa'nın üzerine itti. Rafa hiç bakmadan beni tuttu.

"Nereye gitti o küçük pislik?"

Maggie'yi kastetmiyor olsa iyi ederdi.

Paket servis tezgâhını kontrol ettim; Jason gitmişti. Odayı taradım ve onu ön camın yanında buldum.

"Orada."

Jason, gürültücü iki ailenin masalarının arasında bekleyip ona doğru yaklaşmamızı izledi.

"Dışarıda," dedi Rafa.

Jason onu duymazdan geldi. "Birkaç saat daha kasabada mısın?" diye sordu bana. Sonra bir adamın sandalyesini çekmesine müsaade etmek için yana kaydı. "Yapmam gereken bir şey var. Lütfen Iowa'da olanları telafi etmeme izin ver."

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?" dedi Rafa inanamayarak. Yanımızda bebeğine yemek yedirmekte olan bir anne Rafa'ya kötü kötü baktı. "Ben cevap istiyorum Sarı Lüle."

"Ben de," dedi Jason.

Şimdi her iki masadaki müşteriler de sinirli bir şekilde bize bakıyorlardı.

"Maggie'nin işi bitince sizinle bungalovda buluşurum. Sadece birkaç saate ihtiyacım var." Bana gözleriyle yalvarıyordu. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

Güveniyor muydum? O bana birçok konuda güvenmişti. Ve bana hiçbir zaman Refaim'in geri kalanının baktığı gibi bakmamıştı.

"Hayatta olmaz," dedi Rafa.

Jason'ın gözlerinin içine baktım. "Çabuk ol."

Bana minnettar bir şekilde başını salladı ve masaların arasından sıyrılıp caddeye çıktı. Rafa'nın onun peşinden gitmesini engelledim. "Bırak gitsin."

"Melbourne, Gaby. İnanamıyorum. Daha ne kadar kaytaracak bu herif?"

Acele etmeden dışarıya doğru yürüdüm. Her adımda onun sabırsızlığını hissediyordum.

"Peki şimdi ne yapacağız?" dedi. "Tüm gün burada oturup kahve mi içeceğiz?"

Evet tabii, o, ben ve onun asabiyeti. Hiç sanmıyordum. Biraz enerji yakmaya ihtiyacım vardı.

"Eve gidiyorum, sonra da koşuya çıkacağım," dedim.

"Bu nasıl..."

"Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Durdu. "Seninle koşmamı mı istiyorsun?" diye sordu bana, sanki bu şaşırtmacalı bir soruymuş gibi.

Omuz silktim. "Sana kalmış."

Dudakları, yavaşça bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlaştık."

*

Bungalovdan aşağı patikayı takip ederek parka kadar koştuk. Piknik masalarından birinde küçük bir oğlan ve annesi kızarmış patates yiyorlardı. Martılar çimlere konmuş, sindiremeyecekleri artıkları bekliyorlardı. Taya'nın beni fırlattığı ağacın yanından geçtik; hâlâ üstünde kanım var mıdır diye merak ettim.

Konuşmadan kordona koştuk. Ve sonra kumsal boyunca uzanan tahta iskelede omuz omuza, okyanusa paralel olarak koşmaya başladık.

"Orman mı, kumsal mı?" diye sordum.

"Kumsal."

Çatala vardık ve sağa saptık. En azından bu kez Rafa'yla birlikte koşuyordum, ondan kaçmıyordum. Ben tam kuma girişmeye hazırdım ki kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Şimdiden bittin mi?" Eğilip ellerimi dizlerime koyarak nefeslendim. Hava serin ve tuzluydu.

"Rüyada görürsün." Neredeyse hiç terlememişti bile. Spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ben de öyle yaptım.

"Buruna kadar yarışalım," dedi.

Boş kumsalda oraya kadar beş yüz metre civarı vardı. "Yumuşak kumda mı sertte mi?"

"Sert." Eğleniyora benziyordu. Kafedeki tüm asabiyeti-ni silinip gitmişti.

"Yer değiştirme yok."

Sırıttı. "Hile yapmama gerek yok. Formdan öyle düş-müşsün ki Maggie'nin annesi bile seni yener."

Omzunu dürttüm ve su kıyısına koştum. Sıgılıkta şid-detli bir dalga oluştu ve sular bize kadar geldi. Ayaklarımı kapladı ve geri çekilirken de ayaklarımın altındaki kumları sürükleyip götürdü. Daha sağlam bir zemin buldum.

"Hazır mısın?" Nabzım hızlanıyordu.

Ayaklarımızı yerleştirdik, dirseklerimiz birbirine de-ğiyor ve başlarımız birbirimize dönüktü. Hazır bekliyor-dum. Hafif bir rüzgâr saçlarımın gözlerimin önüne düşme-sini engelliyordu. Bu hissi seviyordum.

Rafa sıırıttı. Çıkış yaptı. "Koş," diye seslendi omzunun üzerinden.

Hile yapmaması buraya kadarmış.

Ayak parmaklarımı sıkı kuma geçire geçire ona dört koca adımda yetiştim. Ayaklarım nabzımın ritmiyle birlik-te sıcınyordu. Her yanımda sızlıyordu; sakatlanan bacağım, zedelenen kaburgalarım, moraran omzum, ama bir yan-dan bacaklarımı coşturan adrenalin, bir yandan da tenim-deki terimi soğutan rüzgâr sayesinde neredeyse tüm bun-ları hiç hissetmiyordum.

Kararlaştırdığımız bitiş çizgimize kadar olan yolun dörtte üçünü tamamlamıştık ki Rafa uzaklaşmaya başladı. Ayaklarımı daha sert basıp arayı kapattım. Ciğerlerim pat-lamak üzereydi. Rafa'nın ensesindeki kaslar kasılıyordu. Tekrar uzaklaştı ve bu kez yetişemedim.

Buruna benim yaklaşık üç adım önümde ulaştı ve sonra plaja doğru yönelip yumuşak kumların üzerine çöktü. Pe-

şinden gidip dizlerimin üstüne çöktüm. O sırtüstü uzanmıştı, öyle nefes nefeseydi ki konuşamıyordu. Gözlerimin önünde siyah noktacıklar geziniyordu. İleri uzanıp ağırlığımı ellerimin üzerine verdim.

"Fena değil." Koca bir nefes alıp sonra güldü. "Hiç fena değil."

Ben konuşabilene kadar biraz daha zaman geçti. "Bu kadar rekabetçi olduğunu fark etmemiştim," diyebildim sonunda. Sonra da oturdum.

"Sen beni koşuda hiçbir zaman yenmedin. Bunun bugün de değişmesine izin verecek değildim." Gülümsedi. Şimdiye kadar sadece fotoğraflarında gördüğüm sıcak, savunmasız, rahat ifadesi vardı yüzünde.

"Ne, hiç mi?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Zaman zaman beni katanalı beceri testlerinde geçerdin ama ben her zaman daha hızlıydım. Her zaman."

"Hem de mütevazısın."

Ellerini başının arkasına koyup uzandı ve gözlerini kapadı. Göğüs kafesinin inip kalkması yavaşlayıp normale döndü. İnanılmaz derecede fitti.

"Peki ya Jude? O neyde iyiydi?"

"Her şeyde," dedi Rafa düşünmeden. "Özellikle kılıç ve bıçaklarda. Ve o tanıdığım en zeki çocuktur, özellikle diller konusunda."

"Hangi diller?"

Rafa'nın gözleri hâlâ kapalıydı; cevaplaması için çıplak ayağımla yanını dürttüm. Hiç bakmadan ayağımı yakaladı.

"Hepsi." Başparmağıyla ayağımın üst kısmına dalgın dalgın masaj yapmaya başladı. "Biz gelmiş geçmiş tüm insan dillerini anlayabiliriz. Bu da babalarımızdan yadigar bir başka yetenek. Ama okumak, konuşmak ya da aksanlar

konusunda öyle çok iyi değiliz. Jude ise manyaktı. Bu kadar doğal bir şekilde konuşabilmesi Daniel'ı sinir ederdi."

Söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum ama parmakları dikkatimi dağıtıyordu. Gözlerimi kapatıp sesini dinledim. Onun aksanını hâlâ çıkaramıyordum. Refaim'in kendine has bir aksanının olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Sarı Lüle'de de bu yetenekten biraz var; Iowa'dayken birden kışından çıkardığı o New York aksanına bakılırsa," dedi.

"Benim aksanım var mı?"

Rafa'nın parmakları ayak bileğime kaydı. Şimdi iki elini birden kullanıyordu. "Sen bugünlerde belli belirsiz Avusturyalı aksanıyla konuşuyorsun. Hastanede uyandığında içgüdüsel olarak adapte olmuş olmalısın."

Gözlerimi açtım. Ayağımı kucağına almış, oturmuş beni izliyordu. Nabzım kendinden geçti. Nasıl olabiliyordu da bu kadar çabuk öfkelenen biri böyle nazik olabiliyordu?

"Durmamı ister misin?" Alnına düşen saçları ıslaktı.

"Hayır."

Eğilip, yüzlerimizin arasında sadece santrimetler kalana kadar yaklaştı. Geri çekilmedim. Son birkaç gün uzaklaşıp gitti. Aramızdaki tek geçmiş, bana anlatmadığı geçmişimiz, sıcak güneşin altında eriyip yok oldu. Ve sonra Rafa beni öptü; son deneyimimizdeki gibi alelacele değil; yumuşak, düşünceli bir şekilde. Tadı portakal gibiydi. Elleri gergin bir şekilde ayak bileklerimde kaldı. Öpüşü derinleşti. Avucumu bacağından yukarı doğru kaydırdım. Beni durdurup geri çekildi. "Beni öldürüyorsun, farkındasın, değil mi?"

"Durmamı ister misin?" Cilveyle söylemek istemiştım ama nefes nefeseymişim gibi çıktı.

"Hayır."

Dudaklarımız yine birleşmişti, ellerini kalçama koymuş, beni kucağına çekiyordu. Bacaklarımı ve kollarımı onun etrafına sarıp aramızda boşluk kalmayınca kadar onu kendime çektim. Ellerinden biri tişörtümün altına süzülüp sırtımdan yukarı çıktı; diğeri ise belime dolandı. Berlinin etrafındaki bacaklarımı daha da sıkılaştırdım. Nefesi kesildi, parmak uçlarını tenime bastırdı. Öpücükleri hâlâ kontrollü, ölçülüydü; ta ki ben kendimi ona doğru yavaşça hareket ettirene kadar. Çıkarttığı küçük sesle vücudumda haz dolu bir heyecan yayıldı. Ona daha çok dokunmalıydım. Tişörtü kumla kaplanmıştı; çekip yukarı sıyırdım, avucumu sıcak teninde gezdirdim. Rafa'nın dokunuşları kuvvetlendi. Dili, dudakları, elleri... daha bir kasıtlı geziyorlardı. Kendimi bu ana bırakmamak için bir nedenimin olduğunu biliyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Yoo hoo!"

Seslenen Bayan Williamson'dı. Sesi rüzgârda sürüklenip gidiyordu.

Öpüşmemiz yavaşladı, ellerimiz gevşedi. Kalp atışlarım normale dönerken bir saniye daha altdudağını öperek oyalandım.

Bayan Williamson kocasıyla birlikte burundaki yoldan geliyordu. Artritli eliyle bir kez el sallayıp sonra ayağını bastığı yere konsantre olmaya geri döndü. Kum tepeliklerinden inerlerken, Bay Williamson trabzana tutunarak karısına düşmemesi için yardımcı oldu. Bu kez her zaman-kinden erken dışarı çıkmışlardı.

Beni burada son gördüklerinde canımı dişime takmış koşuyordum. Şu anki durumun da daha iyi olduğundan emin değildim. Doğrudan bize doğru geliyorlardı.

"Arkadaşların mı?" diye sordu Rafa, hâlâ biraz nefes nefeseydi. Göğsü inip kalkarken benimkine değişiyordu.

“Evet, o yüzden nazik ol.”

Dişlerini kulak mememe sürttü. “Ben her zaman nazik birisiyim.” Beni tekrar öptü.

“Gerçekten çekilmen lazım, yoksa hiç ayağa kalkabilecek durumda olmayacağım.”

O, ayağa kalkmama yardım ederken Williamsonlar, neredeyse bize yetişmişti. Bayan Williamson gülümsüyordu. Bay Williamson ise, pek sayılmaz. Bir keresinde onun eskiden asker olduğunu duymuştum. Şimdi bunu onda görebiliyordum.

Onları tanıştırdım ve Bay Williamson Rafa’nın elini sanki suyunu çıkarmaya çalışıyormuşçasına sıktı.

“Bize kasabaya kadar eşlik ediver evlat,” dedi sert bir şekilde.

Rafa göz ucuyla bana baktı. “Tabii.”

Erkekler önde, biz arkada, plajı gerisin geri yürümeye başladık. Bayan Williamson arkasından Rafa’ya işaret etti ve eliyle kendisine yelpaze yapıyormuş gibi yaptı.

“Benim zamanımda temiz kızları böyle ortalıkta öpmezdik,” dedi Bay Williamson. Omuzları çökmüştü ama gençliğinin zirvesinde olduğu zamanlarda Rafa’nın boylarında olmalıydı. Rüzgâra karşı yürüyorduk, o yüzden sesi net bir şekilde taşıyordu.

“Gaby’nin temiz bir kız olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Rafa başını çevirip bana sırttı.

“Ukalalık yapma evlat. Ve evet, öyle düşünüyorum. Senin gibi tiplerle düşüp kalkmak ona göre değil.”

“Benim gibi ‘tipler’ derken?”

“Kasabaya babalarının malıymış gibi girip çıkan umutsuz vakalar, beladan başka bir şey getirmeyenler.” Bay Williamson şapkasının altından Rafa’ya dikkatle baktı. “Çok kalacak mısın?”

“Bu Gaby’ye bağlı.”

“O iyi bir kız, çalışkan. Onunla oynama. Onu incitme.”

Rafa’nın cevabını duyamadım.

Tahta iskeleye ulaştığımızda Williamsonlar kordona devam ederken, Rafa ve ben de ayakkabılarımızın yanına gittik. Bay Williamson’ın koruyucu tavrından tuhaf bir şekilde etkilenmiştim.

“Bence senden hoşlanmadı,” dedim Rafa’ya.

“Beş dakika daha geç gelse daha da çok hoşlanmayacaktı.”

Williamsonlar gittiğine göre beni tekrar öpeceğini düşündüm. Onun da aynı şeyi düşündüğünü görüyordum. Ama yapmadı.

Boynumdaki ateşi rüzgârın serinleteceğini umarak ayakkabılarımı giymek üzere yere oturdum. Her zaman ki gibi ona neler olduğunu anlayamıyordum. Tanıştığımız gece beni öptüğü zamanki gibi. Beni istediğini sanmıştım. O ise onu tanıımıyormuşum gibi yaptığını sanmış ve benden bir tepki almaya çalışıyormuş.

Ya da onun yatak odasında, onu istediğimi bildiği zamanki gibi. Bakire olduğum için ya da bakire olduğumu sandığım için, geri çekilmişti ve şu diğer hayatımı geri alırsam bozuşmak istemiyordu.

“Bardaki o ilk geceyi biliyorsun,” dedim, bir ayakka-bımdan kumları çıkarırken. “O kadar iyi olduğumu fark etmediğini söylerken ne kastetmiştin?”

Rafa yerde yanıma otururken bana yandan göz ucuyla baktı. “Tekniğine iltifatta bulunduğumu mu düşündün?” Bir çift düğüm atmayı bitirince cevap beklediğimi fark etti. “Benimle ilgileniyormuşsun numarası yaptığını düşündüm ve oyununa bu kadar bağlı olmandan etkilenmiştim. O öpücük bayağı ikna ediciydi.”

Konuşmayı iyi beceriyordu.

“Ya bir yıl önce burnunu neden kırmıştım?”

Rafa ayağa kalkıp tahta iskeleyle gitti ve baldırlarını esnetti. "Seni ve Jude'u Patmos'ta bulmuştum. Seni oraya götürmesine sinirlenmiştim. Daha önce oraya gitmemiştin sen. Jude'la tekrar konuşmaya başlamanın ardındaki niyetini sorguladım. "Daniel" ve "kukla" kelimeleri geçmiş olabilir. Ve tabii ki o konuya girdik. Aramızdaki bu... gelgit hali yeni değil." Tahta iskelede yürümeye başladı.

Ayaklarımı spor ayakkabılarıma geçirip ona yetişmek için koştum.

"Bu yüzden mi eski hayatımı hatırlayınca sana kızacağımı düşünüyorsun? Son görüşmemizde kavga ettiğimiz için mi?"

Gözleri öndeydi, ya olası tehditlere karşı etrafı tarıyordu ya da benden kaçıyordu. Ya da ikisi birden. "O kadar basit değil ama evet, onun gibi bir şey."

DÜNYA SENİN ETRAFINDA MI DÖNÜYOR?

Ön kapıyı duyduğumuzda saat altıyı geçmişti. Maggie ve Jason yanyana yürüyorlardı; elleri pek birbirine değmiyordu. Maggie'nin üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı: Siyah etek ve beyaz tişört. İçine gümüş bir zincir sokuşturulmuştu.

Rafa mutfakta volta atıyordu. Onlar içeri girince durdu. Jason'ı duvara yapıştırmamak için tüm özkontrolünü kullanıyordu.

"Selam," dedim Maggie'ye, aramızdaki tezgâhın ardından uzanıp bana sarılırken.

"Nasılsın Rafael?" diye sordu tüm nezaketiyle.

"Gayet iyiyim Margaret," dedi. "Erkek arkadaşın bugün olanları açıkladığında daha da iyi olacağım."

Jason elini kaldırdı. "Yemin ederim o odanın varlığından veya Refaimler'i hapsetmenin mümkün olduğundan haberim yoktu. Oraya her gittiğimde, ben..."

"Evet, evet. Tek ilgilendiğim konu bugün olanlar."

"Sophie, Refaim'den olduğunu çaktı. Nasıl bilmiyorum, ama tabii sorduğun tüm o soruların pek faydası olmadı. Her neyse," diye devam etti, Rafa tekrar araya atlama fırsatı bulamadan, "sen o odaya girince, kız hemen bir kumandaya gitti ve gömme kapı kapandı."

"Ya sonra?"

Bir nefes aldı. "Beni 'lanetlilerden birini' çiftliğe getirmekle suçladı. Ona senin kim olduğunu bilmediğimi söyledim. Bana inanmadı. Bana kolyeyi verdi ama çok korkmuştu." Bakışlarını indirip yeri incelemeye koyuldu.

"Kahretsin Sarı Lüle," dedi Rafa. "Kıza zarar vermedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Başıyla Maggie'yi işaret etti. "Göster onlara."

Maggie zinciri dışarı çekti, ortaya yirmi sent büyüklüğünde düz yüzeyli, yuvarlak bir kolye çıktı. Sonra kolyeyi çıkarıp bana uzattı. İki tarafına da demir odadaki kanat deseni kazınmıştı. Rafa, o kadar eğildi ki kafalarımız tokuştu. Her düş sonrasında koktuğu gibi kokuyordu: ferah, toprak gibi.

"Hassiktir," diye homurdandı kolyeye odaklanmış bir şekilde.

Jason kaşlarını çatı. "Keşke Sophie'nin senin bir Refaim olduğunu nasıl anladığını bilebilsem."

"Hepimizin fotoğrafları var." Rafa başını kaldırdı. "Senininki hariç."

Jason'a odanın duvarlarına yapıştırılmış fotoğrafların ve dev kanatlı demir duvarın telefonumdaki görüntülerini gösterdim.

Görüntüleri inceledi ve lavaboya yaslanıp boşluğa baktı. "Anlamıyorum..."

"Hâlâ birilerinden bilgi almadıkları safsatasına inanmak mı istiyorsun?" diye sordu Rafa.

"Onlar hep diyorlardı ki..."

"Yine 'Tanrı'dan vahiy' dersin sana kafa atarım."

Jason iç çekti.

"Onlardan haber aldın mı?" diye sordum.

“Sophie’yi aramayı denedim ama cevap vermiyor. Ama elimde bir şey var.” Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “Bu öğleden sonra aileyi araştırdım. Mesai sonrasında des Moines Halk Kütüphanesi’ni ziyaret ettim ve yerel tarih koleksiyonunu karıştırdım.”

Rafa alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Onlarla tanıştıktan yetmiş yıl sonra daha şimdi mi kütüphaneye gidiyorsun?”

“Anlamadığımı biliyorum Rafa. Senin etrafında her zaman Refaim vardı. Benim yoktu. Bu kadınları hayatımın yarısı boyunca tanıdım. Onlar, annemin ailesi dışındaki tek dayanaklarımdı. O yüzden isteklerine saygı duydum...”

“Tehditlerine demek istiyorsun.”

Jason iç çekti. “Artık fark etmez. O odayla birlikte her şey değişti.”

Maggie elini Jason’ın koluna koydu. “Onlara bulduklarını anlat.”

Jason sayfayı tezgâhm üzerinde açtı. Üzeri düzgün el yazısıyla yazılmış notlarla kaplıydı.

“Mülkün kütüphane kayıtları 1866’ya kadar gidiyor. 1870 civarında Alman bir aile tarafından kurulmuş. Ailenin babası Lüteran rahibiymiş ve oraya orijinal evle birlikte bir de kilise inşa etmiş. Ama kilise sadece birkaç yıl faaliyette kalmış.” Jason sayfanın arkasını çevirdi. “1876’daki resmi kayıtlarda bununla ilgili bir referans buldum; o tarihte kilise de aile de ‘aykırı uygulamalar ve sapkınlık’ nedeniyle çoktan Iowa Lüteran Cemaati’nden çıkarılmış.”

Alevlerin içindeki, insan boyutunda çarşafa sarılı nesneyi düşündüm ve Jason’la Maggie’ye Ez’e verdiğim günlükten bahsettim; defin ve harabe halindeki kilisenin fotoğrafından.

Jason parmağını notlarının üzerinde gezdirdi. “Kilise 1939’da yanmış. Bir gazete bunu büyük ihtimalle ailenin Alman olması ve Avrupa’da savaşın başlamış olmasıyla ilişkili bir kundaklama olarak bildirmiş.”

“Ya da öyle değil,” dedi Rafa. “Burada bir şey eksik. Lüteran göçmenler olarak başlayıp Düşmüşler dünyayı ziyaret ettikten kısa bir süre sonra balatayı sıyırmışlar. Mısır tarlasında tuhaf ritüeller yapıp birilerini kiliselerini yakmaya neden olacak kadar korkutmuşlar. Ya sonra? Erkekler öylece ortadan mı kaybolmuş? Şu demir kaltaklar kendilerini yer değiştirmeye zorlanmaktan koruyacak bir yol mu keşfetmişler? Tapınak’ın kat planlarına ulaşmışlar, birisine hepimizin fotoğraflarını çektirmişler ve birdenbire bizi tuzağa düşürebilecek bir oda inşa etmeyi mi öğrenmişler?” Jason’ın notlarını itti. “Tapınak’ta bir sızma var.”

Jason’ın itiraz etmesini bekledim ama o düşünceli görünüyordu. “Bu mantıklı. Benim orada hiç bulunmadığımı başka nasıl bileceklerdi?”

“Ama Nathaniel düşünceleri okuyamıyor mu?” diye sordum. “Birisi ona ihanet etseydi bundan haberi olmaz mıydı? Kadınlardan haberi olmaz mıydı?”

Rafa omuz silkti. “Belki de birisi ondan gizlemenin bir yolunu bulmuştur.”

Tapınak revirindeki soğuk yatakta uyandığım zamanı hatırladım. Nathaniel’in yatıştırıcı, cevaplar vaad eden sesini. Jude’la bir anımı bulmuştu; öyle güzeldi ki acıtmıştı. Ve sonra meleğin aşikâr şaşkınlığı...

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

Nihayet, Rafa, Maggie’nin kolyesine işaret etti. “Şunu denediniz mi?” Jason’a baktı ve sonra kendi sorusunu kendisi cevapladı: “Tabii ki hayır. Bugün daha fazla güzel

sarışın korkutmak istemeyiz, değil mi? Ama biri yapmak zorunda. İşe yaramazsa tüm bu saçmalıklarla uğraşmanın bir anlamı kalmaz.”

“Yapmak zorunda mıyız?” diye sordu Maggie. “Bugün kusmak istemiyorum.”

“Plan, senin yer değiştirmemen,” dedim.

Rafa tezgâhın etrafını dolandı. “Hadi. Nazik olacağım, söz.” Maggie zorlukla gülümsedi. “O kadar endişelenme Sarı Lüle.”

Rafa’nın Maggie’yle birlikte yer değiştirmesi için ona sarılmasına gerek yoktu ama bir an için Jason’ı kızdırmak için sarılacağını düşündüm. Ama onun yerine Maggie’nin önünde durup avuçlarını uzattı.

Maggie derin bir nefes aldı, ellerini Rafa’nın avuçlarına koyup gözlerini kapattı. Eteği rüzgâr varmış gibi uçuştı.

Rafa gözden kayboldu.

Maggie titredi ama kaldı.

Bir gözünü açtı. “Bu kadar mıydı? Çekimi hissettim ama sonra... İşe yaradı!” Ellerini çırpıp Jason’a döndü. Jason’ın onu kucaklamak istiyormuş gibi bir hali vardı. Ama yapmadı. Sanırım aralarında hâlâ biraz çekinme vardı.

Rafa yanımda ortaya çıktı. “Oda kadar etkili değil,” dedi, “ama onu yanımda götürmeme engel olacak kadar güçlü.”

“Yani Jason doğruyu söylüyormuş.” Ona imalı imalı baktım.

“Jüri hâlâ son kararını vermedi. Ama onu yumruklama isteğim biraz azaldı. Bir içkinin yararı olurdu.”

“Sorun değil,” dedi Jason. “Ben yokmuşum gibi hakkımda konuş.”

Maggie yarı sekerek buzdolabına gitti. Üst rafta yalnız

bir bira duruyordu. "Belki de Rick'in Yeri'ne gitmeliyiz." Duraksadı, sonra Jason'a döndü. "Gelmek ister misin?"

Jason ona gülümsedi.

"Öyleyse plan tamamdır," dedim. "Üzerimi değiştireyim."

"Bizim zaten planlarımız var sanıyordum," dedi Rafa bana, Maggie'nin onun tepkisini izlediğini görebiliyordum. Jason sevecen bakışlarla beni inceliyordu. Gözlerimi kaçırdım. Onun acımasını istemiyordum.

"Var," dedim Rafa'ya ve üzerimi değiştirmek üzere koridora yöneldim. "Melbourne bir saat sonra da yerinde olacak. Hızlı bir içkinin zararı olmaz."

Onun cevabını duymadan yatak odamın kapısını kapattım.

HERKESİN SENİN ADINI BİLDİĞİ BİR YER

Maggie ve ben banyodaki aynayı paylaşıyorduk. Bana Noel'de hediye ettiği ipek tişörtü ve dar kotumu giymiştim. O ise siyah kısa bir elbise ve dolgu topuk ayakkabılarını giymişti, düzleştirdiği saçları yumuşak bir görüntüyle omuzlarından aşağı uzanıyordu.

Saçımı düzgün bir şekilde durdurmaya çalışmaktan vazgeçip arkadan bağladım ve üzerimi düzelterek ısırk izini biraz daha kapatmaya çalıştım. Maggie dilini ısıırıyordu. Ne söylemek istediğini biliyordum ve eninde sonunda söyleyecekti de.

Saçımı yapma işini devraldı ve atkuyruğumu çözüp ensemden bağladı ki saçım izin üzerine düşsün.

"Peki sen ve Rafa şu anda kavga mı, yoksa flört mü ediyorsunuz?"

"Her ikisinden de biraz." Yüzümün kızardığını görmemek için aynaya sırtımı döndüm. Plajı hatırlayıp duruyordum.

"İsterseniz güneye bu gece gidebilirdiniz," dedi. "Aranızda daha fazla sorun yaratacaksa bizimle dışarı çıkmak zorunda değilsin."

"Sorun değil," dedim, asıl sorudan kaçınarak. "Taya için kendimizi bir göstermemiz lazım zaten."

Maggie kolyesini elbisesinin içine soktu. "Ama artık güvendeyim."

"Taya sana hâlâ zarar verebilir Mags. Ve bizim gittiğimizi öğrenirse verecektir de."

"Ama Jason saat başı yanımda olacak..."

"Senin odana mı taşmıyor?" diye takıldım.

Başını eğdi. "Hayır... taşınmıyor... Gaby?"

"Ne?"

"Neden Jude'u aramayı erteliyorsun?"

Gülümsemem kesildi. "Ertelemiyorum."

Koluma hafifçe dokundu, sanki çekmemi bekliyormuş gibi. "Onu bulamayacağından mı endişe duyuyorsun?"

Bekliyordu. Musluğu açtım, dökülüp alacalı lavabonun kenarlarına yapışan pudrayı yıkadım. Şimdi gerçekten aynadaki yansıma bakamıyordum.

"Ah, bebeğim. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bu son yılı Jude'un öldüğünü düşünerek geçirmek dayanılmazdı. Hayatta olabileceği ama onu asla bulamama ihtimalimin düşüncesi ise... Bu duyguya bir isim bile veremiyordum.

"Elimizdeki tek ipucu o hemşire," dedim sessizce. "Ya onu bulamazsak, ya da hiçbir şey hatırlamıyorsa?" Pudra mavisi duvardaki bir çatlağa odaklandım.

"Ama ya hatırlıyorsa?" dedi Maggie nazikçe. "Ya yardım edebilirse?"

Boğazım düğümlendi. Diğer korku, karanlıkta kendinden saklanamadığım korku, içime sızdı. Ya Jude'u bulursak ve o da hafızasını kaybetmişse? Ya o bulunmak istemiyorsa? Dişlerimi sıktım. Umudun bu kadar boğucu bir şey olabileceğini hiç bilmezdim. "Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim."

"Bu tam olarak normal bir durum değil Gaby. Belki de kendi üstüne gitmemelisin bu kadar. Ciddiyim. Rafa'nın seni acele ettirmesine izin verme. Jude hayattaysa ki Tan-

rim, umarım hayattadır, kendine gelmek için bir gün daha ertelemenin bir zararı olmaz.”

Kendine gelmek. Ne zaman kendimdeydim ki ben? El havlusuyla lavaboyu silip, sonra havluyu kuruması için duşakabinin kenarına astım.

“Cidden, biraz sabır göstermek Rafa’yı öldürmez.”

“Tabii, Rafa da sabretmeyi çok iyi bilir ya.” Ona gergin-
ce gülümsedim. “Harekete geçmek istemekte haklı; onu
duşakabinin kenarına astım.”

Maggie kolunu etrafıma dolayıp beni kiraz çiçeği ve
Chanel No.5 kokularıyla sarmaladı.

“Senin için endişeleniyorum.” Beni bir kez sıktıktan
sonra geri çekilip bana bir kâğıt mendil uzattı.

“Yarın gideceğiz,” dedim. “Sadece ihtiyacım olan...
Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.”

“Rafa’ya nasıl hissettiğinden bahsettin mi? Tamam, ap-
tal bir soruydu.” Durdu, sonra gülümsedi. “İşte başka bir
tane: Rafa hep böyle güzel mi kokar?”

Güldüm ve anında yeniden nefes alabilmeye başladım.
Karanlıktan sıyrılıp Maggie’ye gülümsedim.

“Evet,” dedim. “Gerçekten de güzel kokuyor.”

Banyodan çıktığımızda Rafa ve Jason birbirlerini gör-
mezden gelmekle meşgullerdi. Anahtarlarımı kapıp ikisiy-
le de konuşmadan ön kapıdan çıktım.

Tepeden aşağıya, kordona doğru yürürken Rafa’nın si-
nirli olduğu ortadaydı. Maggie onunla benim arama girip
bara kadar yol boyunca onunla çene çaldı. Geçici bir rahat-
lıktı ama yine de minnettardım.

Rick’in Yeri’ne vardığımızda içerisi tıklım tıklımdı.
Sörfçüler, turistler ve yerliler verandadaki şarap varilleri-
nin etrafına oturmuşlardı. Hava, bira ve kömürde pişmiş
kuzu kokusuyla doluydu.

Taya barın arkasındaydı. Göğsüne Rick’in Yeri yazılmış

siyah bir tişört giyiyordu. Saçı genelde olduğu gibi arkadan sımsıkı bağlı değildi. Makyaj yüzünün sert hatlarını yumuşatmıştı. Ya da gülümsediğinden, daha yumuşak görünüyordu.

“O mutlu falan mı?” dedim ortaya.

Rafa boğazından bir ses çıkardı. “O hayatı boyunca hiç mutlu olmadı ki.”

Taya biraları dolduruyor, ithal şarapların tıplarını açıyor, kokteyl karıştırıyor, hiç durmadan çalışıyordu. Rick’in ardından barı sildi ve Rick de başını sallayarak memnuniyetini gösterdi. Simon gibi, Rick de spor salonuna gittiğini belli eden kaslara sahipti ve Japonca dövmeleri vardı ama Simon’dan birkaç yaş büyüktü.

Simon onlarla birlikte çalışıyor, Taya’yı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Kısa sarımsı kahverengi saçları tuhaf açılarda havaya dikilmişti; sanki sürekli elini saçında gezdirmiş gibiydi. İyi çocuktu. Hoş çocuktu. Hayatının Taya ya da herhangi başka bir Refaim tarafından karman çorman edilmesini hak etmiyordu.

“Göreceğimi gördüm,” dedi Rafa. “Gerçekten burada olmak zorundaysak içelim bari.” Bara doğru gitti.

Rafa’yı ilk fark eden Simon oldu ve barın diğer ucuna gitti. Taya sırtı bize dönük şekilde kasaya para koyuyordu. Döndü ve kocaman gülümsedi. Sanırım Rafa, oyuna sadakat derken bunu kastediyordu.

“Bak Simon, Gabe’in önemseddiğini söylemiştim sana.”

Simon bira musluğunu sert bir şekilde kapattı.

Rafa barın üzerine eğildi. “Taya, senden daha iyi bira dolduran Tibetli keşişler gördüm. Bakalım dört tane birden becerebilecek misin?”

Taya bir an onu inceledi. “Hemen geliyor.”

İlk dolduruşu fena değildi, ikincisi ise mükemmele yakındı. Daha iyi olanı Rafa'ya verdi. Kimse Taya'nın zorluklar karşısında pes edeceğini söylemesin.

"Çok kötü değil," dedim. "Belki de şu yumrukları emekliye ayırıp dünyanın köhne bir köşesinde kendi yerini açma zamanının gelmiştir."

Taya iltifatı elinin tersiyle itip diğer ikisini doldurdu. "Daha önemli işlerim var Gabe."

Kalabalığa rağmen caddeye bakan pencerenin önünde bir yer bulmayı başardık. İçeriye görebileceğim bir şekilde oturdum. Rafa bana yakın oturdu, değmiyordu ama yine de bana o öpücüğü düşündürtecek kadar yakındı.

Simon özenle bir kokteyli karıştırıp çalkalama kabında çalkalayarak tamamladı. Kaptakini geniş bir bardağa boşaltıp göğüs dekoltesi derin bir elbise giyen kumrala doğru itti. Taya salına salma yanından geçerken Simon'ın saçlarını karıştırdı. Simon irkildi. "İyi iş," dedi Taya. Dönerken de Simon'ın arkasına bir şaplak attı. "Ve de güzel popo."

Kumral kız ve arkadaşları kıkırdadı. Simon utanmış bir şekilde gülümsedi.

Rafa diziyle dizime vurdu. "Kıskandın mı?"

"Daha çok rahatsız oldum. Bu işi bu kadar iyi götürebildiğine inanamıyorum."

"Yılların tecrübesi."

Biradan bir yudum alıp cennetağaçlarının ötesindeki çizgili mor göğe baktım. Ağır bulutlar kararmakta olan ufka doğru sürükleniyordu. Neredeyse bu normal bir cuma akşamıymış gibi davranabiliyordum.

Rafa, Jason'a karşı hâlâ biraz aksiydi, o yüzden Maggie ikinci içkilerimizi almayı teklif ettiğinde onunla birlikte kalktım.

"Biz yokken siz ikiniz öpüşüp barışmaya ne dersiniz?" dedim Rafa ve Jason'a. İkisi de komik bulmadı.

Bardaki bir boşluğa sığışıp servis beklemeye koyulduk. Lütfen Simon, Taya'dan önce yetişsin. Taya'nın etrafında olmaya katlanabiliyorsa, bana da bir içki servis edebilirdi, değil mi? Barın üzerindeki döküntülere bir hilal çizdim ve Rafa'nın ensesindeki o şekli hatırladım. Refaim'in işaret-i. Benimki de hâlâ yerinde olsaydı, belki Refaim'le daha derin bir bağ hissederdim. Şimdi ensemde kalan tek şey, Bel'in dediğine göre bir iblisin kılıcının marifeti olan derin bir yara iziydi..

"Birer içki daha mı bayanlar?" Taya önümüze dört şişe bira koydu. "Bunları deneyin. İtalyan. Malum manastırın yakınlarında bir yerde mayalandı." Bir an beni süzüp sonra bir dizi bardağa parlak mavi bir içki dolduran Simon'ı başıyla işaret etti. "Senin oğlan iyiymiş Gabe." Bana göz kırptı. Göz kırptı. "Ellerini neden üzerinden çekemediğini anlıyorum." Maggie'ye hiç bakmadan elinden parayı aldı. "Gerçi senden biraz soğumuş gibi. Biraz daha sadık kadınlardan hoşlanıyor galiba."

Servis bekleyen müşterilerin yığılmasını görmezden gelip ona gülümsedim. "Tam olarak ne tür kadınlardan hoşlandığından emin değilim. Ama çeneni ve yumruklarını kendine saklarsan, senin soğuk ve sert bir sürtük olduğun gerçeğini görmezden gelebilir belki." Biraları kapıp uzaklaştım.

Kibirli kibirli pencereye geri dönüyordum ki birden yüreğim ağzıma geldi. Refaimler yakında bir yerdeydi. Rafa, pencereden dışarı bakmak için taburesinde döndü. Onun ve Jason'ın yanına vardığımda verandadaki müşteriler hafif ışıklarla beğenilerini dile getiriyorlardı.

"İşte başlıyoruz," dedi Rafa.

Kimin geldiğini bilmem için dışarıya bakmama gerek yoktu.

BAYANLAR GECESİ

"Ne?" Maggie etrafa bakındı.

"Mya geldi." İçkileri masaya bıraktım.

Gözlerini bana dikti. "Şu bahsettiğin Dışlanmış mı? Onu tanıyor musun?"

"Ez ve Zak, Iowa'ya geldiklerinde onlarla birlikteydi."

"Ve sen de bunu bana daha şimdi mi söylüyorsun?"

Maggie kalabalığın arasından görebilmek için gözlerini kıstı. "Neden geldi?"

"Pislik fırtınası koparmaya," dedi Rafa.

Mya dapdar kotu ve kırmızı ipek ince askılı üstüyle içeri girdi.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Maggie. Daha çok bir iltifat gibi çıktı.

Mya doğrudan bize yöneldi. Jones yanındaydı. Tüm bar onları izliyordu.

"İyi ki hâlâ kasabadayız," dedim Rafa'ya.

Yorumumu duymazdan geldi.

"Bizi nasıl buldu?" diye sordum.

Rafa okuyamadığım bir ifadeyle Mya'yı izliyordu. "Ez ve Zak'e bardan bahsetmiştim."

"Onlar niye yok peki?"

"Zaten yeterince bir manzara yok mu burada sence?"

Taya, Mya ve Jones'u gördü. Kalabalığın içinde beni bulup süzdü; bunun benim işim olduğunu sanıyordu. Başını

iki yana salladım. Barın diğer ucunda kaldığı sürece bunu 'benimle ilgisi yok' olarak mı, yoksa 'kavga çıkarmayı aklından bile geçirme' olarak mı okuduğu umrumda değildi.

Jason koruyucu bir tavırla Maggie'nin önüne geçti. Ben de yanındaydım ama Mya benimle ilgilenmiyordu. Jason'ı soru yağmuruna tutmasını bekliyordum ama onun yerine yavaşça şehvetli bir şekilde gülümsedi.

"Sen Jason'sın sanırım?"

"Sen kimsin?"

"Mya. Bu da Jones."

Jones, Jason'ı başıyla selamladı, Maggie'ye baktı. Bana önce bir kez, sonra ikinci kez baktı; sanki ne yapacağımdan emin değilmiş gibiydi. Jason ne elini uzattı ne de Maggie'yi tanıştırdı.

Mya'nın gülümsemesi yapmacıktı. "O çiftlikte ne sıklıkla bulundun?" diye sordu Jason'a.

"Saymadım."

"Bir tahmin yürütürsen?"

"Bir düzine kez, belki."

Rafa birasını çalkaladı. "Ona hikâyeyi anlat Sarı Lüle. Hikâyeyi duymadan kimse bir yere gidemeyecek."

Mya bir tabure çekti. Hâlâ bana bakmıyordu.

Jason bardağını bıraktı, Maggie'yi arkasında tutuyordu. Hazır olduğunda Mya'ya, bana ve Rafa'ya anlattığı hikâyenin oldukça kısa bir versiyonunu anlattı. Kendi aile geçmişini ve benimle bağlantısını dahil etmedi. Ve beklediğim gibi, Dani'den ve onun durugörülerinden de bahsetmedi.

"Sana o odayı neden inşa ettiklerini söylediler mi?"

"Odanın varlığından haberim yoktu. Olsa oraya ayağımı basmazdım."

"Bu kadınların kaç tanesiyle tanıştın?"

"Yıllar boyunca mı? On dört."

Mya parmağıyla altdudağına dokundu. "Senden nasıl haberleri oldu? Senin izini nasıl buldular?"

Jason tam cevap verecekken birden durdu. "Seni de mi buldular?"

Mya'nın yüzünde bir ifade belirdi, karanlık ve acı bir ifade. "Beni kimse bulmadı."

"Nathaniel buldu. Nihayetinde."

"Tapınak hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Mya.

"Senin bildiğin kadar değil. Uzakta kalmayı başardım."

Göz ucuyla Jason'a baktım. Kasten Mya'ya yem mi atıyordu?

"Cevapların Nathaniel'de olduğunu sanmıştım," dedi Mya. "Yanılmışım."

Bir an birbirlerini izlediler. Tüm bu yıllar boyunca Nathaniel onu bulmadan önce Mya'nın nasıl hayatta kaldığı konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ne olduğunu nasıl öğrendiğini, neler yapabileceğini.

"Ve tüm bunlar bir tılsımı almak için miydi?" Nihayet Jason'ı geçip Maggie'ye baktı. "Onun için?"

Ben dikleştim. Jason, Mya'ya yaklaşıp onun Maggie'ye gitmesini engelledi. "Evet."

"Göster."

Jason tereddüt etti ama kenara çekilip Maggie'ye başıyla işaret etti. Maggie kolyeyi giysisinin altından çıkarıp Mya'nın görmesi için yukarı kaldırdı. Ama Mya kolyeye uzanınca hemen geri soktu.

"İşe yarıyor mu?"

"Evet."

Mya, Jason'ı yavaşça baştan ayağa süzdü. "Refaim, insanların genelde bu kadar önemsemez."

"Eminim ki yıllar boyunca kendi payına düşeni görmüşsündür," dedi.

"Ben onlardan hiçbirine âşık olmadım."

Rafa kısa bir kahkaha attı. "Pek bir ölçü sayılmaz."

"Söyleyene bak." Mya, Jason'a döndü. "Tahminimce kendi türünden birini hiç deneyimlememişsin." Bu kez gözleri tekrar Jason'ın üzerinde gezindiğinde, kız arkadaşı olmamama rağmen, bakışları beni bile utandıran yerlerde takılıp kaldılar. Maggie'nin ne hissettiğini ancak hayal edebildim. "Ah, Jason," dedi Mya, "neler kaçırdığını hiç bilmiyorsun."

Jason daha az ilgisiz görünemezdi.

"Senin kaybın." Mya başıyla Maggie'ye işaret etti. "Ama kız arkadaşının burada güvende olmasını istiyorsan, Rafa benim tayfama geri dönecek."

"O senin tayfan değil," dedi Rafa. "Ve Maggie'yi tehdit etme."

O an onu oracıkta öpecektim neredeyse.

"Tek bir işle yeniden başla," dedi Mya. "Gabe'le birlikte."

İçim daraldı.

Rafa hiç bocalamadı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bu bir oyun değil. Ve o da Gabe değil."

"İşte bu yüzden bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat. Gabe'in bizimle çalıştığını duyduklarında o kendini beğenmiş piçlerin ne düşüneceklerini hayal edebiliyor musun? Daniel'in ne tepki vereceğini?"

Aralarında bir şey geçti; ortak geçmişlerinden bir şey. Iowa'dakinden farklı ama yine de önemli bir şey. Bu şey onları bir saniyeliğine tekrar bir araya getirdi. Bu fikrin Rafa için bir çekiciliği olmalıydı. Ben birbirleriyle atışmalarını tercih ederdim.

"Şantaj yapılmak seçim yapmakla aynı şey değil," dedim.

"Öyleyse sana şantaj yaptırtma bana."

Rafa yüzümü gördü. "Bana öyle bakma. Onunla hiçbir yere gitmiyoruz."

"Jude gelmişti," dedi Mya bana. "Hâlâ ondan daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Gayriihtiyarı olarak elim boğazına gitti. Onu cama itip suratını pencere kenarına yapıştırdım. "Kardeşimin adını ağzına alma." Onu saldıramayacağı bir şekilde kıstırmıştım.

"Bakıyorum da benden hoşlanmadığını hatırlıyorsun," dedi bana dudaklarının kenarından.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Hayır, bu bugün birlikte geçirdiğimiz zamana dayanarak oluşan fikrim." Teslimiyeti tuhaf bir şekilde gurur okşayıcıydı. "Beni veya arkadaşlarımı tehdit etme. Sakın." Bıraktım.

Ayağa kalktı ve yüzünden birayı sildi. Barda bir sessizlik oluşmuştu; içerideki müşteriler de, dışarıdakiler de bizi izliyorlardı. Mya, Jones'a sinirli bir bakış attı. "Yardımanın için sağ ol."

"Gabe'le boy ölçüşmek istiyorsan, buyur ölçüş," dedi.

Mya üzerini düzeltti. "Bakıyorum da hâlâ birkaç hareket hatırlıyormuşsun."

Geri adım atmadım. "Üzerime gelindiğinde."

"Öyleyse bakalım daha neler varmış sende." Yanımdan geçip bara yöneldi.

"Ah, lanet olsun." Rafa ve Jones bakiştikten sonra onun peşinden gittiler. Tereddüt ettim ama sonra arkalarından gittim.

Maggie'nin kaçırıldığı partiden tanıdığım iki çocuk bara yaslanmış, Simon'la sohbet ediyorlardı. Saçları güneşten açılmış, sörfçü şortları dar kalçalarına kadar inmişti. Hatırladığım kadarıyla biri Dane, diğeri Tyler'dı. İkisinin de göğüsleri çıplaktı ve Rick onlara giyinmelerini söyleyene kadar indirimli içki saatinin tadını çıkarıyorlardı.

Simon, Mya'yı fark etti ve beğeniyle süzdü. Sonra Rafa'yı fark etti. Gözleri Mya'dan Rafa'ya, oradan da bana kaydı. Yüzü asıldı ve tekrar uzaklaştı.

Dane ve Tyler, Mya'ya bakıp ona yer açtılar.

"İyi akşamlar çocuklar," dedi Mya. "Ne önerirsiniz?"

"Beni," dedi Dane.

Tyler güldü. "Ahbap, çek elini."

"Siz bana içki ısmarlasanız da hanginizin beni eve götürebileceğine ben karar versem?"

Jones, yol açarak Tyler'ın yakınına gelmişti; Rafa ve ben de Dane'in yanındaydık.

"Ne yapıyor bu?" diye sordum.

"Kavga başlatıyor." Rafa, Mya'yı barın arkasındaki aynadan izliyordu. "Bir süre onları tahrik edecek, birkaç enayiye daha işin içine çekecek ve sonra hepsini birbirine düşürecek."

"Hadi ama... Bunlar beyin cerrahı olmayabilirler ama o kadar da aptal değiller."

Bana kısaca bir bakıp tekrar aynayı kontrol etti. "Bunlar insan. Tabii ki de o kadar aptallar."

Mutfaktan kömürde ızgaralanmış kuzu kokusu aldım. Bugün ikinci bir bar kavgası yerine kebab yemeyi tercih ederdim gerçekten. Buradaki zemin Imperial'dakinden daha temizdi ama işte...

"Belki bunu kontrolden çıkmadan önce durdurabilirim," dedim.

Rafa kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaksın?"

"Araya gireceğim."

"Şu ikisiyle flört mü edeceksin?"

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "En güçlü becerim değil ama yine de yumruklaşmaktan iyidir."

Rafa'nın dudakları bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı. "İşte bunu görmek isterim."

BU GECENİN SPESİYALİ: MOLOTOF KOKTEYLİ

Mya, Tyler'ın dediği bir şeye gülüyordu, elini çocuğun göğsüne koymuştu.

"Selam çocuklar," dedim. "Size katılabilir miyim?"

Dane beni süzdü. "Tabii."

O ve Tyler birbirlerine sırttılar. "Özellikle de siz ikiniz kız kıza bir şeyler yapmayı planlıyorsanız."

Mya, tırnağını Tyler'ın karnından aşağı kaydırıp şortunun üzerine kadar sürüdü. "Bu hoşuna gider miydi?"

"Çok hoşuma giderdi," dedi Tyler, kolunu Mya'nın etrafına dolayarak.

"Onun ağzını burnunu dağıtırsam bunu seksi bulmazsınız sanırım," dedim.

Aynadan Rafa'yı gördüm. Sırıtiyordu. Ah evet, ne kadar doğalım.

"Ahbap, bu aşırı olurdu," dedi Tyler. "Ben daha çok güreş gibi bir şey düşünüyordum."

"Ahbap," dedim ses tonumu hafif tutarak, "tekrar düşün."

Dane eğilip yaklaştı, bira kokan nefesiyle, "Ne zaman bizim oğlanla tekrar konuşmaya başlayacaksınız?" dedi, bardağının ucuyla Simon'ı işaret ederek.

"O benimle konuşmaya başlar başlamaz."

"Oğlum, partide yaptığın... acımasızdı."

Harika. Maggie'nin götürüldüğü gece Simon'ı Rafa için bıraktığımı düşünüyordu. Şey, aslında öyleydi. Ama düşündüğü gibi değildi.

Taya bize ulaşmaya çalışıyordu ama sipariş verip duran müşterilerin büyüyen baskısını görmezden gelemiyordu. Hakaret niyetine Jones'un önüne şemsiyeli pembe bir içki iteledikten sonra bir kokteyl siparişiyle meşgul oldu.

"Onu tanıdın mı?" Başparmağımı Taya'ya doğru çevirdim.

Dane onu tepeden tırnağa süzdü. "Hayır. Ama kesinlikle gideri var."

"Şelalelerin oradaki partideydi. Maggie gitmeden hemen önce sahneye çıkmıştı. Hatırladın mı?"

Kaş çattı. "Bu o olamaz. Cidden mi?"

Tyler etrafta Maggie'ye bakındı ve onu camda Jason'la birlikte buldu. Konuşmaya dalmışlardı. Tekrar Taya'ya baktı. "Jason'ın eski kız arkadaşı mı bu?"

Mya taş gibi gözlerle bana döndü. "Jason, Taya'yla mı çıkıyordu? O Jason, oradaki, Tapmak'ta hiç bulunmadığını iddia eden?"

"Ne tapınağı?" diye sordu Dane.

Kahretsin. Yalanlar arasına sıkışıp kalmıştım. Ve işte Jason'ın Refaim olduğundan hâlâ habersiz olan Taya bu-
raya geliyordu.

"Duyduğuma göre kasabaya geldiğinden beri boş durmamışsın," dedi ona Mya. Sert rolü kesiyordu ama bir adım geri çekildiğini fark ettim. Taya bir açıklama bekler gibi bana baktı.

"Geçen gece Jason'dan ayrılıp bu çocukların gözü önünde biraz sohbet etmek için Maggie'yi partiden götürüşünü kastediyor." İki sörfçüyü işaret ettim.

Taya gözlerini kıstı. Kafasındaki çarkların döndüğünü duyabiliyordum neredeyse. Hangisi daha kötü olurdu,

bilmiyordum: İnkâr edip partide gerçekte neler olduğuna dair şüphe uyandırır mı, yoksa oyunu sürdürse ve Mya, Jason'ın Nathaniel ile bağlantılı olduğunu düşünürse mi?

"Sen ve Jason?" diye sordu Mya.

"Evet," dedi Taya, bu düşüncenin Mya'ya ne kadar ıstırap verdiğini görerek. "Sana ne ki?"

Mya başını hafiften yana yatırdı. "Bana bir şey değil. Malachi nasıl karşıladı?"

"Bunun Malachi'yle bir ilgisi yok."

Bir dakika. Taya ve Malachi'nin arasında bir şey mi varmış? Cidden mi? Taya'yı onunla ya da herhangi biriyle flört ederken hayal etmeye çalıştım. Edemedim. Onun oynaşma anlayışı muhtemelen bir tür kanlı sporu içeriyordur. Etrafımızda insanlar hâlâ sipariş yağıdırıyorlardı. Taya çabucak iki bira çekti.

Mya, Taya'nın tekrar yakına gelmesini bekledikten sonra sörfçülere seslendi: "İşte, Taya, Malachi'yi istiyordu ama sonra ben geldim ve Malachi'ye gerçek bir kadının yatakta neler yapabileceğini gösterdim.... Ve duvara yaslanarak... Ve arabanın üstünde."

Tyler yutkundu.

"Ve yine de bir adamı elinde tutamıyorsun," diye devam etti Mya, Jason ve Maggie'ye doğru başıyla işaret ederek.

Taya bardağı tezgâha pat diye indirdi. Artık mutlu barmen rolü oynamıyordu.

"Bırak şunu," dedim, dikkatini Mya'dan uzaklaştırmaya çalışarak. "Şu an hiçbirimizin buna ihtiyacı yok. Nerede olduğunu düşün."

Gözlerini bana kitledi. "Onu buraya sen mi getirdin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hey!" Barın öteki ucundan bir adam Taya'ya seslendi. "Nerede kaldı benim lanet olası içkim?"

Taya onu duymazdan gelip öfkesini kontrol altına aldı. "Cılız kıcını kaldır da bana bir bira doldur."

Çabucak bir baktım. Imperial'a daha çok yakışacak olan adam selfservis yapmak için barın üzerine abanmış, musluklara yetişmeye çalışıyordu.

Simon aceleyle oraya gidip adamı geri itmeye çalıştı. Sanki kıyıya vuran bir balınayı gerisin geri denize yuvarlamaya çalışıyormuş gibiydi. Adam boş bir bardak kaptı. Taya harekete geçti ama o zamana kadar adam bardağı Simon'm başının yanına geçirdi. Simon geriye sendeledi. Elini başına götürdü ve eline kan bulaştı. O anda dizleri çözüldü.

Taya, barın öte ucuna uçup adamın çenesine sert bir tekme indirdi. Onu yana çekip ayağa kalkmasına müsaade etti. Adam hırlayıp Taya'ya yumruk savurdu. Taya adamın başına vurup onu yapış yapış olan bar paspasına düşürdü.

Herkes Taya'yı izliyordu. Bu dikkat dağılmasından faydalanıp Mya'yı sörfçülerden uzaklaştırdım ve Rafa da Mya'nın kolundan tuttu. "Bu kadar rezalet yeter," dedi.

Mya kolunu çekip kurtardı. "Dokunma bana." Bunu sörfçülerin dikkatini tek taraflı bar kavgasından kendi üzerine çekecek kadar yüksek sesle söyledi.

"Sen," dedi Dane, Rafa'ya. "Siktir ol git."

Rafa ona acıyarak gülümsedi. "Bırakın bu işi çocuklar. Bu kız bunu eğlence için yapıyor."

"Yapma..." dedim, Dane, Rafa'ya yarımıyamalak bir yumruk sallarken.

Rafa, Dane'i bileğinden yakaladı, kolunu arkaya çevirdi ve onu Tyler'ın üzerine itti. Bir grup pop tişörtlü müşterinin üzerine doğru sendelediler ki onlar da onları sertçe geri itti.

“Dikkat etsene dostum,” dedi birisi.

Daha çok itişme kakışma oldu. Bir tişört yırtıldı, bir bardak kırıldı ve bir yumruk daha atıldı. Başlamıştı.

Dışarısı henüz kararmamıştı bile.

Barın arkasında, Taya hâlâ Simon’ı yaralayan adamı hırpalıyordu.

“Taya,” diye seslendim, “yapacak daha önemli işler var!”

Başını kaldırdı, gözlerinin önüne düşen saç tutamını üfledi ve içeride başka neler olduğunun farkına vardı. Bir saniye sonra barın üstünden atlamış, insanları kapıya doğru kışkışlıyordu.

Arbede yayılıp büyüdü. İnsanlar içkilerini kapıp alelacele yola dökülürlerken Rafa’yı gözden kaybettim. Şeffaf bluzlu bir kız eteğini yukarı sıyrıp polo tişörtlülerden birinin sırtına atladı. Şimdi boynu adamın bacakları arasına kısılmış olan Tyler’ı bıraktırmaya çalışıyordu.

Tam anlamıyla bir pislik fırtınasıydı.

Havada uçan bir tabureden eğilerek kurtuldum ve yoldan çekilmek için barın üzerine zıpladım. Şimdi bir düzineden fazla adam ya güreşiyor ya da birbirlerini yumrukluyorlardı. Diğer herkes sokağa akıyordu. Kaçmak için değil, güvenli bir mesafeden izleyip tezahürat yapabilecekleri bir yer bulmak için. Jason kolunu koruyucu bir şekilde Maggie’nin başının üzerine koymuş, onu kargaşanın içinden çıkarmaya çalışıyordu.

Mya neredeydi?

Etrafı taradım. Sigara makinesinin üzerine oturmuş, neon renkli bir kokteyl yudumlayarak olan biteni izliyordu.

Rafa ve Jones arbedenin ortasındaydı. Kavgayı ayırmaya çalışmayıp sadece nehrin içindeki kaya parçaları gibi yerlerini korumaya çalışıyorlar, insanların ve yumrukların

yönlerini saptırarak kaosun kendi etraflarından dolaşarak akıp gitmesini sağlıyorlardı.

Simon ayağa kalkmıştı, başına bir havlu bastırıyordu. Barın ondan tarafına atladım.

"Ne oldu böyle?" dedi, ben onun yarasını kontrol ederken.

"Mya kasırgası."

"Rick nerede?"

Etrafı taradım, onu Taya'nın kalabalığı azaltmasına yardımcı ederken gördüm.

"O iyi." Havluyu tekrar başına bastırdım. "Muhtemelen bir-iki dikiş gerekecek." Kordondan bir siren sesi duyuldu.

"Bundan sonra artık böyle mi olacak?" diye sordu Simon. "Ne istiyor bu insanlar?"

Bezi hâlâ başına tuttuğum halde derin bir of çektim. "Beni."

"Ben bununla baş edemem." Simon buzdolabına yaslandı ve tekrar yere çöktü.

"Seni bunların dışında tutmaya çalışıyordum." Mutfak çalışanlarından birinin kapıda oyalandığını fark ettim ve havluyu bastırma işini devir alması için ona el ettim. "Ambulansa binmesini sağla."

Tekrar barın üstüne zıplayıp Mya'nın bana bakmasını bekledim. Ara sokağı işaret ettim. Buna son vermenin vakti gelmişti.

Sigara makinesinden inip, şimdi kıllı sırtlı, gömleksiz bir adamla güreşmekte olan Rick ve Taya'nın etrafından dolanarak geçti. Rafa'yla göz göze gelip Mya'nın bardan ayrıldığını görmesini sağladım. Bardan dışarıya yol bulurken, ahşap zemine saçılmış bira, rom ve postmiks kola karışımının ağır kokusunu içime çekmemeye çalıştım. Ayak-kabılarımın altında camlar çatırdıyordu.

Polisler barın önüne yanaşırken ben ara sokağa sıvış-

tım. Sokaktaki kalabalık dağıldı. Kulak zarını delen siren birkaç saniye daha devam ettikten sonra birisi onu nihayet susturdu. Burası daha sessizdi ama bardan çok daha kötü kokuyordu.

Mya, gölgelerin içinden dışarı adım attı. Polis arabasının yanıp sönen mavi ışığı üzerini boyuyordu.

"Bunu her gece yapabilirim," dedi, içkisi hâlâ elindeydi. "Asla sıkıcı olmuyor."

Ayak sesleri işitince döndüm. Rafa ve Jones.

"İblislerle savaştığını sanıyordum?" dedim Mya'ya.

"Biz iblisleri avlarız. Barlarda ise kendimizi eğlendiririz."

"Kendi adına konuş," dedi Jones. "Ben sakın sakın bir içki içmeye gelmişim."

"Suç Rafa'nın. Ben tek bir yumruk bile atmadım."

Bir polis arabası daha yanaştı. Karanlığın içine doğru ilerledik.

"Bizimle gel," dedi Mya. "Tek bir iş. Gözlerini aç ve gerçek dünyada neler olduğunu gör."

"Hayır."

"Yarın gece de seve seve gelirim. Ondan sonraki gece de. Takvimim boş Gabe."

Rafa'yı arkamda hissedebiliyordum. Öfkeliydi.

"Kılıç kullanabildiğimi daha birkaç gün önce öğrendim. Paralı asker değilim ben Mya. Ayak bağı olurum ya da kendimi öldürtürüm."

Beni inceledi. "Peki ya sana bende Jude'a ait bir şey olduğunu söylersem? Bu işi yaparsan alabileceğin bir şey."

Nefesim tutuldu.

"Lanet olsun," dedi Rafa, sesi gergindi. "Oyuna gelme."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Laptopu."

Bir saniyeliğine herkes sustu.

"Saçmalık," dedi Rafa. "Laptopunu yanında götürmüştü."

"Hayır, götürmedi. Ve ben aldım."

"Sen ne yaptın?"

"Ben aldım. Hadi ama... Gabe'le tekrar konuşmaya başladığında hepimiz bir şeyler döndüğünü anlamıştık. Son gidişinde laptopunu ödünç almıştım. Geri gelmeyince de," Duraksadı, "bende kaldı."

"Bu kadar zamandır sendeydi yani?" Rafa'nın kelimeleri ölçülüydü, duygu yüklüydü.

"Bu işi yaparsanız sana ve Gabe'e veririm."

Yutkundum. "İçinde ne var?"

"Bunu kendin öğrenebilirsin."

Rafa başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Bir şey olsaydı bize vermeyi teklif etmezdi."

Ama o Jude'un laptopuydu. Gerçek Jude'un. İçinde ne varsa bana onun hakkında bir şeyler söyleyecekti. Belki şu an nerede olduğuna dair bir şey. Bu bir ipucu daha, bir ihtimal daha...

Kollarımı kavuşturdum, tırnaklarımı sıcak tenime batırdım. "Bunu yaparsak buradan uzak duracak mısın? Daha başka kavga olmayacak. Jason'ı ya da Maggie'yi bir daha tehdit etmeyeceksin."

Rafa önüme geçti. "Cidden onunla mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır, o laptopu istiyorum."

Kulağıma konuştu. "Gitmemiz gerek Gaby." Yüzümde bir şey aradı; bulamadı. "Lanet olsun!" Boş bir teneke kutuyu duvara tekmeledi. Sokağın bir kenarından diğerine geçip tekrar yanımıza döndü.

"İş ne? Düşmüşler'e dair bir ipucu mu, yoksa ücretli iş mi?" Karanlık ara sokakta bile Rafa'nın ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordum.

"Ücretli iş," dedi Mya. "Büyük bir iş."

"Nerede?"

Mya içkisini bitirip bardağı bir cam kenarına koydu. "Sadece bir kez brifing veririm. Sen de herkes gibi gelip dinlemek zorundasın."

"Nerede?"

"Sandbox. Az eşya alın yanınıza. Bir saatiniz var."

"Peki ya..." dedim ama boş sokağa konuşuyormuşum.

Kahrolası Refaimler ve onların her zaman son sözü söyleme yetenekleri.

Jones yumruklarını ovuşturuyordu. "Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Rafa'ya. "Ama geri döndüğün için üzgün değilim. Ve senin de," dedi bana. "Tekrar aynı tarafta dövmüşmek hoş bir değişiklik olacak."

Ve sonra o da gitti.

Rafa'nın yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Sokağa yanaşan ambulansın dikkat dağıtmasına minnettardım. Sireni kapalıydı ama ışıkları yanıyordu ve...

"Kahretsin!" İrkildim. Taya sokağa girmiş karartıların içinde dikiliyordu, yüzünün yarısı sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu.

"O orospuya ve onun Dışlanmışlar'ına katılmıyorsun." Nefes nefeseydi, gözünün biri çoktan morarmaya başlamıştı. Belli ki birisi bir yumruk atma şansını elde etmişti ama bahse girerim ki yarım saniye sonra pek de şanslı hissetmemişlerdir.

"Haklısın," dedim. "Katılmıyorum. Sadece bir iş yapıyorum."

"Mya'nın işlerinin içeriğini biliyor musun ki?" Rafa'ya baktı. "Ona anlattın mı?"

Cevap vermedi.

"Bunu yaparsan Nathaniel'in yüzüne tükürmüş olursun," dedi bana. "Ve kendi yüzüne de. Kim olduğunu ha-

tırlasaydın o psikopatla asla işbirliği yapmazdın."

"Oradaki felaketi gördün. Başka seçeneğim yok."

"Tabii ki var. Yarın gece buraya yirmi Refaim getirebilirim..."

"Pan Beach savaş alanına mı dönsün? Sence kaç masum insan zarar görecek?"

"Orada pek fazla masum yok Gabe."

"Tabii ki var! Siz insan hayatına verdiğiniz değeri tamamen mi kaybettiniz?"

"Ne? Hayır..." Yüzünü astı. "Tabii ki kaybetmedik."

"Öyleyse uğraşmak zorunda oldukları her türlü saçmalıklardan kaçmaları için, birkaç saatliğine buraya gelen insanlara değer ver."

"Mya'yı götürebiliriz..."

Avucumu duvara indirdim. "Onu almanızı istemiyorum. Aranızda yeterince şiddet geçti zaten."

"Ne zamandan beri bu senin umurunda?"

"İnsan gibi düşünmeye başladığından beri," dedi Rafa aksi bir tonla. Bu bir iltifat mıydı, değil miydi hiç bilmiyordum.

Bir ona bir diğerine baktım. "Kimseye kazık atmıyorum. Taraf tutmuyorum. Herkesin güvenliğini sağlamaya çalışıyorum. Ve o konuşmaya kulak misafiri olduysan, Jude'un laptopunun Mya'da olduğunu biliyorsundur. O yüzden, bir yıl önce neler olduğuna dair daha çok şey öğrenmek için bir şansım varsa..."

"Jude'un ne yaptığını Rafa bilmiyorsa başka kimse bilmez," dedi Taya.

"Başka ne yapacağım? Nathaniel bana işkence etmek için yeni bir plan bulana kadar burada bekleyecek miyim?"

Arkasına döndü. Onu tutup sarsmak istiyordum. Neden bunu anlayamıyordu?

"Sizler tarafından itilip kakılmaktan bıktım," dedim.

"Hepinizden. Tapınak'a gittim ve tekrar gitmek için hiç acelem yok..."

"Bizi buna bakarak yargılayamazsın."

"...ben de Jude hakkında daha fazla şey öğreneceğim. Ve sonra da geri geleceğim, o yüzden bunu beni tekrar bir numaralı halk düşmanı ilan etmek için bir bahane olarak kullanmayın."

Taya şişmiş gözünü kontrol etti, sokağın gerisinde, ambulansın yanında toplanmış sigara içen bir grup kızın olduğu yere baktı.

"Herkesi ihanet ettiğimi düşünüyorsun," dedim. "Ama kesin olarak bilmiyorsun. Ya yanılıyorsan?"

"Ya yanılmıyorsam?"

"Ama ya yanılıyorsan?"

Kıpırdandı, geri çekildi. Arkasında birisi ambulansa kaldırılıyordu.

"Bana borçlusun," dedim.

Gözlerini kaçırdı.

"Sen beni bir zebaninin önüne attın. Ben ise seni bir zebaniden kurtardım."

Cevap yok.

"Bana bir gün ver."

Taya nihayet gözlerime baktı. "Bunda bana kazık atarsan..."

"Atmayacağım. Ve sen de Maggie'den uzak durmak zorundasın. Ciddiyim."

Ofladı. "Değerli Maggie'ne dokunmayacağım." Arkama baktı, dudağını ısırды. "Yirmi saatin var."

Bu yeterli miydi, hiç bilmiyordum.

Olmak zorundaydı.

SICAK VE RAHATSIZ

'Sandbox' sıcaktı. Yazın ortasındaki Pan Beach sıcaklığı kadar değildi ama insanı neredeyse anında terletecek kadar sıcaktı.

"Tamam, neredeyiz biz?"

Rafa, ben eşyalarımı toplarken beni izlemişti ama nereye gideceğimizi söylememişti. Hiçbir konuda pek bir şey söylediği yoktu. Şimdi kirli bir penceresi ve duvara doğru sıkıştırılmış dağınık ranzaları olan ufak bir odadaydık. Üst ranzaların üzerine çivilenmiş raflardan kaskatı kesilmiş havlular sarkıyordu. Oda, kızarmış domates ve vücut kokusuyla pis pis kokuyordu. Her neredeysek, burada gün ortasıydı.

"Rafa?"

Beni duymazdan geldi.

Yerler gazeteyle kaplanmıştı. Rafa, üzerinde kararmış bir tava bulunan gazlı ocağın etrafından dolandı. Kapının üzerinde ucuz bir klima vardı, çalışmıyordu. Burası boğucuydu. Rafa kapıyı açınca sıcak bir hava yüzümüze çarptı. Manzara beni olduğum yerde durdurdu.

Uydu çanakları ve çamaşır ipleriyle, dökülmeye yüz tutmuş binalara bakan bir apartmanın balkonundaydık. Ötede her iki yöne doğru uzanan, parıl parıl bir gökdelen ormanı vardı. Ortalarından dünyanın en yüksek binası yükseliyordu.

Dubai.

"İşçi kampı mı burası?"

"Evet."

Bu şehirde daha önce Jude'la bulunduğumu hayal meyal hatırlıyordum ama o, ilerideki kıyı şeridinde, Burj al Arab'ın gölgesindeki bir tatil köyündeydi. Ve tabii ki, bu hatıra gerçek değildi.

"Neden?"

Rafa balkon demirlerine, sıcak havada kurumakta olan yıpranmış tişörtlerin arasına yaslandı. Bir an cevap veremeyeceğini düşündüm ama sonra konuştu, "Jude'un, haklarından mahrum kalanlara karşı bir ilgisi vardı."

"Ama..." Etraftaki yalnızca birkaç yıllık olmalarına rağmen çoktan kumla kaplanmış olan binalara baktım. Burası anormal bir şekilde sessizdi, göçmen işçiler çoktan bugün için sitelerine çekilmişlerdi. "Bu kamplarda sadece erkeklerin yaşadığını sanıyordum."

"Bizi ararken buraya bakar mıydın?"

Tapınak'ı hatırladım. Spor salonundaki kan lekeleri dışında rahat bir yere benziyordu. Hatta lüks. Buraya hiç benzemiyordu.

Rafa sırtında silah çantasıyla birlikte balkondan merdivenlere doğru yürüdü. Kamp çantamı omzumda düzeltip peşinden iki merdiven kadar gittim ve parlak güneşiğine çıktım. Balkon demiri boyunca üzerimizde sallanan çamaşırlar dışında burası bir hayalet kasaba gibiydi. Peşinden devam ettim. Etrafımdaki kıraç manzarayla tuhaf bir şekilde bir bağım olduğunu hissettim.

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Burası bir buluşma noktası."

"Bir üssünüz yok mu? Eviniz?"

Bu düşünce beni huzursuz etti. Jude'la beraber sırt çantalarımızla seyahat ederken her zaman biraz başıboş his-

setmişimdir. Bir aradaydık ama hayatımızda asla bir kalıcılık hissi yoktu. Bu da mı gerçek bir şeye dayanıyormuş?

"Jude ve benim Patmos'taki yerimiz vardı." Rafa konuşurken bana bakmıyordu.

Toprağa saplanmış bir dizi yıpranmış kriket kazığının yanından geçiyorduk. Rafa birini çekip çıkardı ve önümüze doğru fırlattı. Kazık, beton yola çarpıp iki kez sıçradıktan sonra yuvarlanıp bir yerde durdu.

"Bu saçmalık."

"Rafa..."

"Hayır, yapma." Gözlerindeki öfke beni olduğum yere çiviledi. "Seni buraya getirmemeliydim. Daha fazla zaman kaybından başka bir şey değil." Birkaç adım atıp geri geldi. "Bana burada ne yaptığımızı açıkla."

"Jude'un laptopunu almak için yapmamız gerekeni."

"Saçmalık. Oyalanıyorsun."

Nefesim sıklaşıyordu, gözlerine baktım. "Oyalanmıyorum."

"Günler önce Jude'u aramaya gitmiş olmalıydık."

"Mags'in daha güvende olmasını sağlamam lazımdı..."

"Şimdi güvende ve sen Melbourne'e gitmemek için başka bir neden buldun. Lanet olsun Gabe, ne zaman beni cezalandırmayı keseceksin?" Bakışları değişmişti. Daha birkaç saat önce bakışları istekle doluydu. Şimdi bundan eser yoktu. Ne hatırlayıp ne hatırlamadığım konusunda yalan söylediğimi zannettiğinden beri bir haftadır bana böyle bakmamıştı. O zaman zaten yeterince kötüydü. Şimdi ise, yaşadığımız her şeyden sonra bu daha kötüydü. Çok daha kötü. Gece yeniden içime dönmüştü biraz, boğuyordu beni.

"Neden bahsediyorsun sen? Ne için cezalandırıyordum seni?"

“Her şey için. Senin için bu. Son on yıldır hep böyle yaptın...”

“Rafa, bu adil değil.”

Hiç kıpırdamadan bana dik dik baktı. “Jude’un öldüğünü düşünerek ne zor günler geçirdim biliyor musun? Bir yerde hayatta olabilir ve sen onu aramamak için bir sürü bahane buluyorsun. Tanrı aşkına, o senin kardeşin... Sorun ne?”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve Jude’un telefrikten atlamadan önceki aydınlık, hayat dolu yüzünü gördüm.

Sorun şuydu ki ben hatıralarımdaki kardeşimi seviyordum. O Jude’u öyle özlüyordum ki içim sızlıyordu. Ama bizim arayacağımız Jude, Rafa’nın en iyi arkadaşı... o Jude değildi. Midem düğüm düğüm oldu. Bunu Rafa’ya nasıl açıklayabilirdim?

Tekrar gözlerine baktım. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım.

“Bu insanların senin arkadaşların olduğunu sanıyordum.”

Sorusundan kaçındığım için ters ters baktı. “Öyleler.”

“Öyleyse onlarla birkaç saat geçirmenin nesi kötü?”

“Bu bizi Jude’u bulmaya yaklaştırmıyor.”

Ama beni Rafa’nın tanıdığı Jude’a yaklaştıracaktı.

“Olay bundan ibaret değil,” dedim.

“Sorun benmişim gibi yapma.”

“Neden burada olmamı istemiyorsun?”

Dudakları gerildi. “Çünkü bu yanlış, nedeni bu.”

“Neden?”

“Öyle işte.”

“Dur tahmin edeyim: Diğer hayatımı hatırlasaydım anlardım, değil mi?”

“Hayır, Gaby. Taya’nın dediği gibi, diğer hayatını hatırlasaydın burada olmazdın.”

Bir parmağını çıtlatıp tekrar yürümeye başladı. Peşinden gittim ama adımlarım olması gerektiği kadar sağlam değildi. O zaman farkına vardım: Dışlanmışlar’la yüzleşmek üzereydim. Tapınak’ı onlara tercih ettiğimi düşünen Refaim askerleriyle. Son on yıldır benden nefret edenlerle. Jude’u sevenlerle.

Yolu karşıya geçip iki tarafı tek katlı binalarla çevrili bir patikaya girdik. Ne gürültü patırtı ne de bu binaların arasına asılmış çamaşırlar vardı. Yolun yarısını gitmiştik ki çelik şingirtıları duydum. Başımı kaldırıp solumdaki binaya baktım. “Bu duyduğum antrenman sesleri, değil mi? İblis pususu değil?”

Rafa silah çantasını yere indirip dağa çıktığımız gece Zak’in bana verdiği aynı kılıcı bana uzattı. Katanayı aldım, parmaklarımı tanıdık kabzasına doladım. Rafa konuşmadı. Hiçbir cevap vermedi.

Jaluzileri inik kirli pencerelerin yanından geçerken Rafa önde yürüyordu. Binadaki iklimalar açıldı ve metal kutular geçtiğimiz her kapı girişinin üzerinde su damlata damlata uğulduyorlardı. Beşinci kapıya gelince Rafa parmaklarını kapı kolunun üzerine koydu. İçeride dövüş vardı ama az önce geldiğimiz odanın bir kılıç savurmaya bile yetecek büyüklükte olmadığını düşününce bunun nasıl mümkün olabildiğini çözemiyordum. Katanamı kınından çekip bekledim. Avuçlarım terliyordu.

Rafa bir şey diyecekmiş gibi duraksadı ama o anda kapı sonuna kadar açıldı. Ben kenara çekilip duvara tosladım. Rafa kıpırdamadı bile.

“Dikkatsizsin, Rafa.” Zak kapı girişini dolduruyordu; hem diklemesine hem yanlamasına. “Ölü bir zebani bile

geldiğini hissederdi. Nereye geldiniz, iki kat aşağısına mı?”

Rafa katanasını kınına soktu. “Sadece seni diken üstünde bekletmek istedim.” Zak’e sırtıttı ve sanki aramızdaki tartışma hiç olmamış gibiydi. Nefeslendim.

Zak bana bakıp başını iki yana salladı. Gerçekten gelmiş olmama mı şaşırmıştı, yoksa bu ona da mı yanlış geliyordu, emin değildim. Geri çekildi. “Hadi girin, serin hava dışarı kaçmadan.”

İçeride kaç tane Dışlanmış olduğunu görünce afalladım. Odanın etrafına yayılmış, kılıçlarla veya çıplak yumruklarıyla dövüşen yirmi erkek ve kadın vardı herhalde. Kalbim panikle attı. Tanrım, ne işim vardı benim burada?

Binanın bu kısmı tamamen boşaltılmıştı. Ne mobilya, ne ışıklar, ne de bir zamanlar burayı dairelere bölmüş olan duvarlar. Sadece klimalar, tepede avizesiz ampüller ve beton zeminde egzersiz minderleri vardı.

“Bu yer yapı olarak sağlam mı?”

Rafa’nın gülüşü kırılıyordu. “Endişelendiğin konu bu mu? Tavanın çökmesi mi?”

Dövüş şiddetliydi. Refaimler’i ciddi bir kavgada görmüş olmasam, bu çarpışmaların gerçek olduğunu zannederdim.

Odanın uzak ucunda Jones elini kaldırıp selamladı. Rafa’yı selamladığından emindim, o yüzden ben el sallamadım.

Ez, Mya’yla çalışıyor, kılıç darbelerini bloke edip arada sırada bir tekme sallıyordu. Ez’i iş başında yeterince görmüştüm, o yüzden Mya’nın fazla üstüne gitmediğini anlayabiliyordum. Birkaç kez daha yumruklaştıktan sonra Mya mola için işaret etti. Burada olduğumuzu biliyordu ama varlığımızın farkında olduğunu belli etmekte hiç ace-

le etmiyordu. Hatta önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordu.

Ama diğer herkes için önemli bir şeydi. Mya ve Ez yanımıza geldiğinde, diğer tüm Dışlanmışlar gergin ve hazır bir şekilde bana bakıyorlardı. Sanki tehdit benmişim gibi. Nefes alış verişimi düzenlemeye çalıştım. Olmadı.

Rafa hâlâ bana bakmıyordu.

Ez'i daha birkaç saat önce Iowa'da görmüştüm ama sanki günler olmuş gibiydi. Bu insanlar nasıl bu kadar kolay bir şekilde bir zaman diliminden diğerine geçip durabiliyorlardı? Günlerden ne olduğunu nasıl takip edebiliyorlardı? Hangi mevsim olduğunu?

"Dışlanmışlar'a hoşgeldiniz," dedi Ez.

Aslında onlara katılmadığımı belirtmemek için kendimi tuttum. Odadaki silahların sayısına bakılırsa bu haberi vermek için muhtemelen uygun bir zaman değildi.

"Buradaki herkese ne yaptığın ve hafızanı kaybettiğin anlatıldı," dedi ve kılıcıma manalı manalı baktı.

Kahretsin. İçeriye silahlı girmiştim. Bu kadar düşmanca bakmalarına şaşmamak gerek.

Kılıcı Rafa'ya vermeliydim. Ama onun yerine, kendimi zorlayıp tek tek her birinin gözlerine baktım. Burası genetik eritme potası gibiydi: mavi gözlü sarışınlar, esmer tenli kahverengi saçlılar, kızılar, dazlak kafalar, sakallılar ve traşlılar. Herkes kaslı ve fitti. Kimse canayakın durmuyordu.

Onlar da mı Jude'un ölümünde beni suçluyorlardı? Yoksa yıllar boyunca Rafa'nın Daniel'den nefret etmesi gibi, onların da benden nefret etmesine neden olacak şeyler mi yapmıştım? Her iki şekilde de beni sevmedikleri kesindi ki bu da şu soruyu akla getiriyordu: Gerçekten bana güvenmeyen bu insanlarla yanyana bir kavgaya girmek istiyor muydum? Benim yaralanmamdan memnun ola-

caklarmış gibi görünen bu insanlarla? Özellikle de Rafa bu moddayken.

"Evet, hâlâ dövüşebiliyor," dedi Rafa, onlarla benim arama girerek. "Yani yerinizde olsam onunla boy ölçüşmeyi iki kez düşünürdüm. Ve eğer hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünürseniz, karşınızda beni de bulursunuz."

Biraz homurdanma ve kıpırdanma oldu ama kimse bir hamle yapmadı. Biraz rahat nefes aldım.

"Güzel." Rafa'nın sırtı bana dönüktü. "Ee, kimse beni gördüğüne sevinmedi mi?"

"O kadar uzun zaman oldu ki neye benzediğini unuttum." Bu laf, grubun kenarında duran uzun boylu sarışın çocuktan gelmişti.

"Tabii cüzdanında sakladığın fotoğrafımı kaybettiysen."

"Beceririm seni."

"Dünyada olmaz Seth."

Gülüştüler. Sonra kucaklaşıp birbirlerinin sırtına vurdular. Birkaç saniye sonra Rafa'ya hoşgeldin demek için bir kuyruk oluşmuştu. Ez koluma girip beni odanın arkasına götürdü. Bu, öfkeli bakışları durdurmadı ama en azından artık ilginin odağındaki ben değildim.

"Düşman olmadığını anlayacaklar..."

"Düşman mıydım?"

"Pek sayılmaz." Ez birkaç saniyeliğine tekrar düşündü. "Bölünmeden sonra sen bizim yaptığımız her şeyi eleştirir olmuştun. Ve başlarda, senin tayfanla bizimkilerin arasında birkaç duygusal çatışma oldu. Hiçbirimize pek hoşgörü göstermediniz."

Ağzım açık kaldı. "Ben... Biz..."

"Ben senin yoluna çıkmayacak kadar akıllı davrandım."

"Peki ya Jude?" Katanama baktım. Kardeşime kılıçla saldırmış mıydım? Beni yaralamaya çalışmış mıydı? Düşünce-si bile göğsüme bir ağrı soktu.

“Asla.” Ez koluma dokundu. “İkiniz de bundan kaçınmayı başardınız. Ama sen ve Rafa... Bu da başka bir hikâye.”

“Pekâlâ.” Mya ellerini çırpı. “Yapalım şu işi.”

Herkesin hemen dikkat kesildiği söylenemezdi ama konuşmayı kesip elinde bir karton boru tutmakta olan Mya’nın etrafında toplanmaya başladı. Yaklaştım. Rafa yanıma geldi ama benimle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Ez’in hızlıca bir ona, bir bana baktığını fark ettim.

Mya boruyu sallayarak içinden bir kâğıt rulosu çıkardı ve kâğıdı yere serdi. Bir mahalle haritasıydı sanırım. Ortasını işaret etti. “Bir Immundi yuvası, bu binanın bodrumunda çocuk seks ticareti yapıyor. Biz gidip bu çukur pisliklerini öldürecek, çocukları alacak ve olaya karışan tüm insanları toplayacağız.”

Rafa ileriye doğru eğildi. “Sakın bana oranın Los Angeles olduğunu söyleme.” İfadesi sertleşti. “Oranın Ritim Sarayı olduğunu söyleme sakın.” Gruptan bir uğultu yükseldi.

“Bu günlerde oraya Meleklerin İni deniyor. Sanırım ironik olsun istemişler*.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Oraya son gidişimizde on üç insan paramparça olmuştu...”

“Ama yirmi üç kızı kurtarmıştık.”

“Bir katliamdı bu, Mya. Başından sonuna bir felaketti ve Jude’la ben zamanında yetişmeseydik, insanların yanında Refaimler’i de kaybedecektik.”

Mya ayağa kalktı; ayaklarının dibindeki harita kendiliğinden rulo haline geri döndü. “İşte bu nedenle tam güçle saldıracamız.”

“Hayır.”

* İngilizce “angel”, “melek” anlamına gelir. Los Angeles - İspanyolca’dan geliyor ve Melekler anlamını taşıyor.

"Bu paralı bir iş Rafa."

"Umrumda değil. Jude'a bir daha böyle bir fiyasko olmayacağına yemin etmiştin."

"Fiyasko olmayacak. Bu yüzden sizi de yanımızda istiyorum." Bana doğru bir bakış attı. "Ve Gabe tam formunda olmayabilir ama duyduklarına bakılırsa hâlâ işe yarayabilir."

Tartışmalarını takip etmeye çalışıyordum ama beynim Ritim Sarayı'na takılıp kalmıştı. Ritim Sarayı...

"Lanet olsun."

"Ne?" Rafa'nın bakışı öfkeliydi.

"Orası şu zebanili gece klübü." Kısa hikâyemin geçtiği yer. Bir şekilde şimdi bana geçmiş olan Jude'un hatırası. Parçalanmış cesetler ve kafaları koparılmış zebanilerle dolu o kanlı kâbus.

"Türünün tek örneği. Paralı askerlik kariyerimizin en büyük fiyaskosu."

"Bunun tek nedeni Bel'in mekânı koruması için yarım düzine cehennem yarattığı getirdiğini bilmiyor olmamızdı," dedi Mya. "Ama bu kez Bel işin içinde değil."

Rafa, Mya'dan uzundu ve şimdi bunun avantajını kullanarak tepesine dikilmişti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü içeride Jess var ve ticaret halkasını Immundiler'in yönettiğini söylüyor."

"O binada olmalarının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mya soruyu elinin tersiyle geçiştirdi. "Orası son istiladan sonra hâlâ iblis kokuyordur. Biliyorsun ki kendi türlerinin kokusunu severler."

"Jess kim?" diye fısıldadım Ez'e.

Gözlerini Mya'dan ayırmadan cevapladı. "Bir gizli detektif."

Kaşlarımı çattım. Bir gizli LA dedektifi Refaim'e nasıl bulaşmıştı?

"Kaç Immundi?" diye sordu Zak.

"Bir düzine kadar."

Birisi ıslık çaldı.

Mya başını salladı. "En diptekiler daha büyük sayıda oluyorlar."

Yine uğultular oldu ve ben de tekrar Ez'e doğru eğildim. "Immundi kim?"

"İblisler. Besin zincirinde Kapı Bekçileri'nden daha alttalar ve onlar kadar güçlü değiller. İnsanları manipüle edip onları felakete sürüklerler. Bu onlar için spor gibidir ve bunda iyidirler."

Rafa, Zak'e döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır, yoktu." Zak de bu durumdan memnun olmuşa benzemiyordu. Kimse olmamıştı.

"Bakın." Mya herkes dikkatini tekrar verene kadar bekledi. "İşin içinde on yaşını geçmeyen, kullanılıp taciz edildikten sonra en yüksek teklifi verene satılan çocuklar var. Öylece bırakıp gitmek mi istiyorsunuz?"

Sessizlik.

"O mekânda bir geçmişimizin olduğunu biliyorum. Orada hata yaptığımız da. Ama şimdi bunu telafi etme fırsatımız var."

Jones haritayı alıp homurdanan grup adına konuştu. "İçeri nasıl giriyoruz?"

Mya planını açıkladı. Bitirdiğinde herkesin gerginliği biraz azalmıştı.

"Pekâlâ. Sorusu olan?"

Benim en az yirmi tane vardı ama üzerime daha fazla ilgi çekmek istemiyordum.

"Güzel. Yerel saatle gece yarısında harekete geçeceğiz. O zamana kadar istediğinizi yapın ama uzaklaşmayın."

Grup dağıldı. Rafa elleri belinde bir şekilde birkaç saniye dikilip kaldı. Sonra bana hiç bakmadan odanın karşı tarafına geçip bir kapıya doğru gitti. Bir saniyelğine nefes almayı unuttum. Beni burada bırakmazdı... Bırakır mıydı?

"Ona biraz zaman ver," dedi Zak. "Biraz deşarj olsun."

Başımı salladım ve sonra Mya'nın Rafa'nın peşinden gidip arkalarından da kapıyı kapattığını gördüm. Birlikte ortadan kaybolmaları canımı sıkmamış gibi davranmaya çalıştım.

"Hazır mısın?" diye sordu Ez bana.

Gözlerimi kapıdan çektim. "LA'deki bu şeyin tuzak olma ihtimali var mı?"

"O ihtimal her zaman var ama risk her zamankinden daha büyük değil."

"Bu fikri pek kabullenmişe benzemiyorsun."

"Bugünlerde ne kadar kabullenebiliyorsam o kadar kabulleniyorum." Ez'in gülümsemesi yorgundu.

Kapıya göz attım. Hâlâ kapalıydı.

"Geçen sefer orada ne oldu?"

Zak bana bakıp başını iki yana salladı.

"Sorun değil." Ez elini Zak'in bileğine koydu. "İşimiz alt kattaki kızları kurtarmaktı. Bel ve Leon'un üst katta olduğunu bilmiyorduk. Beş zebaniyi üzerimize salıp kapıları kilitlediler. Biz ne olduğunu anlayana kadar ortalık kan gölüne dönmüştü." Parmakları dalgın dalgın yüzündeki ize dokundu.

"Bu o zaman mı..."

Zak, Ez'in eline uzanıp parmaklarını yanağından çekti ve elini öptü. Ez ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Jude da yaralanmıştı," dedi Ez. "Hiçbirimiz bunu önceden kestirememiştik. Neredeyse paramparça oluyorduk."

Jones, Ez ve Zak'e seslendi. "Bir dakikaya döneriz," dedi Ez. Kamp çantamı açıp içini karıştırarak meşgulmüşüm

gibi görünmeye çalıştım. Rafa içeri geri gelip bana şimdi ne yapmam gerektiğini söyleyene kadar kendimi meşgul etmem gerekiyordu. Geri gelse iyi olurdu. Ayak sesleri duyunca başımı kaldırıp baktım. Mya. İçeri yer değiştirerek girmiş olmalıydı. Arkasına baktım. Rafa omuzları gergin bir şekilde Ez, Zak ve Jones'a doğru yürüyordu.

Ayağa kalktım. Mya'nın bana tepeden bakmasına izin verecek değildim.

"Şimdi ne var?"

Kollarını kavuşturdu. "Sorun yok mu? Hiç mi?"

Rafa bize baktı ama bana doğru bir hamle yapmadı. Oda sessizliğe gömüldü.

"Bir-iki tane olabilir."

"At bana."

Beni tahrik etme.

"Bu işin Düşmüşler'i bulmakla ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok."

"Öyleyse neden..."

"Al işte! Tapınak'ın bir parçası olduğunu hatırlamıyorsun ama hâlâ onlar gibi düşünüyorsun."

"Zırvalama bana. Düşmüşler'i bulmak tek derdiniz sizin."

"Öyleyse neden birkaç çocuğu kurtarmak için zahmete giriyoruz? Sorduğun şey bu mu?"

Kan beynime sıçradı. "Lafımı çevirme. Ve böyle kibirli davranma. Dünyanın her yerinde çocuklar kötü muamele görüp kullanılıyorlar ama sen sadece oradakileri kurtarıyorsun, çünkü birisi bunun için para ödüyor."

"Peki Nathaniel ve yardımcıları kaç tanesini kurtarıyor? Doğru. Hiç birini." Bakışları deliciydi. "Ve en azından biz kendi hayatımızı kazanıyoruz. Gözden düşmüş bir melekten sadaka almıyoruz."

"Yani buradaki herkes senden mi sadaka alıyor?"

“Hayır, Gabe. İşten ne kazanırsak herkes eşit pay alıyor. Bu seni şaşırttı mı?”

Şey, evet, aslında şaşırtmıştı ama ona beklentilerimi aştığını görmenin zevkini yaşatmayacaktım.

“Yani Düşmüşler önceliğiniz değil?”

“Tabii ki öyleler ama neden arada birkaç iblis haklamayalım? Şu an zamanımız var ve bunu boşa harcamayacağım.”

Demek istediği şey, ellerinde Düşmüşler’e dair bir ipucunun olmadığıydı. Ama Tapınak’ın elinde olmalıydı, yoksa Malachi, Taya’yla birlikte Pan Beach’te olurdu.

“Bir amaca hizmet ediyoruz,” dedi. “Düşmanla sadece bir menfaatimiz olduğunda çarpışmıyoruz.”

Cidden bu Joan d’Arc ayaklarını yuttuğumu düşünüyormuydu. “Burayı nasıl buldunuz?” diye sordum.

Gözleri duvarlarda dolaştı. “Birkaç yıl önce buradaki işçilere musallat olan bir çöl cini tayfasını hakladık.”

“Çöl neyi?”

“Cin... İblisler.” Onunla kafa bulup bulmadığımdan emin değilmiş gibi gözlerini kıstı. “Müşteri düzenli aralıklarla gelip burayı temiz tutmamızı istedi. Bina hâlâ boştu, Jude da burayı bir tür dövüş okuluna dönüştürmek için bir anlaşma yaptı.”

Adı geçince kalbim sıkıştı.

“Dikkat çekmediğimiz sürece Nathaniel ya da Beşler’in bizi burada bulup, bize kendi türümüze karşı görevimiz ve sürüye geri dönmemizin mecburiyeti hakkında bir vaaz daha verme ihtimali pek yok.”

Başımı salladım ama aslında pek dinlemiyordum. Jude’u bu odada gülerken ve benden daha yakın olduğu bu yabancılarla çalışırken hayal ediyordum.

"Jason'm hikâyesi ne?" diye sordu Mya.

Bu beni hayal dünyasından çıkardı. "Tam sana anlattığı gibi."

"Tapınak'ta hiç bulunmadıysa Taya'yla nasıl takıldılar?"

Ona doğruyu anlatabilirdim. Yarısıyla idare etmeyi tercih ettim.

"Pan Beach'te tanıştılar. Taya, Jason'ın ne olduğunu bilmiyor."

Bana şüphyle baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü ona söylemedim."

"Ama..."

"Sana söyleyip duruyorum ya," dedi Rafa yanımıza gelerek. "O Gabe değil. Alış buna." Bana baktı, öfkesini hâlâ hissedebiliyordum. "Biraz çalışmamız lazım."

Diğerleri etrafta aylak aylak dolanıyordu. İzleyiciler önünde dövüşmem mümkün değildi.

Rafa, Mya'ya döndü. "Burada işin bitti mi?"

Bir ona, bir bana baktı. "Şimdilik."

"Güzel," dedi Rafa. "Burası bize lazım olacak."

KAS HAFIZASI

Oda boşaldı ve yalnız kaldık. Ez ve Zak haricinde.

"Jude'un laptopunun Mya'da olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Rafa, Ez'e.

"Yanında götürdüğünü sanıyordum?"

"Belli ki götürmemiş. Bizi buraya getirmek için Gabe'in önüne yem olarak onu attı."

Ez kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da hiç bahsetmedi?"

"Ben de aynen onu diyorum."

Ayakkabılarını ayağından fırlatıp egzersiz minderlerine gitti. Kılıcım silah çantasından neredeyse çıkmıştı ki Ez beni durdurdu. "Onunla ne yaptığını biliyorsun. Duyduğuma göre ısınmaya ihtiyacın olan konu birebir yakın dövüş."

Katanayı geri koydum. İnce olabilirdi ama arkasına saklanmaya yetiyordu. Silahsız dövüşmek mi? Bir de çıplak olsaydım bari. "Seninle mi dövüşeceğim?"

"Hayır." Başıyla Rafa'ya doğru işaret etti.

Hay aksi.

"Sen ve Zak ne yapacaksınız?"

"Kenarda duracağız."

Yalınayak, minderde Rafa'ya katıldım. Konuşmadan geri çekilip dövüş pozisyonu aldı. Ben de aynısını yaptım ve birbirimizin etrafında dönmeye başladık. İkimiz de ilk hamleyi yapmıyorduk. Ben nasıl yapacağımı bilmediğim-

den saldırıya geçmiyordum. Onun bahanesi neydi, bilmiyorum.

“Neyi bekliyorsun?” Rafa’nın hareketleri amaçlı ve kontrollüydü. “Bana vurmak istemediğini mi söylüyorsun bana?”

Küçük bir gülümsemeyle kendimi ele verdim.

“Öyleyse saldır bana.”

“Şu an beni sinirlendirmiyorsun.”

“Sinirlendirmemi mi istiyorsun?”

Hareket etmeye devam ederek bunu düşündüm. “Hayır.”

“Sen her zaman açık bir zihinle daha iyi dövüşmüşsündür,” diye araya girdi Zak arkamdan bir yerden. “Dövüşmek için kızışmana gerek yok.”

“Bu çok doğru Zachariah,” dedi Rafa, gözlerini benden ayırmadan, “ama bu kızımız sadece kızıştığı zamanlarda dövüşüyor. Ona baksana, gaza gelmeden ne yapacağını bilmiyor.”

Bu beni kızdırmıştı ama haklıydı.

“Öyleyse saldır ona.”

Bir an tereddüt etti. Gözlerindeki çatışmayı gördüğüme yemin edebilirdim. Ve sonra bana öyle hızla çelme taktı ki ne olduğunu anlamadım bile. Sert bir şekilde yere düştüm. Ciğerlerim havasız kaldı.

“Ayağa kalk,” dedi Zak.

Ayağa fırladım. Lanet olsun, sesini böyle alçaltınca korkutucu oluyordu.

Rafa bu kez yıldırım hızında bir döner tekmeyle bana tekrar saldırdı. Bloke etmek için kollarımı kaldırdım. Planlanmış bir hareketten çok içgüdüselidi.

“İşte bu,” dedi Ez. “Zihnini boşalt. Bedenine güven.”

Ona göz ucuyla çabucak bir baktım. Belli ki benim

bedenime güven olmayacağını bilmiyordu; özellikle de Rafa'nın yanındayken...

KÜT.

Yine yerdeydim. Kaburgalarım alev alev yanıyordu. N'oluyor ya?

"Hassiktir Gabe, konsantre mi oluyorsun, hayal mi kuruyorsun?" Sanki beni incitmesi benim suçummuş gibi.

Ayağa kalktım. "Özür dilerim," dedim mümkün olduğunca alaycı bir şekilde. Kaburgalarım dalga dalga zonkluyordu.

Rafa hızlı tekmelemler ve el vuruşlarıyla tekrar saldırdı. Karşımdakinin o olduğunu unutmaya ve bloke edip karşılık vermeye konsantre olmaya çalıştım. Beni geri püskürtüyordu ama en azından kendimi koruyordum. Odada dolanıyorduk.

"Saldır ona," dedi Zak bana.

"Nasıl?" Suratıma gelen bir dirseği durdurmak için kollarımı kaldırdım.

"Düşünmeyi bırak."

Yere çömelip Rafa'nın dizine yandan tekme attım. Dengesini kaybetti. Vay canına, Rafa'yı yere yıkmıştım. Bu bir saniyeliğine beni afallattı. Ama bu süre, onun yerde yuvarlanıp ayağıyla benim karın boşluğuma vurmasına yetti. Geri geri sendeleyip Zak'e çarptım. Taş duvara çarpmak gibi bir şeydi. Koca elleriyle beni tutup düşmemi engelledi.

"Bedenine odaklan," dedi.

Bir nefes aldım, dikkatimin yönünü değiştirdim. Göğüs kafesime çarpan kalbimin atışlarını saydım. Parmaklarımı esnettim.

Ve sonra hissettim; güç, her kalp atışımla birlikte atıyordu. Refaim gücü. Imperial'da bunu bir parça hissetmiştim, dağdaki çatışmadan beri bu derece hissetmemiştim. Ve kafesten beri.

Tekrar başladık. Rafa daha hızlı saldırdı. Reflekslerimin hızlanıp onunkilerle başabaş geldiğini ancak hayal meyal fark ettim. Yumruk at, bloke et, tekme at, vur, eğil. Nefes al. Zak yolumuzdan çekildi.

Bir dansın adımlarını hatırlamak gibi bir şeydi.

Sağ dizimle onun bacağına üst kısmına vuracak şekilde Rafa'nın üzerine atladım. Dizimden sakınmak için geri çekildi ama bir şekilde bunu yapacağını tahmin etmiştim ve buna hazırlıklıydım. Ayaklarım yere değmeden çenesine yumruk attım. Sıkı bir yumruk. Geriye sendeledi. Suratında vurduğum yer kızarmıştı. Öfke patlamasını bekledim. Ama o sadece başını salladı. "Daha iyi."

Tekrar kapıştık. Tekrar ve tekrar. Tişörtüm üzerime yapışmıştı. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Ama güçlü ve odaklanmış hissediyordum. Devam ettik. Rafa tişörtünü çıkarıp onunla boynunu sildi. Teni parıltıyordu.

Saldırıları şiddetlendi; öfkesi yükseliyordu. Beni yoruyordu. Bir tekme daha bacağıma, bir dirsek daha omuzlarıma arasına. Ez'in yavaşlamak konusunda bir şeyler dediğini hayal meyal fark ettim ama Rafa ya duymadı ya da duymazdan geldi. Çünkü hücumu devam etti. Acılar içindeydim. Yeni bir vuruş serisini savuşturdum. Kollarım sızlıyor, kaburgalarım ağrıyordu. Buna daha fazla dayanamazdım.

Bir tekmeyle bloke ettim, bir açıklık yakalayıp Rafa'nın çenesine olabildiğince sert bir yumruk attım. Baş geriye yattı. Ve sonra ayaklarım yeniden yerden kesildi. Sırtüstü yere çakıldım ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tavandaki ampül bulanıklaştı ve sonra tek gördüğüm kırmızı suratlı, ter içindeki Rafa'ydı. Kollarımı ve bacaklarımı yere yapıştırıp üzerime oturdu.

Göğsüm inip kalkıyordu. İkimiz de nefesimizi düzeltmeye çalışıyorduk. Kollarımı daha da sıkı tuttu. Bana ba-

karken gözleri tuhaf bir şekilde uzaklardaydı. İfadesini okuyamıyordum ve bu beni biraz korkutuyordu.

“Sen kazandın,” diyebildim nefes nefese.

Bir ter damlası saç çizgisinden aşağı, suratının yanına aktı.

Minderlerin üzerinde ayak sesleri duyuldu. “Bu kadarı iş görür,” dedi Zak. “Rafa.”

Rafa başını kaldırıp Zak’e baktı ve yüzü düzeldi. Başını sallayıp beni bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve Ez’in yanına gidip uzattığı su şişesini aldı.

Zak ayağa kalkmama yardım etti. “Fena değil,” dedi. Rafa’ya doğru çabucak bir göz attım. “Biraz paslanmışın ama reflekslerin hâlâ keskin.”

Sağ elimi tutuyordum. Zonkluyordu ve son yumruktan sonra parmak eklemlerim açılmış, kanıyordu.

Rafa su şişesinin kapağını kapattı, çevirip bana fırlattı. Sağlam elimle yakaladım.

“LA’e gitmeden önce bu şişik ve morlukların iyileşmesi gerek.” Ez beni kontrol ediyordu. Rafa’ya döndü. “Gaby’yle ilgilenmemi ister misin, Zak de şunu halletsin?” Çoktan morarmaya başlamış olan çenesine işaret etti.

Morluğu yokladı. “Evet.” Benimle kaçamak bir şekilde göz göze geldi. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım ve iki saniye sonra o ve Zak gitmişlerdi. Çıplak ayaklarının izi minderin üzerinde kaldı.

Bacaklarım halsizlikten titriyordu. Tekrar yere çöküp bacaklarımı uzattım. Klimalar boş odada uğulduyordu. Altımdaki minderden iç çeker gibi ses geldi.

Ne olmuştu az önce?

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Ez.

Ona berelenmiş parmak eklemlerimi gösterdim. “Sanırım bir yerlerimi kırdım.”

Kaşlarını çattı. "Kontrolden çıktı. Sana bu kadar sert davranmamalıydı."

"Buraya geldiğimiz için bana kızgın." Ona bakmadan, dikkatlice bacak bacak üstüne attım. Adrenalin artık geçiyor, beni kırılganlık ve kaybolmuşluk hissiyle başbaşa bırakıyordu.

Ez zarif bir şekilde yere yanıma çöktü. Bir parça portakal çiçeği kokusu aldım. "Durum bundan biraz daha karışık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle dövüşmesinden. Sanırım buna hazır değildi."

Gülmeye çalıştım ama kaba bir ses çıktı.

"Ciddiyim. Uzun bir süredir birlikte çalışmamıştınız. Son on yıldır, ne zaman birbirinize yumruk atsanız son derece ciddiydiniz." Ayaklarını altına aldı. "Bugünkü sorun senin fazla iyi olmandı."

"Bu niye sorun olsun ki?" Nihayet başımı kaldırıp baktım.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bazı anlarda eski Gabe gibi dövüştün. Sanırım sonunda orada senin hangi halinle dövüştüğünü unuttu."

HER ŞEY TEMİZE ÇIKMIYOR

Duşlara gittik. Umumi banyo küçük bir orduya yetecek büyüklükteydi. Bir duvar boyunca lavabolar, diğer duvar boyunca da duş kabinleri sıralanmıştı ve içerisi çamaşır suyu ile dezenfektan kokuyordu.

Giysilerimi çıkarıp sıcak suyun altına girdiğimde kaslarım şikayet etmeyi büyük ölçüde bırakmıştı. Su basıncı kuvvetli ve devamlıydı.

İyiydim ben.

Boğazım düğümlendi. Tanrım, kimi kandırıyorum ben. İyi değildim. İyi olmaktan çok uzaktım.

Şampuanı alırken ellerim titriyordu. Açmaya çalışırken şişeyi düşürdüm. Saçımı yıkadım ve suyu yutmamak için ağzımı sıkıca kapatıp başımı suyun altına soktum. Bedeni me yeniden uyum sağlamaya çalıştım. Yavaş yavaş buhar beni sarmaladı. Belki LA'e gidene kadar burada kalabilirdim. Şu an Rafa'ya bakıp bakamayacağımdan bile emin değildim ve diğerleriyle konuşmayı da kesinlikle istemiyordum. Tek gördüğüm gözlerindeki uzaklıktı. Ona vurduğumu hissettim. Onun bana vurduğunu hissettim. Plaj çok uzaklarda kalmıştı.

Cildim buruşmaya başlayınca musluğu kapattım. Ez iki kabin ileride, hâlâ suyun altındaydı. Kurulandım ve hafif eşofmanımınla bir tişört giyip kabinde çıktım.

Mya en yakındaki lavaboya yaslanmış bekliyordu.

Harika.

"Zak senin antrenmanının tamamen hayal kırıklığı olmadığını söyledi bana," dedi, ellerime bakarak. Morarmışlardı ama antrenman odasından buraya yaptığımız kısa yer değiştirme sağ olsun; artık yanmıyorlardı.

Saçlarımı arkama alıp sıktım. Gözleri boynumdaki yara izine gitti. İzin kıpkırmızı olduğunu bilmek için aynaya bakmama gerek yoktu; banyodan sonra hep öyle olurdu.

Omuzlarımı dikleştirdim. Sağlam durdum. Nasıl titrediğimi görmesine müsaade etmeyecektim.

"Buraya böbürlenmeye mi geldin?"

Kollarını kavuşturdu. "Ne hakkında?"

"İstediyini elde ettin. Rafa döndü."

"Burada. Ama dönmedi." Lavabodan ayrıldı, bir musluğu açtı. Su şarıl şarıl aktı, kenarlardan fayansların üzerine sıçradı. Musluğu tekrar kapattı. "Jason'ı nasıl buldun?"

Bir nefes aldım. Jason'a neden bu kadar taktığını anlamıyordum ama Rafa hakkında konuşmaktan iyiydi.

"Birkaç hafta önce Pan Beach'te ortaya çıktı. Maggie kaçırılana kadar kim olduğunu belli etmedi."

"Bunca yıl neredeymiş? Ne olduğunu nasıl anlamış? Ona yer değiştirmeyi kim öğretmiş?"

"Bir dahaki görüşünde kendin sor." Parmaklarım hâlâ titriyordu, o yüzden onları meşgul tutmak için saçımı havluyla kuruladım. "Sen nasıl anladın?"

"Zor yoldan. Jason seni nasıl buldu?"

"İnternette yayınladığım hikâyeyi okumuş." Büsbütün yalan değildi. Muhtemelen bir ara okumuştur.

"Yazdığın şeyin Jude'un anılarından biri olması ilginç. Bunun nasıl mümkün olabildiğini hiç merak ettin mi?"

Cevap vermedim.

Mya muslukları kontrol ede ede lavabolar boyunca yü-

rüdü. Üçüncü lavaboda tekrar döndü. "Yaptıklarının hiçbirinin artık bir anlamı yokmuş gibi temiz bir sayfa açma şansını elde ettiğine inanamıyorum."

"Bunların hiçbirini ben istemedim. Hayatımdan memnundum."

Memnundum. Jude'un içimi kemiren yası, cehennem canavarlarıyla dolu kâbuslar ve çoğu geceler beni yutacak gibi olan yalnızlık dışında.

"Senin ve Jude'un bir savaşı tetiklemiş olabileceğiniz umrunda değil mi?"

Meleklerle şeytanlar arasında olacağı kehanet edilen savaş.

"Hayır."

Başını yana eğdi. "Nathaniel'in Melekler Garnizonu'nun rızasını yeniden kazanma takıntısını umursamıyor musun?"

"Hayır."

Kaşlarını benimle alay edercesine kaldırdı. "Vay, ya sen cidden Gabe değilsin ya da yalan söylemekte daha iyi hale gelmişsin." Parmaklarını saçından geçirdi. "Rafa'nın sana bu kadar ısınmış olmasına şaşmamak gerek."

Adı geçince ani bir spazm hissettim ve göğsümü bir sıcaklık bastı. Lütfen yüzümü de basmasın.

"Kabul edelim ki," diye devam etti, "sende Gabe'in tüm iyi tarafları var ve kötü taraflarının hiçbirisi yok."

Bana yem atıyordu. Yutmayacaktım. İmkânı yoktu.

"Bu da ne demek?"

Aynaya yaslandı. "Rafa'yla aranız eskiden sıkıydı ama biz Tapınak'ı terk ettiğimizden beri birbirinize dış biliyor-dunuz. Ve tek nedeni de Nathaniel'e sırtını dönmüş olması değildi. İkinizin arasında ne olduğuna dair bir teorim var. Duymak ister misin?"

"Hayır, istemem."

Aynada yüzünün profilden yansıması güzeldi. Onda-

ki tek güzellik buydu. Bir Şey dememiŐim gibi konuşmaya devam etti.

“Siz ikiniz birlikte malum Şey dışında her Şeyi yaptınız. Ama sanırım sen ona aŐıktın; tabii ki bunu Őiddetle ink r ediyordun. Rafa’nın kimin bacaklarının arasına girdiğini umursamadığını söylüyordun. Söz konusu bacaklar benim bacaklarım olana kadar.”

“Hadi ya.” Sıkılmış gibi yapmaya çalışıyordum ama gözümün önüne gelen görüntü beynimi deŐiyordu. “Peki sonra ne oldu, seninle olmasın diye onu ikna etmeye mi çalıştım? Bu yüzden mi kaavga ettik?”

Mya güler gülmez oyununa geldiğimi anladım. “Hayır, sanırım onunla kırıŐtırmaya çalıŐtın.”

“Ya, evet tabii.” Aynaya sırtımı döndüm. Onunla tartıŐamamaktan nefret ediyordum. Ya haklıysa?

Mya huzursuzluğumu sezip, bundan zevk duyarak devam etti. “Ve o seni reddedince o kadar aŐaĐılanmıŐ hissettin ki ona olan tüm karŐılıksız hislerini Őiddete kanalize ettin. Biz Tapınak’tan ayrılmadan hemen önce aranızda büyük bir kavga oldu. Başka ne hakkında olabilirdi ki?”

“Neden kendini bu kadar önemli görüyorsun?”

“Bizimle gelmemenin tek açıklaması bu. Onu benimle görmeyi kaldıramadm.”

Ez’in kabinindeki su kapandı.  rkildim. Onun hâlâ burada olduğunu unutmuŐtum. Mya’nın yanaklarının kızarmasına bakılırsa, o da unutmuŐtu.

“Eminim ki o sıralar sizin seks hayatınızdan daha önemli Şeyler vardır.” Bir tarak alıp ıslak sa ımdan geçirdim. Kafa derim çekildi.

“Ona sorabilirdin... *Gaby*.”

Kapıdan çıktığını lavaboların üzerindeki aynalardan gördüm.

Sessizlikte Ez’in kabininde damlayan suyu duyabiliyordum.

"Artık çıkabilirsin," dedim.

Giyinik ve saçları taranmış bir şekilde yasemin kokusu eşliğinde duştan çıktı. Mağcup bir şekilde omuz silkti. "Konuştuklarınızı duymamak için suyu kapatmadım."

"Ama yine de duydun, değil mi? Bana burayı neden onun yönettiğini açıkla."

"Yönetmiyor. Operasyonları koordine ediyor; birinin etmesi lazım."

"Peki herkesin üzerinde sahip olduğu bu nüfuz, para yüzünden mi?"

Ez saçlarını örerken aynadan beni izliyordu. "Parası iyi olan işler buluyor ama bundan ibaret değil. O bize Refaim olarak var olmanın başka bir yolunu gösterdi."

"Nasıl, paralı asker olarak mı?"

"Hayır," dedi Ez sabırlı bir şekilde, "Nathaniel'in kuklalarından başka bir şey olarak."

"Onu savunduğuna inanamıyorum."

"Her zaman böyle biri değil." Ez'in parmakları nefis saçlarının arasında ustalıkla çalışıyordu. "Senin etrafta olman onun en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor. Jude ve Rafa, senden ayrılmayı asla kaldıramadılar. Ne söylenirse söylensin ya da üçünüzün arası ne kadar bozulursa bozulsun, senden ayrı olmak yine de onların yüreklerini parçalıyordu. Bunu hepimiz görebiliyorduk. Mya onların tüm dikkatlerinin kendi üzerinde olmasını istedik ama bu hiç olmadı. Ve sonra bir yıl önce ikisini de kaybetti."

"Ve beni suçluyor."

Ez elini indirdi. "Bunu göremediğini biliyorum ama o kötü biri değil. Kim ya da ne olduğunu bilmeden çok uzun bir süre tek başına yaşadı."

"Annesi hayatta kalmış mı?"

"Tabii ki hayır; diğer hepsi gibi o da ölmüş. Mya'yı annesinin kuzenleri büyütmüş."

Göz ucuyla ona baktım. Rafa ona Jason'ın annesinin ha-

yatta kaldığından ya da benim annemle olan bağlantısından bahsetmemiştir.

“Yer değiştirmeyi zor yoldan öğrendiğini söylerken neyi kastetti?”

Ez bir deri şeritle örgüsünün ucunu bağladı. “On sekiz yaşındayken kuzenleri ona tecavüz etmeye çalışmış. Sanırım bu travma yer değiştirmeyi tetiklemiş.”

Ağzımı açtım. Geri kapattım. “Bu korkunç bir şey.” Musluklardan birinden hâlâ su damlıyordu; musluğu daha sıkı kapattım. “Ben bunu biliyor muydum... önceden?”

“Sanmam; ikinizin arası hiçbir zaman pek iyi olmadı.”

“Ama Jude’la araları iyiymiş.”

Ez başıyla doğruladı. “Onunla aranızdaki mesele de buydu. Onun Jude’u Nathaniel’i sorgulamaya cesaretlendirmesinden hoşlanmıyordun.”

Otoriteyi sorgulayan herhangi birini desteklemeyeceğim bir durum hayal etmeye çalıştım. Edemedim.

“Jude’un senden başka birini dinlemesinden hoşlanmadın. Böyle bir şey daha önce olmamıştı.”

Dudağımı kemirdim. Sormak zorundaydım. “Ben ve Rafa konusunda haklı mıydı?”

“Ona âşık mıydın? Bilmiyorum. Hiçbir zaman pek bir şey belli etmezdin.”

“Ya Mya? O ikisi...”

Ez bana anlayışla gülümsedi. “Mya adına konuşamam ama sana şunu söyleyebilirim ki o ve Rafa arasında her ne olduyorsa, aşk değildi.”

TAVŞAN DELİĞİNDEN AŞAĞI YUVARLANMAK

Ez, beni Rafa'yla geldiğimiz odaya benzemeyen bir odaya götürdü. Tıkış tıkış ve klima çalışıyor olmasına rağmen nemliydi ama o kadar da kötü bir şekilde yanık yiyecek ve ter kokmuyordu. Bir ranza seçip çantamı kurcalamaya başladım.

Rafa ve Zak zaten oradaydılar. Kendi düşüncelerimin içine öyle gömülmüştüm ki Rafa'nın da benimle göz teması kurmaktan kaçındığını fark etmem biraz zaman aldı.

"N'aber?" diye sordu nihayet.

"Hiç."

"O şeyi şimdiden üç kez boşaltıp topladın."

Soruyu soran kimdi? Tenimi tutuşturan Rafa mı, yoksa her zaman bana kızgın olan Rafa mı? "Boş durmayı pek beceremiyorum." Başka tarafa döndüm. "Iowa'dan getirdiğimiz günlüğe bakma fırsatın oldu mu?" diye sordum Ez'e.

Bir Rafa'ya, bir bana baktı ve sonra başını salladı. "Şöyle bir baktım, sonra da ürpertimin geçmesi için güneşin altında on dakika durmak zorunda kaldım. Kan akıtma ve bir bebekle ilgili diğer ritüellerden bahseden sayfalar vardı. Detaylı olarak okumak istediğimden emin değilim. Ve şu fotoğraflar..."

"Burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Mya aldı. Onun Almancası benimkinden daha iyi. İkimiz ne yazdığını çözeceğiz ve belki demir odayla ilgili bazı ipuçları da buluruz. Bundan bahsettiğimizde herkes biraz ürktü. Sanırım sıradaki işimiz bu olacak; o çiftlik evini yok etmek."

"Orası kesin," dedi Rafa.

Saatime baktım. Hâlâ Pan Beach'e göre ayarlıydı ve orada saat on otuzdu. Çok yorgundum. "Burada saat kaç?"

"Dört otuzu biraz geçiyor," dedi Ez.

"Peki, gelecek birkaç saat boyunca burada oturup birbirimize mi bakacağız?" diye sordum.

"Şehire gidebiliriz." Ez, Zak'e baktı. "Buradayken Khaled'i görmeliyiz."

"Khaled kim?" diye sordum.

"Birkaç yıl önce tanıştığımız bir altın sarrafı. Tatlı bir adam."

Zak ona meraklı gözlerle baktı. "Daha çok mücevhere mi ihtiyacın var?"

"Her zaman." Gülümsedi.

Ez'in altın taktığını hiç görmemiştim ama muhtemelen onu dövüş modu dışında hiç görmediğimdendi.

"Gelmek ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Maggie'yi aramam lazım."

"Rafa?"

Benimle göz göze geldi. "Ben Gabe'le kalacağım."

*

"Neredesiniz? Dubai'nin lüks oteller ve tatil köyleriyle dolu olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedim. "Ama biz oralarda kalmıyoruz." Bu durumu anlatmaya yetersiz kalan bir ifadeydi. Üzerinde oturduğum yatak kâğıt kadar inceydi.

"Neler oluyor orada?" Arkadan polis radyosu duyuyor-

dum. "Bara mı döndün?" Maggie'yi son gördüğümde bungalovdaydık ve ben bir çantaya giysiler atarken bir taraftan da ona Jude'un laptopunu anlatıyordum. Konuşmaya pek vaktimiz olmamıştı.

"Rick'e temizliğe yardım etmek için geldik. Polisler hâlâ ifade alıyorlar." Durakladı. "Mick ve Rusty on dakika önce geldiler ve Taya'yı geçen geceden hatırladılar. Dağda olanlarla bir bağlantısı olduğunu biliyorlar."

Rafa'ya baktım. Bacak bacak üstüne atmış, yerde oturuyordu. Yanında bir kütük, bir kova su ve bir tür bileği taşı vardı. Tecrübenin verdiği bir ritimle bir katanayı keskinleştiriyordu. Çenesinde vurduğum yerin rengi hâlâ biraz bozuktu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Polisler Mick ile Taya'yı ayırmak zorunda kaldı. Mick, Taya'nın zebanilerin nerede olduğunu bildiğini düşünüyor ve..." Tekrar durdu. Devamlı tık tık sesinden tırnağıyla telefonuna vurduğunu anlayabiliyordum.

"Ve?"

"Söylentiye göre kasabayı korumak için bir," sesini alçalttı, "çete kuruyormuş."

"Şaka yapıyorsun."

Rafa başını kaldırdı. Kılıca bakmadan üzerine dalgın dalgın su serpti. "Ne?" dedi ağzını kıpırdatarak, ritmini bozmadan.

Başımı iki yana salladım. "Eminim döndüğümüzde Rafa bir çaresine bakacaktır." Ve çaresine bakmak derken, Mick ve çetesini iyice bir benzetir demek istemiştım.

Bir havluyla enseme sildim. Yılın bu zamanında ekvatorun kuzeyinin daha serin olması gerekmez miydi?

Henüz telefonu kapatmak istemiyordum. "Simon nasıl?"

"Dikiş atılmasını bekliyor hâlâ. Ambulansa binip git-

meden önce gördüm onu. Mutlu değildi ama sanırım iyi olacak.”

Gözlerim acıyordu. Ovuşturdum. “Seninle Jason’ın olayı halloldu mu?”

“Olacak.” Hafiften bir iç geçirdi. “Orada iyi olduğundan emin misin?”

Göz ucuyla Rafa’ya baktım ve sonra başının üzerinde, duvarda bir sıyrık bulup onu inceledim. Keşke banyomuzda, aynanın karşısında Maggie’yle sohbet ediyorsa idim. Özel olarak. Belki o zaman ona Mya’nın bana söylediklerini anlatabilirdim. Bu konuda konuşmam lazımdı, çünkü bana kafayı yedirtiyordu. Mya haklı mıydı? Kendi mi küçük düşürmüş müydüm? Rafa’nın benden sakladığı bu muydu?

“İyiyim, Mags.”

Bir duraksama. Gerçek bir cevap almak için üsteleyeceğimi bekledim ama onun yerine, “Mya’ya güveniyor musun?” diye sordu.

Çok daha kolay bir soruydu. “Hayır. Ama sadece tek bir iş bu ve o laptopu istiyorum.”

İşin ne olduğunu sormadı, ben de söylemedim.

“Düşündüm ki Jason ve ben, sen yokken birkaç gizli telefon görüşmesi yapabiliriz, yani Melbourne’deki hastaneyle.”

“Aaa...” Beynimin vites değiştirmesi bir saniye sürdü ve sonra gözlerim doldu. Maggie’yi dokuz aydır tanımama rağmen bu kadar düşünceli olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Burada olmamasından memnundum ama yine de bu beni keşke olsaydı demekten alıkoymuyordu. Şu anda onun o kucaklamalarından biri çok iyi gelebilirdi.

Rafa kılıcı kenara koymuştu. Kollarını dizlerinin üstüne koymuş, dikkatle beni izliyor, telefonu kapatmamı bekliyordu.

Yutkundum. "Teşekkürler, Mags. Görüşürüz."

"Lütfen dikkatli ol."

Telefonu kapattım ve bir yalnızlık sızısı hissettim.

Rafa bana kaşlarını kaldırdı. "Neyin çaresine bakacaktım?"

Ona Butler kardeşleri anlattım.

"Geri zekâlılar."

"Kasabalarını koruduklarını düşünüyorlar."

"Onlar ormanda komandoculuk oynamak için baha ne arayan sorumsuz moronlardan başka bir şey değiller. Umarım birbirlerini vururlar da bir de onlarla uğraşmak zorunda kalmayız."

Ona Maggie ile Jason'ın hastaneyi arama teklifinden bahsetmek istiyordum. Ama Jason'ın olaya dahil olmasına sinirlenmesi muhtemeldi ve benim de bugün onunla bir kez daha tartışacak gücüm yoktu.

Rafa'nın telefonu bipledi. Mesaja baktı.

"Zak ve Ez gelirken yemek getireceklermiş." Gözlerime baktı, sonra da yastığıma. "Yorgun musun? Biraz kestirmek için vaktin var."

"Sen ne yapacaksın?"

Kılıcını yukarı kaldırdı; eğimli ucundan hâlâ su damlıyordu.

İkinci kez söylemesine gerek yoktu.

Havlumu pejmürde yatağın üzerine serdim, uzandım ve Rafa bileğilemeye dönerken çıkan metal sürtünme seslerini dinledim. İnce yatağın altındaki metal demirler sırtıma batıyordu ama şu durumda umrumda değildi. Işığı engellemek için kollarımı yüzüme kapatıp uykumun gelmesini diledim.

*

"...neredeyse geldik."

Jude beni uyandırmak için dürtüyordu.

Gözlerimi açıp esnedim, omuzlarımı ve bacaklarımı dikkatlice hareket ettirdim. Yaklaşık yirmi iki saatlik yolculuktan sonra vücudumdaki her bir kas dumura uğramış gibiydi.

"Ne kadar kaldı?" Dışarısı hâlâ karanlık olduğundan tüm görebildiğim biz otoyolda hızla ilerlerken pencerimin önünden geçen kare şeklindeki yansıtıcı levhalardı.

"Yirmi dakika kadar." Jude çenesindeki kısa sakalı kaşımayı bırakıp bana sırttı; bir eli hâlâ direksiyondaydı. Yüzü göstergelerin yeşil ışığıyla aydınlanıyordu. "Güneş doğduğunda, o meşhur burnu değişiyor olacağım."

"Ve battığında da sana acil serviste dikiş atılırken bir kenarda bekliyor olacağım."

Güldü. "Sörf tahtası kullanmayalı o kadar da uzun zaman olmadı."

"Yeterince oldu."

"Hadi ama prenses, güneşin doğuşunu Bells Plajı'nda izleyeceksin."

"Havaalanı yakınındaki bir motelin penceresinden görmeyi yeğlerdim."

Koltuğumda yan dönüp başımı pencerenin serin camına dayadım. Jude yola gülümseyerek, direksiyonda sadece kendisinin duyabileceği bir ritim tutuyordu. Londra'dan buraya bu kadar uzun bir uçuştan sonra bu derece coşkuyu nereden buluyordu? Normal değildi. Kim on dokuz saatlik ekonomi sınıfındaki sıkış tıkiş yolculuktan sonra uçaktan atlayıp, gümrükten gülümseyerek geçip araba kiralama standındaki mahmur gözlü kızla flört ettikten sonra daha önce hiç bulunmadığı bir ülkenin yollarında aşına olmadığı bir sedanla zifiri karanlıkta yola çıkardı?

Gözlerini yoldan ayırmadan omzumu dürttü. "*Hadi ama dostuum,*" dedi, Singapur'dan bindiğimiz uçakta arkamız-

da oturan kafası iyi rastalayı taklit ederek. "Orası dünyanın en iyi sörf plajlarından biri."

İşte buydu: Onun seçimi. Benimki Londra'ydı. Barlar-da takılarak, eski kitapçıları karıştırarak, Batı kıyılarını ve İskoçya'yı gezerek iki ay geçirdik. Arada ufak tefek işler yaptık; ben bir kafede, Jude ise bir barda çalıştı. Bir kerten-kele gibi güneşe açtı ve İngiltere'de geçirdiğimiz soğuk bir aydan sonra Fransa'ya ya da hatta Yunanistan'a bile git-mek yeterli gelmemişti. Yok yok, gezegenin diğer ucuna gitmek zorundaydık.

"Düşünüyordum da," dedi, "hazır Avustralya'dayken, kuzeye gidip sana bahsettiğim şu yere bir bakmalıyız. Pandanus Plajı'na."

Şu an bunun için pek havamda değildim. "Önce gidece-ğimiz yere bir gitsek olmaz mı? Yorgunum, açım ve poşet ya da folyoya sarılmamış bir şeyler yemek istiyorum. Ve birkaç saatliğine hareket etmek istemiyorum."

"Ve de belli ki regl dönemindesin."

"Siktir git."

Güldü. "İşte ruh bu, prenses. Ateşi yak." Arka koltuğu karıştırmak için arkaya uzandı. "Sana ne lazım biliyorum," dedi, sırt çantasını karıştırarak. "Kanıni kaynatacak bir şey."

Homurdandım. "Gecenin dördü Jude, Foo Fighters, AC/DC veya Led Zeppelin dinlemeyeceğim."

"İnan bana bunu seveceksin." Zafer kazanmış edasıyla elini geri aldı, parmaklarının arasında bir CD vardı.

Avustralya'da olmaktan mutsuz değildim. Plajda bir-kaç hafta yan gelip yatmayı istemiyor değildim. Onun müziğinden hoşlanmıyor bile değildim. Yorgundum ve evet, muhtemelen biraz da hormonalı. Ve Jude da beni, damarıma basmayı kesmesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"O CD'yi çıkarırsan nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?"

Sahte bir korkuyla gözleri büyüdü. "Nereye?"

"Kıçından içeri, kardeşim."

"Ama bunun için koltuğundan kalkman gerekirdi, bunu da yapacak gibi durmuyorsun, değil mi?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Birbirimize bu tür hakaretleri binlerce kez yapmıştık ve bu yüzden zararsızdı ama burada bir şey anlatmaya çalışıyordum ben.

CD'yi parmaklarından kapıp camı açtım. Yolun sesi içeri akın etti. Atacak değildim ama bir saniyeliğine atacağına inandı. Ellerini direksiyondan, gözlerini asfalttan çekti.

"Kendine zarar vermeden ver onu bana geri," dedi, benimle boğuşarak.

"Yola dikkat et." Arkasını görmeye çalışıyordum ama CD'yi de bırakmıyordum.

"Şaka yapmıyorum..."

"Ben de..."

"Hassiktir!"

Çok geçti, araba yoldan çıkmıştı bile. Kenardaki yumuşak toprağa girmiş, devasa bir ağacın gövdesine doğru gidiyorduk. Jude direksiyonu kırdı. Birkaç saniyeliğine tekrar asfalt yola çıkmıştık ama Jude direksiyonu fazla kırmıştı. Direksiyonu aksi yöne çevirdi, araba yol boyunca sağa sola savruldu.

"Sorun yok, sorun yok, sorun yok."

CD'yi düşürmüştüm. Bir elim konsolda, bir elim arabanın kapısında, kendimi korumaya çalışıyordum. Uyandığımдан beri ilk kez söyleyecek bir şeyim yoktu.

Otoyolun ortasında, hiçliğin ortasında, gecenin ortasında yanlamasına kayıyorduk. Jude frene abandı. Lastikler öttü, yandı. Ve sonra yola tutundular ve dünya ters düz oldu. Takla üstüne takla. Cam kırıldı, metal büküldü, ara-

ba öyle sert sarsıldı ki çılgık attım. Camdan içeri toprak doldu. Yuvarlanmaya devam ediyorduk. Başımın arkasına bir şey çarptı. Gözümün önü bembeyaz oldu. Araba dökülüyordu. Bacaklarım olmaları gereken yerde değildi. Bir şey kırıldı... Başka bir şey koptu.

Ve sonra her şey durdu. Motor, benim çılgınlığım. Kafama saplanan bir ağrıdan ve petrol kokusundan başım dönüyordu. Ters dönmüş, emniyet kemerimden aşağı sarkıyordum. Kan beynime akın ediyordu... Başımdan aşağı akıyor, gözlerime doluyordu. Bacaklarımı hissedemiyordum.

"Jude..." Göğsüm sıkışmıştı. Adını düzgün söyleyemiyordum. "Jude...?"

Boynumu çevirince Jude'un yanımda asılı olduğunu gördüm. Hiç kıpırdamıyordu ve çok fazla kan vardı... Uzanıp nefes alıyor mu diye kontrol ettim. Ama camdan içeri bir trafik levhası girmiş, önümü kesiyordu. Ve işte o zaman levharın Jude'un başının olması gerektiği yerde durduğunu fark ettim.

YÜKSEK SESLE SÖYLE

Çılgılık çılgılığa uyandım.

"Sakin ol. Sakin ol!"

Güçlü eller beni tutuyordu. Çırpındım ve hâlâ hareket edebildiğimi görüp rahatladım. Ve sonra birden nerede olduğumun farkına vardım: Dubai'de rahatsız bir yataktaydım; Avustralya'da yol kenarında kan revan içinde uzanmıyordum. Rafa bir dizini ranzaya koymuş, kollarımdan tutarak üzerime eğiliyordu.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok." Sakinleştim, nefesimi bıraktım. Nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. "İyiyim."

Ellerini gevşetti ama bırakmadı. "Neydi bu böyle?"

Gözlerimi kapattım. "Kâbus."

"Gece kulübü mü?"

Ona bakmak zorunda kalmayayım diye başımı yana çevirdim. "Kaza." Sesim boğuk çıktı.

"O gerçek değildi," dedi. Ben cevap vermeyince biraz daha eğildi. "Gaby." Yüzümü ona dönene kadar bekledi. "O kaza olmadı."

"Biliyorum ama..." Yanağımdan aşağı gözyaşları dökülüyordu ve boğazım şişmişti. "Gerçek gibiydi."

Gözlerini benden ayırmadan yatağa oturdu. "Onu bulacağız."

Dudağımı ısırdım ve tekrar başımı çevirdim.

“Ne? Bu kadar korktuğun şey ne?”

Yıpranmış duvara bakıyordum. Ona baksaydım, bu sözleri söyleyemezdim. Ve söylemek zorundaydım. Vakti gelmişti. Anlamasına ihtiyacım vardı.

“Ya o...” yutkundum. “Ya o kim olduğunu hatırlıyorsa? Ya bulunmak istemiyorsa? Ya da beni değil de Gabe’i istiyorsa?” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi savunmasız, çaresiz hissettim.

“Gaby.” Parmakları yüzüme kadar yükseldi, tereddüt etti, sonra bir tutam saç gözlerimin önünden çekti. “Seni nasıl istemesin ki?”

“Ben Gabe değilim.”

“Fark etmez, inan bana.”

Gözlerim yanıyordu.

“Bu yüzden mi oyalanıyordun? Neden bir şey söylemedin? Gaby, bana bak.”

Dudaklarımı ıslattım, kendimi zorlayıp ona baktım. Rafa, onu şimdiye kadar gördüğümde çok daha ciddi duruyordu. Dövüş sırasında gözlerinde ne vardıysa şimdi gitmişti.

“Şu LA’deki meseleyi halledip sonra onu bulmaya gideceğiz. Neyle ya da kimle uğraşmak zorunda kalacağımız umurumda değil. Ya da seni ne kadar korkuttuğu.”

“Ama ya bulamazsak?”

Sıcak nefesi tenime değişiyordu. “Eğer hayattaysa, bulacağız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Ona inanmayı feci halde istiyordum ama Rafa’ydı bu. Varı yoğun aksiyon olup hiç planı olmayan adam.

Gülümsemesi yorgundu, imalıydı. Hatırlamadığım ortak geçmişimizin bir yansıması. “Çünkü ben vazgeçecek kadar zeki değilim, sen de nasıl vazgeçilir bilmiyorsun.”

Birbirimize baktık; Patmos’ta beni elimde Jude’un fo-

toğrafiyla mahvolmuş vaziyette bulduğu andaki gibiydi. Hayatımın bir yalan ve tanıdığım kardeşimin de, en azından benim hatırladığım şekliyle, aslında hiç var olmadığını anladığım an. Ve tam o zaman olduğu gibi, Rafa yine nazik ve düşünceliydi. Bu yanını başka zamanlarda hiç görmüyordum. Sadece ben en dibe vurduğum zamanlarda, hatırladığı Gabe'e en az benzediğim zamanlarda böyle oluyordu. Belki de bu, gardını düşürmeye hevesli olduğu tek zamandı. Şu an ise, keşke biraz daha düşürse de bana sarılsa diye geçiriyordum içimden.

Rafa kamp çantasının içine dalıp bana bir havlu uzattı. Yanaklarıma dokundum. Gözyaşlarından ıslanmış ve sıcaklardı. Oturup yüzümü sildim.

"Ya Jude seni hatırlar da beni hatırlamazsa?" dedi Rafa. "Bunu hiç düşündün mü?"

Afalladım. Düşünmemiştim. Yatağın kenarında yan yana oturalım diye bacaklarımı çektim. Bana yer açmasını bekledim ama açmadı, ben de önemsemedim. Omuzlarımız ve dizlerimiz birbirlerine değiyordu. Şu an Patmos'u düşünmüyordum. Bu sabah sırtındaki kumları düşünüyordum.

"Sen ve Jude her zaman birbirinizin en iyi arkadaşı mıydınız?" diye sordum. "En başından beri?"

Havluyu elimden alıp çantanın üzerine attı. "Onu tanımadığım zamanları hatırlamıyorum. Ya da seni. Hep birlikte başımızı ilk belaya soktuğumuzda altı yaşındaydık." Gülümsedi. "Rahmetli Peder Roberto hep şu leziz hanım dudaklarından yapardı..."

"Hanım neyleri?"

"Dudakları. Ortasında krema olan hindistan cevizi unlu kurabiyeleri. Peder Roberto onlara *biscotti cr ma* derdi, biz de ona gerçek adını s yletene kadar onu kızdırırdık. Her seferinde yüzü kızarırdı." Hatırlarken hafifçe gülümsedi.

"Her neyse, sen bu kurabiyelerin bağımlısıydın. Jude'la beni, seninle birlikte gizlice mutfağa girmeye ikna etmiş-tin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben mi sizi ikna ettim?"

"Evet, sen hep elebaşıydın." Omzuyla omzuma nazikçe vurdu. Kendimi gülümserken buldum. "Doğal olarak Peder Roberto bizi yakaladı ve çalma konusunda bir vaaz verdi. Üçümüzü de yakamızdan tutup Nathaniel'e götürdü."

"O ne yaptı?" İlk kez çocukluğum hakkında bir hikâye duyuyordum: Jude, Rafa ve benim çocuk halimizle etrafta koşuşturduğumuz bir hikâye. Tuhaftı bu. Ve de teselli edici.

"Nathaniel bunu bir derse çevirdi; altı saat boyunca kendimizi kimseye fark ettirmeden, sessizce etrafta dolaştırdı bizi."

"Cidden mi?"

"Bir ordu kuruyorsan boşa harcayacak vaktin yoktur." Sesindeki alay mıydı, yoksa acı mı? Rafa ayağa kalkıp beni de ayağa kaldırdı. "Buradan biraz çıkalım."

"Nereye?"

"Derenin kenarında nezih bir kahve dükkânı biliyorum."

Yan yana dikilmiş birbirimize bakıyorduk. Bir an tereddüt etti. Sonra parmak uçları dirseğimi okşayıp yer değiştirme için beni yakınına çekti. Bana dikkatlice sarıldı.

Bir ara sokağa vardığımızda yakındaki bir camiden gümbür gümbür ezan okunuyordu. Sesi adeta içimi titretiyordu. Yer değiştirmenin buz gibi soğuşundan sonra buradaki hava sıcak bir duş gibiydi. Rafa parmaklarını benimkilerin arasından geçirip koyu mor gökyüzünün altında beni kordondan geçirdi. Güneş neredeyse batmıştı ve derenin karşısındaki binalarda birkaç lamba yanıyordu. Yan

tarafımızda, Dubai deresi işçileri taşıyan düzinelerce ince tahta tekneyle doluydu. Kaptanları birbirlerine bağıyor, iskeleye yanaşacak yer kapmak için itişiyorlardı. Burnuma egzoz ve soğan kokusu geliyordu.

Kahve dükkânında bir masa bulup koyu, sert birer Arap kahvesi sipariş ettik. Geleneksel bir cezveyle küçük bronz fincanlara dolduruluyor ve yanında tatlı, dolgun hurmalar ve Türk lokumuyla birlikte servis ediliyordu. Bal gibi tatlıdan aldığım ilk lokma bir anıyı canlandırdı: Jude ve ben İstanbul'da bir öğleden sonra o kadar çok yemiştik ki pansiyona geri dönüp uyumak zorunda kalmıştık. Ama bu da hiç olmamıştı. Şu an gerçek bir şey için, benim olan, anladığım bir şey için canımı verirdim. Tüm bunların zamanla kolaylaşacağını sanmıştım. Yanılmıştım.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Rafa parmaklarına yapışan pudra şekerini silkti.

Kahvemi yudumlarken fincanımın üzerinden onu izliyordum. Kahve sertti ve toprağımsı bir aroması vardı. Tam benim sevdiğim gibi.

"Ne gibi?"

"Mya'nın sana söylemiş olabileceği bir şeyler gibi."

Ez ona anlatmış mıydı? Hayır. Rafa, Mya'yı benden uzak duramayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Kahvehanede etrafa bakındım. Yanımızdaki masada pürüzsüz beyaz entarili adamlar oturuyorlardı. Kareli kırmızı kefiyeleri başlarının üstüne burmalı siyah bir iple tutturulmuştu. Bizimle ilgilenmiyorlardı. Mya'nın bana söyledikleriyle de ilgilenmezlerdi. Derin bir nefes aldım.

"Siz Tapınak'tan ayrılmadan önce seninle benim aramda ne geçtiğine dair teorisini anlatmak istedi bana."

Rafa'nın çenesinde ufak bir seğirme oldu. Konuşmayınca ben devam ettim. Keşke o Türk lokumunu yemeseydim. Şimdi fazla tatlı gelmişti.

"Seni ayartmaya çalıştığımı, senin ise ilgi göstermediğini söyledi. Bu yüzden kavga etmişiz; ben reddedilmeyi kaldıramadığım için." Şakaymış gibi gülümsemeye çalıştım.

Rafa hâlâ konuşmuyordu ve ben de aklını okuyamıyordum.

"Doğru mu?"

"Hayır."

"Bu kadar mı? Tüm diyeceğin bu mu?"

"Bu kadarına vaktimiz var."

Öfkelendim. Son birkaç saati dengesiz hissederek geçirdikten sonra öfkemi kucaklamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Vakit bul öyleyse."

"Ne, yoksa ona inanıyor musun?"

"Şey, sen aramızda olanları anlatmadığına göre ne düşünmemi bekliyorsun?"

Omuzlarını düşürdü. "En azından Jude'un hayatta olup olmadığını öğrenene kadar bekleyemez misin?"

"Hayır."

Sabırsızca iç geçirdi. Yerinde kıpırdandı. "Bizim dünyamızda hiçbir şeyin basit olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bekledim.

"Seninle benim aramda geçenler, beş dakikalık bir konuşmaya sığdırılamaz. Buna şu an girişmeyeceğim, LA'de olacaklara odaklanmamız gerekirken olmaz."

Kaşıyla oynuyordu. Rahat değildi. Güzel.

"Önce o işi halledelim," dedi.

Fincanımı bıraktım. "Herkesin benim geçmişimi ben-den daha iyi bilmesinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Mya'nın kendimi senin önünde küçük düşürdüğümü anlatmasını dinlemek zorunda kaldım ve geçmişimi hatırlamadığım için kendimi savunamadım."

"Gaby..." Rafa dilini dudaklarında gezdirdi. Bir nefes

aldı. "Kendini küçük düşürmedin. Hiçbir şekilde." Ne dediğini anlıyor muyum diye kontrol etti.

Anlıyordum.

Sandalyeme yaslanıp sözlerinin aklımda yerleşmesini bekledim.

Rafa'nın telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce yüzü düştü. "Şimdi ne oldu?" dedi selamlamak yerine. Dinledi. "Harika, bu iş biz daha oraya gitmeden boka sardı." Bana baktı. "Bir dakikaya oradayız."

"Ne oluyor?"

"Erken gidiyoruz. Şu an Mya diğerlerine briefing veriyor." Kahvesini bitirdi. "Gitmemiz gerek."

Tekrar ara sokağa döndüğümüzde yanına hemen gitmedim. LA'ı düşünüyor olmam gerekirdi ama ben az önceki konuşmamıza takılıp kalmıştım. Rafa kendimi küçük düşürmediğimi söylemişti ama ona inanabileceğimden emin değildim. Umarım bu işin burada bittiğini sanmıyordur.

"Hazır mısın?" Bir nefeslik bir süre bekledikten sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kolu belime, bir kolu da omzuma dolandı. "Hazırlık seansında olanlar için üzgünüm," dedi saçıma karşı.

Bir an başka bir şey daha diyecek sandım. Ama beni kendine iyice çekti. İç geçirdim, tişörtünün üzerinden kaslarına dokundum. Orada durmamız gerekenden daha uzun kaldık. Sonra Rafa beni daha sıkı sardı ve yer, altımızdan kayboldu.

ZAMANLAMA HER ŞEYDİR

Herkes antrenman odasında, Mya'nın etrafına toplanmıştı. Sesler yükseldi.

"Nihayet," dedi bizi görünce. Onunla göz göze gelmekten kaçındım. Ez ve Zak'ın yanında kalabalığa katıldık ve tartışma devam etti.

"Kaç tanesi sokakta?"

"On dakika önce birkaç yüz kadardı ama olay duyulmuş, yani durum hızla kötüleşecek."

"Silahlılar mı?"

"Evet."

"Polisler?"

"Biz konuşurken geliyorlardı ve çevik kuvvet de yolda."

Herkes bu haberi hazmederken bir sessizlik oldu.

"Ne oldu?" diye sordu, Rafa Jones'a, Mya'ya değil.

"Çocuklar," dedi Jones. "Yanlış yer, yanlış zaman. Yirmi dakika önce bir silahlı çatışmanın ortasında kalmışlar. Üç tanesi ölmüş. Misilleme korkunç olmuş ve şimdi bizim hedefimizin birkaç sokak ötesi savaş alanı durumunda."

Rafa, Mya'yla göz göze geldi. "Yakınlarda bir sokak savaşı mı? Bu bir tesadüf mü sence?"

"Hayır," diye çıkıştı Mya, "ama bu bizim yapacak bir işimiz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bu, vardiyanın değişmesini bekleyemeyeceğimiz anlamına geliyor. Şimdi

içeri girip tüm mahalle tutuşmadan işi bitirmeliyiz.”

Bir ona, bir diğerine baktım. Yani artık uğraşmamız gerekenler sadece çocuk avcıları ve iblisler değildi; bir de silahlı çeteler vardı.

Fevkalade.

“O çocukların hâlâ orada olduğundan emin misin?” diye sordu Rafa.

“Evet.”

“Teyit edildi mi?”

Mya ona sabırsız bir bakış attı. “Jess beş dakika önce aradı.”

“Bu planı değiştiriyor mu?”

“Ha sabah, ha öğleden sonra, ne fark eder? En azından şimdi polislerin dikkatini dağıtacak bir şey var da yolumuza çıkmazlar. Bak, gerekirse tek başıma giderim,” dedi.

Rafa’nın kahkahası sertti. “Kahramanlığa lüzum yok. Hepimiz gidiyoruz. Ama bu yine bir pusudan başka bir şeymiş gibi davranmayalım, tamam mı?”

“Öyleyse gözlerini açık tut.” Mya gruba baktı. “Beş dakikaya hazır olun.”

Ez koluma dokundu. “Üzerimizi değiştirmeliyiz.”

Başımı sallar sallamaz yer değiştirdik... ve tekrar ranzalarımızdaydık. Kahretsin. Bu gerçekten oluyordu. Dövüş kıyafetlerimi bulmak için çantamı karıştırdım. Rafa ve Zak geldiğinde atlet elimde, sütyenim ve kot pantolonumla dikiliyordum. Zak yarı çıplak olduğumu fark etmemiş gibi yaptı ama Rafa beni süzdü. Yavaşça. Üzerime siyah bir tişört geçirdim ve ben giyinince Rafa gelip silahlara yardım etti.

Belime bir kapüşonlu bağladım. “Ne alıyorum?” diye sordum Ez’e. Üzerinde Refaim forması, siyah kot ile tişört vardı. Bıçaklarını çoktan kollarına bağlamıştı bile.

“Bunu.” Jude’un antrenman katanasını bana fırlattı. Ya-

kaladım; artık daha kolaydı. "Ve bunu." Deri kese içinde kısa bir hançer.

Bir silaha, bir üstüme baktım. "Onu nereye koyacağım?"

"Buraya." Rafa yakına gelip keseyi kotumun belinden içeri, leğen kemiğime doğru soktu. Sapı tişörtümün altında diklemesine duruyordu. O kadar yakındık ki nefesinde kalan tatlı kokuyu alabiliyordum. Kotumun içinde bıçağın yerini ayarlıyor, parmakları tenime dokunuyordu.

"Biraz tehlikeli değil mi bu?" dedim, dokunuşundan yayılan sıcaklığı duymazdan gelerek.

"Ama yakın dövüşte çok faydalı oluyor." Kalçama son bir kez daha dokundu.

Ez bir katana alıp sağından çevirdi. "Siz ikiniz hazır mısınız?"

Antrenman odasına döndük. Bacaklarımı tekrar hissederek hissetmez Rafa'dan uzaklaştım. Konsantre olmam lazımdı.

Herkes burada gibiydi, hepsi bıçak, kılıç ve birkaç balta kuşanmıştı. Ama tüm bu çelikler tabancalar karşısında ne kadar etkili olacaktı?

Mya haritayı tekrar yere serdi.

"Rafa, Ez, Zak, Jones ve Gabe, siz benimlesiniz. Arkadan girip çocukların yanına ineceğiz. Siz," Uzun sarışın çocuk Seth'in de dahil olduğu on kişilik Dışlanmış grubuna işaret ederek, "önden ve arkadan caddeyi kapatıp kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Diğer herkes ana girişe yakın dursun ve işaretimle birlikte içeri girmeye hazır olsun. Her şey plana göre giderse, onlar ne olduğunu anlamadan bodruma girip çıkmış olacağız. Kesin bir kritik durum olmadığı sürece yer değiştirme yok." Şimdi kendini tamamen işe vermişti.

"Jess nerede olacak?" diye sordu Ez.

"Kulüpte. Benden haber alınca aşağıya gelip çocukları

ıkaracak." Mya haritayı topladı, arkasına attı, sırtına bağlı kılıcı düzelitti. Gözleri parlaktı, ateşliydi. Bana baktı. "Buna hazır mısın?"

Hayır. Ama bunu söylemek için biraz geç olmuştu.

Kılıcının sapıyla son bir kez oynadı. "Gidip bu pişlerin ne kadar değerli olabileceğini gösterelim."

AKSİYONA HAZIR

Demir parmaklıkların arkasına geldik. İlerisinde boş bir sokak ve boş bir otopark vardı. Sabah göğü bulutsuz ve puslu-
ydu. Kafam karışmış bir şekilde etrafımda döndüm ve sonra anladım; demir parmaklıklar klübün arka girişinin etrafında demir bir çit oluşturuyorlardı. Üzerine oturtulmuş kameraların açısı sokağa çevrilmişti ve kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu. Biz arka kapıda, kameraların arkasında ortaya çıkıp onlara yakalanmamıştık.

Pus sadece LA sisi değildi; dumandı. Birkaç sokak öteden trafik uğultusu geliyordu; daha yakından ise ara ara silah ve cam kırılma sesleri. İsyen çoktan yakına gelmişti bile. Elim terden kayganlaşmıştı, katanayı tutmak zorlaşıyordu.

Kulübün kapısı kocamandı: Çelik çerçeve-
li ağır ahşap kapı bir ortaçağ kuşatmasına dayanacak şekilde yapılmıştı. Kilitli değildi. Mya kapıyı hafifçe aralar aralamaz, kısık bir bas sesi yayıldı... *duf... duf... duf*. Telefonlarımızı sessize aldık ve Ez girişleri kapatan Refaimler'e çabuk bir mesaj gönderdi. Mya önden kılıcını sokarak içeri süzüldü. Jones arkasındaydı, sonra da Zak, Ez, ben ve son olarak da Rafa.

Karanlık koridora ayak basınca donakaldım. Burada

daha önce bulunmuştum; bir hafta öncesine kadar neredeyse her gece rüyalarımda. Ama rüyamda ter, ucuz traş losyonu ve puro kokusu bu kadar iğrenç değildi. Tırmıklanmış duvar paneli yerli yerindeydi; sigara yanıkları ve bira, kan veya düşünmek bile istemediğim başka vücut sıvılarından kaynaklanabilecek lekelerle kaplı soluk turuncu halı da öyle. Koridorun sonunda gece kulübüne açılan kapı duruyordu. Kendimizi kargaşanın içine atmadan önce Rafa'nın tekmeyle açtığı kapıydı bu. Gerçi Rafa'nın yanındaki ben değilmişim, Jude'muş; ama bu anı bir yıldır benim beynimde dönüp duruyordu. Zebanilerce parçalanmış, sakatlanmış bedenler yere yayılmıştı. Kan ve ölüm kokusu. Bunun bir rüya olmadığını bir haftadır biliyordum. Şimdi ise hissediyordum.

Başım dönüyordu. Galiba kusacaktım. O odada erkekler ve kadınlar ölmüştü. Korkunç bir şekilde. Kapı kapalı olmasına rağmen müziğin sesi o kadar yüksekti ki göğüs kafesimi titretiyordu. Burada olmamalıydım. Burada olacak ekipmana sahip değildim.

"Yürümeye devam et," dedi Rafa. Diğerleri ortadan kaybolmuştu. Beni beton merdivene doğru yönlendirdi ve cüruf briketinden yapılmış duvara yaslanırsa yaslanırsa aşağı indik.

Bodrumdan gelen müzik daha hızlıydı. Aşağıımızda bir yerde bir boğuşma vardı. Bir çarpma sesi. Merdivenin köşesini döndük. Zak yerde yatan bir şeyin başında dikiliyordu; bu açıdan görebildiğim kadarıyla insandı. Mya kapının yanındaki tuş takımını söküyordu ve Jones'un elinde bir güvenlik kamerası vardı. Başının üzerinde duvardan kablolar sarkıyordu. Umarım biri onu görmeden çabucak sökmüştür.

Burası pek aydınlık değildi; tavana mat bir florasan tutturulmuştu. Betona uzanan adama dikkatle baktım. İriydi.

Samoalı'ydı belki, asla paramın yetmeyeceği bir restoranın baş garsonuymuş gibi, üzerinde takım elbise ve kırat vardı. Sadece Zak'ın boyutunda ve insanüstü hızında biri onu kurşun sıkmadan alaşağı edebilirdi. Başının yanından kan sızıyordu. Başına sert bir şeyle vurulmuştu: Bir kılıç kabzası veya Zak'ın yumruğu.

Zak baktığını gördü. Eğildi, iki parmağını adamın boynuna koydu ve bana başını salladı; sanırım bu adam yaşıyor demektir. Sonra adamı ceketinden tutup merdivenin altına sürükleyerek göz önünden çekti.

Zak adamın telefonunu kendi kemerine tutturdurdu ve tabancasını aldı. "Mutlu oldun mu?" dedi ağzını kıpırdatarak.

Ona gergince gülümsedim.

Mya penseye tuş takımının kablolarını kurcalıyordu. Bir klik sesi duyuldu ve ardından paneldeki küçük ışık kırmızıdan yeşile döndü. Telefonundan bir mesaj gönderdi ve gözden uzakta merdivenin altında beklemeye geçtik.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra ayak sesleri duyuldu. Suratlarımızın önünden parlak kırmızı stiletolar geçti. Mya merdiven altından çıkıp kadını baştan ayağa süzdü. "Çok şık."

Jess olduğunu tahmin ettiğim sarışın kadının üzerindeki dünyanın en kısa hemşire üniforması bir şapka ve stetoskop ile tamamlanmıştı. Vücudu elbisenin en munasip yerlerinden dışarı fıskırıyordu.

Diğerlerini başıyla selamladı. Aşına, ancak temkinli bir şekilde. Hâlâ gizli bir LA dedektifinin Refaim'i nereden tanıdığını bilmek istiyordum.

"Rozetini nerede tutuyorsun?" diye sordu Rafa ifadesiz bir şekilde.

Jess elini dantelli kırmızı sutyenin içine sokup polis kimliğini çıkardı.

“Etkileyici.”

Kıyafetini mi kast etmişti, yoksa sutyeninin içine başka bir şey daha sığdırabilmiş olmasını mı, bilmiyorum.

“Desteğin nerede?” diye sordu Zak.

‘Sizsiniz,’ dedi Jess. “Elimde raporlayabileceğim bir şey olana kadar tek başımayım.” Bana baktı. Bekledi.

“Bu Gabe,” dedi Ez başka kimseden ses çıkmayınca. Başım la selamladım. Kalçama bastıran bıçağı, hepimizin bu küçücük alana tıkmış olmasının tuhaflığını ve midemde bir bulantı hissettim. Jess bana uzunca baktıktan sonra cevap olarak başıyla selamladı.

Mya parmak şaklattı. “Yapalım şu işi.” Jess’in dikkatini üzerine çekti. “Sen burada iyi olacak mısın?”

Jess başını salladı. “Şu çocukları alın yeter. Düzen ve içeridekiler hakkında sana anlattıklarımı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Her kelimesini.”

Rafa bodruma giden kapıyı açtı. Merdivenlere yumuşak kırmızı ışık ve ritmik bir müzik yayıldı. İçeri baktı, temiz işaretini verdi. Sessizce ilerledik.

Bodrum, cafacalı bir hastanenin acil servisi gibi kırmızı perdelerle bölümlere ayrılmıştı. Havada ağır çam oda kokusu, sigara dumanı ve söylemek istemediğim bir koku vardı.

Mya kılıcıyla birinci perdeyi kaldırdı. Arkasında saten çarşaf lar ve oyuncak larla kaplı iki kişilik bir yatak vardı. Rafa diğer taraftaki perdeyi kontrol etti. Birincisi gibi boştu lakin yatak bozulmuştu, çarşaf ı yerde buruş buruş duruyordu. Müzik bir ara kesildi. Sadece bir saniyelik bir araydı ama bu bir çocuk ağlamasını duymamıza yetmişti.

Midem burkuldu.

Burada çocuklar alınıp satılıyordu. İncitiliyordu. Bu boş

yataklar yeterince kötüydü zaten. Diğer perdeleri açıp görmek istemiyordum...

Çok geç.

Mya, elinde beyaz bir oyuncak tavşanla yatağın kenarına oturmuş soluk tenli orta yaşlı bir adam bulmuştu. Adam bizi görünce irkildi. Bir şeyler dedi ama duyamadık. Gümbür gümbür bas sesi fazla yüksekti. Kalbim de basla birlikte gümbürdüyordu.

Mya çabuk ve sessizce adamın üstüne atladı. Yatağa düşürüp bir elini boğazına dayadı, diğeriyle ağzını kapattı. Adam şaşırtıcı bir güçle çırpındı. Mya adamın karnına bir yumruk indirdi. Kendimi zorlayıp etrafa bakındım. Burada, adamın yanında kimse yoktu. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım.

Mya adamı yüzüstü çevirip başını boyunduruğa aldı ve hava kaynağını kesti. Diğerleri devam etti. Ben kaldım. Adam hareketsiz kesildi ve nihayet beyaz tavşan ellerinden kurtuldu. Mya adamın başını yatağa bırakıp bana baktı, koluna bulaşan tükürüğü tiksinererek sildi. Yatağın altına uzanıp uzun bir ip çıkardı. Adamı bağlamasına yardım ettim. Yine yatağın altından koli bandı buldu. Adamın ağzını kabaca bantladım. Mya, adamın nefes alabilmesi için katanasın ucuyla bantta ufak bir delik açtı.

Ağzımda safra tadı hissettim. Devam ettik.

Rafa ve Jones iki adam daha buldu. Biri yirmili yaşlarda, diğeri daha yaşlı. İkisi de daha yeni haşat edilmişti. Genç olanın gözü şimdiden kapanıyordu. Rafa'nın yumruğu kırmıştı. Jones elindeki kanı perdeye sildi ve ona uzattığım koli bandını aldı.

Bir sonraki bölmede, Ez küçük bir oğlanın önüne çömelmişti. Yedi veya sekizinden fazla olamazdı. Cılız ve soluk tenliydi. Üzerinde şort ve Örümcek Adamlı tişört vardı. İkisi de ona iki beden büyük gelmişti. Gür siyah saçları

yüzüne düşüyor, kahverengi gözleri boş boş bakıyordu.

İçimde sıcak ve vahşi bir şeyler koptu. Nabzım şakaklarımda atıyordu; müzikteki davulların gümbürtüsünden daha hızlıydı.

Ez çocuğun dikkatini çekmeye çalışıyordu ama çocuk çok uzaklardaydı. Uyuşturulmuş veya korkudan taş kesilmişti. Ez çocuğun saçlarını düzeltilti ve parmaklarının arka sııyla yanağını okşadı. Oğlan gözlerini kapattı; yavaşça. Ez başını kaldırıp bana baktığında yüzünde gördüğüm ifadeyi tanımıştım: Öfke.

Rafa perdelerin arasından içeri girdi, oğlana baktı. Çenesindeki kas seyirdi. İki kez.

Mya, Jess'in beklemekte olduğu merdivene işaret etti ve Ez çocuğu kucaklayıp o tarafa gitti. Plan çocukları üst kata götürüp bizim işaretimizi beklemektir. Zak ve Jones'a ulaşana kadar her bir bölmeyi kontrol ederek devam ettik. Boncuklu bir perdenin arkasında bir kapı bulmuşlardı. Görünürde kamera yoktu; kimse bu foseptik çukurunda görüntülenmek istemiyordu.

Rafa kapının bir yanında pozisyon alıp benimle göz teması kurdu. Ben de kapının diğer tarafına geçtim ve boncuklu perdeyi ayırdık. Nefesimi dengeleyip odada olabileceklere karşı kendimi hazırladım. Zak botunun tabanını kapıya geçirdi ve kapı menteşelerinden kopup içeri doğru uçtu. Rafa içeri girdi. Ben de hemen arkasındaydım.

Üç adam geri geri sendeleyip tabancalarına uzandılar. Kapı, oturdukları masaya çarptı. Bardakları kırıldı, masa fayanslı zeminde kayıp gitti. Köşede çiçekli elbiseli cılız bir kız çocuğu korkuyla büzüşüp elleriyle başını kapattı.

Saldırı pozisyonu aldım; adamların insan olduğunu fark ettim. Onları öldürebilir miydim? En yakınımıdaki adam kurşunu namluya getirmiş ateşlemek üzereydi. Karar vermek zorundaydım. Şimdi.

Tabancayı yüzüme doğrulttu.

Ateş edince eğildim. Sağır ediciydi. Kılıcımı tuttuğum yeri değiştirip, adam ateşlemenin etkisini atlatamadan kabzasını adamın başının yanına geçirdim. Tiksindirici bir ses çıkardı. Yere yığıldı. Tabancayı ayağımla kapıya doğru ittim; Mya eğilip aldı.

Diğer ikisi ateş edemedi. Rafa onları devirdi. Birinin eli kopmuştu; Rafa'ya tabanca doğrultan eli olduğuna şüphe yoktu. Bir sürü kan ve çığlık vardı.

Diğer korkmuş sesleri takip ederek dar bir koridordan ilerledim. Yarısında kilitli bir kapıyla karşılaştım. İki kez tekmeledim. Açıldı ve çığlıklar arttı. Burası bir banyoydu. Yaklaşık yirmi kız ve erkek çocuk yerde birbirine sokulmuş ağlıyorlardı. Solgunlardı. Gıdasız kalmışlardı.

Koruma içgüdüsüyle kapı girişini bloke ettim; Rafa içeriye omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldı

"Onları çıkar," dedi kulağıma.

Şimdi yukarımızdan da gümbür gümbür müzik geliyordu. Umarım çığlıkların sesini boğacak kadar gürültülüdür. Ve de silah seslerini.

Mya geldiğimiz kapının önündeydi. Çiçekli elbiseli kız şimdi yüzünü Mya'nın tişörtüne dayamış, ona yaslanmış duruyordu.

"Hadi." Çocuklara banyodan çıkmaları için deli gibi el kol işaretleri yaptım.

Kimse kıpırdamadı. Yirmi çift göz kılıcıma kitlenmişti.

"Şimdi!"

İrikildiler. Onlara bağırımdan nefret ediyordum ama bu iş çok uzuyordu. Kılıcımı arkama ittim. "HADİ ÇIKIN!"

Gözyaşlarından yüzü yol yol olmuş bir kız ayağa fırladı. Çıkabilsin diye kenara çekildim. Mya'nın yanına koştu. Bir tane, sonra bir tane daha yanımdan koşup geçti. Ve son-

ra geri kalanların hepsi grup halinde ağlaya ağlaya, itişe kakışa dışarı fırladılar.

Titrek bir nefes alıp sonraki kapıya geçtim ve çekip açtım. Bu kez çocuklar yoktu; bir merdiven ve gümür gümür müzik. Kulüp yukarıdaydı. Zak bana katıldı, bedeni tüm kapı girişini kaplıyordu. İriliği güven veriyordu.

Rafa diğer odaları kontrol ederken Jones yaralı korumaları soyuyordu. Cep telefonlarını ayağıyla ezip tabancalarının şarjörlerini boşalttı. Dördümüz merdivenin başında toplandık. Mya birkaç metre ötede ortaya çıktı. Ez şimdi Jess ve çocukların yanında, temiz işaretini bekliyor olmalıydı. Girişten sokağa adım atar atmaz kameraya yakalanacaklardı, bu olana kadar ve Jess destek çağırmadan önce mekânı Immundi'den arındırmamız gerekiyordu.

"Ne?" Mya müzikten sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı.

"Burada Immundi yok," dedi Rafa.

Mya yukarımızdaki odaya işaret etti.

Ciddi olamazdı.

Bodrum kapısının dışındaki kamera en az beş dakikadır çalışmıyordu. Güvenlik neredeydi? Bu işte bir yanlışlık vardı. Bu işi daha önce hiç yapmamış olmama rağmen ben bile bunun bir tuzak olduğunu söyleyebilirdim. Gitmeliydik. Çocukları güvenli bir yere götürmeliydik.

Mya bana bakıyor, bir tepki bekliyordu. Tabii ki o da bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Hepsini biliyordu. Saadece benim de yukarı çıkma kararında suç ortağı olmamı istiyordu. Rafa'ya baktım. Hazırdı. Dışlanmışların işi buydu, değil mi? İblisleri avlamak? Kılıcımı daha sıkı tuttum. Maggie için gitmeden önce bana ne demişti Rafa? Olay sırasında düşünme. İçgüdülerinle hareket et. Şu an içgüdülerim bana buradan çekip gitmemi söylüyordu. Ama geri

çekilemezdim; Mya'ya o hazzı yaşatmayacaktım. O yüzden başımı salladım; o da diğerlerine mesaj çekti.

Kılıçlar bacaklarımıza dayalı bir şekilde merdivenleri ikiye ikiye çıktık. Rafa en önde, ben de hemen arkasındaydım. Bunu yapabildim. Bir zebani öldürmüştüm ben, bir Kapı Bekçisi'yle dövülmüştüm, Imperial'da bir kavgaya karışmıştım...

Ama o, o zamandı. Bu farklıydı; burada kaşınan bendim.

Yukarıda müzik kulakları sağır ediyordu. Öyle yüksekti ki, sanki birisi sokaktaki isyanın gürültüsünü saklamaya çalışıyordu. Üzerinde bir sürü sandalye ve masa ayaklarıyla halı göründü. İçerisi içki ve nikotin kokuyordu. Rafa bir elini kaldırdı ve işaretini bekledik. Yüzüne sarı bir ışık yansıdı. Bir dejavu dalgası daha yaşadım. Düşmemek için trabzanlara tutundum.

Rafa önden merdivenleri temizledi; gelmemiz için bize başıyla işaret verdi. Kulübün arkasındaydık. Dans platformunun etrafına oturmuş bir düzine adam, kravatlarını gevşetmiş, gömleklerini dışarı çıkarmış bir şekilde stileto ve dantelli iç çamaşırı giymiş kızıl saçlı bir kadını izliyorlardı. Başında bir polis şapkası vardı ve sahte polis rozetleri stratejik bir şekilde göğüslerine tutturulmuştu. Şu an da direktten aşağı sarkıyordu; boştaki bacağı başının üzerine uzanmıştı; neredeyse platforma değecekti.

Barın arkasındaki adam bizi görünce keskin bir ısıklık çaldı.

Odayı doldurmak için yayıldık. Barın öte ucundaki kapıdan pahalı takım elbiseli iki adam çıkıp striptizcinin yanında konuşlandı. Kısa ve zayıftılar. Kafaları vücutlarına göre fazla büyüktü. Bana maymunu andırdılar... ama onlarda maymunun şakacılığı yoktu tabii.

"Şu geri zekalıları buradan çıkar," diye bağırdı bana Rafa gürültünün arasında.

Sanırım yeni gelenleri kastetmişti. Ama sonra bir tanesi hırladı ve hatamı fark ettim. Mesele sadece gözlerinin siyah olması değildi; dişleri sivriydi ve kolunu bana doğru uzattığında, vernikli siyah tırnakları aşırı uzundu.

Immundi.

Biri onları nasıl şeytandan başka bir şeye benzetebilirdi ki? Venice Plajı'ndaki yolda bazı ucube insanların olduğunu biliyordum. Ama işte...

İki Immundi birbirleriyle aynı boy ve yapıdaydı, aynı yuvarlak suratlara sahiptiler. Birinin simsiyah, diğerininse platin renk saçı vardı. Kolları tuhaf bir şekilde senkronize halde sallanıyordu. Bana doğru gelirlerken gömlek kollarından katananın yarı uzunluğunda düz bıçaklar çıktı.

Biri hırpani müziği susturdu. Sessizlik, müzikten daha gürültülüydü. İblisler aniden durdular; sahte polis rozetlerinden birini çıkarmak üzere olan dansçı kız dik pozisyona geçip odanın arkasına baktı. "Açın şu müziği!"

Jones elinde elektrik fişiyle ekipmanların arkasında duruyordu. "Dışarıda isyan var." Sesi, sessiz odada çok yüksek çıkmıştı. "Buradan çıksanız iyi edersiniz."

Işıklar yanıp sönerek dönmeye devam ediyorlardı.

"Saçmalık." Müşterilerden biri kızıl saçlı için sakladığı banknotlarını kapıp ayağa kalktı. Takım elbisesi buruş buruş, gözleri dumanlıydı. Üç adım attı ve dışarıdan gelen bir silah patlamasıyla olduğu yerde dondu. Gerisin geri sandalyesine çöktü, bardağında kalanları içti ve parasının geri kalanlarını aldı.

Bir patlamayla birlikte bina sarsıldı.

İki Immundi saldırıya geçti. Rafa ikisini de indirdi. Kapıdan daha fazlası görüldü; hepsinde kılıç veya bıçak vardı. Dansçı çılgıncı bastı.

Düşünme.

Adamları dışarı çıkarmayı unutup yeni gelenlerin üze-

rine koştum, önüme gelen ilk iblise kılıcı salladım. Kılıcımı bloke etti ve karşı saldırıya geçmeden dönüp uzaklaştım. Siyahlar kuşanmış daha fazla Immundi içeri akın etti. Yine ilk karşıma gelene hücum ettim ve yine koca kafalı iblis kısa kılıcını suratının önüne getirerek beni bloke etti. Jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzıyla sırttı. Bacaklarının arasına sıkı bir tekme attım. Sızlandı, dizüstü çöktü. Bunun iblislerde işe yaradığını görmek güzeldi. Boynu korumasız kalmıştı.

Katanamı çektim, sıkıca tuttum. Tereddüt ettim. Bu şeyler neredeyse insan gibiydi.

Ama o dişler ve pençeler. Ve o çocuklar...

Kılıcımı indirdim. Güçlü bir şekilde.

Zak, Jones ve Mya da artık Immundi ile meşgullerdi. Birimize üç tane düşüyordu. Ve sonra bir düzine Dışlanmış daha kavgaya katıldı.

Müdavim müşteriler ayağa kalmış, tabureleri deviriyor, masalara çarpıyorlardı.

"Arka kapıdan!" diye bağırды barmen ve o tarafa koştu.

Arka kapı. Jess ve Ez'in çocuklarla birlikte beklediği yer. Ezileceklerdi. Dışarıdan bir silah atışı daha duyuldu.

"Rafa!" Kaçışan adamların önüne geçmek için koştum. "Jess ve Ez orada."

Mya bir Immundi'nin göğsünü tekmeledi ve bana doğru koştu. "Yürü! Yürü!" Bağırmayı bitirmeden yer değiş-tirdi.

Kaçışan adamlar paniklemişler, koşarken birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Koridorun sonuna koştum. Arkamdan kapıyı kapattım ve kutuları yola ittim. Onları durduracak bir engel değildi ama biz çocukları girişten çıkarana kadar onları yavaşlatmam gerekiyordu.

Arka kapıdan dışarı fırladım ve Ez hemen kapıyı arkamdan kapattı. Burada büsbütün bir kaos vardı; çocuklar

ağlıyor, demir parmaklıklara vuruyor ve Jess de kucağında bölmede bulduğumuz oğlan olduğu halde onları sakinleştirmeye çalışıyor. Çocuk bacaklarını Jess'in beline sarmış, başını omzuna koymuştu. Mya dış kapıyı açmaya çalışıyor. Elektronik kumandanın dışını sökmüş, telleri çıkarıyor, gözleri bir Jess'e, bir arka kapıya gidip geliyor. Caddeden yine silah sesleri geldi. Bu kez daha yakındandı. Silah seslerini bağırımlar ve sirenler takip etti. Bir sokak ötede bir bina yanıyordu. Sokak dumana boğulmuştu. Burnum yanıyordu. Duman yaklaşınca neon bir işareti yanıp sonra kayboldu.

Katanamı zarar vermesin diye başımın üzerinde tutarak çocukların arasından geçtim. Kapıyı tuttum, Mya kilidi bozar bozmaz açmaya hazırdım. İsyancılar ne kadar uzaktaydı? Yüzümü metal parmaklıklara dayadım. Sokakta bir hareketlenme gözüme ilişti. Gözlerimde neon ve alevler uçuşuyordu.

"Şey, bu da ek bonus oldu." Ses derinden ve buğuluydu, bacaklarım çözölüp de düşmemek için kapıya asılmak zorunda kaldım.

KÖTÜ SÜRPRİZ

Ah lanet olsun, kahretsin.

Bel.

Kan, sokağın tüm gürültüleri ve çocukların kulağıma dolan bağrıışları.

Solgun iblis yolun ortasında, belinde bir kılıçla dikiliyordu. Nathaniel'in hafta başında onun omzuna soktuğı kılıcın yarasının geçtiğini gördüm hayal meyal. Günışığında daha uzun görünüyordu, ince yüz hatları ve beyaz saç daha sarsıcıydı. Gözleri hâlâ alev saçıyordu. Parmaklarım la çubukları daha sıkı kavradım.

Arkamda, kulüpten adamlar arka kapıya vurdu. Kapının açıldığını duydum ve ardından kavga sesleri işittim.

Yine çığlıklar. Çocuklar Bel'i görmüştü. O, kapıların ardında yoğunlaşan korkudan ve panikten beslenerek yolun ortasında öylece duruyordu.

Omzumun üstünden arkaya bir bakış atma riskine girdim. Ez adamları uzak tutuyor, onları tekmeleyerek ve yumruklayarak koridora itiyordu. Onları yavaşlatmak için kılıcı hariç her şeyi kullanıyordu. Şu an gereksiz bir sorun dular ama hâlâ insanlardı. Kapıların ardından bizi bekleyen daha büyük bir sorunumuz olduğunu biliyordu.

Çocuklar kavga eden adamların ve kapının ardındaki

canavarın arasında sıkışmış, çıldırmış ve birbirlerine sokulmuşlardı. Çiçekli bir elbise gözüme ilişti ama sonra gitti, izdihamın arasında kayboldu.

Bir şey ellerimin altındaki metale tıkladı. Donakaldım.

"Aç şunu!" diye bağırdı Mya.

"Misafirimiz var."

Mya doğrulduğunda Bel'i gördü. "Jess, destek çağır."

Jess'in gözleri beyaz saçlı iblise kaydı. "Yapamam! Henüz içeride işiniz bitmedi!"

"Umrumda değil. O çocukları dışarı çıkarıyoruz."

"Ama—"

"Ara dedim!"

Jess, hemşire üniformasının içinden ince bir telefon çıkardı, tek eliyle numarayı tuşladı. Bel gözümüzün önünde ileri geri dolanıyordu, bir Mya'ya bir bana, sonra tekrar Mya'ya baktı. Çocuklar şimdi parmaklıkların ardına sinmiş ağıyorlardı.

"Buradan uzak kalamayacağınızı biliyordum." dedi Bel, Mya'ya. "Tüm o suçluluk. Tüm o pişmanlık. Ama sen, Gabriella, sen en leziz sürprizsin. Hâlâ hangi tarafta ölmek istediğini çözmeye mi çalışıyorsun? Dur da sana bir ipucu vereyim: Nathaniel, bu sefer seni kurtarmak için çıkagelmeyecek. Bu lanetlilerin mekânında olmaz."

Arkamızda boğuşmalar sürüyordu. "Hey!" diye bağırdı Ez. "Ya kapıyı aç ya da bana..." Cümlesini bitirmedi ve ben nedenini çözmek için gözlerimi tekrar Bel'in üzerinden çekme kumarını oymadım.

"Otobüsü getir." diye telefonuna bağırdı Jess. "Ve destek de getir... Ah!" Kulüpten adamlar ona vururken bana çarptı. Ez artık onları uzak tutamıyordu. Mya ve ben göze geldik. Kapıları açmak zorundaydık. Bel'i dışarıda tutuyor gibi değillerdi.

"Durmayın, açın da ufaklıklar kaçsın." dedi Bel. "Daha

fazla Immundi geliyor. Evcil hayvanlarının kaçtıklarını görünce onlarla meşgul olurlar.”

İnsanlar üzerime yığılıyordu. Düşünmeden hareket ettim. İki adamı yumrukladım ve üçüncüsünü itmek için dizimi kullandım. Leş gibi viski kokuyorlardı. Mya bir elini kapının üzerine koyup bana baktı. Benim seslenmemi bekliyordu.

Böylece daha fazla mı suç ortağı olmuş oluyorduk, yoksa o emin mi değildi? Şu anda önemli değildi gerçi, başka seçenek yoktu.

“Aç.”

Mya kapı kolunu çevirdi. Kapı mandalı açılır açılmaz adamların kalabalığıyla yola atıldık. Çocuklar için bir yol açtım. Sütunlu girişten dışarı çıktılar, içgüdüsel olarak hepsi Bel’den uzaklaştılar ki bu da onların cümbüşün içine koşmaları demek oluyordu. Jess onlarla gitti, kırmızı ince topukluları gri yoldaki tek renkti. Ez içeri döndü.

Mya gözlerini Jess’ten ve çocuklardan çekip Bel ile bana baktı.

Ah lanet olsun, beni burada onunla bırakma. Şüphesiz ki ona yaptığım hiçbir şey beni bir iblisin önüne atmasını haklı çıkarmazdı.

Geri geri gidip arkasındaki bir şeye uzandı. Bel, ağır kılıcını çekti belinden. Katanamı kavradım, parmaklarım yanıyordu.

İki büyük patlama sesi sokakta yankılandı. Her birinde ürktüm.

Mya, Bel’in alnına iki el ateş etti. Bel köşeli suratındaki şaşkınlıkla geriye sendeledi. Açılan iki intizamlı delikten kan sızıyordu. Mya, pazularına iki el daha ateş etti. Bel, geriye çekildi ve kılıcını düşürdü.

“Süvariler gelene kadar bu onu yavaşlatabilir.” dedi Mya ve ardından dumanın içine daldı.

Bu elde edebileceğim tek fırsattı.

Bel'e koştum, kılıcımı uzun boynuna savurdum. Eğilerek kılıcımdan kurtuldu, ardından yüzüme doğru gelen metalin parıltısını gördüm. Zar zor engelleyebildim. Çeliklerin birbirine çarpmasının etkisiyle homurdandı, yüzü kıpkırmızı kanla kaplanmıştı. Paltosunun kollarındaysa daha fazla kan vardı.

Kılıcını tekrar salladı. Hızlı ve vahşice. Onu da engelledim. Beni arkadaki çitlere doğru yönlendiriyordu. Burada bir yerde bir oluk vardı. Boynuma doğru gelen bir başka darbeyi engelleyerek adımlarımı dikkatlice attım. Bir sonraki adım daha kısaydı. Oluğun üzerindeydim, yetenekten çok şanstı. Arkamdaki sütunlu girişten bir gürültü yükseldi. Kulübün dışında bir arbede var gibi görünüyordu. Dönüp bakma riskine giremezdim ama Bel kanlı dişlerle sırtıyordu. Bu iyi haber değildi.

Çite kadar geriledim. Gidecek başka bir yer yoktu.

Bel kılıcını iki eliyle kavradı ve katana elimden uçup yerde şingırdayana kadar ardı ardına darbeler indirdi. Eğilerek darbelerini savuşturmadan önce kemikli vücudu beni metal parmaklıklara yapıştırarak ezdi. Ağır kılıcının düz yüzü boğazıma dayandı. Garip bir şekilde sıcaktı.

Ağırlığını üzerimde tutması için eğilmek zorundaydı. Üzerinde çok fazla kan vardı. Ne kadar kan kaybedebilirdi ki? Ama hâlâ irisleri alev alev yanıyordu.

"Artık yer değiştiremeyeğini düşünüyordum." Bel'in sıcak nefesi yüzümü vuruyordu. Sülfür ve çürüme kokusu aldım. "Bunun doğru olduğunu gördüğüme sevindim. Bu canını beklediğinden daha fazla yakacak. Bize senin ve kardeşinin ne yaptığınız hakkındaki gerçeği söyleyeceksin, ne kadar vakit alırsa alsın." Kılıcı boğazıma sürttü. "Ve bu sefer, seni yok ettiğimde geri gelmeyeceksin."

Yol bulanıklaştı. Dilimi ısırđım. Bilinçli kalmam ve ken-

dime zaman kazandırmam lazımdı. Beni onunla birlikte yer değiştirmeye zorlayamazdı, tabi eğer beni yok etmezse.

“Tek başına gelmek aptalca,” dedim nefes nefese.

“Evet, öyle olurdu. Bu yüzden yalnız gelmedim.”

Göğsüm sıkıştı. Demek ki bu yüzden Rafa ve diğerleri hâlâ kulüpteydi. Kapı Bekçileri’yle mücadele ediyorlardı. Burada gerçekten de tek başımaydım.

Sirenler. Şu anda çok yakında olmalıydı. Ama benim için gelmiyorlardı. En iyi ihtimalle çocuklar için geliyorlardı. Ayağımı hareket ettirdim. Kılıcın kenarını hissedebiliyordum ama hareket edemiyordum. Bel güldü ve kılıcı uzağa tekmeledi. Ne tür bir savaşçıydım ben böyle? Tek silahımı kaybetmiş...

Bıçak.

Hâlâ oradaydı, kalçama değiyordu.

“Kimi getirdin?” Göz temasını bozmadan olabildiğince yavaş hareket ediyordum. Yer değiştiremediğim için rahat davrandığımı biliyordum. Tişörtümün altına uzandım.

“Birkaç eski arkadaş, çok mutlu olacaklardır —”

Bıçağı kaburgalarının arasına sapladım. Bıçağı kas ve sinirlere doğru sokarken ağzıma safra tadı geldi. Geriye doğru sendeledi. “Seni böcek!” Yüzüme ve parmaklığa kan ve tükürük püskürttü.

Katanamı almak için eğildim. Katanamı iyice kavradım ve tam ayağa kalkarken bıçağı çekip çıkardı isabetli bir şekilde bana fırlattı.

Uyluğumun hemen üzerine saplandı bıçak. Sakat bacağıma.

Darbenin kuvveti beni geriye itti. Sendeledim ve asfalta sert bir şekilde düştüm. Bıçak, hâlâ titreyen sapına kadar bacağıma gömülmüştü. Ama acıtmıyordu. Ah, bir dakika... saf acının parçaları bacağıma yayılmaya başladı.

“Ah kahretsin.”

Rafa.

Yanımda diz çöktü, hâlâ içerideki çatışmadan dolayı nefes nefeseydi. "Henüz bıçağı çıkarma."

Çıkarmak mı? Deli miydi?

Rafa, Bel'e baktı. Bel yolun ortasına gerilemişti. "Sen de pek iyi görünmüyorsun." Ayağa kalkıp katanasını döndürdü. Kılıçtan kapkara kan damlıyordu.

Bel, bilimsel bir deney yapıyormuşçasına göğsündeki yarayı yokladı. Rafa öyle hızlı hareket etti ki yer değiştirmiş olmalıydı. Ama o hızla bile, oraya vardığında Bel çoktan gitmişti.

"Kahretsin." Rafa, çite yaslanıp durduğum yere geri geldi. Bir kolunu etrafıma doladı.

"Önce ben onu bıçakladım." Rafa'nın Bel'in bıçağını alıp beni bıçaklamasına öylece izin verdiğimi düşünmesini istemiyordum.

"İşe yarayacağını söylemiştim. Onunla tek başına başa çıkmakta iyi iş çıkardın."

Ayağa kalkmama yardım etti. Dişlerimi sıkıp ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "Önce Mya ona dört kurşun sıktı."

"O da yararlı olmuş."

Jones klüpten dışarı çıktı. "Polisler içeride..." bıçağa tekrar tekrar baktı. "Diğer herkes gitti."

Ez ve Zak kapıyı arkalarından kapadılar. Ez bana bir kez bakıp yüzünü buruşturdu. "Gidelim."

"Jess'in çocukları dışarı çıkardığından emin olmalıyız," dedim.

"Ben gidip bakarım," dedi Ez.

"Ben de geliyorum."

Rafa parmaklarını yanıma bastırdı. "Bacağında bir bıçak var."

Ona döndüm. Bana sarılan kolu sıcaktı, fazla sıcak. Ya-

nıyordum. Etrafımızı saran gürültü şimdi tepemize kadar yükselmişti. Bir helikopter. "Öyleyse çıkar ve..."

Ben cümlemi bitirmeden Mya koşarak köşeyi dönüp geldi. Kılıcı gitmişti ama tabanca hâlâ elindeydi. Bize yetişince durdu, bıçağı gördü.

"İyi yakalamışsın."

"Çocuklar?" diye sordum.

"Güvenli bir eve doğru yola çıktılar."

Tanrıya şükür. "Jess iyi mi?"

"O aptal topuklularla bileğini burktu ama onun dışında iyi."

Yanan bir tekerlek caddenin sonundaki kavşakta yuvarlanıyordu. Ellerinde bijon anahtarlarıyla iki kapüşonlu adam peşinden koşuyordu.

"Diğerleri geliyor." Mya caddeden görünmeyeceği şekilde kapıdan içeri girdi. Telefonunda bir mesaj yazdı, göz ucuyla bana baktı. "Onu buradan götürmelisin," dedi Ez'e. Ve sonra yok oldu.

Rafa ağırlığımı yükledi ve Ez de girişe taşınmama yardım etmek için diğer kolumun altına girdi. Bakıştılar. Ez başını salladı.

"Hazır mısın?" dedi Rafa ama sorduğu ben değildim.

Ez eğildi, bıçağı bacağımdan hızla çekip çıkardı ve elini yaranın üzerine bastırdı. Bağırdım. Öyle yüksek sesle bağırdım ki muhtemelen içerideki polisler duymuşlardır.

Beni memnuniyetle karşıladığım karanlığa götürdüler.

SINIRLAR BULANIKLAŖIYOR

Kendime geldiğimde Dubai'deki ranzadaydım. Çok uzun süre baygın kalmış olamazdım, çünkü zagırdayan klima henüz odayı serinletmeye vakit bulamamıştı. Bacağım zonkluyordu.

"Kız gibi çığlık atıyorsun." Rafa yatakta yanımda oturuyordu.

"Kızım ben."

Çıplak bacaklarıma baktı. "Fark ettim."

Güçlkle oturdum. Üzerimde sadece bir tişört, iç amaşırım ve bacağımın üst kısmına sarılı bandaj vardı. Bacaklarımda hâlâ kazadan kalma yara izleri vardı ya da geçen sene her ne olduysa ondan. Bacaklarımda üst kısımlarında ve dizlerimdeki beyaz, çirkin izler. Üzerimi kapatırdım ama neyle? Kotum paramparça olmuş bir şekilde yerde duruyordu.

Rafa bacağımı işaret etti. "Daha iyi mi?"

ekinerek bandajı yokladım, başımı salladım. Adrenalin sonrasında hâlâ her yerim ağrıyordu. "Ez bıçağı neden biz yer değiştirmeden önce çıkardı?"

"Bıçak yaraya saplıyken iyileşemezsin."

Ah. Evet.

“Şimdi nerede?”

“Mya son durum incelemesi yapıyor.”

Etrafta su arandım, yatağın yanında bir şişe buldum. Isınmıştı ama umrumda değildi. “Mya buradan bir yere kaybolmadan önce o laptopu almalıyız,” dedim.

“Sonra da Melbourne’e mi gidiyoruz?”

Rafa’nın gözlerinin içine baktım. “Önce Pan Beach.” Saatime baktım. “Biz gideli on iki saat olmadı. Bu Taya’ya sözümü tuttuğumu gösterir, belki bize biraz daha zaman kazandırır. Hatta belki biraz da güven. Sonra da Melbourne.” Düşününce bile hâlâ nabzım tekliliyordu.

Rafa çenesini ovuşturup iç çekti. Tıraş olması lazımdı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

“Kulüpte ne oldu?”

Rafa botunun bağcıklarını çözüp çıkardı.

“O pislik maymunları indirmeye az kalmıştı,” dedi. “Ama sonra büyük sürpriz, Leon ve arkadaşları ortaya çıktı. Ez de aynı sıralarda geldi, o yüzden idare ediyorduk ama sonra Immundi, çocukların gittiğini fark etti ve kaçtılar.”

Bel suratımı parmaklıklara yapıştırdığında o kadar sevindiği şey bu olmalıydı: Immundi’nin çocuklara koşup onları geri getireceğini sanmıştı.

“Doğrudan isyanın içine koştular,” dedi Rafa.

“Immundi yer değiştirebiliyor mu?”

Tatsızca gülümsedi. “Hayır.”

“Peki, Leon ve Bel’in ortaya çıkması tuzak mıydı?”

“Evet. Ama en azından Bel bu kez cehennem boklarını getirmemişti. Ya da Zaraqel’i. Bu hafta olan tüm saçmalıklardan sonra Zaraqel’in gelmemesine şaşırdım.”

Bacağımdaki bandajı çekiştirdim. “Jude’un yaptığı bu muydu; insanları iblislerden kurtarmak?”

Soru onu şaşırttı. "Evet. Daima dünyayı kurtarma der-
dindeydi."

"Her zaman mı?"

İç çekti. "Her zaman."

"Pek sık başarılı oluyor musunuz?"

Yorgun, çarpık bir gülümseme. "Çoğunlukla aslında.
Tapınak'tan duyacaklarının aksine..."

Kapıda bir hareketlenme oldu. Ez ve Zak dönmüştü.
Mya da yanlarındaydı.

"Hâlâ benimle konuşuyor musun?" diye sordu Ez. Ba-
cağıma baktı.

"Evet, işte." Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Ama bir dahaki sefere kenara çekil."

Mya, Zak'in arkasından öne çıktı. Gözleri hâlâ parlıyor-
du. "Peki, duyalım bakalım Gabe."

"Neyi?"

"Bu yaptığımız işin neresi yanlıştı, söyle bana."

Üst ranzaya tutunup, yaralı bacağımın üstüne fazla
ağırlık bindirmemeye gayret ederek ayağa kalktım. Ona
hayatımı kurtardığı için teşekkür etmeliydim ama anla-
mamızdan caymadığından emin olmam lazımdı.

"Beni bu işe sokma şeklinle sorunum var ama o çocuk-
ları kurtarmakla yok." Dik durdum. Benden kısıydı, o
yüzden yukarı doğru bakmak zorunda kaldı. "Ben yapa-
cağımı yaptım, şimdi sıra sende."

Dudakları kıvrıldı. "Bizden bu kadar çabuk mu kaçı-
yorsun?"

"Sadece bir iş dedim ve onu da yaptım."

"Bu acele niye?"

Yerdeki parçalanmış kota işaret ettim. "Öncelikle yeni
bir kota ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Gerçekten değişmiş olsaydın,
bizimle kalırdın."

Parmaklarımı ranzanın demirine bastırdım. "Neden kalayım ki? Ben profesyonel savaşçı değilim Mya, kütüphaneciyim."

"Ah, hadi ama, hâlâ bir Kapı Bekçisi'ne bıçağı saplayacak kadar iyisin."

"Sana iblislerle savaşmak istediğimi düşündüren ne?"

Capcanlı bakışları içimi delip geçti. "Başka ne yapacaksın?"

"İblislerle savaşmayacağım. Hayatımı yaşayacağım."

Dudak büktü. Bir süre birbirimize bakıp kaldık. Bacağım zonkluyordu ama o buradayken oturmuyacaktım.

"Şimdi Jude'un laptopunu alayım, teşekkürler."

Oda anında sessizleşti. Mya'nın burun delikleri büyüdü, sonra yok oldu.

Tekrar yatağa oturdum. "Getirmeye gitti, değil mi?"

Ez başını salladı. "Mya bir şeyi yapacağım dediyse, yapar."

Kendime o bilgisayarda ne olduğunu düşünme izni vermezdim henüz. Bilgisayarı elime alıp buradan uzaklaşana kadar olmazdı.

Ez ranzada karşıma oturdu. "Dediğinde ciddi miydin; bu işle ilgili bir sorunun olmadığıda?"

"Tabii ki, nasıl olsun ki?"

"Şey... Tapınak bize paragöz ücretli askerler der. Bu terimi sen bulmuştun."

Ayak parmaklarımı kaba betona bastırdım, beyaza dönmelerini izledim. Daniel'in benim öteki halimi özlemesine şaşmamak gerek: Tıpkı onun gibiymişim. Başımı kaldırdım. "Geçmişteki işleri bilmiyorum ama bu işin olması gerekliydi."

Ez başını salladı. "Teşekkürler," dedi basitçe.

Zak ranzanın öteki ucuna oturdu ve kılıcını silmeye başladı. Rafa da bir bez alıp benimkini temizlemeye geçti.

“Bodrumda dönen işler...” durdum, sormaya çalıştığım şeyi düşündüm. “Dünyada olan tüm pislikler... Hepsinin arkasında iblisler mi var?”

“Bu insanlığın işine gelirdi, değil mi?” Ez yıpranmış yatakta bacak bacak üstüne attı. “İnsanlar o kadar uzun süredir kötülükle yaşıyorlar ki artık birbirlerine, ağıza alınmayacak şeyler yapmak için pek fazla teşviğe ihtiyaç duymuyorlar. İnsanların her zaman bir seçme şansı vardır. *Her zaman*. Immundi gibi pislikler insanların zaten var olan nefislerine girip bu nefislerin yarattığı sefaletten beslenirler.”

“Immundi, Kapı Bekçileri için mi çalışıyor?”

“Öyle görünüyor. Zarael onları ya bizim dikkatimizi dağıtsınlar diye ya da bizi kavgaya sokmak için çukurdan çağırıp serbest bırakıyor olmalı. Ama Bel bu kez hiç çaktırmadı. Jess diğer iblislerin de işin içinde olduğunu hiç fark etmemiş.”

Kamp çantamdan bir saç fırçası aldım. Saçımın darma-dağın olduğunu bilmem için dokunmama gerek yoktu. “Jess insan, değil mi? İblisleri nereden biliyor?”

“İlk seferinde Ritim Sarayı’nda gizli görevdeydi, uyuşturucu baskını üzerinde çalışıyordu. Takımının alt katta Doğu Avrupa’dan kaçırılan kızların olduğundan haberi yoktu. Bel ve Leon zebanileri kalabalığın üzerine salınca bir masanın altına saklandı ve oradan her şeyi gördü. Onu bulup dışarı çıkardık. Korkmuştu ama kendini kaybetmedi, hatta Mya’yı sorguya çekmeye çalıştı. Mya ona eğer olanlar hakkında ağzını kapalı tutarsa geri gelip sorularını cevaplayacağımızı söyledi. O ağzını tuttu, biz de geri gittik.”

“Ona ne anlattınız?”

“İblisler hakkında onu güvende tutacak kadar bir şeyler. O zamandan beri onunla birkaç iş yaptık. Çukur’dan

ıkan pisliklerin ne kadarının soluğu LA'de aldığını bilsen aklın aşardı."

Yerine oturmayan bir şeyler vardı.

"Bir polis için çalışıyorsanız parayı kim ödüyor?"

"Merak etme, paranı alacaksın. Her zaman alırız."

"Ama... Jess sizin ne olduğunuzu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

Jess'in iblislerin varlığını kabul edip de Dışlanmışlar'ın onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiklerini sorgulamamasını anlamıyordum. O bir dedektifti; şüpheci olması lazımdı ya da en azından meraklı.

"Ama..."

Mya bir bilgisayar çantasıyla birlikte göründü ve anında Jess ve tüm sorularım yok oldu. Yıpranmış siyah deri çantaya ve Mya'nın onu sahiplenici bir tavırla tutan ellerine odaklanmıştım. Parmaklarım titriyordu.

Rafa ayağa kalktı. "Görelim bakalım."

Mya tereddüt ettikten sonra çantayı ona uzattı. Rafa fermuarı açıp içine baktı.

"Sorun ne?"

"Sorun yok." Ona ters ters baktı.

Mya'nın gözleri hâlâ antadaydı. "Parola korumalı."

"Senin mi, onun mu?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Onun. Ve kıramıyorum."

YASTIK MUHABBETİ

Kendi yatağında uyandım, Rafa'nın kolları üzerimdeydi. Hâlâ yarı giyiniktim. Çarşaf yatağın ucunda buruşuk halde duruyordu. Uyurken tekmelemiş olmalıydım.

Geldiğimizde odam karanlıktı; eve sadece sabahın ilk saatlerinde olan bir sessizlik hakimdi. Hatırladığım son şey ölü gibi yorgun bir şekilde yatağa düştüğüm ve Rafa'nın da yatağın ucuna oturup botlarını çıkarmasıydı. Laptopu denemek için sabaha kadar beklemeyi kararlaştırmıştık. Komodinimin üzerindeydi; uzandım. Hâlâ oradaydı.

Tan aydınlığı pencereden içeri süzülüyor, her şeyi sıcak bir parlıtiya buluyordu. Dışarıdaki pelesenkağacından kuş sesleri geliyordu. Yastığım bir parça sandalağacı kokusuyla karışık vanilya aromalı şampuan kokuyordu. Geçici bir an için kendimi güvende hissettim.

Maggie'ye döndüğümüzü haber vermeliydim.

Rafa kıpırdandı. Kolu hareket edip kalçamla bacağımın üzerine geldi. Parmakları çıplak tenimin üzerinde açıktı. Saçımın içinde bir şeyler mırıldandı.

Bir dakikadan daha bir zarar gelmez.

Maggie'nin alarmı çaldı. Yaklaşık iki saniye sonra biri vurup susturdu.

"Bu evde kimse geç saate kadar uyumaz mı?" Rafa'nın sesi uykudan dolayı kısıktı.

"Sadece geceden kalmaysak."

Bacağımdaki bandajın kenarıyla oynadı. "Aylardır sarhoş olmadım."

"Şikayetçi gibisin," dedim omzumun üzerinden.

"Sarhoşluğun getirdiği kayıtsızlık halini özlüyorum." Esnedi, parmağıyla çıplak bacağıma dokundu. "Peki, bu sabah..."

Çekilip yer açacağını düşünerek döndüm. Açmadı. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santimetre uzakta uzanıyorduk. Parmak uçları yine bacağıma buldu. Kotu hâlâ üzerindeydi ama belden yukarısı çıplaktı. Kotunun düğmesi açıktı. Ve hiç orali olmadı...

Soruya odaklanarak yutkundum. "Jude'un laptopuna bakacağız. Maggie ve Jason'la görüşeceğiz, Taya'yı bulacağız ve sonra da Melbourne."

Rafa, ben konuşurken dudaklarımı izliyordu. Bitirince gözlerini kaldırdı. "Bacığın şimdi nasıl?"

"Biraz zonkluyor."

Yaralı olmayan bacağıma hafifçe sıktı.

"Bir bakayım." Ağırlığını bir dirseğinin üzerine verip beni sırtüstü çevirdi. Bandajı dikkatlice açtı. Yapışkan, teneimi acıtınca yüzümü buruşturdum.

"Bu kadar hanım evladı olma." Rafa gülümsedi. "Biraz kaç saat önce bıçak saplanmıştı sana."

Ona ağzımı gözümü yamulttum ve sonra bacağımdaki kıpkırmızı yara izini ilk kez gördüm.

"Dikiş atılsa daha temiz olurdu," dedi, "ama yine de açık yaradan iyidir." Parmağının ucunu tenimin üzerinde dolaştırdı, tüylerim ürperdi. Ve sonra eğilip dudaklarını yaranın üzerine sürttü. Parmaklarım saçlarının arasına süzüldü.

Koridordan ayak sesleri yaklaştı ve kapı pat diye açıldı. O kadar hızlı doğrulup oturdum ki az kalsın Rafa'nın kafasına diz atıyordum. Gelen, ipek şort pijaması ve vandan

bağlamalı büyük beden tişörtüyle Maggie'ydi.

"Dönmüşsün..." Yatağımdaki manzaraya baktı. "Ah... yanlış bir zamanda mı geldim?"

"Rafa bacağı mı kontrol ediyordu."

Bana imalı bir bakış attıktan sonra içeri girdi. Jason da tişörtünü giyerek peşinden geldi. Saçları şok edici derecede bozuktu.

"Nihayet yatak odasına girebilmene sevindim Sarı Lüle," dedi Rafa.

Jason onu duymazdan geldi ama Maggie ona ters ters baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Rafa yatakta yer açma zahmetine hiç girmede ama Maggie yine de yatağa çıktı. Jason masamdaki kitapları ve giysileri itip kenarına yaslandı. Yerleştikleri zaman onlara LA'de olanların bir özetini geçtim.

"Yani... Mya sana yardım mı etti?" diye sordu Maggie.

"Benim için kurşunun önüne atlamış değil tabii ki ama evet, etti." Ve ona hâlâ teşekkür etmemiştim.

"Yaa."

"Biliyorum."

Bacağımdaki yarayı kontrol etti. "Keşke yaralanıp durmasan."

Rafa bandajı tekrar yapıştırdı. Başparmağıyla işaretparmağını kenarlarından geçirdi.

"Burada işler nasıldı?" diye sordum, parmak uçlarını düşünmemeye çalışarak.

Maggie ve Jason birbirlerine baktılar. Maggie'nin gözleri parlıyordu. "Senin hemşireyi bulduk."

Kalbim hızlı hızlı çarptı. Rafa bacağı mı okşamayı bıraktı.

"Adı Hannah McKenzie. Hâlâ yoğun bakımda çalışıyor." Maggie elime uzandı. "Telefonda konuştuğumuz adam seni hatırladı; seninki gibi bir boyun yaralanmasından sağ çıkan başka kimse görmemiş."

Rafa'nın eli tekrar bacağıma gitti. Adeta koruma içgüdü-
süyle. "Ama bu Hannah, Gaby'ye cenazeden bahseden
kişi mi?"

Maggie başıyla doğruladı. "Öyle düşünüyoruz ve—"

"Onunla konuşmadınız mı?"

"Çalışmıyordu. Tatildeymiş. Ama," dedi, Rafa tekrar
bölemeden, "yarın yine iş başı."

"İyi iş, Margaret." Rafa beğeniyle başını salladı.

"Teşekkürler, Rafael." Jason'a doğru manalı bir bakış attı.

Rafa iç çekti, başını salladı. "San Lüle."

Göğüs kafesimde umut, korkmuş bir kuş gibi çırpındı.
Acele etmemeliydim. Bu hemşire beni hatırlasa bile, bize
Jude'a dair ipucu verebileceği anlamına gelmezdi. Ama yine
de bir başlangıçtı.

"Yani, bir gün daha buralarda takılabilirsin," dedi Mag-
gie bana. "Ve siz yokken Jason burada olacak, yani artık en-
dişelenecek bir şey yok."

Bu tam olarak doğru değildi, ama yine de başımı salla-
dım. Yerdeki eski kotuma uzandım. "Bugün çalışıyor mu-
sun?"

"Evet, ya sen?"

"Bugün hangi gün?" Cidden günleri takip edemez ol-
muştum; son birkaç saattir o kadar çok zaman dilimi de-
ğiştirmiştik ki.

"Cumartesi," dedi Maggie. "Sanırım Taya'yle görüştü-
kten sonra kütüphanede birkaç saat çalışabilirim." Kotu ban-
dajlı bacağıma yavaşça geçirdim.

"Gotik, senin yerine bakıyor sanıyordum," dedi Rafa.

"Gaz mı? Bakıyor."

"Öyleyse çalışma konusunu dert etme."

Masamdaki temiz giysileri karıştırdım. "Yaşamak için
çalışmam gerekiyor, Rafa. Birkaç dolar kazanma şansını
tepemem."

Arkasına uzanıp ellerini başının altına koydu, karın kasları esnedi. "İşten pay alacaksın ya."

"O işi para için yapmadım."

Gözlerindeki ifade değişti. "Yaptığımız iş karşılığında ücret almanın yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle demedim."

"Öyleyse Mya paylaştırınca paramı al."

Parmaklarımı saçımdan geçirerek düzeltmeye çalıştım. Parayı kabul etmek beni Dışlanmışlar'a bağlayabilirdi. Kabul etmezsem de demeç veriyormuşum gibi olacaktı. Bu milletle hiçbir şey basit olamaz mıydı?

"Tamam." Paraya ihtiyacım yok da değildi. Durdu.

"Cidden mi? Bizden para alacak mısınız?" Yavaşça sırttı. "Güzel Çocuk bunu öğrendiğinde orada olabilseydim keşke."

Jason konuşmayı yakından takip ediyordu. Ödemeyi kabul etmeme o da en az Rafa kadar şaşırmışa benziyordu. Belki bir dereceye kadar o da hâlâ eski Gabe gibi davranmamı bekliyordu.

"Seninle Daniel'm meselesi ne?" diye sordu Maggie, Rafa'ya.

Rafa'nın sırtması yok oldu. "Adinin teki, basit ve net."

"Ah, evet, çok açıklayıcı oldu." Maggie'nin gözleri komodinime gitti. "Şuradaki düşündüğüm şey mi?"

"Evet." Uzanıp laptopa tekrar dokundum. "İçinde ne olduğunu görebilmek için Jude'un parolasını çözmemiz gerek."

"Öyleyse neden konuşarak vakit harcıyoruz?" Maggie yataktan fırladı. "Kırmaya başlayın."

"Biz gidip kahvaltı hazırlayacağız," dedi Jason.

Maggie ve Jason mutfağa gittiğinde, ben çoktan yatağın kenarına oturmuştum ve Jude'un laptopu dizlerimin üstünde hayat bulmak üzere açılıyordu. İlk alanda adı zaten yazılıydı. Altındaki imleç yanıp sönüyor, parolayı bekliyordu.

Rafa omzumun üzerinden baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ağzımı açtım ve sonra durdum. "Benim düşündüklerimin bir yararı olmaz belki. Bu parolayı koyan kişi senin Jude'un, benimki değil." Yine içime bir sıkıntı girdi.

"Unut bunları," dedi Rafa. "Odaklan." Ayağa kalktı, zihnini çalıştıyordu.

"Silahlarla başlayalım." Bir dizi ölümcül enstrüman saydı: katana, baltâ, enli kılıç, *sai* denen bir şey. Her birini parola alanına girdim. Hiçbiri kilidi açmadı. Sonra kitapları ve yazarları denedik, sonra da müzik gruplarını, hatta davulcuları bile. Yirmi dakika sonra imleç alay eder gibi hâlâ yanıp sönüyordu.

Patmos'taki kulübede duran kitaplığındaki tüm o kitapları düşündüm. "Daha dini bir şeye ne dersin?"

Rafa çenesini ovuşturdu. "İki-Petrus-iki, dört-dokuz-on'u dene."

"İncil ayeti mi bu?"

"Nathaniel'in favorilerinden biri: 'Tanrı, günah işlemiş olan melekleri esirgemedi; onları cehenneme atıp karanlıkta zincire vurdu. Yargılanacakları zamana dek orada tutulacaklar... Görülüyor ki Rab, kendi yolunda yürüyeneri, karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir. Doğru olmayanları, özellikle doğal benliğin yozlaşmış arzularının ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırarak yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir. Bu küstah ve dikbaşlı kişiler, yüce varlıklara sövmekten korkmazlar,'" diye donuk bir ifadeyle ezbere okudu Rafa.

Kaşlarımı kaldırdım.

"İnan bana, bu ayetleri sen de biliyorsun. Düşmüş melek tarafından büyütüldük, unuttun mu?"

"Evet ama Jude neden—"

"Her sarhoş olduğunda bu ayetleri okurdu. İronik olduğunu düşünürdü."

"Ya." Ama bu da parola değildi. Boştaki elimle yorganı

düzeltiltim. Güneş, camdan içeriye girip yatağın üzerine ışıktan çizgiler çiziyordu.

"Belki tamamı sayıdır." Rafa parmaklarını şaklattı. "Koordinatlar. Jude onları ezberlemekte acayip iyiydi."

"Enlem boylam gibi mi?"

"Evet. Muhtemelen gittiği bir yer. Kendisi için önemli olan bir yer."

"Monterosso olabilir mi?" Orada doğduğumuzu sadece Jude ve ben, bir de Jason ve Nathaniel, biliyorduk.

Rafa şimdi tekrar yatakta yanımda oturuyordu. Telefonundan İtalyan köyünün koordinatlarını buldu ve ben de ekrana girdim. Olmadı. Tapınak'ın koordinatlarını denedik. Yine sonuç yok.

"Ya Patmos?" diye sordum. "İkinizden başka kimsenin oraya gitmediğini söylemiştin."

"Senin dışında."

Rafa koordinatları ezbere biliyormuş. Tuşladım ve enter'a bastım.

Sistem yüklenmeye başladı.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı. Başım güneşliği içinde yüzüyordu. Hamlık, gece, umut, eğrilen metal, hepsi birbirine girmişti. İkimiz de konuşmuyorduk.

Dizin göründü.

"Hazır mısın?" Rafa'ya mı soruyordum, yoksa kendime mi, emin değildim.

Derin bir nefes alıp belgelere tıkladım. Ekrana bakıp kaldım. İçinde sadece bir klasör vardı: Araştırma. Açtım ve apokaliptik teorisi, eskatoloji, demonoloji, melekler konseyi hiyerarşisi gibi isimleri olan düzinelerce dosyayla karşılaştım.

"Burada daha fazlası olması gerekmez miydi?"

"Bakmaya devam et," dedi Rafa.

Jude'un fotoğraflarına baktım. Nabzım tekledi; düzinelerce klasörün arasında benim adım yazılı bir klasör vardı.

Şey, Gabe'in adı. İçinde tek bir resim vardı. Bendim, diğer ben, hamaktaydım. Sıcak bir yerde olmalıydı, çünkü üstümde şort ve atlet vardı. Kucağımda eski püskü bir roman yüzüstü duruyordu. Gözlerim kapalıydı. İfadem... huzurluydu.

Rafa hâlâ yanımdaydı. "Jude'da senin daha çok fotoğrafın vardı."

"Galiba silmiş." Kelimeler ağzımı kül gibi burdu.

"E-postalara bak," dedi Rafa.

Gelen kutusunu açtım.

Boş.

Web tarayıcısı geçmişti.

Boş.

Ekrana boş boş baktım.

"Bu hiç mantıklı değil." Rafa da benim kadar şaşkıındı.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Ağacımdaki saksağanlar yine şakımaya başladılar. Uzakta dalgalar kumsala vuruyordu. Artık bunların hiçbirini beni rahatlatmıyordu. Ensemde, saçımın altında ter toplanmıştı.

Rafa dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri yerdeki aşınmış ahşap dösemeye takılmıştı. "Belki de seni son görüşünde geri gelmeyeceğini biliyordu."

"Sence kötü bir şey olacağını anlamış mıydı?"

"Bilmiyorum."

"Ne yaptığımızı neden sana anlatmadı?"

İçini çekti, öyle sessizce ki zor duydum. "Milyon dolarlık soru bu, değil mi?"

Yine hayal kırıklığına uğrayacağım beklentisiyle Jude'un web tarayıcısı yerimlerine tıkladım. Ama liste boş değildi; on üç site listelenmişti. Her birine baktım. Hepsisi de sörf plajlarıydı: Hawaii'den, Güney Afrika'dan, Endonezya'dan, Peru'dan, Avustralya'dan.

Sonuncusunu görünce nefesim kesildi: Pandanus Beach.

"Jude bir seyahat mi planlıyordu?" diye sordum.

Rafa yataktan kalktı, yerden tişörtünü alıp üzerine geçirdi. "Bana öyle bir şey söylemedi."

"Ama söylerdi, değil mi? Bir yere gidecek olsa sana söylerdi?"

Rafa bana ters bir bakış attıktan sonra ayağını botuna geçirdi.

Geri zekâlı.

Jude en iyi arkadaşından birden fazla sır saklamıştı. Yaraya tuz dökmek de benim işimdi.

Rafa ayağa kalkıp tişörtünü düzeltti. Camdan dışarıyı seyretmeye koyuldu ama gerçekte hiçbir şey gördüğünü zannetmiyordum.

"Döneceğim."

Ve gitti, ben ağzımı açamadan yer değiştirdi.

Az önce olduğu yere bakıp kaldım ve sonra tekrar yatağın üstüne çöküverdim. Gözlerim tavandan sarkan öbek halindeki bir örümcek ağına gitti. Hiçbir şey anlamıyordum. Jude, dünyanın en iyi sörf plajlarından birkaçına dair genel bilgiler haricinde bir yıl önce ne düşündüğüne dair tüm ipuçlarını silmişti ve laptopuna sadece Rafa'nın çözebileceği bir parola koymuştu. Ama ona bundan söz etmemişti.

Ne demekti tüm bunlar?

YANSIMALAR

Jason, arabayla Maggie'yi Green Bean'e bırakırken ben de onlarla gittim. Jude'un laptopunda bulunmayanlar ve Rafa'nın ortadan kaybolurkenki yüz ifadesi dışında bir şeyler düşünmeye ihtiyacım vardı.

Kordon tıklım tıklımdı. Her zaman cumartesileri, gezici kalipso grubu, trafik ve spesiyellerini bağırان balıkçılarla daha gürültülü oluyordu. Bugün rüzgâr hafif, dalgalar daha sakindi. Denizin ötesinde, ufuk çizgisi boyunca birkaç ufak bulut yayılmıştı.

Sonu tartışmayla veya daha kötüsüyle bitmeyeceği umuduyla Taya ile konuşmak üzere Rick'in yerine gidiyordum.

Simon ve Rick barın üstünde, bir zamanlar, kıyı şeridinde tatil köyleri ve turist pansiyonları mantar gibi çıkıp yayılmadan önce misafirhane olan dairede yaşıyorlardı. Arka merdivenlerden çıkarken burnuma ekşi alkol kokusu geldi. Neden barlar ve birahaneler gündüzleri hep daha kötü kokar?

İkinci katın sahanlığındaki koyu yeşil kapıyı buldum, durakladım ve zile bastım. Birkaç saniye sonra Rick, elinde

bir dizi anahtarla birlikte kapıda göründü. Daireden akustik gitar sesi geliyordu.

"Gaby," dedi. "Dün geceki eğlenceden keyif aldın mı?" Dudağı şişmişti. Fark etmemişim gibi yaptım.

"Pek sayılmaz. Simon nasıl?"

"Kendin gör." Arkasını işaret etti ama dairenin geri kalanını kapatan bambu panelden ileriye göremedim.

"Ben aslında Taya'ya bakmıştım."

Kapı çerçevesine yaslandı. "Kız fişek gibi, değil mi?"

Gergince gülümsedim. "Onun gibi bir şey."

"Sen de biraz gizemlisin. İlginç arkadaşların var."

"Ben onlara arkadaş demezdim. Parmağımı çıtlattım, sonra kendimi durdurdum. Hiç ihtiyacım olmayan bir alışkanlıktı bu. "Çok fazla hasar oldu mu?"

"Yeterince oldu."

"Üzgünüm." Birinin bunu söylemesi lazımdı.

"Dün gece üçe kadar aşağıda temizlik yaptım. Hâlâ bitmedi." Saatine baktı. "Bir dahaki sefere dostlarını Imperial'a götürsen nasıl olur?" Cevap beklemeden yanımdan geçip gitti, merdivenleri ikişer ikişer indi.

Kotumun üzerinden bandajı kaşındım. Yaranın bu kadar hızlı iyileşiyor olmasma minnettardım ama şu sürekli kaşınma da olmasa iyi olacaktı. İçerideki müzik sustu. Başka bir şarkı başladı. Tüm gün dışarıda dikilemezdim.

Panelin arkasında ferah bir oda vardı; duvarlar eski savaş sanatları filmlerinin posterleriyle kaplıydı ve sürgülü cam kapılar kordona bakan dar bir balkona açılıyordu. İçerisi kuru üzümlü tost ve deniz kokuyordu.

Taya yıpranmış kırmızı deri bir koltuğun koluna oturmuş, Simon'ın dikişlerini kontrol ediyordu. Simon, Taya üzerine eğilirken, göğüslerine bakmamaya çalışıyordu. Siyah saçları ensesinden gevşekçe bağlanmıştı ve omzunun üzerine düşüyordu. İkisinin de içeride olduğumu fark et-

mesi biraz zaman aldı ve fark ettiklerinde sanki onları birbirlerini soyarken yakalamışım gibi oldular. Simon hemen Taya'nın yanında çekildi ve Taya da kızardı.

"Sanırım Mya'nın işi bu kez her zamankinden daha çabuk bozulmuş," dedi. Sesindeki rahatlama göstergesi miydi? Belli ki geri gelmemi beklemiyordu.

Bacaklarını koltuktan aşağı sallayıp ayağa kalktı. Moraran gözü dünkünden çok daha kötü görünüyordu, gözkapığı yarı kapanmıştı.

"Şunu neden iyileştirmedin?"

Taya ters ters baktı. "Vaktim oldu mu ki?"

Simon'a baktım. "Başın nasıl?"

"Acıyor." Beni bir kez süzdü; muhtemelen hâlâ beni beğendiğinden değil, alışkanlıktandı. "On dikiş attılar." Simon, Taya'ya baktı. "Meğer barın arkasında bir psikopatın olması hiç de kötü bir şey değilmiş." Sesinde hiçbir garez yoktu. Harika. Bağ kurmuşlar. Koltukta yanına otursam mı diye düşündüm ama ayakta kaldım.

"Mya'yla ne oldu?" Taya, Simon'ın parmaklarını bandajdan itip bandajı tekrar yerine koydu.

"LA'e gittik. Eskiden Ritim Sarayı denen kulübe."

Taya donakaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

"O kadar aptal olamazsın." Baka bakıp kaldı. "Ne yaptığını hiç bilmiyorsun, değil mi?"

Onun bana anlatmasını bekledim.

"Altı yıldır Ritim Sarayı katliamı yüzünden onu eleştirip duruyordun sen, şimdi de kalkmış onunla birlikte oraya savaşmaya gitmişsin. Hatırladığın zaman bu yüzden kendinden nefret edeceksin."

Sonunda kötü bir şey çıkacağını bilmeliydim. "Muhtemelen haklısın," dedim. "Ama Immundi'nin elinden yirmi çocuk kurtardık."

“Biz buraya insanların işlerine karışmak için gelmedik.” Taya’nın elleri iki yanına düştü. “En başta Düşmüşler’in başını belaya sokan buydu zaten. Dışlanmışlar dikkatleri üzerimize çekiyor. Biz iblislerle sadece yolumuza çıktıkları zaman savaşıyoruz...”

“Çocukların çoğu on iki yaşın altındaydı, Taya. Bazıları öyle uyuşturulmuştu ki hangi ülkede olduklarını bile bilmiyorlardı. O maymun iblislerin o çocukları kaçırıp sapıklara satmasını doğru mu buluyorsun?”

“Polisler bunun için var. Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Var olmamıza izin verilmesinin tek nedeni Düşmüşler’i bulup Melekler Konseyi’ne teslim etmemiz. Başka şeyler yaparak vakit harcamak sorumluluklarımızın feshidir.”

“Neden? Nathaniel öyle dediği için mi?” Taya’nın ‘sorumluluklarımızın feshi’ ifadesini kendi başına düşünmüş olmasına imkân yoktu.

“Daniel, Rafa’nın senin beynini yalanlarla doldurduğunu söylemişti. Onunla gitmene hiç izin vermemeliydim.”

“Bunun Rafa’yla ilgisi yok, bu sadece Refaim’in yapabileceği bir şey. Polis Immundi’yi veya Kapı Bekçileri’ni durduramaz. Varlıklarından bile haberdar değiller.”

Jess hariç. Ama şu an için Taya’nın onu bilmesine gerek yoktu.

Taya koltuktan uzaklaştı. “Benim tanıdığım Gabe asla bu saçmalığa inanmazdı. Bu dünya kötülüklerle dolu. Hepsiyle yüzleşmeye çalışsaydık başka hiçbir şeye vaktimiz kalmazdı. Akıntıyı tersine çeviremeyeceğimize göre, bulaşmanın mantığı ne ki?”

“Yani hiçbir şey yapmıyorsunuz?”

“Bizim işimiz değil.”

“Meleklerin çocuklarının işi değilse, kimin işi?”

Simon elini başına bastırdı. “Siz ikiniz tartışmayı keser misiniz? Balkon kapıları açık.”

Taya duymazdan geldi. "Bu yani, Mya'ya katılıyorsun mu demek oluyor?"

"İmkânı yok."

"Öyleyse neden onu savunuyorsun?"

"Savunmuyorum. Ama Dışlanmışlar'ın yaptığı işin bir değeri yokmuş gibi de davranmayacağım." Bir elimi kaldırdım. "Mya'nın manipülatif ya da tam bir baş ağrısı olmadığını söylemiyorum."

"Ne söylüyorsun?"

"Hepsini paralı asker diye yaftalamadan önce ne yaptıkları görmenin iyi olabileceğini söylüyorum."

Somurttu. "Jude'un laptopunu aldın mı?"

"Evet." Açık kapılardan içeri bir rüzgâr esip, bir tutam saçı yüzüme getirdi. Yakalayıp at kuyruğumu yeniden bağladım, duygularımı bastırdım. "İçinde hiçbir şey yok. Her şeyi silmiş."

"Yani Mya istediğini aldı, sen de havanı aldın? Böyle olacağını kim bilebilirdi?"

Simon oturduğu yerde ileri eğilip kollarını dizlerine koydu. "Ona Mick ve Rusty'den bahsetmeliyiz," dedi Taya'ya. Ne zaman 'biz' olmuşlardı ki?

"Evet." Taya bana döndü. "Rafa'nın icabına baktığı şu çocuklar var ya? Bir ordu kuruyorlar."

"Duydum."

Simon parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yüzünü ekşitti. "Rusty sizin hükümetin mutantlarla ilgili bir deneyin parçası olduğunuzu düşünüyor. Senin de doğruladığını söyledi."

"Hayır," dedim yavaşça. "Bu onların teorisiydi, ben de düzeltmedim. Gerçeği senden daha iyi mi karşılarıldı sence? Onlara anlatmadın, değil mi?"

Simon boğuk bir ses çıkardı. "Neler olduğunu kendi aklım bile almıyor. Rusty'ye nasıl açıklayabilirim, sence?"

Bana ne yaptıklarını anlatmasının tek nedeni hikâyelerine destek çıkmam için beni de aralarında istemesi.”

“Sen ne dedin?”

“Düşüneceğimi.”

Göz kapaklarımı ovuşturdum. Harika.

Telefonuma mesaj geldi. “Bir saniye,” dedim Simon’a ve mesaja bakmak için balkona çıktım.

Beni ara. Acil.

İçime bir korku saplandı.

Maggie.

GERÇEK DÜNYAYA HOŞGELDİN

Telefonu açan Maggie değil, Jason oldu. Sesi dümdüz, yığın geliyordu.

Kelimeler ağzımdan yetrince çabuk çıkamadı. "Mags nerede?"

"Yanımda."

Rahatladım. "Ne oldu?"

"Kapı Bekçileri çiftlik evini ele geçirdiler."

Kordona bakıp kaldım. Sözlerinin önemini kavrayamıyordum. Gözlerim sıra sıra cennetçiçeği ağaçlarında gezindi. Birkaç turuncu çiçek ağaçlara hâlâ tutunuyordu ama gerisi yola dökülmüş, geçen arabaların altında eziliyordu.

"Demir odanın kontrolü Zarael'e geçti." Jason sanki uyuşturulmuş gibi yavaşça konuşuyordu. "Bizim gibilerin dışına çıkamayacağı odanın."

Rafa'nın kendisini duvarlara çarpan hali gözümün önüne geldi. "Rafa'nın haberi var mı?"

"Aradım. Doğrudan telesekretere bağlanıyor."

Etrafımdaki her şey adeta yavaşladı: trafik, müzik grubunun davulu. Sadece bir an sürdü, sonra dünya normal hızına döndü.

"Evi nasıl buldular? Hatta varlığından nasıl haberleri oldu?"

"Bilmiyorum." Jason'ın sesi çatladı. "Sophie ve annesi

oradaymış. Halası Debra, onlardan geriye kalanları mısır tarlasında bulmuş...”

Güneş fazla parlaktı. Gözlerime siper yapmak için bir elimi kaldırdım; parmaklarım titriyordu.

Ölü kadınların parçalarının saçıldığı ölü bir mısır tarlası. Sophie... Kapı Bekçileri içeri daldığında çok korkmuş olmalıydı. Balkon kapısında kendime gelmeye çalıştım.

Maggie, Jason’a bir şey söyledi. Sonra sesi kulağımdaydı: “Gaby, korkunç bir şey.”

“Ne zaman öğrendi?”

“Az önce. Virginia diye bir kadın aradı, çıldırmış gibiydi. Ailenin reisi sanırım. Jason’ın oraya gitmesini istiyor.”

“Olmaz Mags, çok tehlikeli.”

“O yüzden Jason destek olarak seni ve Rafa’yı da istiyor.”

“Sana kim bakacak?”

“Şimdi işe gidiyorum ve kolyem var. Cidden. Bana bir şey olmaz.”

Tüm görebildiğim, Düşmüşler’in çocuklarını hapsedebilecek kadar güçlü koca kanatlarıyla, duvar kâğıtları sökülmüş demir odaydı.

“Diğerlerine söylemek zorundayız.” Şimdiye kadar söylemeliydim.

“Hangi diğerleri?”

“Refaim.” Sesimi alçalttım. “Hepsi.”

“Ama o zaman Nathaniel, Jason’ı öğrenir.”

“Micah onu dağda gördü. Simon da biliyor...”

“Ama Taya henüz bilmiyor.”

“Maggie, Taya, Simon’la yaşıyor, er ya da geç öğrenecek. Bu çok önemli; onları uyarmak zorundayız. Ben yapacağım, Jason’a en kısa zamanda Simon’ın evine gelmesini söyle. Ve Rafa’ya ulaşmaya çalışın. Tamam mı?”

İçeri döndüğümde Taya ayağa kalkmıştı. "Şimdi ne var?"

"Bir dakika." Uzaklaştım, Rafa'yı aradım. Telesekreter çıktı.

"Rafa, bir sorunumuz var. Büyük bir sorun. Bu mesajı alır almaz beni ara. İyi olduğunu bilmem gerek."

Bir nefes aldım, Taya'ya döndüm.

"Ne sorunu?" diye sordu.

Ona çiftlik evini ve o odada duvar kâğıdının altında ne bulduğumuzu anlattım. Ve sonra ona Zaraq ve Kapı Bekçileri'nden bahsettim. Bitirdiğimden benzi atmış ve öfkeliydi.

"Böyle bir şeyi bizden nasıl saklayabildiniz?"

"Saklamak istemedim..." durdum. Haklıydı. Onları uyarmalıydık.

"Rafa çiftlik evini nasıl öğrendi?"

"O değil. Jason öğrendi."

Ağzını açtı. Kaşlarını çattı. Kapattı.

"O bizden biri, Taya."

Patlamasını bekledim ama bana sanki yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu. Simon hâlâ koltuktaydı, onu izliyordu.

"Bildiğini sanıyordum," dedi. "Mags'i ve beni kabinden çıkaran oydu."

"Ama..." Taya ona baktı ama aslında onu görmüyordu. "Dışlanmışlardan mı?"

"Kimseden değil," dedim. "Bunca zaman kendi başınaymış. Şimdiye kadar."

Beni inceledi. Taşlar nihayet yerine oturuyordu. Masadan telefonunu kapığı gibi diğer odaya geçti.

Biri bitti.

Parmaklarımı kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Tekrar Rafa'nın numarasını çevirmemek için kendimi

tutuyordum. Ez'i aramalıyım ama önce kafamı toplamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

"İstersen oturabilirsin." Simon koltuğun diğer yarısına işaret etti. O tarafa geçip oturana kadar bacaklarımın nasıl titrediğini fark etmemiştim. Aramızda bayağı yer bıraktım. Diğer odadan Taya'nın sesi geliyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Lazım da değildi. Yumuşak deri koltuğa yaslandım.

"Seni bunların içine sürüklediğim için üzgünüm," dedim sessizce.

"Ben de."

"Kendi adıma, ben seni uzak tutmaya çalıştım."

"Biliyorum." Başparmağını koltuktaki kaba bir yamanın üzerinde gezdirdi. "O gece düzgün düşünmüyordum."

Şelalelerde beni öpmesinden mi bahsediyordu, yoksa Maggie'yi geri almak için bizimle dağa gelmekte ısrar etmesinden mi?

"Benden korkuyor musun?" diye sordum ona.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Bana güveniyor musun?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Güzel." Yan döndüm, el örgüsü minder kılıfında çıkmış bir iplik bulup kurcaladım. Maggie'nin yapmış olabileceği bir şeye benziyordu.

"Bana güvenmiyorsun ama Taya'nın sizin çatınızın altında yaşamasını sorun etmiyorsun, öyle mi? Sanırım, Mags'i partiden kaçıranın o, onu kurtarmaya çalışırken neredeyse paramparça olanın da ben olduğunu unuttun." Minderi çevirip aramıza koydum.

Yutkundu, bana baktı. "O parti bölünmeseydi ne olacaktı?"

Soru beni şaşırtmıştı. Tişörtümün altındaki kararsız ellerini hatırladım; boynuma karşı fısıldayan dudaklarını.

Bu kadar ilerlemesine hiç izin vermemeliydim. Öpmek istediğim aslında o değildi.

Omuz silktim. "Muhtemelen kotumu açmayı bitirecektin."

"Ya sonra?"

"Bilmiyorum Simon."

Taya içeri girdi ve hayatımda ilk kez onu gördüğüme mutlu oldum. "Daniel geliyor," dedi.

"Buraya mı? Neden?"

"Sence neden? Şu demir oda hakkında daha fazla bilgi almak ve bu konuda ne yapacağına karar vermek için. Bir de taşın altından yeni çıkan şu Refaim ile sohbet etmek için."

Jason buna bayılacaktı. Balkon kapısına tekrar gidip telefonumu kontrol ettim. Rafa neden aramamıştı?

"Bu oda neden bu kadar önemli?" diye sordu Simon.

Taya koltuğun koluna tekrar oturdu. "Bizler hapsedilemez veya yer değiştirmeye zorlanamayız; ne birbirimiz tarafından ne de iblisler tarafından. Ama Gabe'in tarif ettiği oda tüm bunları değiştiriyor."

Simon kaşlarını çattı. "Bu, iblislerin de hapsedilebileceği anlamına mı geliyor?"

Taya ağzı hafif açık bir şekilde bana baktı. Bu benim aklıma gelmemişti. İkimizin de gelmemişti.

"Bu mümkün mü?" diye sordum.

"Belki." Simon'ın kolunu hafifçe yumrukladı. "Sen bir dâhisin."

Simon omuz silkti ama ben ufak bir gülümseme yakaladım.

Kordonu kontrol ettim. Görünürde Jason yoktu. Lanet olsun. Telefonumu çıkardım.

"Kimi arıyorsun?" Taya da balkona çıkmıştı.

"Ez'i. Dışlanmışlar'ın da bilmesi gerek."

Karşı çıkmadı. Bu Refaim politikasını aşan bir meseleydi.

Ez, ona haberi verince birkaç saniye konuşmadı. Sonra:
"Mya ve diğerlerine bildireceğim."

"Teşekkürler."

"Mya, Jason'la konuşmak isteyecektir."

"Söyle ona sıraya girsin." Gözlerim yola saçılmış turuncu çiçeklere kaydı. "Son bir saat içinde Rafa'yı gördün mü? Telefonuna cevap vermiyor."

"Hayır. Görmedim." Uzun bir ara oldu ve bu arada tüm olasıklar beynime akın etti. Korkutucu olasılıklar. "O çiftlik evine dönmekten falan bahsetmiyordu, değil mi?" Ez'in sesi gergindi.

Güneş yakıyordu. Ensemden aşağı bir ter damlası süzülüyordu. "Hayır..." Ama o odanın onu ne kadar sarstığını biliyordum. Ve Jude'un laptopunda bulamadıklarımızdan sonra ne kadar tedirgin olduğunu. "Tek başına gitmezdi. Rafa bile o kadar tedbirsiz olamaz, değil mi?"

"Gaby," dedi Ez usulca, "tedbirsizlik onun kanında var."

DÜNYALAR ÇARPIŞTIĞINDA

Simon müziğin sesini kısıtı ve beklemeye koyulduk. Dışarıda dalgalar tekrar ve tekrar kumsala vuruyordu.

“Kahve yapıyorum. İsteyen var mı?” Simon ayağa kalkınca bacakları biraz titredi.

“Rahat ol.” Taya’nın elleri onu dengelemek için uzandı. “Galiba hâlâ biraz darbenin etkisindesin.”

Sesindeki bu şey endişe miydi? İkisi de ellerini hemen bırakmadı.

“Sadece çok hızlı kalktım, hepsi bu.”

Taya’nın elleri bir saniye daha kalıp sonra kucağına düştü, ardından Simon gitti. Bir dakika sonra kapıya vuruldu. Kalbim tekledi ama sonra Rafa olamayacağını fark ettim. O kapıya vurmazdı.

Daniel merdiven sahanlığında bekliyordu. Doğrudan bana baktı. Haftanın başlarında onu ilk gördüğümde, insanı çileden çıkaracak kadar yakışıklı, kusursuzca bakımlı olması beni savunmasız bırakmıştı. Şimdi ise tüm gördüğüm acı çekişimi izlerken hiçbir vicdan azabı duymayan yarı-melek piçin teki olduğuydu. Her zamanki gibi soğuk, özenle sakindi. Benim şu diğer versiyonum onda ne bulmuş ki?

“Gabriella.”

“Daniel.”

Son bir hafta içinde olan her şeyden sonra formaliteleri geçtiğimiz sanılırdı.

“Girebilir miyim, yoksa tehditin hâlâ geçerli mi?”

Hatırlamam bir saniyemi aldı: Maggie’yi geri almamızdan sonra onu son gördüğüm zaman, benim ya da arkadaşlarımın yanına bir daha yaklaşırsa kafasını koparacağıma yemin etmiştim

“Değişir.” Kapıda dikildim, gözlerimi kaçırmadım. “Tehlike arz ediyor musun?”

“Sana mı? Hayır.” Arkamdaki Taya’ya baktı. “Ne oldu?”

Parmakları gözünün etrafında oluşmakta olan morluğa gitti. “Dün gece barda kavga çıktı. Araya girmek zorunda kaldım.”

Tepki vermemeye çalıştım. Bu ona Mya’nın buraya gelmesinden veya benim gitmemden bahsetmediği anlamına mı geliyordu? Göz ucuyla ona baktım ama o bana bakmıyordu.

“Kötü görünüyor. Baktırmalısın.”

“Baktıracağım.”

“Burada yaşayan oğlan nerede?” diye sordu Daniel.

“Mutfakta kahve yapıyor,” dedim. “Ayrıca oğlan değil.”

“Taya, bir dakikalığına ona eşlik eder misin lütfen?”

İtiraz etmeden odadan çıktı, hatta biraz fazla hızlıydı. Hâlâ kapıdan çekilmemiştim. Daniel beni izliyor, bekliyordu.

“Gabriella—”

“Gaby.”

Durdu, içeriye baktı. “En azından içeri girebilir miyim?”

Onu birkaç saniye beklettikten sonra nihayet kenara çekildim. İçeri girdi, biraz etrafa bakındı. Aramızda mesafa bırakarak yanından geçtim. Bana kendisi hiç el kaldırmamıştı ama bu onun yanında rahat hissetmeme neden olmuyordu. Kılıçla neler yapabildiğini görmüştüm.

Açık balkon kapısına doğru döndü. "Bu köye bu kadar bağlı olman beni şaşırtmamalı. Deniz her zaman seni çekmiştir."

İblislerin elinde bir Refaim tuzağı vardı ve Daniel havadan sudan konuşuyordu. Kollarımı kavuşturup geçmişim, kim olduğum hakkında bildikleriyle ilgilenmiyormuşum gibi yaptım. "Buraya Iowa hakkında bilgi almaya geldiğini sanıyordum."

"Öyle. Ama önce sana söylemem gereken şeyler var, anlamaman gereken şeyler."

"Ne gibi? Duygudan yoksun olduğun gibi mi? Ne pahasına olursa olsun Nathaniel'e itaat edeceğin gibi mi? Sorun yok, anladım."

"Bu adil değil." Sesinde ufak bir yılgınlık belirtisi vardı. Gömleğinin kolunun düğmelerini açıp geri kıvırdı. "Senin bulunduğun... *açmaz* emsalsiz. Tedbiri elden bırakmak zorundaydık. Seni ilk biz bulsaydık durumun farklı olurdu. Taya ve Malachi seni Rafael'le birlikte bulduğunda bunun nasıl görüldüğünü anlamalısın."

Şaşırdım. "Bu yüzden mi bir zebaniyle birlikte kafese atılmamı emrettin? Öyle görüldüğü için mi?"

"Ben hiçbir şey emretmedim. Senin hafızana nasıl ulaşılacağı konusundaki kararları Beşler verdi. Benim rolüm, almayı kararlaştırdığımız önlemleri denetlemektir."

"Politikacı gibi konuşmayı kes. Bu önlemler az kalsın beni öldürüyordu."

"Tanrı aşkına Gabe, bu kadar mantıksız olmayı kes. Onun gibi olmayı kes."

"Kim gibi, Rafa mı?"

Bana öfkeli bir bakış attı. "Kardeşin gibi."

"Jude gibi olmanın neresi kötü?"

"Bana davranışların, Beşler'e ve Tapınak'ın yapısına karşı saygısızlığın; bu sen değilsin."

“Evet, benim. Bu benim, Daniel.” Parmağımla göğüs kemiğime vurdum. “Bildiğim tek ben bu.”

“Hayır, birisi böyle sanmanı sağlamış; bu aynı şey değil.” Bir an kendini unutup bileğini çatırdayana kadar çevirdi.

“Ne dediğini duyuyor musun? Böyle bir cümleye nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun?”

“Kendi kayda değer zekânı kullanıp kendi adına düşünmeni bekliyorum.”

“Hadi ama, yeter.”

Hava almam lazımdı. Yerdeki dergiye tekme atıp balkona çıktım. Uzaktaki kumsala bakıp keşke orada olsaydım, ayak parmaklarımın arasında kumu hissedip bu gergin enerjiyi yaksaydım diye düşündüm.

Döşemede ayak sesleri yankılandı. Daniel beni rahat bırakmıyordu. Cidden bırakmalıydı.

“Senin hakkında kararları Beşler verdi, sadece ben değil. Canının yandığını görmekten keyif almadım,” dedi.

“Af arıyorsan yanlış yere geldin.”

“Gabe...” Sesinde bir takılma oldu; bu beni arkama döndürmeye yetti. “Bunların benim için kolay olduğunu bir an bile düşünme. Sen... ben... Bu, biz değiliz.” Bakışları yumuşamıştı, anlamamı diliyordu.

“Gerçekten mi?” Ona tekrar baktım; şu bahsettiği ‘biz’ in emaresini hâlâ göremiyordum.

“Birlikte bir hayatımız vardı.” Bir süre düşündü. “Sen kaybolmadan birkaç ay önce Bhutan’daki Kaplan Yuvası Manastırı’na gitmiştik. Yer değiştirerek değil; sen dağa tırmanmak istemiştin. Turistlerin ve eşek gübrelerinin arasından geçerek gitmek iki buçuk saatimizi almıştı. Tepeye vardığımızda terden kokmuştuk. Sonra sen yine bizi aşağıya kadar yürüttün. Bana her sene bu rotayı tekrarlayacağımıza söz verdirttin. Ve dört ay sonra yok oldun...” Bir

anlık gardını düşürdüğünde kim olabileceğini görür gibi oldum.

Onunla öyle bir yerde bulunduğumu hayal edemiyordum. Bunu bana neden anlattığını düşünmek istemiyordum. İç çektim. "Benden ne istiyorsun Daniel?"

Ağzını açınca esaslı bir şeyler söyleyecek sandım. Ama sonra sıkı sıkıya kapattı ve dakikalar geçti.

"İstediğim şey kim olduğunu hatırlaman. Bana geçen sene Düşmüşler'i bulup bulmadığınızı söylemeni istiyorum. Sen ve kardeşinin ne kadar hasara neden olduğunu bilmek istiyorum ki Melekler Konseyi bize verdikleri tek görevde başarısız olduğumuza karar vermeden tamir edebilelim."

Ah, evet, Refaim'in varlık nedeni: Düşmüşleri bulup Başmelekler'e teslim etmek. Nathaniel'in, kendisi, Semyaza ve diğer iki yüz melek cennetten düşmeden önce birlikte hizmet ettiği savaşçı meleklerin rızasını kazanmak: Nathaniel'den başka kimsenin görmediği savaşçı meleklerin.

"Eskiden o kadar sadıktım madem, Tapınak'ı tehlikeye atacak bir şey yaptığıma nasıl inanabiliyorsun?"

Daniel bana kararlı bir şekilde baktı. "Çünkü kardeşinle birlikteydin."

Adi herif.

Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu.

Yanından geçip içeri girecektim ama Daniel kapıdan çekilmedi. "İçeri girmek için kavga mı edeyim?"

İfadesi iyi tanıdığım bir ifadeydi; yorgun bir lütfediş. İçeri girip koltuğa oturdu.

"Benim hakkımda ne hissedersen hisset, şimdi Zarael'in elinde bizi hapsedebilecek bir araç varken güvende değilsin. Eve dönme zamanı geldi."

"Benim evim Pan Beach," dedim hiç düşünmeden.

“Senin evin Tapınak ve bunu kabullenene kadar da güvende olmayacaksın.”

Boğazımdan bir ses çıkardım. “Cidden orada güvende hissedebileceğime inanıyor musun sen?”

“Kim olduğunu hatırladığın zaman, evet.”

“Öyleyse hatırlamak istemiyorum.” Bunu ona nispet yapmak için söylemiştim ve yüzünden bir ifade hızlıca gelip geçti; yakalayamadım. Ama bu tamamen doğru değildi, kim olduğumu, ne yaptığımı hatırlamak istiyordum. Ama Gabe olmak istemiyordum. Tapınak’ı kardeşine tercih eden kişi olmayı hiç istemiyordum.

İç çekti. “Bana Jason ve Iowa’daki şu kadınlardan bahset.”

“Buradaki arkadaşlarım güvendeler mi? İnsan arkadaşlarım?”

“Bizim açımızdan güvendeler. Dışlanmışlar veya Kapı Bekçileri adına konuşamam. Şimdi, lütfen yetişkin gibi konuşabilir miyiz?”

Ağzımı açtım, ona siktir olup gitmesini söyleyecekken vazgeçtim. “Tamam.” Aramızda koca bir boşluk bırakarak koltuğun en köşesine oturdum. “Önce hangisini öğrenmek istiyorsun: Jason mı, kadınlar mı?”

“Jason.”

Bu beni şaşırtmıştı. Jason’ın varlığı Refaim için gerçekten büyük bir haberd. Demir odadan bile büyüktü. Ona Jason’ın hikâyesinin düzenlenmiş versiyonunu, odanın da ayrıntılı versiyonunu anlattım.

“Sen ve Rafael orada kapalı mı kaldınız?” diye sordu Daniel. “Sadece ikiniz?”

İnanılmaz. Ona anlattığım her şeyden sonra en çok ilgisini çeken buydu. İşte.

“Ne bulduğumuzu görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Avucuyla çenesini ovuştururken ne yaptığının farkına varıp elini indirdi. "Evet. Lütfen."

Telefonumu çıkardım, o da daha iyi görebilmek için yaklaştı. Dizi dizime değdi. Ellerinin arkasında soluk yara izleri vardı; hep politikacı olmadığına dair bir hatırlatma. O an farkına vardım: Bu eller kısa bir süre öncesine kadar benim vücudumu tanıyordu. Daniel şu an bunu mu düşünüyordu? Bu yüzden mi Rafa'yla olmama bu kadar takılmıştı? Birden utanç hissedip yutkundum. Hemen kanatların resmini bulup ona gösterdim. Telefonu aldı ama uzaklaşmadı; bana uzun gelen bir süre boyunca fotoğrafı inceledi. Nihayet kaşlarını çatı.

"Bu—"

Daniel cümlesini bitiremedi, çünkü önümüzde Rafa ve Jason birden ortaya çıktı.

Sanki tüm bedenim rahat bir nefes aldı. Rafa her neyle uğraşıyorduyorsa, güvendeydi. Gerçi kendine gelmesi birkaç saniye aldı, bitkin görünüyordu. Jason da daha önce hiç görmediğim kadar hassas görünüyordu. Odanın ortasında, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardı; bu da demek oluyordu ki ikisi de daha önce burada bulunmuştu. Rafa'nın önceki ziyaretinin davetsiz olduğuna bahse girebilirdim. Umrumda değildi; buradaydı.

Yanlarına gitmek istedim. Ayağa kalkmak üzereyken Rafa'nın yüzünde bir ifade belirdi. Öfke mi? Kıskançlık mı? Daniel hâlâ bana çok yakın oturuyordu.

"Seni görmek zorunda kalmadan birkaç yıl daha yaşamayı umuyordum," dedi Rafa Daniel'a. Bana bakmıyordu.

Daniel oturmaya devam etti, dizi yine dizime değdi. "Görüyorum ki bir göreve odaklanma yeteneğin hâlâ gelişmemiş. Nathaniel'e Gabriella'ya göz kulak olacağını söyledin ama kız burada yalnız."

"Her dakika onun yanında olmamı istediğini fark et-

memiştim. Bu durumda daha büyük bir banyoya ihtiyacı olacak.”

Bu ikisinin arasında hep bir sidik yarışı vardı.

Taya, Rafa’nın sesini duyunca mutftan çıktı; Simon arkasında kalıp oradan izledi.

“Gaby sana dün gece ne yaptığımızı anlattı mı?” diye sordu Rafa, Daniel’a.

Daniel kıpırdamadı ama burun delikleri hafiften büyüdü. Rafa ile gözgöze gelip onu uyarmaya çalıştım. Taya’nın Daniel’a Pan Beach’ten ayrıldığımı neden söylemediğini bilmiyordum ama böyle kalması beni memnun ederdi.

Rafa’nın kaşları alaycı bir şekilde kalktı. “Ne, haberi yok mu?”

Taya çıplak elleriyle Rafa’nın kafasını koprmaya hazır-
mış gibi duruyordu. Rafa gözlerimi takip etti. Taya’yı öl-
çüp biçti, bir anlık şaşkınlıktan sonra güldü.

“Ah, Güzel Çocuk. Seninle kafa buluyorum sadece.”

Daniel birçok şeydi ama dikkatsiz bunlardan biri değildi. “Dün gece ne oldu?”

“Bardaki arbede,” dedim Taya cevap veremedi. “Rafa oradaydı.”

Daniel’ın bakışları hâlâ Taya’daydı. “Bundan bahsetmek aklıma gelmedi mi?”

“Hey!” Jason’dı. Gözleri kızarmış ve ağzı kendisinde görmeye hiç alışık olmadığım bir şekilde sıkı sıkıya kapalıydı. “İblislerin elinde bizi hapsedebilecek bir şey var. Şu anki önceliğimizin bu olması gerekmiyor mu?”

Korkunç görünüyordu. “Sen iyi misin?” diye sordum.

“İyinin yanından bile geçmez,” dedi.

Daniel nihayet odada Rafa’dan başka birinin olduğunun farkına vardı. “Sen. Salı günü Rafa’yla birlikte revire gelen sendin, değil mi? Dağda fark etmemiştim ama şimdi...”

“Önemi var mı?”

"Tabii ki var. Tapmak'a kaç kez geldin?"

Jason'ın kahkahası kısa ve acıydı. "Sen Gaby'yi bir zebaniye parçalattıktan sonra onu almak için gittim. İlk ve son ziyaretimdi. Bir daha da gitmeye niyetim yok."

"Daniel," dedim. "Ya Iowa'dan konuşalım ya da bu konuşma bitmiştir." Ayağa kalktım, elimi Jason'ın koluna koydum.

Taya, Rafa'ya, "Neden sen ve Gaby'nin o demir odadan nasıl çıktığınızla başlıyoruz?" dedi.

"Jason, Zak'e gitti. Zak yardım getirdi."

"Yardımdan kastın da Mya mı?"

"Ondan gelmesini biz istemedik," dedim. "O ana kadar benim öldüğümü sanıyordu."

Daniel gömleğinin kolundaki, olmayan bir ipliği çekti. "Ve kimsenin aklına bizi bu odanın varlığı hakkında uyarmak gelmedi?"

"Şimdi söylüyoruz işte," diye çıkıştı Jason. "Sizin kendinizi evrenin merkezi sanmanızdan bıktım. Bugün çiftlik evinde iki kadın öldü, bunun kimse için önemi yok mu?"

İlk defa Daniel'in verecek cevabı yoktu.

"Benim için önemi var," dedi Jason. "Din anlayışlarının ne kadar sapkın olduğu umrumda değil, kimse bu şekilde ölmeyi hak etmez. Hele de neye inandığını bilemeyecek kadar küçük, on altı yaşındaki bir kız hiç hak etmez. Gidip Virginia'yı göreceğim. Otuz saniye sonra gidiyorum ve biraz destek işime yarayabilirdi. Zaten Ez'i aradım ve bu da Mya da gelecek demek. Şimdi, yetkili adam rolünü mü oynamak istiyorsun, yoksa yararlı bir şeyler yapabilecek kadar uzun süreliğine kendini aşabilir misin?"

Jason'ı daha önce böyle ne görmüş ne de duymuştum. Göz ucuyla Rafa'ya baktım; o da biraz etkilenmişti.

Daniel ofladı. "Bir dakika Taya ile konuşmam lazım."

"Çabuk ol."

Balkondaki tartışmaları şiddetliydi. Ve duyamayacağım kadar alçak sesli.

Jason onları izliyordu. Katı ve kararlıydı. Onlardan yardım istemek içini yakıyordu, bunu görebiliyordum ama yine de istemişti. Elimde olmadan ona karşı bir parça hayranlık duydum.

Rafa yanıma geldi, sırtı diğerlerine dönüktü. "Daniel sana ne söyledi?"

"Yeni bir şey değil." Yakından, Rafa'nın gözlerinin etrafının çöktüğünü fark ettim. "Sen iyi misin?"

Daniel ve Taya'ya göz attı, cevap vermedi.

"Bu sabah neredeydin?"

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sonra anlatırım."

Açık kapıdan bir rüzgâr esip Rafa'nın saçlarını karıştırdı. Yakınımda olması güven vericiydi, ona uzanmamak için kendimi tuttum.

Onun arkasında, Daniel ve Taya konuşmalarını bitirip bize döndüler. Derin bir nefes aldım.

Jason'ın telefonundan beri ilk kez sakine yakın hissediyordum.

DÜŞMANININ DÜŞMANI DOSTUN DEĞİL

Mısır tarlasına varığımızda gün batıyordu. Öncekinden daha soğuktu, kararmakta olan gökyüzü bulutlarla çizgi çizgiydi. Etrafımızdaki yapraklar hışırdıyordu; kâğıtımsı ses bu kez huzursuz ediciydi. Taya önümde donup kaldı, kılıcını çekti ve ondan sonra sesin ne olduğunun farkına vardı.

“Diğer ev nerede?” diye fısıldadı Taya.

“İlerideki tarlanın gerisinde,” dedi Jason.

Daniel aralarına girdi. “İlk önce ana evi görmek istiyorum. Demir odalı olanı.”

Jason tereddüt etti. Ama sonra mısır sıraları arasından yolu gösterdi. Son gelişimizden daha dikkatliydi. Açıklığa varmadan çömelip Daniel’a da yanına çömelmesi için işaret etti. Evi görmek için mısır sırkalarını araladılar. Geri kalanımız da onların arkasına çöktük. Buradaki kuru bitkiler küflenmişti. Jason’ın omzunun üzerinden baktım ve tüylerim diken diken oldu.

Çiftlik evinde Kapı Bekçisi iblisleri kaynıyordu. Ön girişin etrafına dikilmiş bir düzine ve çatıda da beş tane saydım. Saklanmıyorlardı. Hepsinin o kendilerine has uzun ince vücutları ve uzun beyaz saçları vardı. Bu mesafeden Bel’in aralarında olup olmadığını seçemiyordum.

Daniel manzarayı yorumsuz bir şekilde izledi ve sonra mısır yaprakları parmaklarının arasından kaydı.

Geldiğimiz yere doğru yolu yarılamıştık ki önümüzde ki mısır sırasında bir toz bulutu içerisinde dört figür belir-di: Mya, Ez, Zak ve Jones, hepsi de silahlıydılar.

Mya'nın yüzü süzölmüş görünüyordu, gözleri kan ça-nağına dönmüştü ve üzerinde hâlâ LA'deyken giydikleri vardı. O işten sonra nereye gittiğini bilmiyordum ama cid-di bir cümbüş olmalıydı.

Dördü birden yolumuzu kestiler.

Daniel yine o sinir bozucu sakın ifadesini takındı. "Bu durum hassas bir yaklaşım gerektiriyor Mya, balyoz de-ğil." Alçak sesle konuşuyordu.

Ona LA'deki işten bahsetmesini bekledim ama hiçbir şey demedi, sadece soğuk, sert bir bakış attı.

Daniel diğerlerine baktı. "Esther, Zachariah, Jonah."

"Daniel," dedi Ez.

Jason aralarına girdi. "Devam edelim."

Herkesin önden gitmesini bekledim ki arkada Rafa'ya eşlik edebileyim. Gözleri mısır sırasının bir yanından öteki yanına gidip geliyordu. "Yakınımda dur. İçimde kötü bir his var."

"Hadi canım."

"Ben ciddiylim. Yakınımda dur."

Kafa derim gerildi.

Diğerlerine göz attım; hepsi gergindi. Ama tabii ki öyle olacaktı, ilk kez gerçek anlamda böyle savunmasızlar-dı.

Önümüzde, Mya'nın adımları ağır ve düzensizdi. Sar-hoş muydu? Atkuyruğu bir tarafa düştü ve kısa bir an ensesini görebildim. Refaim damgasının olması gereken yerde Kelt haçı şeklinde, zamanla solmuş bir dövme var-dı. Saçının altından başlıyor ve ceketinin altına doğru yok oluyordu. Saçını bu kadar sık açık bırakmasına şaşmamak lazımdı. Hayatının çoğunu kim olduğunu bilmeden geçir-

mişti ama gerçekten bir dövmenin hilal şeklindeki bir izden daha az dikkat çekeceğini mi düşünmüştü?

Virginia ve hayatta kalan kızı Debra'nın bizi beklediği siding kaplamalı eski evi sığ bir dere yatağında etrafı ölü mısırlarla çevrili olarak bulduk. Çatısı aşağı doğru eğilmiş, sarkıyordu. Ön kapının etrafında yabancı otlar büyümüştü. Paslı bir salıncak bir yanına yatmış, duruyordu.

"Yalnız gelmediğini biliyorlar mı?" diye sordum Jason'a.

Gözlerini evden ayırmadan başını salladı. "İlk ben gireceğim. Hâlâ oradalar mı diye bakacağım."

"Ya bu bir tuzaksa?"

"O zaman dışarı çıkmam, siz de anlıyorsunuz."

"Jason, hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Avuçlarını pantolonuna sildi. "Arkamı kollayın yeter, tamam mı?"

Gölgelerin içinde kalarak ön kapıya koştu. Sinekliği açarken gıcırdadı. Kapıyı hafifçe iki kez tıklattı. Nefesimi tuttum. Kapı neredeyse hemen açıldı ve Jason içeri girdi. Birkaç saniye sonra verandada ortaya çıktı. En azından demir tuzağı değilmiş. El işaretiyle bizi çağırdı. Ez ve Zak evin bir ucunda, Jones da diğer ucunda yerlerini aldılar.

İçeri girer girmez koku beni çarptı: ıslak tavuk tüyü ve tavuk pisliği. Ev şimdi kümese çevrilmişti. Duvar kâğıdı pul pul olmuş, halı lekeli ve yırtıktı. Loş odada bizi bekleyen kadınlar buraya hiç uymuyorlardı; Virginia'nın kısa gri saçları, soluk mavi gözleri vardı ve bir yönetim kurulu toplantısına gidiyormuş gibi üzerinde takım elbise vardı. Kararmış bir şöminenin yanında, naylonla kaplanmış bir sandalyede oturuyordu. Kızı yanındaydı; bir elini sandalyeye koymuş, zar zor ayakta duruyordu. Debra sarışındı, otuz yaşlarındaydı. Sanki onu daha önce bir yerde görmüş gibiydim ama çıkaramıyordum. İkisi de korku ile yas arasında, boş gözlerle bize bakıyorlardı.

“Başınıza gelenler için üzgünüm.” Jason sessizce konuşuyor, daha fazla yaklaşmıyordu.

Ama onlar hâlâ onun gerisine, bize bakıyorlardı. Onlara fotoğraf koleksiyonlarından tanıdık gelmemiz lazımdı ama Jason bizi tanıttı. İsimlerimize hiçbir tepki vermediler.

“Ne oldu Virginia?” diye sordu Jason.

Cevap vermedi.

“Siz ikiniz nasıl hayatta kaldınız?”

Gözleri yavaşça ona çevrildi. “Sessiz alarm çalıştı.” Eli seğirdi. “Bir panik butonumuz var. Ona basılınca hepimize bir mesaj gider.”

“Bu daha önce olmuş muydu?”

Kadın sandalyenin üzerinde kıpırdanırken naylon hışırdadı; bileziğini tuttu. “Sadece bir kez: Dün o hayırsız dölünü buraya getirdiğin zaman. Bugün tekrar çalışınca senin ve yeni arkadaşlarının geri geldiğini sandık. Bu eve park edip diğerine yürüdük...” Şimdi acıyı gözlerinden saklayamıyordu. “İblisler her yerdeydi, bit gibi çatıya doluşmuşlardı. Ve tarlada bıraktıkları...” Yüzünü çevirdi.

Debra sandalyenin arkalığını daha sıkı kavradı. Fena-laştım. İblisler cesetleri nerede bırakmışlardı? Yanlarından geçmiş miydik? Bir an, rüyamdaki gece kulübündeki kana bulanmış, parçalanmış cesetler gözümün önüne geldi.

“Siz mimarsınız,” dedim Debra’ya, o hissi kenara iterek. “Tepedeki yeri siz tasarladınız. Ve o odayı.”

Siyah rugan ayakkabıları toza bulanmıştı. Omuzları titredi; ya soğuktan ya da şoktan. Ya da her ikisi de.

Virginia sandalyesinde oturuşunu değiştirdi, kıyafetini düzeltti. Her birimize tekrar baktı. “Silah getirmişsiniz.” Parmakları kolyesine gitti: İnci kolye. Kolye ucu yoktu.

“İblis istilasına uğramışsınız,” dedi Rafa. “Silahsız gelecek değildik.”

“Sizin gibi pisliklerle aynı havayı solumak zorunda kaldığım günün geldiğine inanamıyorum.”

“Dikkatli ol,” dedi Rafa.

“Rafa.” Jason hemen ona döndü. “Biraz saygı göster. Bu kadınlar bugün ailelerini kaybettiler.”

Virginia’nın eli hâlâ göğsündeydi. Bileziğindeki tılsımları gözden geçirdim. Bir tanesi diğerleri kadar parlak değildi; yuvarlak ve yassıydı.

“Bu bizi hapsedecek bir oda inşa ettikleri gerçeğini değiştirmiyor,” dedi Rafa. “Çukur pisliklerinin bundan nasıl haberdar olduklarını da açıklamıyor.”

Virginia ona öfkeyle baktı. “Onu sen söyle. Sen ve şu,” uzun parmağını bana doğrultmuştu, “dün buradaydınız ve bugün de saldınıya uğradık. Onları buraya ailemizi katletsinler diye siz getirdiniz.” Parmak Jason’a geçti. “Bunu sen yaptın.”

“Biz buraya kimseyi getirmedik,” dedi Rafa. “O yüzden bunun nasıl olmuş olabileceğini daha iyi düşün.”

Çok soğuktu Rafa. O oda onu gerçekten sarsmıştı.

Daniel boğazını temizledi. “Lütfen Rafael’i bağışlayın,” dedi Virginia’ya ve sonra silahsız olduğunu göstermek için ellerini öne uzattı. “Nathaniel ve Tapınak Refaimler’i adına size ve ailenize bugünkü kayıplarınız için en içten baş sağlığı dileklerimizi sunuyorum.”

“Sizin türünüzün acımasına ihtiyacımız yok,” dedi Virginia. “İğrençsiniz, her biriniz.”

“Hepimiz aynı değiliz, madam, emin olabilirsiniz. Ve bugün gerçek düşmanı gördünüz; düşman Refaim değil.” Ona yavaşça, saygılı bir şekilde yaklaştı. Tozlu bir mutfak sandalyesini silkeleyip onun yakınına çekti ve oturdu. Virginia, aralarındaki mesafeyi açmak için sandalyesini geri itti. Sandalyesindeki naylon tekrar hışırdadı.

“Düşmüşler ve piçleri bugün evimizi basan iblislerden

daha iyi deęiller,” dedi. “Birbirinizle didiřirken dűnyanın sonunu getireceksiniz.”

Daniel ellerini yumruk yaptı, kendisini kontrol etmeye çalıřıyordu. Yanımda Rafa, duvarlara ve kararmıř pencereye bakıyordu. Soęuk, ceketimden içeri girdi. Derin bir nefes aldım. Tanrım, burası çok pis kokuyordu. Kadına odayı sorun da buradan gidelim; Jason da onları gűvenli bir yere gűtűrsűn.

“Bunlar korkudan kaynaklı sűzlere benziyor,” dedi Daniel.

“Bu Tanrı’dan bir vahiy.”

Daniel bařını indirdi. “yleyse lűtfen vahyinizi paylařın ki anlayabilelim.”

Virginia’nın soluk mavi gűzleri, yas yerini daha gűlű bir řeye bırakırken öfkeyle parladı. “Siz Dűřműřler’i arıyorsunuz. Bulduęunuzda, İki Yűzler’i serbest bırakacaksınız ve onlar da Cennet’e savař açacaklar.”

“Hayır, Virginia, onları Melekler Konseyi’ne teslim edeceğiz. Kaderlerine Başmelekler karar verecekler.”

“Başarısız olacaksınız.”

“Jason’ın bizi buraya getirmesine neden izin verdiniz? Bizimle buluşmayı neden kabul ettiniz?”

“Siz o cehennem yaratıklarını buradan sűrebilecek gűce sahip olan tek yaratıklarsınız.”

“Bizden yardım mı istiyorsunuz?”

“Hayır...”

“Hadi ama, Virginia. şimdi yalanın sırası değil.”

Gűzleri Daniel’in yűzűnde dolařtı ve aęzının etrafındaki sert çizgiler yumuřadı. Daniel’in gűzellięini daha yeni fark etmiř gibiydi. Elini sandalyenin kolaęına indirdi ve Daniel elini nazikçe onun elinin űzerine koydu. Virginia irkildi ama elini çekmedi.

“Size yemin ederim, amaçlarımız aynı.” Sesi nazikti.

Mya boğazını temizlemekle homurdamak arası bir ses

çıkardı. Şimdiye kadar bir şey söylememiş olmasına şaşır-
mıştım.

Virginia, Daniel ile göz temasını kesip diğerlerimize
baktı. "Gerçi hepinizin amacı aynı değil, öyle değil mi?"

Daniel iç geçirdi ve elini geri çekti. "Doğru ne yazık ki.
Ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

Virginia bileğine baktı ve dehşete kapıldı. O sırada Taya
odanın onlardan tarafına geçti. Virginia'nın ince kolunu
tuttu. Mya bağırdı. Ve sonra, Taya ve Virginia yok oldular.

"Seni piç!" diye bağırdı Mya, Daniel'a.

Virginia'nın bileğinden çıkardığı bileziği yukarı kaldır-
dı. Bu yüzden odayı sormamıştı; en başından kadını bura-
da sorgulama niyeti yoktu.

"Taya'mın, kız arkadaşının kolyesini fark etmediğini mi
sandın?" dedi Jason'a.

Mya üzerine atıldı ama Daniel çoktan gitmişti.

"Hassiktir!" Rafa yıkık dökük bir sehpanın üzerin-
deki çatlak vazoya vurdu. Vazo şömineye çarpıp kırıldı.
Boş sandalyeye bakarak gözlerimi kırıştırdım. Taya'mın
Maggie'nin kolyesi gibi önemli bir şeyi gözden kaçıracağını
nasıl düşünebilmişim? Tabii ki görmüştü. Pan Beach'te ol-
masının baş nedeni buydu zaten; bizi gözetlemek. Ama ne
arayacağını nereden bilmişti? Daniel nasıl bilmişti?

Mya koşar adım Debra'ya gitti. Debra duvarın dibine
çökmüştü.

"Olmaz." Jason, Mya'nın önünü kesti ama o etrafından
dolaşıp geçti. Debra'nın solgun dudakları kıpırdanıyordu;
sessiz bir dua mırıldanıyordu belki de.

Jason, Mya'yı bileğinden tuttu. "Onu güvenli bir yere
götürebilirim..."

"Güvenli bir yer yok." Bileğini çekip kurtardı ve Jason'ı
geri itti. Debra'nın kolundan tuttu...

Gitmişlerdi.

"Ne..."

Ez içeri girerken sineklikli kapı gıcırdadı. "Debra'nın üzerinde o tılsımlardan olması lazımdı, değil mi?" dedim. "Mya bunu nasıl yaptı?"

Jason bana bakmadı. Virginia'mın sandalyesine gidip oturdu, başını ellerinin arasına aldı.

"Ya üzerinde yoktu ya da kendi rızasıyla gitti," dedi Ez, ve kılıcının ucuyla bir sandalyenin üzerindeki tüyleri itti.

Rafa omuz silkti. "Belki de Güzel Çocuk yaşlı kadını kaçırdıktan sonra Zrael'i tek başına geçmektense bizimle daha güvende olacağını düşünmüştür."

"Ama Jason hâlâ buradaydı..." Kaşlarımı çattım. "Belki üzerinde değildi. Belki de onunki diğer evde kalmıştı." Ez'e baktım. "Mya buraya gelmeden bunu planlamış mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Sizin tayfanın buraya yardım etmek için geldiğine inanacak kadar saf olduğuma inanamıyorum," dedi Jason.

"Haksızlık etme," dedi Ez. "İlk hamleyi Daniel yaptı, biz değil." Rafa'ya baktı. "Mya, Jess'e gitmiş olabilir. Zak ve Jones'u yanıma alacağım. Onu bulduğumuzda ararım."

Rafa başıyla onayladı ve Ez dışarı çıktı.

"Hadi, gidelim," dedi Rafa.

Jason kımıldamadı. "Sarı Lüle, bizimle geliyor musun, yoksa bu bok çukurunda mı kalacaksın?"

"Anlamıyorsun, değil mi?" Jason başını kaldırmadı. "Virginia haklı; bu benim hatam. Sophie ve annesi öldü, Virginia Tapınak'ta esir, Debra da Refaim'i bölen kadının merhametine kaldı. Hepsi benim yüzümden."

"İblisleri buraya biz getirmiş olamayız. Bizi hissedemez veya izimizi süremezler." Rafa'ya baktım.

Pencereye gitti, dışarıyı kontrol etti. Kurumuş mısır yapıtları rüzgâra kapılmış, sıralar arasında dönüp duruyorlardı. "Bizi görmeleri lazım. Tabii bir cehennem boku içimizden birinin kanının tadını almadıysa."

"Gördün mü?" dedim Jason'a.

Üzeri pislikten kabuk bağlamış olan halıya bakıyordu. "Kaç insanın ölmesini izledim, biliyor musunuz?" diye sordu, Rafa ve ben hiçbir şey dememişiz gibi. "Annemin ailesinden kaç erkek ve kadının? Birbiri ardına. Nesilden nesile. Bazıları yaşlıydı, bazıları değildi. Yaşlı adamlar. Genç anneler. Bebekler. Aklınıza gelen her ölüm şekline değer verdiğim bir insanda şahit oldum ben. Hatırlamaya tahammül edemeyeceğim kadar çok mezarın başında dikildim." Derin, yorgun bir nefes aldı. "Uzak dursam bile ölüyorlar. Sonsuza dek yaşamak, biliyorsunuz, bizim lanetimiz. Ve şimdi de bu... Buraya getirdiğim dehşete bakın."

Jude ve benim, Jason'la birlikte sahip olmadığımız aileye duyduğum hasret buharlaşıp odanın pis kokusuna karıştı. Ölüm ve kayıp dolu yüz otuz dokuz yıl. Bunun ağırlığını hayal bile edemiyordum. Ya da Jason'ın bunu bunca zaman nasıl taşıdığını...

Keşke Maggie burada olsaydı. O Jason'ı nasıl teselli edeceğini bilirdi. "İblislerin demir odayı nasıl öğrendiklerini bilmiyorum ama bu senin hatan değil."

Bana baktı; mavi gözleri neredeyse griye dönmüştü. "Sen ve Jude'un geçen sene kaybolmanız benim hatam. Sizi tekrar bir araya ben getirdim, o durugörüden sonra sizi Dani'ye ben götürdüm. Sonunun kötü bir yere varacağını bilmeliydim." Elleri dizlerinin üzerinde yumruk oldu. "Maggie'ye yardım etmem gerektiğinde donup kaldım, iblisleri görmesine izin verdim..."

"Maggie iyi, Jason, o—"

"İyi değil. Kâbuslar görüyor."

Duraksadım. Bundan haberim yoktu.

"Kendini paralamak bunu değiştirmeyecek."

Omuzları çöktü. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Gaby. Kime inanacağımı bilmiyorum. Neyiz biz gerçekten?"

Neden buradayız? Yaptıklarımız bir önemi var mı hatta?"

"Bunları bilseydik, Sarı Lüle, bu kadar fazla içmezdik," dedi Rafa.

Kir kaplı pencerelerden dışarı göz attım. Artık güneş neredeyse batmıştı, ölü mısırlar arasından süzülüyordu.

"Ayağa kalk ve kendine acımayı bırak." Rafa botuyla kırılan vazanın parçalarını itti. "Hepimiz bir noktada batırdık. Bizim kadar çok yaşayıp da hata yapmamak mümkün değil." Bana baktıktan sonra tekrar başını çevirdi.

Jason yüzünü sildi. "Peki ne yapayım?"

"Burada yapacak bir şey yok," dedi Rafa. "Ama kendini toparlayabilirsen, Jude'u ararken bize yardımın dokunabilir."

Şaşırdım. Rafa, Jason'a bir cankurtaran halatı mı atıyordu?

"Tabii burada kalıp bunalım takılmak istemiyorsan," dedi.

Ben hâlâ Rafa'yı incelerken arkasından dışarıda bir şey hızla geçti. Alev alev gözleri olan bir şey.

NEFESİNİ TUT

Rafa yanına geldi. Ve sonra dondurucu bir boşluk içerisinde bir esneyip bir sıkıştıyorduk. Ayağımız tekrar sert zemini bulduğunda, kolları etrafıma sıkıca dolanmıştı. Onun kulübesine dönmüştük. Temizdi, bank hâlâ boştu. Ama şimdi masanın üzerinde bir sırt çantası vardı.

Jason göründü. "Önce bungalovu denedim. Burası güvenli mi?"

"Tepeden daha güvenli," dedi Rafa ve beni bıraktı.

Bir ona bir diğerine baktım. "İblislerin Pan Beach'e geleceğini mi düşünüyorsunuz? Kasabaya?"

"O odanın kapısını onardılarsa bu riski göze alabilirler," dedi Rafa. "Sadece yem olarak birimize ihtiyaçları var."

"Ne için yem?"

"Senin için." Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Melbourne'e gitmek için daha fazla bekleyemeyiz. Buradan derhal gitmeliyiz. Ve orası da uygun bir yer."

"Ya kasabanın geri kalanı?"

"Onlara bir şey olmaz. Zaraqel onların peşinde değil."

"Peki ya Butlerlar ve çeteleri?"

Rafa başını iki yana salladı. "Benim sorunum değil."

"Ben Maggie'yi alayım," dedi Jason. "Şimdi bungalova dönemeyiz. Daniel da demir tılsımı biliyor, o yüzden Refaim tekrar onu alacak olursa kolyenin bir faydası olmayacak."

"Haklı," dedim. Daniel'in bana ne dediği önemli değil-

di; Rafa ve ben Pan Beach'ten yok olur olmaz verdiği tüm teminatlar çöpe gidecekti.

"Tamam. On dakikaya kadar getir onu, yoksa sizsiz gide—"

Rafa sözünü bitirmeden Jason gitmişti bile. Telefonumu açtım. "Taya buraya döner mi?"

Rafa omuz silkti.

Simon'ı dün geceki bar kavgasına karışacak kadar önemsemişti, yani belki ona göz kulak olacak kadar da önemser ya da en azından onun Butlerlar'a katılmamasını sağlayacak kadar.

"Taya, Daniel'a dün gece Mya ile gittiğimizi neden söylemedi?"

Rafa masaya oturdu. "Geri dönmeme durumunda suçlu durumuna düşmek istememiştir. Sonra da çiftlikte işler boka sarınca şansını kaybetti."

Lavabonun arkasında, günüşiği kulübenin camlarındaki kirlerin arasından içeri girmeye çalışıyordu. Burada daha yeni gün ortası olmuştu. Alışveriş merkezinin gri duvarına bakıyordum.

"Virginia, Refaim'in saldırıya geçip orayı temizleyeceğini düşünmüş olmalı."

"Meğerse Tapınak'ı sandığı kadar iyi tanıımıyormuş." Rafa bacaklarını masanın bir tarafına uzattı. "Beşler'in bir saldırının değerlerini tartışması bile bir gün sürer."

Karşısına oturdum. "Ama önce Virginia'yı sorguya çekecekler."

"Evet ve garanti ederim ki o aile hakkında, yirmi dört saat içerisinde Jason'ın yetmiş yılda öğrendiğinden çok daha fazla şey öğrenecekler."

Sorgulamanın mahiyetini düşünmek bile istemiyordum.

"Ama Nathaniel bir noktadan sonra çiftliğe saldıracaktır, değil mi? O odayı yok edecektir?"

"Yapmaz belki. Çok fazla Kapı Bekçisi var; Refaim'den de ölenler olur. Hayır, o kendi demir odasını nasıl yapabileceğini öğrenecektir."

"Refaim için mi, iblisler için mi?"

"İkisi için de, mümkünse."

"Düşmüşler'i de tutabilir mi o oda?"

"Belki."

Bu düşünceyle bir süre oturduk.

"Ama Nathaniel'in demir odadan haberi yoksa, Taya ile Daniel'in tılsımdan ve ne işe yaradığından nasıl haberleri oldu?"

"Hiç bilmiyorum."

"Sanırım Tapınak'ta başka bir şeyler daha dönüyor. Malachi'yle ilgili."

Rafa bacaklarını tekrar oynatıp benimkilerin yanına koydu.

"Ne gibi?"

"Taya'yla gelmesi gerekiyordu, hatırlasana, bana göz kulak olmak için; Nathaniel'in emriydi. Ama gelmedi ve Taya da bu konuda ketumdu ki bu da beni şüphelendirmişti..."

"Düşmüşler'le ilgili bir ipucu mu yakaladılar diye. Seni takip etme görevinden daha önce gelebilecek tek şey bu."

Bu lekeli tavana baktım. "Belki Daniel, Virginia, çiftlik evi ve Malachi her neyin peşindeyse onunla meşgul olur da birkaç saatliğine bizi unuttur."

Rafa güldü. "Ya tabii. Sana karşı ereksiyonunu o kadar çabuk kaybedeceği yok."

Dizimle dizine vurdum. "İğrençsin."

"Bahsetmişken," dedi ve ben de umarım hâlâ Daniel'dan bahsetmiyordur diye düşündüm, "Bu sabah birkaç şey aldım."

Sırt çantasını yakına çekti, iki kitap çıkardı ve ön yüzleri yukarı gelecek şekilde koydu. Jude'un melekler ve şeytanlar koleksiyonundandı. Jude'un laptopunun da çantaya konduğunu gördüm.

"Bu sabah Patmos'a mı gittin?"

Basıyla onayladı, bakışlarını kaçırdı.

Rafa, Yunanistan'da güvendedymiş. Hiç tehlikede olmamış. İçimde takılıp kalan korku nihayet kayıp gitti.

"Kitapların işe yarayabileceğini düşündüm. Bilirsin eğer..." En yakınındaki kitabın sayfalarını karıştırdı. "Senin işine yaradılar."

"Hayır, fotoğraf yaradı."

İkinci kitabı bana doğru itti ve açtığımda, kitabın kılıfının içine tıktırılmış, Jude ile benim otuz yıllık bir fotoğrafımızı gördüm. İkimiz de on sekizden daha büyük görünmüyorduk. Hâlâ içimi acıyordu.

"Yunanistan'dayken telefonunu kapatmanın bir nedeni var mı?"

Rafa hemen cevap vermedi; masanın kenarından bir kıymık söküyordu. Nihayet konuştuğunda benimle göz göze gelmedi. "Jude'un eşyalarını görünce kötü olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Sesi sessiz ve soğuktu.

"Hey." Fotoğrafı masaya koyup üstüne vurdum. "Bu benim odamdaydı, Patmos'ta değil. Bunu bulana kadar kaç çekmece karıştırdın?"

"Birkaç tane." Bana baktı, ruh halimdeki değişimi yakaladı ve ayak uydurdu. "Hazır başlamışken senin için birkaç kıyafet de koydum çantaya. Gerçekten alışverişe çıkman lazım."

"Çanta hazırladın... Melbourne'e gitmeye daha yeni karar verdik."

"Ben erkenden yola çıkmayı planlıyordum."

Ön kapıda bir hareketlilik oldu. Maggie ve Jason. Maggie'nin elinde küçük bir seyahat çantası vardı. Çantayı

yere bırakır bırakmaz lavoboya koştı. Yavaşça nefes alıp verdi. Sonra ayağa kalkıp bir bardak su doldurdu ve içti.

"Tanrım, bundan *nefret ediyorum*." İş kıyafetlerini değiştirip kot pantolon ve ince bir kazak giymişti. El yapımıydı.

Ona anlayışla gülümsedim. "Hazır ol. Bir dakikaya kadar tekrar gidiyoruz."

Masaya oturdu, yanakları hâlâ solgundu.

"Annene ne söyledin?"

Jason'a işaret etti, Jason yorgun bir şekilde gülümsedi. Maggie'nin yanında olmak üzerindeki gerginliğin birazını almıştı.

"Şehirdeki bale için bilet kazandığımı söyledim," dedi, "Ve gösteriden önce otele yerleşebilmek için hemen çıkmamız gerektiğini."

"Güzel." Bir cumartesi gününde Maggie'yi kafede çalışmaktan baleden aşagısı kurtaramazdı.

Kitapları sırt çantasına geri koydum ve Rafa'nın içine tıktırdığı giysileri fark ettim. Buna sahip olduğum tek dantelli iç çamaşırı da dahildi. Kızısam mı, yoksa memnun mu olsam, bilemedim.

"Ez veya Zak'i neden bizimle Melbourne'e gitmeye çağırmadın?" diye sordum.

"Onları boş yere umutlandırmak istemedim."

Bu kadar mı, yoksa daha fazlası var mı diye düşünerek onu inceledim.

"Jude'un hâlâ hayatta olabileceği Mya'nın aklından geçmiş midir?" diye sordum.

"Sanmam. Son bir yılı Jude'un artık yanımızda olmasından seni ve beni suçlayarak geçirdi. Bunu kolay kolay bırakmaz."

Jason, Maggie'nin bavulunun sapını kaldırdı. "Zarael'in çiftlik evini nereden öğrendiğine dair teorileriniz var mı?"

"Tek ihtimal, oraya arabayla giden birini takip etmiş olması," dedi Rafa. "Ama bu da aileden de haberinin olması gerektiği anlamına geliyor."

"Doğru."

"Melbourne'de güvende olacağız; bizi takip edemezler, değil mi?" diye sordu Maggie.

"Edemezler, Margaret." Rafa ona gülümsedi. "Ama yerimizi belli edecek aptalca şeyler yapmamamız lazım. O odanın içini bir daha görmeye hiç niyetim yok." Ayağa kalktı. "Pekâlâ. Melbourne'de bir üsse ihtiyacımız olacak. Görülme endişesi yaşamadan kolayca yer değiştirebileceğimiz bir yer. Uyuyacak bir yeri söylemeye bile gerek yok."

"Otel mesela?" Jason şimdi daha kararlı, daha odaklıydı.

"Mükemmel bir fikir," dedi Rafa. "Sen mi ödeyeceksin?"

GEÇEN SEZONUN YARALARI

Bir tadilat barakasının arkasındaki bir parka geldik. Cam ve betondan silüetler etrafımızdaki ağaçları ufacık gösteriyordu. Vakit öğleden sonraydı; Hannah McKenzie'nin hastanedeki bir sonraki nöbeti yarın sabahtı.

Otel Collins Caddesi'ndeydi. Simit yemek için yolumuzun üstündeki bir kafeye uğradık. O kadar küçüktü ki mutfağı merdiven altına yapmışlardı. Odamızda iki tane çift kişilik yatak, koca bir banyo ve baş döndürücü bir şehir manzarası vardı. Fiyatını sormadım ama tahminime göre burada bir gece kalabilmek için bir ay boyunca raflara kitap dizmem gerekirdi. Ve Jason iki tane ayırtmıştı. Maggie haftasonunu burada geçirecekmişiz gibi eşyalarını çıkarıyordu.

Rafa'nın telefonu çaldı. Konuşma kısaydı.

"Arayan Ez'di," dedi kapatınca. "Mya mimarı LA'ye götürmüş."

Jason telefonundan başını kaldırdı. Beş dakikadır telefonunu kurcalıyordu. "Debra iyi miymiş?"

"Annesiyle birlikte Tapınak'ta olmadığına şükretmesi lazım."

"Evet, ama —"

"Sarı Lüle, Debra iyi. Bir polisle birlikte. Ona kötü bir şey olmayacak."

Jason ikna olmuşa benzemiyordu. "Orada ne kadar süre kalması gerekecek?"

"Ne kadar çabuk bilgi vereceğine bağlı."

"Jess'le tanıştım," dedim. "Mya'nın Debra'ya zarar vermesine izin verecek biri değil."

Düşündü, başını salladı ve telefonuna döndü. "Maggie, gitmek istersen bale biletlerini alabilirim."

Maggie makyajını çıkarmak için gittiği banyodan döndü. "Gitmek istediğinden emin misin?"

"Evet. Gerçekten." Rafa'ya ve bana baktı. "Dört kişilik ayırtabilirim..."

Rafa, sanki Jason tırnaklarının altına bambu sokmayı teklif etmiş gibi baktı.

"Teşekkürler," dedim, o Jason'a hakaret etme fırsatı bulamadan. "Ama o kadar uzun süre hareketsiz oturabileceğimi sanmıyorum."

Maggie gözlerime baktı. "Biz dışarıdayken siz ikiniz ne yapacaksınız?"

Rafa tembel tembel gülümsedi. "Ben bir şeyler bulurum."

"Önce birlikte akşam yemeği yiyelim," dedi Maggie. "Gaby, yanına elbise aldın mı?"

Ona boş boş baktım.

"Tabii ki almadın," dedi. "Öyleyse kararlaştırıldı; seni alışverişe götürüyorum."

*

Öğleden sonra gökyüzü bulutlarla yamanmış, rüzgâr ise ılık su gibiydi. Maggie şehirdeki her bir butiği biliyordu. İlk durağımız kafeler ve dışarıya konmuş masalarla tıklım tıklım bir sokaktaki küçük bir mağaza oldu. Kısıtlı alanından dolayı buradaki hiçbir şeye paramın yetme-

yeceğini biliyordum ama Maggie yine de içeri girdi. Satış görevlisiyle sezonun çizgileri ve renkleri hakkında sohbet ettikten sonra mağazanın arka kısmına, yanıma geldi.

"Mags." Başını kaldırıp bakana kadar bekledim. "Neden bana kâbus gördüğünü söylemedin?"

"Nasıl..." Gözlerini bir saniye kadar kapattı. "Jason." İçini çekti. "Babam öldükten sonra da görmüştüm. Benim başa çıkma şeklim bu."

"Bana söylemeliydin."

"Senin derdin başından aşkındı."

Askıdaki birkaç elbiseye baktım ama gerçekten görmüyordum. "Kâbuslar ne hakkındaydı?"

"Çoğunlukla Mick'in saldırıya uğraması." Durdu, peşpeşe birkaç kez göz kırptırdı. "Ama dün gece şu uzun saçlı iblislerden birinin benim odamda olduğunu gördüm. Beni çok korkuttu."

"Ah, Mags." Düşünmeden ona uzanıp sıkıca sarıldım. Benim kâbuslarımda en azından canavarı her zaman öldürebiliyordum.

Bir süre o şekilde kaldık, sonra onu bıraktığımda gözlerini silip güldü. "Bana sarılman için birkaç kâbusun yeteceğini bilseydim sana iki gün önce söyledim."

Gülümsedim. "Yalnız uyumadığına memnunum."

Hafifçe gülümsedi. "Ben de." Birkaç elbise çekip inceledi ve geri koydu. "Ve bu sabahı böldüğüm için özür dilirim."

Tam ne demek istediğini soracakken sabah içeri girdiğinde Rafa'nın çıplak bacağını öpmekte olduğunu hatırladım. Tenime değen dudaklarını düşününce yüzüm alevlendi. "Ah, o şeydi..." İç çektim. "Neydi, bilmiyorum."

"Siz ikinizin arasında neler oluyor?"

"Kim bilir? Yalnızken çok şefkatli olabiliyor. Ve beni öptüğünde, Tanrım..." Utanıp güldüm. "Ama başkaları varken ukalanın teki oluyor, özellikle de Refaim'in yanında."

Ve ne zaman aldığım bir karardan hoşlanmasa, bunu kişisel hakaret sayıyor."

"Gaby," dedi dikkatlice. "Sen de ona bayağı bir zorluk yaşıyorsun, biliyorsun." Dirseğime dokundu. "Duygularında bir şüphe olduğunu sanmıyorum; kafasını karıştıran da bu. Eski Gabe'le kavga ederdi; senden ise hoşlanıyor. Fikrim şu: Siz ikiniz belki, bilirsin, bu konuda konuşabilirsiniz."

"Ona Tapınak'ta ne olduğunu defalarca sordum..."

"Demek istediğim, birbiriniz hakkında *şimdi* ne hissettiğinizden konuşun."

Gülerken boğuluyordum. "Derin ve anlamlı konuşmalar konusunda onun da benim gibi hissettiğinden oldukça eminim."

Maggie başını iki yana sallayıp sonra, "Vay," dedi. Askıdan bir askılık çekip bana şampanya rengi, üst kısmı vücuda oturan, belden itibaren genişleyen, narin, tiril tiril bir straplez ipek elbise gösterdi. "Bunu denemelisin."

"Ona param hayatta yetmez."

"Al demedim ki; dene dedim. Hadi. Kaç defa böyle bir şansımız olur ki?" Elbiseyi deneme kabinine asıp dışarıda bekledi. Dikkatlice giydim; kumaş öyle incedi ki yırtacakmışım gibi geliyordu. Sonra Maggie fermuarını çeksin diye kapıyı açtım. Geri çekilip baktı.

"Vay canına. Muhteşem durdu."

Elbisenin harika olduğunu kabul etmeliydim. Döndüm, eteği uçuştı. Maggie telefonuyla bir fotoğrafımı çekti.

Ne kadar iyi durduğunun, bu elbiseyle kendimi ne kadar iyi hissettiğimin şaşkınlığıyla aynada kendimi inceliyordum. Rafa, baş belası Gabe'i bu gece elbisesiyle görse ne düşünürdü acaba? Onu yanımda takım elbiseyle hayal ettim; üzerinde göre dikilmiş ceket ve pantolon, pürüzsüz bir gömlek, hafif gevşek bir kravat. Böyle bir anımızın olması mümkün müydü hiç? Aklım uçup gitmişti... Ve sonra

satış görevlisinin korkmuş bir halde bana baktığını fark ettim. Tüm hayallerimin arasında, zebani ısırtığını unutmuş-
tum. Elim adeta gayriihtiyari bir şekilde yarayı kapatmak
için yukarı çıktı ve hemen kabine geri girdim.

"Gaby..."

"Sorun yok." Kapıyı arkamdan kapattım.

Bir an öylece dikilip yansıyıp, aşırı güzel, aşırı pa-
halı elbiseye ve yara izime baktım. Kısa süreli şiddetli bir
öfke ve pişmanlık dalgası hissettim. Kimi kandırıyordum?
Ben hiçbir zaman böyle bir elbise giyebilecek türden bir kız
olmamıştım. Belki bir gün, başka bir hayatta, olabilirdim.
Ama şimdi... şimdi değildim.

Fermuara uzanınca ipek yine tenimde kaydı. Açama-
dım. Ofladım, kapıyı araladım. Maggie düşünceli bir halde
bekliyordu.

"Yardım edebilir misin lütfen?"

Yüzü yumuşadı ve bir saniye sonra farkına vardım:
Daha önce hiç yardım istememişim.

AY IŞIĞINDA DANS

Maggie aradığını bir saatte buldu: bülbül yumurtası mavisi renkli, kap kollu, yakasının etrafı eskitilmiş boncuk işlemeli bir elbise. İndirimdeydi.

Beni başka bir şeyler daha denemeye zorlamadı. İkimiz de biliyorduk ki Rafa bu gece için ne planladıysa, resmi kıyafete gerek yoktu. En iyi ihtimalle bir barda birkaç içki içerdik. En kötü ihtimalle ise... Tahmin yürüterek şeytanın aklına taş düşürmeyeyim.

Otele döndüğümüzde, Rafa yataklardan birine yaslanmış TV'de bir boks maçı izliyordu. Jason üzerini değiştirip bir kot ve gömlek giymişti. Masada gazete okuyordu. Biz içeri girince gazeteyi masanın üzerine bıraktı ve ön sayfada ezilmiş bir araba resmi gördüm.

Bir anda ateşlenip sonra buz kestim. Olduğum yerde kaldım.

"İyi misin?" Ağır kapı arkamızdan kapanırken Maggie dirseğine dokundu. Gözlerini takip edip gazeteye baktığımı gördü. Jason ve Rafa da çevre yolunda bir yerlerde kaza yapıp ters dönmüş arabanın resmine bakıyorlardı.

"Yıl dönümü," dedi Maggie. "Bugündü, değil mi?"

Rafa boks yorumcusunun sesini kısıtı, bacaklarını yataktan aşağı saldı.

Başımınla onayladım. Zorlama bir hareketti. "Az kalsın

unutuyordum." On gün önce olsa unutacağım aklıma bile gelmezdi.

"Yoğun bir gündü." Maggie kolumu sıvazladı.

"Evet, ama..." Dalgın dalgın pencereye yürüyüp kenarına oturdum, sırtımı şehre döndüm. Hayatımın yönünü değiştiren o ânı nasıl unutabilmişim? O zamandan beri her anıma şekil veren ânı? Şu an bile, aslında hiç olmadığını bildiğim halde, Jude'un kan, pislik ve petrol içerisinde ölmediğini bildiğim halde, o an öyle ağırdı ki hâlâ güçlüklerle kaldırıbiliyordum.

Maggie alışveriş çantalarını masaya bırakıp yanıma geldi.

Rahatlamak için bir nefes aldım. "Bu ne zaman sona erecek?"

"Onu bulduğumuz zaman." Rafa'nın sesi kısıktı.

Ona baktım ama göz göze gelemedim. Gözlerinde çok fazla beklenti vardı. Çok fazla umut.

Maggie elimi sıktı. "Yarın için nasıl hissediyorsun?"

"Korkuyorum," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği bir şekilde.

Jason bizi görebilmek için sandalyesinde döndü. "Jude'a balık tutmayı ben öğretmişim."

Gözlerimi kırıştırdım. Ondan beklediğim bu değildi ama ilgimi çekmişti. "Ne zaman?"

"1890'larda Monterosso'ya ziyaretinizden bir ay kadar sonra. Jude dövüş dışında bir şeyler öğrenmek istemişti. Tapmak'ta tek yaptığınızın yemek, uyumak ve antrenman olduğu söylemişti. Kendi yakaladığı bir şeyi yemek istiyordu." Jason göz ucuyla Rafa'ya baktı; onun da dikkati tamamen Jason'daydı. "Öğleden sonra habersiz geldiniz, her zamanki gibi. Ağları çoktan temizlemiştim, o yüzden oltayı ve yemi kaptım, bir bota atlayıp kıyıdan biraz uzaklaştık."

“Ben de mi geldim?”

Başıyla onayladı. “Sen balık tutmadın, sadece Jude’u izleyip dalga geçtin. Oltasının ipi dolanmıştı ve kancayı da kendisine batırmıştı. Ama acele etmedi ve oltasını hazır edince, orada mutlu mutlu oturup bekledi. Birlikte balık tuttuğum adamların yarısından daha sabırlıydı. Kesinlikle senden de daha sabırlı. İyi bir av olmuştu ve kumsalda ateşin üzerinde pişirdik. Doğrusu, balık tuttuğu için kendinden bu kadar memnun olan başka birini daha hiç görmemiştim.” Hatırlarken gülümsedi. “O iyi bir çocuktuk, Gaby. Zeki, duyarlı.” Jason gözlerime baktı. “Yüz yirmi yıl sonra onu tekrar gördüğümde, hâlâ aynı kişiydi.”

Yutkundum. Bir kez, iki kez. Ama boğazımdaki yumruyu geçirmedi. Pencereye döndüm, parmak uçlarımı kalın cama dayadım. Neredeyse karanlık çökmüştü, gökyüzü mor ve turuncu renklere bulanmıştı. Lanet Jason; sezgileri kendi iyiliği için aşırı güçlüydü.

“Teşekkür ederim,” dedim nihayet.

Maggie onun yanına gitti. Omzunu sıktı ve sonra yeni elbisesini çıkarıp etiketlerini kopardı. Giymek için sabırsızlanıyordu.

“Hadi git, hazırlan,” dedim ona.

“Peki ya sen?”

“Ben aç değilim. Siz ikiniz gösteriden önce bir şeyler yiyin; biz sonra yeriz.”

“Emin misin?” Bir an tereddüt ettikten sonra banyoya girip gözden kayboldu. Rafa TV’deki sessiz maçı izlemeye döndü; bir boksör yavaş çekimde aldığı darbeyle geri çekiliyor, üzerinden ter sıırıyordu. Jason gazetesine dönmüş, beş dakika önceki aynı sayfaya bakıyordu. Pencereye yaslanıp gözlerimi kapattım. Arabalardan, insanlardan ve kaldırımdan ne kadar yüksekte olduğumu, beni onlara doğru düşmekten alıkoyan tek şeyin birkaç santimetrelik

cam olduğunu düşündüm. Zamanda ve mekânda asılı kalmıştım. Beklemedeydim. Jude' u bekliyordum.

Maggie banyodan muhteşem bir şekilde çıktı. Mavi elbiseyi sanki ona özel olarak yapılmış gibi taşıyordu.

"Vay," dedi Jason.

Maggie iltifatı alıp başını eğdi. "Ah," dedi Rafa'ya, parlayan gözlerle. "Bunu görmelisin." Telefonunu ona uzattı. "Bu kızı tanıdın mı?"

Ekranı konuşmadan inceledi. Maggie fotoğrafı göreyim diye elini döndürdü. Kendim bile biraz şaşırmıştım; sadece vücudumun her bir kıvrımını saran bir elbise giymeme değil, rahat görünmeme de.

Rafa telefonu aldı, bir süre daha inceledi. Nihayet başını kaldırıp benimle göz göze geldi.

"Bu elbiseyi almalısın."

Sonra Jason ve Maggie gittiler. Normal bir şeyler yapmaya. Normal hissetmeye. Rafa, Pan Beach'te ortaya çıkmadan önce bile hiç öyle hissetmemiştim. Ayaklarımı pencere kenarlığına çektim ve çenemi dizlerimin üstüne koyup etrafımızda ve aşağıımızda yanmaya başlayan ışıklara baktım.

"Ne?" dedi Rafa. "Baleye mi gitmek istiyordun?"

İç çektim. "Plan ne?"

Botlarını giyip ayağa kalktı. "Sürpriz." Bunu diyen başka biri olsa kulağa hoş gelebilirdi. "Hadi." Sinsi bir gülümseme. "Güven bana."

Onunla odanın ortasında buluştum. Kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekti, parmaklarımızı birleştirdi. "Belki seni dansa götürüyordum." Dudakları saçıma değiyordu.

"Bar kavgasından önce mi, sonra mı?"

Sağa sola sallanmaya başlamıştı ve ben de elimde olmadan ona eşlik ediyordum.

"Hmm," diye fısıldadı. "Henüz karar vermedim."

Gözlerimi kapadım, kollarının beni daha da sıkı sardığını, bedeninin bedenime değişini hissettim... Yer altımızdan kaybolana kadar.

Bir saniyeden az sürdü ve karanlıktaydık. Uzaktan trafik uğultusu geliyordu. Ve nemli çimen kokusu alıyordum. Etrafımızda geniş bir alan vardı; bir park belki. Rafa ve ben hâlâ birbirimize kilitlenmiş haldeydik. Hâlâ sallanıyorduk. Yüzünü net göremiyordum ama nefesi yanağımı ısıtıyordu.

Ağzını buldum. Öpüşmemiz yavaş ve tatlıydı. Rafa'nın başparmağı köprücük kemiğini okşuyordu. Daha sert öptüm.

İlk o geri çekildi. "Buna devam edersen buraya niçin geldiğimizi unutacağım."

"Belki de öyle olmasını tercih ediyorumdur."

"Gerçekten mi?" Eli kayıp kalçama indi. "Sana ilk yer değıştirme dersini verecektim."

Tüm bedenim dikkat kesildi. "Tamam. Lanet olsun. Tamam."

Güldü ve beni bıraktı.

Etrafımıza bakmdım, nabzımın nasıl hızlandığını hissettim. Bir ağaç sırasının üzerinde şehir ışıkları göz kırpyordu. Gece göğü çoğunlukla açıktı, ay, palmiye ağaçlarının tepelerini, biçilmiş çimleri ve büyük bir gölü fark edebilmeme yetecek kadar parlaktı.

"Hâlâ Melbourne'de miyiz?"

"Botanik Bahçeleri'ndeyiz. Seni Maggie'den fazla uzağa götürmek için tartışmaya değmezdi."

Ondan birkaç metre öteye yürüyüp derin bir nefes alarak omuzlarımı oynattım. Refaim gibi seyahat edebilirsem o kadar savunmasız olmazdım. Daha eşit olurum. Yer değıştirmeyi öğrenecektim. Kendi başıma.

“Peki, nasıl yapıyorum?”

Rafa çenesini ovup birkaç saniye düşündü. “Yürürken ne yapıyorsun?”

“Bilmem, yürüyorum işte.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Doğru. Yer değiştirme de aynısı.”

“Biraz daha detaylı talimatlara ihtiyacım olacak.”

“Bana bir saniye ver. Daha önce kimseye öğretmedim.”

“Sen nasıl öğrendin?”

“Hatırlamıyorum; uzun zaman önceydi.”

Bileklerimi sallayıp gerginliği attım, ellerime çarpan havayı hissettim.

“Tamam, işin sırrı gitmek istediğin yeri gözünde canlandırmak.”

“Ama sen hiç bilmediğin yerlere de gidiyorsun.”

“Ama ben bunu yüz yirmi yıldır yapıyorum. Yeni başlarken canlandırman gerek.”

Mantıklıydı; Jason sadece daha önce bulunduğu veya detaylı tarifini aldığını yerlere gidebiliyordu. Onun becerileri diğer Refaimler’inkiler kadar ileri değildi, çünkü sadece Jude ile benim on dokuzuncu yüzyılın sonunda ona öğrettiğimizde bildiğimiz kadarını biliyordu.

“Kolay bir şeyle başlayalım. Ayakkabılarını çıkar.”

Çıplak ayak parmaklarım çiğ kaplı nemli çimlere gömüldü.

“Hissediyor musun? Şimdi etrafındaki ağaçlara, gökyüzüne bak. Yer işaretleri bul. Ne kokusu alıyorsun?”

Derin derin nefes aldım. “Biçilmiş çim, bir çeşit çiçek, ördekler...”

“Hepsini hafızana aldın mı?”

“Sanırım.”

“Pekâlâ. Gölün yanındaki patikaya yürü.”

Dediğini yaptım. Sanırım bunun nereye varacağını bi-

liyordum. Tekrar ona döndüğümde, tüm görebildiğim silüetiydi.

“Hazır olduğunda odaklan ve yanıma yer değiştir.”

“Rafa, buradaki yer işaretleri de tamamen aynı.”

“Hayır, değil. Dikkat et. Yirmi metre yürüdün. Her şey farklı.”

Gitmem gereken noktaya baktım.

“Oradan buraya odaklanma. Buradayken hissettiklerine odaklan.” Ağaçların altında sesi yüksek çıkıyordu. Etrafta duyacak kimse yoktu.

“Aydınlıkta daha kolay olmaz mıydı?”

Güldü. “Bundan daha kolayı olmaz. Bu senin ilk seferin değil. Bahse girerim, aynen dövüş becerilerin gibi olacak; bir kere başlayınca kas hafızan devreye girecek.”

“Birkaç gün önce sana yer değiştirme hakkında sordüğümde öyle düşünmemiştin. Bir çocuğa jet uçurmayı öğretmen gibi olacak demiştin.”

“O seni kılıçla iş başında görmeden önceydi. Oyalanmayı bırak.”

Avuçlarımı ovuşturup nefesimi bıraktım. Jason Refaimler’in ilk yer değiştirdiklerinde, hepsinin doğdukları yere gittiklerini söylemişti; farkında olmadan tabii. Teknik açıdan, bu benim ilk yer değiştirmem değildi, o yüzden kendimi İtalya’da bulmamam lazımdı. Yer değiştirebilsem tabii.

Arka cebimi kontrol ettim, evet, telefonum hâlâ oradaydı. Ne olur ne olmaz.

“Hadi, Gaby. Yapabilirsin.”

Başımı salladım, gözlerimi kapattım. Ağaçların üzerinde loş ışıkla aydınlanan gökdelenleri, biçimsiz gölgelerden dışarı kıvrılan palmiye yapraklarını gözümün önüne getirdim; parmaklarımın arasındaki serin çimleri, tenime

değen hafif rüzgârı hissettim. Ayaklarımın üzerinde sallanarak bir şey olması umuduyla bekledim...

Hiçbir şey olmadı.

"Çok fazla düşünüyorsun."

Gözlerimi açtım. "Kendimi orada hayal etmem falan gerekmiyor mu?"

"İşini ne görürse."

Birkaç adım sola kaydım. Bir yararı olacaktı gibi. "Yer değiştirdiğimizde ne oluyor? Yani, cidden hızlı mı seyahat ediyoruz ve öyleyse, neden uçaklara ya da dağlara çarpıyoruz, ya da—"

"Önemi var mı?"

"Nasıl çalıştığımı anlarsam yararının olacağını düşünüyorum."

Yürüyüp yanıma geldi. "Zeb der ki—"

"Zeb kimdi?"

"Beşler Konseyi'nden. O hep derdi ki; bu boyutta seyahat etmediğimizden hiçbir şeye çarpıyoruz."

"Bir daha söyle."

"Bir yerden ayrılıp başka bir yerde ortaya çıkıyoruz ve ikisinin arasında, başka bir yere gidiyoruz. Başka bir boyuta."

Tüylerim diken diken oldu. "Ya orada sıkışıp kalırsak ne olur?"

"Şimdiye kadar kimse kalmadı."

"Ama..."

"Tekrar denemek mi istiyorsun, yoksa işin metafiziğine mi kafa yormak niyetindesin?"

Dudağımı ısırdım, ağırlığımı iki ayağıma birden verdim. "Tekrar denemek istiyorum."

"Öyleyse daha az laf, daha çok deneme."

Bu kez tüm görüntüleri, sesleri ve kokuları bir araya getirip kendimin onlara doğru çekildiğini; hareket etmeden

hareket ettiğimi, çıplak ayaklarımın altındaki betonun yerini çimenlerin aldığını hayal ettim.

Yine hiçbir şey olmadı. Ama konsantrasyonumu bozmadım, parça parça düşüncelerimi tekrar düzgün bir sıraya dizdim, böceklerin ve trafiğin sesini duymazdan geldim. Tekrar denedim. Bu kez bir perdenin ardından hiçliğe adım attığımı hayal ettim; beni tepedeki yere benzeyen ve orası gibi kokan bir yere götürecek olan bir hiçlik.

Bir şey beni çekiştirdi; şiddetli ve vahşi bir şey. İleri doğru çekiliyor, esnetiliyordum. Hava buz kesildi. Gözlerimi açamadım; basınç neredeyse dayanılmaz derecedeydi. Şelale gibi bir gürültü yükseldi ve etrafımı doldurdu. Yeri hissedemiyordum.

Tanrım, oluyor, yer değiştiriyorum...

Yüzüstü beton zemine kapaklandım. Sızlanarak sırtüstü döndüm. Avuçlarım ve dirseğim acıyordu, kulaklarım tıkanmıştı. Lacivert gökyüzünde dönen yıldızların gerçek olup olmadığından emin değildim. Sert patikayı omurgamda hissediyordum ve ağzımda kan vardı.

Yüzüme sıcak parmaklar dokundu. "İyi misin?"

Başımı salladım, boynum acıdı.

Rafa ayağa kalkmama yardım etti. Saatlerce koşmuşum gibi her yanımda ağrıyordu; bacaklarım titriyor, midem çalkalanıyordu. "Oturmam lazım."

Bir bank bulduk ve ben başımı ellerim arasına alıp yerin dönmesinin durmasını bekledim. "Oluyor sanmıştım."

"Oluyordu ama hiçbir yere gitmedin. Bir saniyeliğine yok oldun gerçi."

Başımı çevirdim. Ay ağaçların arasından çıkmıştı. "Cidden mi?"

"Hissetmedin mi?"

"Ah, gayet iyi hissettim." Hayatımdaki en korkutucu histi.

“Tekrar denemek ister misin?”

Başımı öyle şiddetli salladım ki başım döndü. “Bu gece değil.”

“Tamam, öyle olsun.”

Banka yaslanıp gözlerimi kapattım. Rafa da yanıma yerleşti. Omuzlarımız değişiyordu. Böcekleri, ağaçların arasında dolaşan rüzgârın hışırtısını dinleyerek bir süre öyle oturduk.

Böyle sağlam oluşu hoşuma gidiyordu. Ona yaslanma izin veriş. Bu yeterli gelmeliydi ama gelmiyordu. Peşini bırakamıyordum. Belki bu sükûnetin içerisinde cevap verirdi.

“Rafa.”

“Mmm?”

“Siz Tapmak’tan ayrılmadan önce aramızda ne geçti?” Kelimelerin ağırlığına rağmen bu soru, yine de Maggie’nin ona sormamı istediği sorudan daha kolay bir soruydu.

Cevap vermedi.

Gözlerimi açtım. Sanki beni görmeyince soru çekilip gidecekmiş gibi göğü izliyordu.

“Dubai’deyken bu konuşma için zamana ihtiyacımız olduğunu söylemiştin. İşte şimdi zamanımız var.”

İleri kaydıldı, kollarını başının üzerine uzattı, bir omzu çıtladı. Bana bakmıyordu. “Kavga ettik. Cidden kötü bir kavga,” dedi sonunda.

“Bu yeni bir şey değil.”

“Kontrolden çıktı. Seni incittim.”

“Neden? Mesele neydi?”

Kollarını indirdi. “Bana bizimle gelmeyeceğini söylemiştin.”

“Nedenini söyledim mi?”

“Evet.” Tepedeki şekilsiz ağaçlara odaklanmıştı. “Daniel’la kalmak istemiştin.”

Ona bakakaldım. "Daniel'ı Jude'a mı tercih ettim? Saçmalık. Siz gidene kadar Daniel'la takılmadığımı sanıyordum?"

Cevap yok. Bu mantıklı gelmiyordu.

"Bu seni neden beni incitecek kadar çok sinirlendirsinki?"

"Çünkü Daniel götün teki," diye çıkıştı.

"Rafa..."

"Senin onunla olduğunu düşünmek..." Ayağa kalktı, banktan uzaklaşıp gölgelerin içine yürüdü.

"Ne, Tapmak'taki birlikte olmadığın tek kadının onun olmasını mı istemedin?"

"Benim dediğim bu değil." Sırtı bana dönüktü. "Kahrolası pislik..."

"O zaman ne?"

Bir nefes aldı. "Durumlar... farklıydı."

"Nasıl farklı?"

Cevap vermedi.

"Ama o sırada sen Mya'yla birlikte değil miydin?"

"Hassiktir, gördün mü, bu çok zor."

Ve öylece gitti. Yer değiştirdi.

Az önce dikildiği yere bakıp kaldım. Gerçekten orada olmadığından emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırıştırdım.

İnanılmaz. Bir iblis sürüsüne saldırabiliyor ama zor bir konuşmayla yüzleşemiyordu. Bu konuyu unutacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Bilmem lazımdı. Sürekli karanlıkta tökezleyip durmamalıydım. Bunu anlamakta neden bu kadar zorlanıyordu? Ne düşünüyordu...

Arkamdaki suda bir şey su sıçrattı. Ayağa kalkıp arkama döndüm. Yalnız bir kuğu gölde süzülüyor, ay ışığı arkasında bıraktığı küçük dalgalarda ışıldıyordu. Suyun kıyısı karanlık, koca şekillerle doluydu.

Kahretsin.

Karanlıkta koca bir bahçenin ortasında tek başımaydım. Şimdi yaya olarak çıkış yolunu bulmak, biri beni görüp polisleri çağırmadan yola çıkmak zorundaydım. Çitler ne kadar yüksekti? Ve buradan otel ne tarafa kalıyordu?

Ağaçlar birbirlerine fısıldıyordu.

"Bu konuşmayı yapmaktan bıktım."

İrkildim. Rafa'nın sesindeki sertlikten olduğu kadar birkaç metre ötemde bir kavak ağacının altında duruyor olmasından da.

"Ne oluyor?" Sesimin bu kadar yüksek çıkmasını istememiştim. "Bir şey konuştuğumuzu sanıyordum. Konuşmanın ortasında yer değiştiremezsin."

"Bu meseleyi bırakman gerek." Ne kadar öfkeli olduğunu bilmem için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Nasıl bırakabilirim Rafa? Ne tarafa dönsem, insanlar beni eskiden olduğum kişi yüzünden cezalandırıyorlar. Sen de dâhil. Bundan bıktım. Neden ne olduğunu anlatamıyorsun bana?" Gerekenden daha hızlı nefes alıp veriyordum.

"Çünkü birbirimize vurmakla kalmadık. Gerçekten kötü şeyler söyledik, birbirimizi mahvettik. Olanları geri alamam ve sana olanları birebir anlatmakta bir mantık göremiyorum."

"Meselenin ne olduğunu bilmeyi hak etmiyor muyum, sence?"

Bikkınlıkla başını geriye attı. "O sen değildin! Eğer o diğer hayatını geri alırsan, o zaman konuşuruz, tamam mı? Ama şimdi bunun şu an olduğun kişiyle bir ilgisi yokken yarayı kaşımayacağım."

"Bunun bana yardımı olmuyor." Bağırduğımın farkındaydım ve sonra bir baş dönmesi geldi. Düşmemek için

banka tutundum. Gölgeleer dönüyordu, oturmak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?" Sesi hâlâ gergindi.

"İyiim."

Dirseğim sızlıyordu. Dokununca acıyla yüzümü ekşittim. Parmaklarım yapış yapış olmuştu.

Rafa yanıma geldi. "Kanıyor."

"Sadece bir sıyrık."

"Onu görebiliyorum."

Öfkemizi kontrol altına alarak birbirimizi izledik. Rafa ayakta kaldı. Ağaçlardan bir baykuş öttü, uzaktan başka bir tanesi cevap verdi. Rüzgâr, etrafımızdaki karanlık ağaçların yapraklarını sallıyordu. Halsiz bir şekilde banka çöktüm.

"Ya hafızamı geri kazanırsam Rafa?" Sesim birden hissettiğim kadar yorgun çıkmıştı. "Ya bir mucize olur da hatırlamamı istemediğin her şeyi hatırlarsam?"

Başparmağı ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Bilmiyorum, Gaby. Ama sana şunu söyleyebilirim..." yerden bir taş alıp karanlığın içine fırlattı. Taş, gölün diğer tarafına düştü. "Hatırlaman hayatını daha basit hale getirmeyecek."

YATIŞTIRICI MENTOL

"Kaç yaşında?"

"Hatırlamıyorum."

"Fit mi, kilolu mu?" diye sordu Rafa.

Başımı iki yana salladım.

Hastanenin önündeki caddede, üç katlı beton duvarı sırtımıza almış, hemşire üniformalı her kadını inceliyorduk. Hannah McKenzie'nin işe ana girişten gelecek olma ihtimali düşüktü. Benim onu tanıyacak olma ihtimalim ise daha da düşüktü.

Rafa bu sabah, parktaki tartışmamız hiç olmamış gibi, Maggie ve Jason balederken ikimizin otel odasında ayrı yataklara oturup ışıklar kapalı bir şekilde TV izlememiz tamamen doğal bir şeymiş gibi, tamamen ciddiydi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Maggie otelden çıktığımızdan beri üçüncü kez. "Bu senin için biraz tuhaf olmalı."

Tuhaf mı? Tuhaf kelimesi az kalırdı. Bugün tenim üzerime uymuyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerim sürekli hastane girişine gidiyordu. Kapı açılıp kapanıyor, insanları yutuyor, sonra tekrar tükürüyordu. O kapılardan dokuz ay önce topallayarak çıkmıştım. Kardeşim ölmüştü, vücudum kırıklarla doluydu ve bildiğim hayat paramparça olmuştu.

Titreyen ellerimi sabitlemek için ceplerime soktum. Jale-

son fark etti ve beni cesaretlendirmek için kendi kederini bir kenara itip hafifçe gülümsedi. Minnettarlık hissettim; iyi ki Jude ve ben onunla onca yıl önce tanışmıştık, iyi ki Pan Beach'te beni bulmuştu.

"Belki de içeri girmeliyiz?" dedi Maggie, rüzgârdan titreyerek. Bugün hava daha soğuktu, gökyüzü gri bir battaniyeye benziyordu.

Başımla onayladım. Ama sonra onu gördüm; ince kemikli, orta yaşlı bir hemşire, kaldırımında ayağıyla sigara söndürüyordu. İzmariti çöp kutusuna attı ve elindeki kahvesinden kalanları içti. Yorgun görünüyordu. Ama hareketlerinde, ağzının etrafındaki gülümsemekten kaynaklı çizgilerde ve koyu, buğulu gözlerinde bir aşinalık vardı.

Ellerini silkelerken ona yaklaştım.

"Affedersiniz."

Başını kaldırıp temkinli bir şekilde baktı, sonra kafası karışmış gibi oldu.

"Hannah McKenzie?"

Beni hatırlamaya çalıştı. Alnı kırıştı.

"Ben Gaby. Gaby Winters. Bir yıl kadar önce bir araba kazasından sonra bana bakmıştınız."

"Güzel İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, bu sen misin canım?"

O İskoç aksam. Yüreğimi sıkran bir anılar dalgası getirdi. Steril bir hastane koğuşı, her zaman hava karardıktan sonra kötüleşen kemiklerime işleyen bir acı, boğucu yas. Yalnızlık. Elim tutan sıcak bir el ve bana ne kadar canım yansa da geceyi atlatacağımı söyleyen bilge bir ses.

"Bakayım sana. Bacağın nasıl?"

"Daha iyi."

"Ya boynun?"

"Kötü."

İşaret parmağını döndürdü. "Göster bana."

Bir an tereddütten sonra, saçımı kaldırıncı zebani ısı-
rığını görmesin diye üzerini kapatarak arkamı döndüm.
Hannah bir yıllık yarayı inceledikten sonra konuştu.

“İyi değil ama ölmekten iyidir. İnan bana, hayatta kal-
man bile mucizeydi.” Geri çekilip beni inceledi. “Bu kadar
iyi görüldüğüne inanamıyorum. İyisin öyleyse?”

Başımla onayladım. Diğerleri de yaklaşmıştı, o yüzden
onları tanıttım. Hannah saatine baktı ve fazla vaktimizin
olmadığını anladım.

“Şey...” Ellerimi ceplerimden çıkarıp sonra tekrar sok-
tum. “Bu biraz tuhaf olacak ama size bir şey sormam gerek.
Şeyi hatırlıyor musunuz...” sesim titredi, “size kardeşimin
cenazesinden kimin bahsettiğini?”

Hannah’nın yüzü buruştu. “Ah, canım, keşke sana söy-
leyen ben olmasaydım.”

“Buraya size kendinizi kötü hissettirmek için gelme-
dim,” dedim. “Sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum.”

Hannah çantasını karıştırıp bir sigara daha çıkardı. Yak-
tı, uzun bir nefes çekti. “Bir kadındı. Muhtemelen adını
söylemiştir ama unuttum çoktan.” Başını çevirip duma-
nı benden uzağa üfledi. “Genç sayılır, otuzlarında belki.
Koyu saçlı, güzel. Biraz tedirgindi.”

“Nasıl tedirgin?”

“Burada olmak istemiyordu. Ve yanında bir sabı vardı.”
Şaşırdım. “Çocuk mu?”

“Sarı bukleli, küçük, şirin bir şey. En fazla on veya on
birinde.” Hannah külünü arkasına silkti. “Hatırladığım
kadarıyla Amerikan aksarıyla konuşuyorlardı.”

Nefesim tutuldu. Gözümün kenarından Jason’ın kendi-
sini dengelemek için elini Maggie’nin omzuna koyduğunu
gördüm.

“Aileden olduklarını sanmıştım.” Hannah kaşlarını çat-
tı. “Anne-babanla hâlâ konuşmuyor musun?”

"Hayır." Kapüşonlumu etrafıma daha sıkı sardım.

Bir nefes daha çekti, beni inceledi. "Canım, hayat çok kısa. Ailelerin zor olabildiğini biliyorum ama—"

"Sırf meraktan soruyorum," dedi Rafa, Jason'ı göstere-
rek, "onu daha önce gördünüz mü?"

Hannah'nın keskin gözleri sorunun tuhaflığını fark etti ama başını iki yana salladı. "O tatlı sabi gibi bukleleri var gerçi." Tekrar saatine baktı, sigarasından son bir nefes çekti. "Ben içeri geçsem iyi olacak. Umarım yardımım dokunmuştur."

Ben ona teşekkür ederken beni dumanlı mentol kokusuyla kucakladı. "Gaby, canım, kendine iyi bak."

Kapıdan içeri yeni girmişti ki Rafa, Jason'a döndü. "Ne iş?"

"Anlamıyorum." Jason'ın gözleri uzak, şaşkındı.

"Saklandıkları yerden çıkmamalarına şaşmamak lazım," dedi Rafa. "Gabe'in bu hastanede hayatta olduğunu nasıl bildiklerine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır..." Jason uzaklardaydı, zihni çalışıyordu.

"Jude'un cenaze hikâyesinin uydurma olduğunu biliyorlardı, öyleyse buraya neden geldiler? Onları kim gönderdi?"

"Bilmiyorum, Rafa. Maria ve Dani'nin bu işe nasıl karıştığını bilmiyorum."

Gri takım elbiseli bir adam yanımdan geçerken bize pis pis baktı. Yola biraz daha yaklaştım. Bir otobüs yanaşıp yolcular dışarı dökülürken, Maggie güven verici bir şekilde elini Jason'ın koluna koydu. Yolcular binalara ve etrafımızdaki sokaklara girene kadar kimse konuşmadı.

"Dani sana ve Jude'a ne olduğunu hatırlayamıyordu ama başka her şeyi hatırlıyordu. Senin kim olduğunu biliyordu." Jason kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. "Başka bir şey daha olmuş olmalı."

"Jude'la ben kaybolduktan kaç gün sonra kaçtılar?"

"Yaklaşık iki gün."

Dudağımı kemirdim. Bunun bir cevabı vardı ama o cevap çok uzaklardaydı.

Rafa gri duvara yaslandı. Bakışları uzaktı, öfkesi dinliyordu. Düşünmekle meşguldü.

"Biliyorsun," dedi bana yavaşça, "buraya sana Jude'un öldüğünü söylemeye gelmişlerse, Jude'a da benzer bir mesaj vermişlerdir belki. O da yaralanmış olmalı. Belki senin kadar kötü değil ama yine de o da hastaneye gelmiş olabilir..."

"Tanrım, bu mantıklı geliyor, değil mi?" Maggie koluma dokundu. "Biri senin hayatını kurtardı, sana yeni hatıralar verdi ve yalanı güçlendirmek için Maria ile Dani'yi gönderdi. Ve senle Jude birbirinizin öldüğünü sanırsanız, aynı şehirde olmanızın bir önemi olmayacaktı."

Onun söylemesini bekledim.

"Jude da Melbourne'de bulunmuş olabilir."

Bu mümkün müydü? Jude'un benimle aynı şehirde yaşayıp nefes alması. Tam bir yıl önce. Nefesim sıkıştı. Hâlâ yola yakındım, bir levhaya yaslanıyordum. Yolun gerisindeki kavşakta değişen ışıkların ve arkamda hızla akan trafiğin hayal meyal farkındaydım. Hava egzozla doluydu.

Jason kolumdan tutup beni tekrar duvarın yanına götürdü. "Acil servisi olan tüm hastanelere bakmalıyız. Aramızda bölüşüp Jude'un fotoğrafını gösterebilir, hatırlayan var mı diye sorabiliriz."

"On iki ay oldu," dedim.

Maggie elini uzattı. "Telefonunu ver bana."

Verdim ve o da aradığını bulana kadar ekrana tıkladı. Telefonu döndürüp bana Jude'un Patmos'taki fotoğrafını gösterdi. "Bak ona, Gaby. Gözleri kardeşini görmüş olan herkes onu hatırlar."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Rafa'ya.

Jason'a, Maggie'ye ve sonra da bana baktı. Gözleri umutla parlıyordu.

"Sanırım elimizde bazı insanların plan diyebileceği bir şey var."

YAŞAM DESTEĞİ

Her hastane aynı kokuyordu. Sadece antiseptik ve dezenfektan değil, bekleme odalarındaki yıpranmış halılar ve plastik sandalyeler, hediyelik dükkânındaki solmuş çiçekler, girişteki ekşi nikotin kokusu.

Ve koridorlarda da aynı insanlar dolanıyordu: hastalar, yaralılar, endişeliler. Kaybolmuş olanlar. Gerçek saklanamazdı. Burada hayatlar sona eriyor, umutlar yıkılıyordu. Ve iki saatin sonunda, caddede hissettiğim umut kansızlık sınırına gelmişti.

Hannah ile konuştuğuktan sonra hastane kafeteryasında kahve sipariş etmiştik ve Jason da telefonunda işe koyulmuş, peçetelerin üzerine isimler ve adresler karalıyordu. Yarısını o ve Maggie, diğer yarısını da Rafa ve ben aldık.

Dördüncü hastanemizin kapısında, Rafa'nın eli bileğimi kavradı. "Suratını asma." Parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve bir saniyeliğine sanki bahçelerdeki banka dönmüştük, birbirimize yaslanıyorduk. Birlikteydik. Her şeyi tekrar batırmadan hemen önce.

Cam kapılar açıldı. Kapandı. Biz dışarıda kaldık.

"Pes etmek için çok erken," dedi.

"Pes etmiyorum." Kapüşonlunun fermuarını kapatmak için elimi çektim. Yine üşümüştüm.

"Ama?" Geri çekiliyordu. Bana illa söylettirecekti. Ya-
vaş bir nefes aldım.

"Jude'un bir yıl önce Melbourne'de bulunmuş olma ihtimali var. Ama dünyanın öteki ucunda olma ihtimali de var."

Ve bir diğer seçenek daha vardı: Gerçekten öldüğü seçeneği.

"Gaby..." Rafa yaklaştı, sesi yumuşaktı. "Güçlü dur." Nazikçe söylemişti.

Güldüm, elimde değildi. Rüzgâr gözlerimi kurutsun diye başımı çevirdim. Ağlamıyordum, gerçekten.

"Hadi," dedi. "Buradan da bir şey çıkmazsa bir bara gidip acılarımızı boğarız. Tartışacak bir şey buluruz."

Her hastanede yaptığımız gibi, doğrudan danışmaya gittik. Nöbetteki genç erkek hemşire büyük bir geceden sonra doğrudan işe gelmiş gibiydi. Hâlâ hafif sarhoştı.

"Kardeşim bir yıl önce araba kazası geçirmişti," dedim. "Buraya getirilip getirilmediğini öğrenmek istiyorum."

Kaşları kalktı. "Sen bilmiyor musun?"

"Ben uzaktaydım ve annemle babam benimle konuşmuyor."

Acı acı gülümsedi. "Anladım, bebeğim." Yanındaki bilgisayar döndü. "Adı ne?"

"Jude Winters."

Birkaç kez tıkladı. "Geçen sene bu zamanlar, değil mi? Judah Winters mı?"

Kalbim çarpmayı unuttu. Bankoya öyle sıkı tutundum ki parmak uçlarım uyuştı. "Evet." Yutkunmaya çalıştım, yapamadım.

"Anne-babanız misyoner falan, değil mi? Kim çocuğuna böyle bir isim verir ki?" Tıklayarak ekrandan ekrana geçti. Rafa yine elimi tuttu, parmaklarımı parmaklarıyla sıktı. Ona bakmaya gücüm yoktu.

"Evet. İşte burada. Kırık kaburgalar, boyun ve göğüste derin kesikler ve akciğer yırtılmasıyla gelmiş. Ameliyatha-

ne koğuşuna götürülmüş.” Bana gülümsedi ve sonra bir kâğıt parçasına koğuş numarasını ve yol tarifini yazıp bankonun üzerinden bize doğru itti. “Oradaki biri size daha çok şey söyleyebilir.”

Rafa kâğıdı aldı ve beni yere çizilmiş sarı düz bir çizgi boyunca götürdü. Etrafımızdaki her şey soluverdi. Sadece çizgi ve aşırı parlak zemindeki botlarımızın sesi vardı. Rafa, kolunu etrafıma sıkıca dolamıştı. Ağırlicısız hissediyordum, sanki içimdeki her şey çözünmüş gibiydi.

Asansörün içinde Rafa beni göğsüne dayadı. Kalbim çarpıyordu. Ya da belki de onun kalbiydi. İkimiz de konuşmuyorduk. Ne diyeceğimi bilsem bile bir ses çıkarabileceğimi sanmıyordum. Asansör durdu.

Koğuşa giden yolu bulduk ve hemşire odasında koyu yeşil göz farlı yaşlı bir kadınla karşılaştık.

Jude’un adını söylemeyi başardım; kelimeler ağzımda tuhaf ve koyu geliyordu. Bilgisayarını kontrol etti. Bankodaki evrak tepsisiyle oynuyor, ameliyat sonrası enfeksiyonla ilgili bir postere tek kelimesini anlamadan bakıyordum. Bunun hiçbir kısmı gerçek gibi gelmiyordu. Gerçek miydi?

“Evet,” dedi nihayet. “Judah Winters geçen sene burada bir hafta yatmış.”

“Onu hatırlıyor musunuz?”

“Tatlım, bir hafta önce burada olanları bile hatırlayamıyorum.”

Telefonumu çıkarıp Jude’un fotoğrafını gösterdim. Maggie haklıymış; neredeyse hemen tanıdı. “Ah şu tatlı çocuk.” Sırıttı. “Bekleyin.”

Telefonu alıp tuşladı. “Mandy orada mı? Ona ihtiyacım olduğunu söyle.”

Acı verici derecede uzun bir dakika bekledikten sonra koridorda sarışın bir hemşire göründü. Adımları kendin-

den emin, amaçlıydı. Sağlıklı, parlak bir teni vardı ve ense-sinden bağlı saçının rengi güneşten açılmıştı.

“Mandy,” dedi bankodaki hemşire, kız yaklaşıncı. “Sanırım sen bu ikisine yardımcı olabilirsin.”

Mandy durdu. Rafa’ya baktı ve bana gülümsedi. Yüzü açık ve cana yakındı.

Yaşlı hemşire evrak tepsisini düzeltti. “Senin erkek arkadaşını soruyorlar.”

CIZIRTI

Mandy'nin gülümsemesi bocaladı. "Erkek arkadaşım derken..."

Telefonumu uzattım, her bir sinir ucum elektriklenmişti.

Jude hayattaydı. Bu kadın onu tanıyordu. Jude hâlâ Melbourne'de olabilirdi. Tanrım. Tanrım!

JUDE HAYATTA...

Titrek bir nefes aldım, sakinleşmeye çalıştım. Bu hiç iyi değildi; kalbim hâlâ dörtneleydi ve bacaklarımı hissedemiyordum.

Mandy fotoğrafa baktı, altdudağım ısırdı. Masaya sırtını döndü. "Şurada konuşalım."

Bizi koridordan geçirip bir bekleme odasına götürdü. İki kanepeli, bir yığın eski püskü dergi ve kalp hastalığıyla ilgili koca bir poster vardı.

Kanepelerden birine oturdu. Rafa ve ben de ona katıldık.

"Sen ona benziyorsun." Gözlerinde hüznün vardı, parmakları üniformasındaki broşa gitti; hoş bir gümüş kumru.

"Akrabalar," dedi Rafa.

Mandy başını sallayıp kendisini topladı. "Üzgünüm..."

Poster duvara geçti. Parmaklarım Rafa'nın bacağına battı. "Öldü mü?"

Mandy şaşırdı. "Jude mu? Hayır. Hayır, ah Tanrım, kusura bakmayın. Kız kardeşini kastettim. İkizini."

Rafa kolunu etrafıma dolayıp beni dik tuttu.

"Jude hayatta mı?" Dudaklarım kelimeleri zorlukla telaffuz etti. "Gerçekten yaşıyor mu?"

"Bilmiyor muydunuz?"

"Uzaktaydım."

Ve o an anladım; bu Jude, burada kalmış olan, benim öldüğümü sanıyordu. Gözlerim doldu. Lanet olsun, kaybetme kendini şimdi.

Rafa beni daha sıkı tuttu. "Sen ve Jude, birlikte misiniz?"

"Hayır, bir süredir değiliz." Üşümüş gibi hırkasının kollarını çekti. "Ara sıra emailleşiriz."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ Tassie'de."

"Tazmanya'da mı?"

Rafa'nın şu an görüldüğü kadar sakın olmasına imkân yoktu.

"Ben burada ona bakarken bir süre takıldık. Hep denizden ve suya gitmek istediğinden bahsederdi. O yüzden, yeterince iyileşir iyileşmez iki haftalığına Hobart'a gittik. Orada tekneçilik yapan akrabalarım var." Avuçlarını birbirine bastırıp dizlerinin arasına yerleştirdi. "Yürümedi. Kız kardeşinin ölümüyle başa çıkamadı ve bu konuda ne konuşuyor ne de yardım için kimseyle görüşüyordu. Sonunda, o orada kaldı. Kiralık bir teknede kaptan olarak çalışmaya başladı..."

"Orada mı; Hobart'ta?" Sözü nü kesmek istemiyordum ama bilmem lazımdı.

"Bir ay önce oradaydı. Doğum günümde mesaj göndermişti." Mandy'nin parmakları tekrar broşa gitti. "Sanırım şimdi daha iyi. Jude'u kestirmek zor."

Rafa gayet sakindi. "Nerede olduğunu biliyor musun tam olarak?"

"Sanırım çalıştığı teknede yaşıyor. Kiralanmamışlarsa rihtimdadırlar." Benden Rafa'ya, sonra tekrar bana baktı. "Onu görmeye mi gideceksiniz?"

Birbirimize bakmadan başımızı salladık. Rafa'nın belimdeki eli seğirdi. Yer değiştirecekti; tam burada kızın gözünün önünde.

"Jude iyi mi?" diye sordu kız. "Dün de biri gelip onu sormuş."

Karnıma soğuk ve ağır bir şey oturdu.

"Kim?" diye sordu Rafa.

"Bilmiyorum; ben izinliydim. Bu sabah birkaç hemşire konuşurken duydum." İç çekti. "Buradaki herkes Jude'un benim için biraz hassas bir konu olduğunu bilir..."

"Onlara ne söylemişler?"

"Söylemiş olabilecekleri tek şey Hobart'ta olduğu. Söyleyecek başka bir şey yok."

Rafa ayağa kalkmama yardım etti.

"Teşekkürler," dedim. İçtenlikle.

"İşe dönmem gerek." Mandy kapıda tereddüt etti. "Jude'a selamımı söyleyin, olur mu?"

O gidince Rafa ve ben birbirimize uzun süre baktık. Sonra beni havaya kaldırıp döndürdü. Oda dönüyordu: halı, çatlak bej kanepeler, posterdeki rengi solmuş kalp.

"Yaşıyor," dedi kulağıma. Onun rahatlaması ve neşesi benimkine karıştı. Beni yere indirdi, düzensiz bir nefes aldı. Yeşil gözleri canlanmıştı.

"Gidip kardeşini alalım."

UYANIŞ

Otelde Maggie bana sıkıca sarıldı.

"Ah Tanrım, Gaby..."

Onlara ben söyleyemedim, Rafa söylemek zorunda kaldı.

Jason yatağa çöktü, başını düşürdü. Maggie bana bir kez daha sarıldıktan sonra onun yanına oturdu. Kolunu beline doladı, başını omzuna yasladı. Rafa camdan dışarı bakıyordu, donuk gökyüzü geniş omuzlarını çevreliyordu. Dışarıda pencere kenarında bir güvercin yürüyordu. Başını kaldırıp kendi yansımasına baktı, camı gagaladı. Yatağın diğer ucuna baktım, sarhoş gibiydim. Hâlâ anlamlı cümle kurabilecek durumda değildim.

Düşüncelerim birbirine giriyordu: Hayattaydı. Jude yaşıyordu, nefes alıyordu, yas tutuyordu. Saniyeler içinde yer değiştirip onun yanında olabilirdik. Ama hangi Jude'du? Ve benim hangi halimin yasını tutuyordu?

Nihayet, Jason yüzünü sildi. "Peki, rıhtıma gidiyor muyuz?"

"Orayı biliyor musun?" diye sordu Rafa.

"On yıl önce, Düşmüş Melekler'le ilgili bazı kabul görülenin dışında teorileri olan bir rahip ile buluşmak için Hobart'a gitmiştim."

"Yer değiştirmeyi yönetebilir misin?"

Jason ayağa kalktı. "Denerim."

"Öyleyse gidelim. Zaten onu arayan diğer kişi kimse onun bir gün gerisindeyiz."

Ayağa kalktım. Bacaklarıma hissin geri dönmesi bir saniye aldı.

"Hobart hep serin olur, yılın bu zamanında bile," dedi Maggie. Gardrobu açtı ve bavulundan kiraz renkli tanıdık bir şal çıkardı. Nereden hatırladığımı bulmam bir saniye sürdü: Son gördüğümde, Taya'nın onu kaçırdığı gece odasındaki sandalyenin üzerinde yarı bitmiş bir şekilde asılı duruyordu.

"Al bakalım." Boynuma doladı. "Bu senin için."

Bir an ona bakakaldım ve sonra parmaklarımı yumuşak yünün üzerinde gezdirdim. Düşünceli davranışı karşısında neredeyse ağlayacaktım. Kahretsin, yine dağılmıştım. "Çok güzel, Mags."

O babetlerini çıkarıp botlarını giyerken pencereye gittim. Ellerimi sabitlemek için ceplerime soktum. Dışarıdaki güvercin gitmişti. Aşağıda, bulanık göğün altında cadde akmaya devam ediyordu; trafik sıkışıyor, ışıklar değişiyor, insanlar kavşaktan karşıya akın ediyordu.

Rafa şehri izliyordu, sırt çantalarımız ayaklarının dibinde hazır bekliyordu.

"Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece..."

Yüzümü inceledi. "Evet, biliyorum."

Biliyordu da. Gözlerinde görüyordum. Jude'u bulmaya yaklaşmıştık ama sadece birimiz onun hatırladığımız halini bulacaktı.

"Gaby, sana söz veriyorum, iyi olacak."

Birkaç dakika sonra eski bir kilisedeki karanlık, tozlu bir odaya yer değiştirdik. Maggie kendine çabuk geldi ve asırlık binaları, gürültülü kafeleri geçerek üç sokak ötedeki Hobart'ın ana rıhtımına geldik. Gök alçak, kara bulutlarla

doluydu ve rüzgâr soğuk esiyordu. Kapüşonumu kafama geçirdim, yeni şalıma daha sıkı sarındım ve kendimi geniş Derwent Nehri'nden gelen boraya karşı hazırladım.

Rıhtım, yatlar, balıkçı tekneleri ve milyon dolarlık gezinti gemileriyle kalabalıktı. Her şey tuzlu su ve balık gibi kokuyordu. Jude'un balıkçı teknesinde olmadığını biliyorduk ama kiralık tekne yat da olabilirdi, gezinti teknesi de. Sormak aklımıza gelmemişti. O yüzden hepsini kontrol etmek zorundaydık. Ayrıldık.

Yengeç kovalarıyla dolu balıkçı teknelerinin yanından koşarak geçerken gözlerim acıyor, güvertedeki birkaç yorgun balıkçı kaşlarını kaldırıp bakıyordu. Küçük bir yatın kabinine baktım. Hiçbir hayat emaresi yoktu. Diğerine geçtim. Sonra da limanın daha da içlerine ilerleyip bir diğerine geçtim. Ya onu gözden kaçırdıysam? Ya bir haftalık bir sefere çıktıysa? Ya sıkılıp başka yere gittiye? Belki de arkadaşlarıyla takılıyordur ya da balığa çıkmıştır. Ya da hastanede bizden önce davranan her kimse burada da bizden önce davranmıştır.

Rafa bana yetiştii. "Daha sadece on dakika oldu." Martılar yukarıda daireler çizerek birbirlerine sesleniyorlardı. "Hey." Beni çekip durdurdu. "Jude burada bir yıl yaşamış. Burası büyük bir yer değil; etrafa sorar, nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini öğreniriz."

Beklemek istemiyordum. Onu şimdi görmek istiyordum. Artık umudu korkudan ayıramaz hale gelmiştim; göğüs kafesimin altında kopan tek bir fırtına haline gelmişti. Maggie ve Jason, sarışın başları yan yana, paralel iskelenin yarısına gelmişlerdi.

Rafa ve ben diğer sıraya başladık. Büyük bir yat yanaşıyordu, yelkenleri indirilmişti. Pembe yağmurluklu bir grup kadın güvertede toplanmış, gülüşerek sırt çantalarını sırtlarına alıyorlardı. Sesleri rüzgârla savrulup gidiyordu.

Biz hâlâ bir düzine demirleme alanı ötedeyken bir güverte tayfası iskeleyle atlayıp tekneyi bağladı.

Teknede, kabinden siyah saçlı biri göründü.

Pembe yağmurluklular yattan inmiş, iskeleyle doğru yürüyorlar, görüntümüzü kapatıyorlardı. Etraflarından dolaırken konuşmalarından parçalar duyduk.

"...hayatımdaki en iyi bekârlığa veda partisiydi."

"Dün gece nasıl soğuktu öyle ya?"

"Kaptan ne yakışıklıydı öyle?"

Teknedeki adam güverteye çıktı, sırtı hâlâ bize dönük-tü. Rafa ve ben olduğumuz yerde durduk.

O saç. O vücut yapısı. Omuzlarını oynatma şekli. Gözle-rimi ondan ayıramıyordum, Rafa'nın tepkisini görmek için bile.

Bir şey almak için eğildi ve doğrulduğunda, profilden iyice görebildim.

Oydu.

Diğer her şey solup gitti: gök, deniz, tekneler. Rafa. Rafa bile. Teknedeki figürden başka hiçbir şey kalmamıştı. Tay-fayla konuşarak halatları sarıyordu. Saçı hatırladığımdan daha uzundu.

Ve sonra Jude etrafa bakındı.

Beni gördü.

Kolları iki yanına düştü. Halat yere çarptı. Dudakları adımı söylüyordu ama duyamayacağım kadar uzaktaydı. Tekrar hareket ediyordum, soğuk rüzgârın içinde. Tekne-den atladı, sersem bir halde bana doğru yürüdü. Sonra emin olamayıp durdu.

"Sen gerçek misin?"

Boğazım düğümlendi; kalbim göğsüme fazla büyük geli-yordu. Üç adımda ona yetişip üzerine atıldım. Az kalsın iskelenin kenarından düşüyorduk. Kollarını etrafıma do-ladı, yüzünü saçıma bastırdı. Dizlerimizin üzerine çöktük.

Kıymıklar kotumdan içeri battığında bile onu bırakmadım. Beni kendine çekti.

Deniz kokuyordu.

Zaman durmuştu. Ne kadar süre o şekilde kaldığımı zı bilmiyordum. Sakat dizim kendini hissettirmeye başlamıştı. Duymazdan geldim. Doğru düzgün nefes alamıyordum. Umursamadım.

Sonunda kollarını biraz gevşetti. Saçımı okşadı. Anlayamadığım bir şeyler geveledi. Bana bakmak için biraz geri çekildi. Göğsü inip kalkıyor, gözleri yüzümde geziniyordu. "Sen gerçek misin?" dedi tekrar.

Yüzüne dokundum. "Ya sen?"

Beni tekrar kucakladı.

Lütfen gerçek olsun. Her şeyi yaparım, yeter ki gerçek olsun.

Rafa sırtını bir direğe vermiş, kollarını bağlamış, iskelede oturuyordu. Gözleri parlıyordu, yüzü ıslanmıştı.

Soğuk, rüzgâr ve iskelenin konusu geri geldi. Altımızda nehir kalasları dövüyordu. Sakat dizimin sabrı taşmıştı. Ayağa kalkmak zorundaydım. Ayağa kalkarken Jude beni tuttu. Koyu kahverengi gözleri, benim koyu kahve gözlerim, yine yüzümde bir şeyler aradı.

"Prenses, ne iş?" Jude gözlerini benden ayırmadan yüzünü sildi. "Öldüğünü gözlerimle gördüm."

UZUN LAFIN KISASI

"Asıl ben senin öldüğünü gördüm," dedim. "Müzik yüzünden tartışıyorduk..."

"...ben arabanın kontrolünü kaybettim ve yuvarlandık..."

"Ve sen..." yutkundum. Tam önümde dikiliyordu, o yüzden söyleyebilirdim. "Bir işaret direği kafanı kopartmıştı."

Bana baktı, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Hayır. Senin kafan kopmuştu."

Dizlerimin bağı tekrar çözüldü. İmkânsızdı; bu, benim Jude'umdu. İkimizin kafasını da işaret ettim; hâlâ boyunlarımızın üstünde duruyorlardı. "Demek ki kopmamışlar."

"Ama—"

"Uzun hikâye." Rafa ayağa kalktı, yanağını omzuna sil-di.

Jude onu inceledi, bir anlığına dikkati dağıldı. "Seni tanıyorum."

"Beni hatırlıyor musun?" Bu üç kelimedeki umut fark edilmeyecek gibi değildi.

"Pek sayılmaz." Duraksadı. "Rüyalarımı giriyorsun biraz." Jude ellerini kaldırdı. "Eşcinsel gibi değil."

Rafa yarı gülümsedi. "Duyduğuma sevindim."

"Rüyada bir gece kulübünde cehennem canavarlarıyla mı savaşıyorsun?" diye sordum.

Jude kaşlarını çatı. "Nasıl bildin?"

"Ben de bir yıldır aynı rüyayı görüyorum."

Jude onunla kafa buluyormuşum gibi tek gözünü kıstı. Bunu nasıl açıklayacaktım?

"Bu Rafa," dedim, başlangıç olarak.

Jude ileri çıkıp elini uzattı. "Jude."

Rafa bocaladı. Sonra Jude'un eline vurup onu kendine çekerek kucakladı. Bırakınca, Rafa iki adım geri çekildi. Jude da geri çekildi, şaşkındı. Güldüm. Ya da ağladım. O an ikisini ayırt edemiyordum.

Tayfa yataın yanında bekliyordu. "Her şey yolunda mı, kaptan?"

"Cody, adamım... hiç bilmiyorum."

Cody burnunun ucunu kaşıdı. Rüzgâr esip uzun perçemini gözüne getirdi. Bir açıklama bekliyordu. Alamadı.

Jude tekneye işaret etti. "Daha sonra bitirebiliriz. İstersen git."

Cody ikinci kez söyletmedi.

"Tekneye gelin, oturun," dedi Jude.

Etrafta Maggie ve Jason'a bakındım. İskeleden bize doğru aceleyle geliyorlardı; neredeyse koşuyorlardı. Cody yanlarından geçerken onlara merakla baktı.

"Bekle," dedim Jude'a. "Bu ikisi bizimle."

Maggie bir bana, bir Jude'a sonra yine bana baktı.

"Vay canına, çok benziyorsunuz," dedi yaklaşınca.

"Jude, bu arkadaşım Maggie ve bu da..." duraksadım. Çok zordu. "Bu da Jason."

Maggie doğrudan ona sarıldı. Jude, ellerini koyduğu yere dikkat ederek, onun omzunun üzerinden bana baktı. Maggie geri çekildi, Jude'un hâlâ biraz şaşkın olduğunu gördü. "Pardon," dedi ve gülümsedi. "Gaby'ye öyle çok benziyorsun ki seni çoktan tanıyormuşum gibi geldi."

Jude başını aşağı yukarı salladı. Kaşlarını çattı. Bilinçli olmaktan çok alışkanlıktan Jason'a elini uzattı.

Jason elini klasik tarzda sıkı ama konuşmadı. Gözlerini kırıştırıyor, yutkunup duruyor, kimse bir şey demediği halde arada başını sallıyordu.

Jude'un peşinden tekneye çıktık. Yat kocamandı, Sydney'den Hobart'a yarış yapan türlerden. Bayrak direği üzerimizde yükseliyordu. Duvardan duvara parlayan ahşap ve koyu yeşil derileriyle cıfcaflı gemi mutfağına indik. Boş şampanya şişeleri lavabonun üzerinde düzgünce sıraya dizilmişti. İçerisi krep ve akçaağaç şurubu kokuyordu. Jude kızlara kahvaltı mı hazırladı diye merak ettim. Oval bir masanın etrafına sıkıştık ve Rafa sırt çantalarımızı ayacağının dibine koydu. Jude'un Refaim olduğunu hatırlamasında bir sorun görmüyormuş gibi davranıyordu. Belki de şimdilik öyledir, belki de Rafa, hayatta olduğu sürece, en iyi arkadaşının her haliyle mutludur.

Jude'a bakmaya engel olamıyordum. O da her birimizi inceledikten sonra gözleri benim üzerimde durdu. Rafa'ya baktım. Başlamam için başını salladı.

Harika.

"Pekâlâ... şey." Önümdeki keten servisi yuvarladım. Yat, rıhtımın sakın suyunun üzerindeyken bile hafiften sallanıyordu. Şimdi Daisy ve Rafa'nın bana Refaim'i anlatmak için neden acele etmediklerini her zamankinden daha iyi anlıyordum. Daisy'yi özledim. Burada, Jude'un karşısında olsa nasıl tepki verirdi acaba? Ona bildiği hayatın yalandan ibaret olduğunu nasıl anlatırdı?

Maggie beni cesaretlendirmek için gülümsedi. "Hatırladıklarınla başla."

İyi bir tavsiyeydi. Ona hastanede uyanışımı, onun öldüğünü öğrenişimi anlattım. Ve sonra 'ebeveynlerimizin'

Melbourne'e gelip beni ziyaret etmeden onun küllerini alıp gitmelerini.

Jude dinledi, başını salladı. "Ben de senin hakkında aynı mesajı aldım. Bir kadınla çocuğu koğuşa geldi..." Jason'a baktı. "Ne?"

"Oraya da geleceğiz," dedim. "Uzun hikâye."

Ona dehşetengiz gece kulübü rüyalarını ve internette yayınladığım kısa hikâyeyi anlattım. Rafa'nın Pan Beach'e gelişini, ardından gelen Taya ve Malachi'yi. Ve sonra da Rafa'nın Düşmüşler ve Refaim hakkında bombayı patlatışını. Ona, Rafa'nın bana anlattığı şekilde açıkladım. Jude hepsini dinledi. Ne soru sordu ne de böldü. Yeni kavramları algılama konusunda her zaman hızlı olmuştur ama bu, iniş yapmak üzere olduğumuz bir Avrupa ülkesinin yönetim yapısını anlamaktan bir parça daha karmaşıktı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Devam et."

Ona Patmos'u, İstanbul'daki fotoğrafımızı anlattım. Maggie'nin kaçırılmasını ve Tapınak'ta yaşadığım tecrübeyi hızlıca geçtim; kafeste geçirdiğim zaman hariç. Ona dağdaki kavgayı ve Nathaniel'le tanışmayı anlatırken gözleri artık uzaklardaydı.

Aşırı yüklenmişti. Arkasına yaslandı ve gözlerini ahşap panelli tavana dikti. "Vay anasını." Parmakları ensesine gitti. "Ben bunu doğum lekesi sanmıştım."

Saçının altına baktım ve hilal şeklindeki kabarık kısmı buldum; ortasından yara izi geçiyordu. Biri onun başını da kesmeye çalışmıştı ama biraz daha fazla ustalıkla yapmıştı. Şalımı çıkardım ve ona bende ki aynı yarayı gösterdim. Nefesi tıslar gibi çıktı.

"Bu da ne..." Kapüşonlunun boğazını kenara itti; zebani ısırtığı ilgisini daha çok çekmişti. "Bu ne?"

Duraksadım. "Rüyada öldürdüğün şu canavar var ya?"

İtalya'dayken onlardan biriyle bir kafeste kaldım."

"Onun kafasını kesti," dedi Rafa, hikâyenin en önemli kısmı buymuş gibi, "ama önce o pislik, kanını içmesine müsaade etti."

Jude ona baktı. Kavramaya çalışıyor ama zorlanıyordu. "Bunu yapanlar terk ettiğimi söylediğiniz kişiler mi?"

"Evet."

"Ve bana Gaby'yi o götlerle bıraktığımı mı söylüyorsun?"

"Doğrusu, siz ikiniz geçen sene ortadan kaybolana kadar ona karşı değillerdi. Aslında, ancak saf değiştirdiğini düşündüklerinde ona karşı oldular. Onu geçen hafta benim yanımda buldular, ikiyle ikiyi toplayıp yedi buldular."

Jude'un nefes alıp veriş i kontrollü, yüzü taş gibiydi.

Rafa çantasından iki kitabı çıkardı, masanın üzerinden ona itti. Şu an gösterip anlatmanın sırası mıydı, emin değildim ama artık çok geçti. Jude çoktan kitaplara uzanmıştı. Kendine hâkim olamıyordu.

İlki deri kaplamalı ve kabartmalıydı. Jude avucunu kapığında gezdirdi. Birkaç sayfa çevirdikten sonra kenardaki boşluklara karalanmış kendi el yazısını görünce durdu. Mavi mürekkebin üzerinden parmak ucuyla geçti. İkinci kitabı açtı ve ikimizin İstanbul'daki Sultanahmet Camii önünde çekilmiş yıpranmış fotoğrafını uzattım. Jude dikkatle baktı. Sonra bir bana, bir fotoğrafa baktı.

"Vay anasını," dedi tekrar, zorla gülümseyerek. "Saçın ne böyle?" Beni çekiştiren duyguya karşı koyarak eski fotoğrafın kenarına dokundum.

"Bunları kardeşinden daha sakın karşılıyorsun," dedi Rafa.

"Rol yapıyorum." Jude gözlerini ovuşturdu.

"Bu da senin laptopun," dedim. "İçinde pek bir şey yok ama hazır olduğunda bir bakmalısın."

Jude, Rafa'yı inceledi. "Birlikte çalışıp birlikte mi dövüş-tük? Benim arkamı mı kollardın?"

"İyisinde, kötüsünde, çirkininde. Ve sadece kadınlar-dan bahsetmiyorum."

Jude'un gülümsemesi buruktu. Çenesindeki gerginliğin birazı gitti. Sonra Jason'a döndü: "Seni de mi tanıyor ol-mam lazım?"

"Akıllıyız." Jason nasıl olduğunu açıkladı. Yavaşça, sabırla. Jude'a Dani'yi anlattı. Bitirdiğinde, Jude arkasına yaslanıp iki elini birden saçından geçirdi. Neredeyse iki saattir buradaydık.

"Peki, bakalım hepsini anlamış mıyım: Birbiriyle sava-şan iki grup yarı melek piçler var. İkisinin de peşinde olan bir iblisler sürüsü var. Ve bir de durugörüler olan kayıp bir çocuk? Ve Gaby ile ben iki yüz düşmüş meleğin nerede saklandıklarını biliyor olabiliriz, öyle mi?"

Evet, ailenin zeki çocuğu oymuş, tamam.

"Refaim aslında birbiriyle savaş içinde değil," dedim, döndürüp durduğum servisi düzeltmeye çalışarak. "Ama iblisler... O tamamen farklı bir mesele."

Daha Iowa'dan bahsetmemiştik.

"Tüm bunları kabullenebiliyor musun?" diye sordu Ja-son.

Jude ona ölçülü bir bakış attı. "Kız kardeşim yanımda oturuyor. Bunun mümkün olmasının tek yolu anlatılanla-rın doğru olması. Onu geri almanın bedeli buysa, ödeye-ceğim."

Gözlerime yaşlarla doldu. Sildim.

İskelede bir martı bağırdı, sonra bir yat yanımızdan süzülüp geçti ve onun ardından ileri geri sallandık. Jude parmaklarını cilalanmış masanın üzerine yaydı. Parmak eklemlerinin bu kadar korkmuş görüldüğü başka bir ânı hatırlamıyordum.

“Son bir yılda birkaç kadın tarafından bana ruhsuz pisliğin teki olduğum söylenmişti,” dedi. “Meğer haklılarımış.”

“Hey, biz —”

“Ve on yıl konuşmadık, öyle mi? İmkânı yok. Kim dedi bunu sana?” Cevap için beklemedi. Masadan kalkıp Rafa’yı itip geçti. “Hava almam lazım.”

Jude güverteye çıkan merdivenlerden yok oldu. Rafa ve ben de pılı pırtımızı alıp hemen peşinden gittik.

“Bana bir dakika verin,” dedi Jude. “Şunları bir hazmedeyim.” Tekneden indi.

“Nereye gidiyorsun?” Sesim panikle çıkmıştı. Öyleydim.

Yüzü yumuşadı. “Şuraya.” İskelenin nehir tarafındaki ucuna işaret etti. Demirlenmiş tekneler yoktu, sadece açık su. “Gözünün önünden ayrılmıyorum.”

Maggie ve Jason da güverteye çıktılar ve dördümüz rüzgâra karşı bir araya gelip sessizce bekledik. Elli metre ötede Jude volta atıyor, durup geniş nehre bakıyordu. Her beş saniyede bir bana bakıyordu. Rüzgâr saçlarını yüzünün etrafına savuruyordu.

Rafa rüzgârı kesmek için yakınımda duruyordu. “İyi olacak,” dedi. Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. Bir akıntı nehri dalgalandırdı ve ayaklarımızın altındaki tekne sallandı.

Kalbim boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Bir neşe, korku, beklenti ve endişe girdabı gibiydim. Jude ne düşünüyordu? Şimdi kendi başına kalınca benim hakkımda ne hissediyordu? Şimdi ne olacaktı?

Hayatımın en uzun on beş dakikasıydı.

Nihayet, kardeşim yanımıza döndü.

“Jude, dinle,” dedi Rafa. “Şimdi her şeyin berbat olduğunu biliyorum ama çözeceğiz.”

Jude iskelede durdu, Rafa’nın bana yakınlığına dikkat

etti ve sonra tekneye çıktı. "Neyi çözeceğiz? Şu diğer halimin kız kardeşimi almadan kaçacak kadar ve sonra onunla on yıl boyunca konuşmayacak kadar büyük bir pislik olduğunu mu? Ve sonra Tanrı bilir ne yaparken neredeyse onun ölümüne neden olduğumu mu? Ve şimdi de iblislerin peşimizde olduğunu mu? Dostum, çözmek istemiyorum."

"Öyleyse ikiniz de öleceksiniz. Bu kez gerçekten."

Rafa, Jude'a kızmıştı. Bunu beklemiyordum.

"Bugün ciddi şeyler oldu..."

"Ben, olmamı istediğiniz kişi değilim," dedi Jude.

Rafa başını geriye attı. "Bu ailenin bildiği tek replik bu mu? Gözünü seversen —"

"Onu bir rahat bırak." Aralarına girdim. "Ben tüm bunları parça parça doz halinde aldım; onun ise hepsi tek seferde üstüne boşaltıldı. Zamana ihtiyacı var."

"Zamanımız yok."

"İşte onu doğru dedin," dedi yeni bir ses, rüzgârın arasından.

Malachi.

İskeleden bizi izliyordu. Nasıl bulmuştu...

Daniel. O piç. Bir anda anladım. Malachi'yi Pan Beach'ten uzak tutan görev Düşmüşler hakkında bir ipucu değildi. Jude'u bulmaktı. Daniel'a Melbourne'de geçirdiğim zamandan pek bahsetmemiştim ama ona da bizimle aynı fikri vermeye yetmişti.

"İyi görünüyorsun, Jude," dedi Malachi. "Merhaba Maggie, beni özledin mi?"

Jude ona gözlerini devirdi. "Sen de hangi boksun?"

"Malachi, Tapınak'taki tayfadan," dedim.

Jude'un bakışları sertleşti. "Seni inciten piçlerden biri mi?"

Malachi ellerini kaldırdı. "Bak şimdi, biz onu geçtik ve Gabe'in kendisi de birkaç raunt kazandı." Siyah saçları yü-

züne uçuşuyordu. "Benim kim olduğumu da bilmiyorsun, değil mi? Siz ikiniz ne halt yediniz?"

Rafa benimle göz göze geldi. Ne istediğini anlamamak mümkün değildi. Malachi'nin destek ekipleri gelmeden Jude'u buradan götürmeliydik. Kendisini göstermeden önce Tapınak'ı aramış olmalıydı. Jude'un ihtiyacı olan son şey bir Refaim kargaşasının ortasında kalmaktı. Sorun şuydu ki, henüz yer değiştirme meselesine değinmemiştik. Seyahatle ilgili tüm konuşmalar oldukça yüzeysel olmuştu.

"Meşguldün bu aralar," dedi Rafa, Malachi'ye. "Doğru hastaneyi bulmak için kaç hemşireye dil döktün?"

"Altı." Malachi, Jude'a yaklaşmamı izliyordu. Yer değiştirebilseydim şimdiye kadar değiştirmiş olacağımdan tamamen emindi.

"Bana güveniyor musun?" dedim Jude'a sessizce, sözlerim Malachi'ye ulaşmadan rüzgâra karışıp gitsin diye.

"Tabii ki."

"Bir sonraki saniyelerde ne olursa olsun, akışına uy." Jason'a bakmadım; tam Maggie'nin yanında duruyordu ve ne yapacağını anlamıştı.

Rafa, Malachi'ye gözdağı vermeye çalışıyormuş gibi güverteyi geçti. "Ne zamandır buralarda iz sürüyorsun?"

Malachi tekneden geri adım attı. "Birkaç gündür. Jude'un denizde olacağını bilmeliy —"

Rafa kayboldu. Jude'u tuttum ve Rafa'nın ortaya çıktığını görmeden tekne ayaklarımızın altından kaybolup gitti.

Jude'un küfretmeye bile vakti olmadı.

ODADAKİ FİL

Jude bir Refaim'di; Rafa hakkında en küçük bir tereddütü olsa, Patmos'taki ufacık evde şömineye yaslanmış bir şekilde dikilip kendine gelmekten hâlâ yatta olmayı tercih ederdi.

"Burada kalamayız," diye fısıldadım Rafa'ya. "Kapı Bekçileri bizi bulurlarsa..."

"Bırak da odasını görsün."

"Bel buraya gelmişti, unuttun mu? Tapınak'tan sonra bizi buraya kadar takip ettiğini söylemişti..."

"Biliyorum."

Jude doğruldu ve solgun yüzüyle bize baktı. "Ne bok oldu böyle?" Onunla pencere arasına girip limanın görüntüsünü kapattım. Güneş, doğudaki ufuk çizgisini kırıyordu; burada hangi gündü, hiç bilmiyordum.

"Düşmüşler'in evlatları hemen hemen anlık seyahatler yapabilirler. Dünyanın her yerine."

Bana baktı. Gözlerini kırıştırdı. "Sen yaptın mı?"

"Hayır ama eskiden yaparmışız ikimiz de. Bak, burada fazla vaktimiz yok ama Rafa haklı; etrafa bir bakmalısın. Burada yaşıyordun. Bazı eşyaların hâlâ odanda." Onu dürterek yürütmeye çalıştım ama o durup camdan dışarı baktı.

"Neredeyiz?"

"Yunanistan." Buriu sanki önemsiz bir şeymiş gibi söy-

lemiştim. "Patmos. Hadi gel." Jude pencerede birkaç saniye daha dikildikten sonra koridorda beni takip edip yatak odasına geldi. Tıpkı benim bir hafta önce yaptığım gibi odasında dolaştı. Kitaplıktan başladı, rasgele kitapları çıkarıp baktı, Yüzüklerin Efendisi'nin ilk baskılarını okşadı. Tıpkı benim yaptığım gibi. Sonra çekmecelere geçti ve teker teker hepsini açtı.

"Silahları almalıyız," dedi Rafa kapıdan.

Jude'u izlemeyi bıraktığım kısa süre zarfında yatağın altında bir çanta buldum. Başımı kaldırdığımda Jude garıdıroptaydı. Kapıları açmış, silah zulasına ilgiyle bakıyordu. Rafa etrafından dolaşp bir avuç bıçak aldı. Kabzaları öne gelecek şekilde birer birer bana attı. Düşünmeden yakaladım. Sonra deri bir kemerle yarım düzine kılıcı bir araya getirip bağladı.

Jude'un tüm bunları hazmetmesi gerekiyordu ama vakitimiz yoktu. Bildiğimiz kadarıyla Bel her saat başı Rafa ve beni bulma umuduyla bu kulübeyi kontrol ediyor olabilir-di. Jude'un bugün bir iblisle yüzleşmesini istemiyordum. Ya da herhangi bir gün. "Pekâlâ," dedim, "gidelim."

"Nereye?" Rafa kılıç demetini bir elinde tutuyordu.

"Senin Pan Beach'teki evine."

Yavaş bir nefes aldı. "Dünyanın her yerinde güvenli evlerimiz var, Gaby. Maggie'yi arayabilirsin..."

"Mya'nın Üçüncü Dünya viranelerinden birinde saklanmak istemiyorum."

"Ne fark eder? Jude yanımızda. Güvenli bir yere gidelim."

Kamp çantasının fermuarını çektim. "Pan Beach benim evim. Bunun sana hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama bana ediyor."

"Oraya ne kadar bağlandığının gayet farkındayım ama

herkes senin orada olacağını bilir. Jude'un orada olduğu bir duyulursa ne olacak sence. Bel'in ya da başkasının—"Hey."

Durduk, Jude'a baktık. "Gaby, Pandanus Beach'e gitmek istiyorsa bana uyar. Oradan daha uzun vadeli bir plan kararlaştırabiliriz."

Rafa'nın burun delikleri açıldı. "Siz ikiniz..." cümleyi bitirmedi, başını iki yana salladı. "Tamam."

Gözlerimi kıstım. "Bizi başka bir yere götürmeyeceksin, değil mi? Ya da beni burada bırakmayacaksın?"

"Ciddi misin? Hâlâ mı soruyorsun?"

"Üzgünüm." Öyleydim de. "Şu an biraz gerginim de."

"Hadi canım."

Jude gardırobu gürültüyle kapattı. "Bu her neyse," Rafa ve beni işaret etti, "gittiğimiz yerde devam edebilirsiniz sanırım?"

Rafa'nın boynunun kızardığına yemin edebilirdim.

"Güzel. Beni önce Hobart'a götürebilir misiniz?"

Silah çantasını diğer elime aldım. Beklediğimden daha ağırdı. "Neden?"

"Eşyalarımı almak için." Rafa'ya baktı. "Oraya bir daha dönmeyeceğimi düşünmekte haklı mıyım?"

Rafa bana zafer kazanmış edasıyla baktı. "Gördün mü? Jude anlıyor."

Rafa telefonundan haritaya bakarken ben Maggie'ye mesaj çektim. O ve Jason, Melbourne'de oteldelerdi. Orada kalıp odanın keyfini çıkarmalarını önerdim. Güvende kalmalarını.

Jude endişeli bir şekilde bekliyordu.

"Erkek ol biraz," dedi Rafa. "Sen bunu sarhoşken bile yapardın."

Jude dudaklarını birbirine bastırdı. "Başlarım şimdi. Gidelim."

Nazik bir iniş olmadı.

Yere öyle sert çarptık ki ileriye doğru sendeledim. Rafa'nın etrafıma kilitlenmiş kolları düşmemi engelledi. Jude'la teması kaybettim. Arkamda bir yere tok bir gürültüyle düştü.

"Hay lanet," diye homurdandı.

Bacaklarım Rafa'nın bacaklarına dolanmıştı. Başımı tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Bir elini yanımdan aşağı kaydırды. Başım sandalağacı ve tarçın kokusundan dönüyordu. Ve de küflü halınınkinden.

"Hı-hı." Göz teması kurmaya cesaret edemedim ondan ayrıldım. Tek bir masası ve bir vinil mutfak sandalyesi olan ufak bir odadaydık. Kollarımı uzatsam iki yanımdaki beyaz sıvalı duvarlara yetişebilirdim neredeyse. Kalın camın ardında tepeler ve dalgalı nehir görünüyordu.

Jude masaya yaslanmış, kendine geliyordu. Üzeri kitaplar, gazeteler ve koca bir deniz haritasıyla kaplıydı. "Her zaman böyle sert mi iniş yaparsın?"

"Yol iyi tarif edilirse yapmam." Rafa oturdu. "Bu tepenin doğru yüksekliği işime yararlı olurdu."

"Bu işte iyi olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Ben de senin daha yüksek bir ağırlığı olduğunu sanmıştım." Jude ayağa kalkmasına yardım ederken sırıttı.

Jude başını iki yana salladı. Hafifçe gülümsedi. "Kendini o kadar övmemeliydin."

Tanrım, daha şimdiden birbirlerine alışmışlardı.

"Burası senin mi?" diye sordum.

"Bir arkadaşın. Denizde olmadığım zamanlarda burada kalırım."

Masanın üzerinde gazetelerin bulmaca sayfası açıktı. Her bulmaca çözülmüştü. Gözlerim romanların sırtlarında gezindi: Cormac McCarthy, George R. R. Martin, Ursula

Le Guin. Tişörtler, kazaklar, kotlar, hepsi düzgünce katlanmış.

Jude birkaç şey aldı. Peşinden kısa bir koridorun sonundaki odaya gittim. Odada üzeri ispirotolarla dolu bir bar, eski tarz bir gazlı ocak ve ekoseli bir kanepe vardı.

“Yatağım,” dedi yıpranmış kanepeyi göstererek. “Öyle bakma. Açılıyor. Daha kötülerinde uyudum.”

Parmak uçlarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. “Peru’yu hatırlıyor musun?”

“Lamalı mağarayı mı?”

“Başında o komik şapkaıyla uyumuştun. Hani şu püskülleri ve kulaklıkları olan.”

Barın arkasından bir sırt çantası aldı ve içine temiz giysilerini koydu. “Ona *chullo* deniyor. Ve sen battaniyeyi arakladıktan sonra bana kalan en sıcak şey oydu.”

“Ben onu hakkımla kazanmıştım. Unuttun mu?”

Son kelime havada asılı kaldı. Gülümsemesi bocaladı. Anın tüm sıcaklığı süzülüp gitti. Lamalarla birlikte bir mağarada hiç uyumamıştık. Ya da belki de uyumuştuk ama hatırladığımız şekilde değildi.

“Toplandın mı?” diye sordu Rafa kapıdan.

Jude çantasının kayışlarını kontrol etti. “Evet, her zaman hazırda bir çanta bulundururum.”

“Peki neden burada bu kadar uzun kaldın?”

Omuz silkti. “Kendimi Avustralya’dan ayrılmaya ikna edemedim.” Bir çift dövüş botunu da çantasına ekledi. “Hazırım.”

Birkaç saniye sonra yine kendine gelmeye çalışıyordu. Bu kez Rafa’nın lavabosunda. Maggie’ye mesaj çekip yerimizi bildirdim.

İşim bittiğinde, Jude ve Rafa ellerinde biralarla masadaydılar. Rafa bana da bir tane uzatınca hayır dedim. İkinci güneşi alışveriş merkezinin ardında kalmış, mutfak-

ğın yarısını gölge içinde bırakıyordu. Bankın yanında bir parça güneş ışığı bulup ısı kemiklerime işlesin diye orada durdum.

“Benim evim daha güzel,” dedim Jude’a.

Hava sıcaklığındaki değişimi çoktan hissetmiş, üzerindeki çıkarıp siyah tişörtüyle kalmıştı. Hatırladığımdan daha kaslıydı.

“Peki, cidden burada güvende miyiz?” diye sordum Rafa’ya, kapüşonlumu çıkarırken.

Bana imalı imalı baktı. “Sanmam. O yüzden Pan Beach’e gelmek istememiştim.”

“Demek istediğim, burada, bu kulübede güvende miyiz? Kapı Bekçileri’nden? O konuşmayı hiç bitirmedik.”

Omuz silkti. “Değişir.”

“Neye göre?”

“Cehennem boklarının salı günü bizi nereye kadar takip ettiklerine göre.”

Gözlerim Jude’a gitti, hâlâ burada olduğundan emin olmak istedim. Hâlâ gerçek olduğundan.

“Nasıl oluyor?”

Rafa birasını yudümladı. “Zebaniler, Kapı Bekçileri’ne tabidir. Cehennem bokları kokuyu alır, iblisler de onların düşüncelerini okur ve yeri belirlerler.”

“Zebaniler, Refaim’in izini ne kadar uzağa kadar sürebilirler?”

“Kanımızın tadını aldılarsa mı? Genelde gezegenin herhangi bir yerine kadar sürebilirler, en azından birkaç günlüğüne veya tat gidene kadar.” Şişesini koydu. “Eğer tazeyse ve üstümüze yeterince bulaşmışsa, aynısı zebani kanı için de geçerli; bizi bulurlar. Ya da en azından yerimizi genel olarak tahmin ederler. Kafesten sonra senin üzerinde bizi Patmos’a kadar takip etmelerine yetecek kadar vardı ama Bel oraya vardığında ne bulduğunu konusunda

net konuşmadı. Kibirli pisliğin tekidir; senin yerini ya da burayı bulmuş olsaydı bezdirene kadar konuşurdu. Bence bizi Pan Beach'e kadar takip ettiler ama sonra kokumuzu kaybettiler."

Tüylerim ürperdi. Ama Bel burayı bilseydi burada bizi bekliyor olurdu...

"İblisleri o çiftlik evinden çıkarmadan hiçbir yerde güvende olmayacağız," dedim.

"Katılıyorum. Ama bu iş bizim tayfayı aşar. Ve Güzel Çocuk'tan ya da Beşler'den asla yardım istemem. Onlar bize gelsinler."

"Bu bir sidik yarışından biraz daha önemli değil mi sen-ce?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sidik yarışı mı görmek istiyorsun? Daniel'la Mya buraya gelip Jude için kavgaya edene kadar bekle."

Kahretsin. Mya.

"Mya bilmek zorunda mı?"

"Bir düşün. Malachi, Daniel'e Jude'u çoktan söylemiştir ve Mya ondan sakladığımızı öğrenirse senin Tapınak'ın tarafını tuttuğunu düşünecektir."

"Ne düşünürse düşünsün. Ben kardeşimi geri aldım."

Jude bira etiketinden düzgün bir şerit koparıp masaya yapıştırdı. "Rafa," dedi sessizce. "Gaby ile benim biraz yal-nız vakit geçirme şansımız var mı?"

"Sizi korunmasız bırakamam."

"Peki öyleyse biraz özel konuşsak?"

Rafa anlaşılmaz bir ifadeyle bir Jude'a bir bana baktı. Sonra ayağa kalkıp koridora doğru işaret etti. "Odamda olacağım. Biri gelirse bağırın."

Jude, Rafa'nın kapısı kapanana kadar bekledi.

"Ona güveniyor musun?"

Boş koridora bir göz attım. "Evet, güveniyorum. Ço-

ğunlukla." Şimdi Jude'a benimle Rafa arasında geçmişte olan bilmediğim şeyleri anlatmanın sırası değildi.

Demir odadan aldığım Rafa ile birlikte olan fotoğraflarını çıkardım. Fotoğrafları nasıl aldığımı açıklamaya kalkışmadım. "Sen de güveniyormuşsun."

Her resmi tek tek inceledi. "Bu çılgınlık, değil mi?"

Başımı salladım ve boğazım tekrar düğümlendi. Düşünürken kaşlarını çatışını, asi saçlarının gözüne düşmesini seyrettim. Benim kardeşim. Hayatta. Burada, yanımda. Ve sonra masanın etrafından dolanıp yanıma geldi ve beni kucakladı. Kokusu hâlâ tuzluydu. Yüzümü yanağına gömdüm, kirli sakalı yanağıma batıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Ben de."

Birlikte nefes alıp verdik. Al. Ver. Al. Ver. Daha önce hiç sarılğan tipler değildik, şimdi olmuştuk.

Derin bir iç çekti. "Hayattasın. Önemli olan sadece bu."

"Ama Jude..." Kelimelerim kısıp çıkmıştı. Geri çekilip bana baktı. "Hatırladıklarımız... Hiçbiri gerçek değil. Peru, İtalya, okul, ailemiz; hiçbiri."

Tekrar kaşlarını çatı, beni bıraktı.

"Sen ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

Masanın ucuna oturduk. Bir süre camdan dışarı baktı ve sonra anlattı; anne-babamızla kavga edişimiz, onlara haber vermeden sırt çantalarımızı alıp kaçışımız, Monterosso'da bayır yukarı yarış edişimiz, Peru'da kamp, İsviçre'de bungee jumping, Londra'da çalıştığımız işler, kaza. Hikâyelerimiz benzer değildi; tamamen aynıydı. *Tamamen*. İkimizde de bir diğrimizin hatırlamadığı bir anı yoktu.

"İsviçre'den sonra İtalya'ya gittik, değil mi?" diye sordu bana. "Oraya nasıl gittiğimizi hatırlıyor musun; tren, otobüs, araba?"

"Hayır, o seyahatten hatırlamadığım çok şey var. Kazadan önceki her şey puslu."

"Ama ikimiz de aynı kısımları hatırlamıyoruz. Sanırım bunu her kim yaptıysa anılarımızı karşılaştırma şansımızın olmayacağını düşünmüş," dedi Jude. "Ama neden? Birinin neden bize farklı insanlar olduğumuzu düşündürmek, sonra birbirimizi kaybettiğimize inandırmak istediğini anlamıyorum. Eline ne geçti?"

"Bilmiyorum." Duraksadım. "Ama Rafa seninle bir ilgisinin olabileceğini düşünüyor."

"Neye dayanarak?"

"İkiz olduğumuzu hâlâ bilmemize; hatırladığımın senin, yarı-melek kısmı hariç, gerçek senden farklı olmasına dayanarak. Ve de şimdiye kadar yazılmış her Foo Fighters şarkısını ezbere bilmeme."

"Sen Foo Fighters'tan nefret edersin."

"Evet, özellikle de sabahın altısında. Ama artık etmiyorum."

"Tuhaf bu." Çarpık bir gülümseme. "Ve de güzel gibi."

"Ayrıca rüyamda gece kulübü katliamını görüp duruyordum ki meğerse o da senin hatıranmış, benim değil."

"Ama neden böyle bir şey yapayım? Ve nasıl yapabilirim ki?"

Şimdi ona iblislerle bir anlaşma yapmış olabileceğimiz ihtimalini ve bu yüzden az kalsın öldüğümüzü söyleme sırası değildi. Bu sonuca kendisi varabilirdi.

"Peki, beni nasıl buldun?" diye sordu Jude, aşırı zor olan soruları bir kenara bırakarak.

Ona Melbourne'den bahsettim. Ve Mandy'den.

"O nasıl?"

"İyi sanırım. Akli hâlâ sende."

"İnsan işte." Jude ironik bir şekilde gülümsedi, ta ki ne

dediğinin farkına varana kadar. Kendisini bu düşünceye fazla kaptırmadan onu dürttüm.

“Gerçek bir ilişkin olduğuna inanamıyorum.”

“Yardıma olur diye düşünmüştüm ama o, ona verebileceğimden fazlasını istedi. Bildiğin drama işte, gerçekten, sadece biraz daha uzun sürdü.”

Jude’un bana karşı bu kadar açık olduğunu hatırlamıyordum. Daha önce hiç ilişki meselesinden konuşmazdık ya da ben hatırlamıyordum. Pencereye gitti, dalgaları dinledi.

“Bu sesi özlemişim. Hastanedeysen buraya gelmeyi düşündüm ama sonra Mandy’e takıldım ve Tassie’ye gittik...”

“Yine de Pan Beach’e mi gelecektin?”

“Evet ama doğru olmaz gibi geldi. Buraya gelmek için o kadar ısrarcı olmasaydım, yoldan çıkmazdım.”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım, lastiklerin acı sesini duydum.

“Aslına bakarsan, sen Pan Beach’e gitmeyi *daha önceden* düşünüyormuşsun,” dedim. “Laptopunda sörf websitelerini işaretlemişsin. Bir tanesi de buranı.”

Jude masaya geri geldi. “Önemi yok. O laptoptakilerin, önceden olanların, hatıraların; hiçbirinin.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü sen benim kardeşimsin. Konu kapanmıştır.”

“On yıl boyunca konuşmamışsınız, Jude. Geçmiş...” duraksadım, “karmaşık, darmaduman ve yok olup gitmeyecek.”

“Bir çaresine bakarız.”

Penceredeki siyah bir ize baktım, güneşin bir parçasını nasıl da kapatıyordu. “Seni tekrar kaybedemem.”

“Öyle bir şey olmayacak. Asla.”

“Eski hayatım bizi tekrar ayıracaksa hatırlamak istemiyorum.”

"Gaby." Ben ona bakana kadar bekledi. "Ne olduğu umrumda değil. Hiçbir şey bizi ayırmayacak." Bir sandalye çekti. "Şimdi tek istediğim güvende olman."

"Artık öyle bir seçeneğimizin olduğunu zannetmiyorum."

"Neden olmasın? O kumsallardan birine gidebiliriz, ortadan kayboluruz." Gözlerine baktı. "Başımızdaki diğer tüm bu pislikler olmadan kendi hayatımıza bakarız."

Birbirimize baktık. İhtimal aramızda asılı kaldı.

"İnanılmaz." Başımızı kaldırınca Rafa'nın kara, sert bakışlarla koridorda dikildiğini gördük.

Suçlar gibiydi.

HAKİKATLE BAŞA ÇIKABİLİR MİSİN?

“Bizi bırakıp gidecek misiniz böylece?” Rafa bira şişesini öyle sıkıyordu ki parmakları beyazlaşmıştı. Koridora yer değiştirerek gelmiş olmalıydı, çünkü geldiğini duymamıştık.

Jude ağzını açtı. Tekrar kapadı.

“Sen bizim lanet olası liderimizsin. Kaybolduğunda her şey berbat oldu. Şimdi dönmüşken tekrar mı siktirip gideceksin?” Rafa’nın bakışlara bana döndü. “Ve sen de onunla gideceksin, değil mi? Siz ikiniz nihayet tekrar bir araya geldiniz ya, geri kalanımıza ne olursa olsun önemli değil.”

“Rafa, sakin ol,” dedim. “Jude o hayatı hatırlamıyor.”

Başını iki yana salladı. “İkiniz bir araya gelince nasıl olduğunu unutmuşum. Başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.”

“Dostum.” Jude ayağa kalktı. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Hiç anlamıyorsunuz, değil mi? Siz ikiniz birbirinizi kaybettiniz; bense ikinizi birden kaybettim.” Şişeyi duvara fırlattı. Lavabonun üzerindeki fayanslara çarpıp parçalandı ve ortalık anında bira koktu. “Siktir et.” Yer değiştirdi. İki saniye sonra odasında duvara bir şey çarptı.

Jude hâlâ Rafa’nın az önce durduğu yere bakıyordu.

“Ben gidip bakayım,” dedim.

“Konuşma havasında olduğunu zannetmiyorum.”

“Merak etme.”

Beni inceledi. “İkinizin olayı ne?”

Tişörtümün ucunu çekiştirdim. "Karışık."

Rafa dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmiş, yatağının kenarında oturuyordu. Sandalye yan yatmıştı, tek bacağı ters yöne kıvrılmıştı. Dökülen duvarda bir delik açılmıştı, yere sıva tozu dökülmüştü. Duvarlara eşya geçirmek alışkanlık haline gelmeye başlıyordu.

"Rafa." Gri-beyaz çizgili yorganın üstünde yanına oturdum. Günişiği pencereden yastığının üzerine düşüyordu.

Başını kaldırmadı. Ona dokunacak kadar yakındım. Dokunmadım. Mutfaktan cam şingirtisi ve su sesi geliyordu.

"Jude hiçbir yere gitmiyor," dedim. Tepki vermedi. Bu kadar sessiz olmasından nefret ediyordum; sinir bozucuydu.

"Ben de öyle. Sensiz gitmem."

Başını bana doğru çevirdi ama bana bakmadı. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü istemiyorum."

"Beni kandırabilirdin."

"Rafa..."

"Bir sıcağım, bir soğuk. Bana bir güveniyorsun, bir güvenmiyorsun. Yakınlaşmama izin veriyorsun, sonra beni dışlıyorsun. Artık Jude'un var, bana ihtiyacın yok."

"Var." Bunu sessizce söyledim, çünkü zordu. "Sana ihtiyacım var."

Birkaç saniyeliğine sessizce nefes alıp vererek boşluğa baktı. "Neden?"

"Sormak zorunda mıyım?"

Bana baktığında gözleri bulanıktı. "Gaby..."

Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıp bekledim. Onu zorlamadım.

Nihayet Rafa kaşlarını çatıp ofladı. "Jude haklı. En güvenilirli ikinizin tekrar ortadan kaybolması. Hepimizle iletişimi kesin."

“Bunu yapmayacağız, sen de biliyorsun.” Tekrar konuşmayınca yaklaştım, seçimi alçalttım. “Aramızın karmaşık olduğunu biliyorum ama seni öylece bırakıp gidebileceğime inanıyor musun gerçekten?”

Bu kez bakışlarını kaçırmadı. “Sen gerçekten gitmene izin vereceğime inanıyor musun?”

Uzun birkaç saniye boyunca birbirimizi seyrettik.

“Bu işi gerçekten beceremiyoruz, değil mi?” dedi.

“Mags ve Jason’ı boş bir parkta gece yarısı birbirine bırakırken göremezsin.”

“Sadece birimiz bağıırıyordu.”

“Evet, yani, birdenbire yalnız kalmayı beklemiyordum.”

“Kuğu seni korkuttu mu?” Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Kapa çeneni,” dedim yumuşak bir sesle.

Hâlâ beni izliyor, yeşil gözleri bir şey arıyordu. “Gaby... artık geçmişten bahsetmeyeceğim, tamam mı? Bu her neyse, bundan sonra başlıyor.”

Bu *her neyse*.

Uzun kirpiklerine, yüzünün güçlü hatlarına dikkatle baktım. Artık her şeyi öyle aşınaydı ki.

“Şimdilik tamam Rafa. Ama bu geçip gitmez. Bir gün yine bununla ilgilenmek zorunda kalacağız. Bu şekilde yaşıyabilir misin?”

Tereddüt etti ve sonra dudakları dudaklarıma belli belirsiz dokundu. Onu öptüm; emin, kararlı bir şekilde. Tişörtünden tutup kendime çektim. Memnun bir şekilde mırıldandı ve bacaklarımı kucığına çekti. Bu öpücük daha uzun, daha yavaştı. Eli bacağımanın üst kısmına gitti. Yüzüne dokundum, başparmağımla çenesinden geçtim. Öpüşmeyi bıraktığımızda Rafa alnını alnıma dayadı. “Tanrım, seni istiyorum,” diye fısıldadı.

Koridordaki ayak sesleri bize yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Bacaklarımı geri çekip yere indirdim. Rafa halen beni izleyerek derin bir nefes aldı. Jude içeri girmeden önce boğazını temizledi. Aramızdaki gergin havayı fark ettiyse de bir şey demedi.

"Yani buralarda takılacaksın?" dedi Rafa. Kızardığımı saklamak için eğilip botumun bağcıklarını bağlıyormuşum gibi yaptım.

"Evet." Jude üzerine düştüğü omzunu ovaladı. "Kim olduğumuzu anlamam ve geçen sene ne olduğunu çözmem lazım. Güvende olabilmemizin tek yolu bu. O zamana kadar kör gibiyiz."

"Bunların hiçbirinin öneminin olmadığını sanıyordum?"

Jude kuru bir gülümsemeyle atılan taşın farkında olduğunu gösterdi.

"Plan buysa, dostum, yardıma ihtiyacın olacak. Kime güveneceğini seçmen gerek: Dışlanmışlar mı, Nathaniel'in tayfası mı?"

"Neden ikisinden birini seçmek zorundayım? Sen yetersin."

Rafa şaşırdı ve sonra güldü. "Benim tek derdim seni bulmaktı. Bundan ötesiyle ilgili pek bir planım yok. Strateji her zaman senin işindi."

Jude sandalyeyi kaldırdı, eğrilen bacağını düzeltti. "Bana zaman ver, bir şeyler düşüneceğim."

Rafa başını iki yana salladı; gülümsemesi Jude'un kiyle aynıydı.

"Ne?" Jude oturmadan önce sandalyede ağırlığını test etti.

"Sen. Hiç değişmemişsin. Drama yok. Saçmalama yok.

Tüm bunlara Gaby'den çok daha çabuk uyum sağlıyorsun."

Çabucak bana baktı ve yine kızardığımı hissettim, o öpücük. Bu düşünceyi hemen uzaklaştırdım. Kırılmazdım; haklıydı. Aslında, Jude'un bu yeni hayata bu kadar kolayca uyum sağlaması biraz sinir bozucuydu.

Jude bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi. "Tüm bunlar... neredeyse mantıklı gelecek. Hastanede uyandığımdan beri, yanlış bir şeyler hissediyordum. Sadece sen olmadığın için değil," dedi bana. "Sanki yapmam gereken bir şey var gibiydi ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Ve rüyalar, hep sanki daha çok anıların gibi geldiler." Mahcup bir şekilde omuz silkti. "Baş etmemin tek yolu suda olmaktı. Boğazda gök öyle büyük, okyanus öyle meşakkatli ki dünyanın geri kalanı uzakta kalıyor."

Arka cebimde telefonum çaldı ve Jude, Foo Fighters melodisini tanıyıp gülümsedi.

Arayan Maggie'ydı.

"Hâlâ Rafa'da mısınız?" dedi ben konuşmadan.

"Evet."

"Hemen oraya geliyoruz."

"Neler oluyor?"

Bir duraksama. "Jason Dani'den haber aldı. Dani sizinle konuşmak istiyor."

ÇOCUKTAN AL HABERİ

Biz mutfağa dönmeden Maggie ve Jason geldiler.

"Burası birahane gibi kokuyor," dedi Maggie.

Rafa'nın şişesinin kalıntıları lavabodaydı, bulaşık bezi yıkanmış, musluğun üzerinde kuruyordu. Masada Maggie'nin yanına oturdum.

"Evet?" dedim Jason'a. "O nerede?"

"Bilmiyorum. Bir dakikaya arayacak."

"Hay ben böyle işin," dedi Rafa. "Neden bize nerede olduğunu söyleyemiyor; biz oraya giderdik? Ona zarar verecek değiliz."

Jason telefonunu masada aramıza koydu. "Onu riske atamayız."

Camı lavabodan alıp çöp kutusuna attım. Neden şimdi? Birdenbire bir şeyler mi hatırlamıştı? Ve şu an, şu dakika bunu bilmek istiyor muydum?

Jude'u geri almıştım. Tek istediğim bu saçmalıkların hiçbiri olmadan onunla biraz zaman geçirmektir. Çok şey mi istiyordum?

"Ne dedi?" diye sordum.

"Bir durugörü görmüş. Ne olduğunu söylemedi, sadece seninle ve Rafa'yla konuşmak istiyormuş. Ve Jude'u bulduğumuzu biliyor..."

Jude, Maggie ile benim karşıma oturdu. "Uzaktan kuzenimiz mi oluyor? Melekleri, iblisleri ve... bizi gören kız?"

“Düşmüşler’i görmüyor; Nathaniel hariç,” dedim. “Ve bir yıldır ikimizi de göremiyormuş.”

“Ama yaralandığımızda orada mıymış?”

“Oradaysa da hatırlamıyor. Ama her ne yaptıysak, ona sebep olan onun durugörüsüyümüş.”

Jason’ın telefonu çaldı ve hemen hoparlörü açtı.

“Dani?”

“Onların yanında mısın?” Onun hoparlörü de açtı. Yumuşak sesinde New York aksanı seziliyordu. Bu sesin Refaim’e tehdit oluşturacak kadar kerametli bir görücüye ait olduğuna inanmak zordu. Sesi on iki yaşından bile küçük-müş gibi geliyordu. “Gabe ve Jude, onlar orada mı?”

“Buradayız.” Bir şey söylemesi için Jude’a başımla işaret ettim.

“Hey, ufaklık.”

Birkaç saniyeliğine hiçbir ses duyulmadı. Sonra bir hıçkırık. “Çok üzgünüm.” Dani’nin sesi titriyordu. “Keşke ne olduğunu bilsem ama hatırlayamıyorum. Ne kadar çabalasam da göremiyorum. Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum...”

“Dani, Dani,” dedi Jason. “Sorun değil. Değil mi, Gaby?” Yalvarır gibi bana baktı.

“Evet, kendini perişan etme. Biz de hatırlamıyoruz.” Ve lütfen ağlamayı kes.

Dani burnunu çekti, hıçkırdı. Ona bir dakika verdik. “Diğer Refaimler’le birlikte olmadığın zaman seni hâlâ göremiyorum,” dedi. “Bu ne anlama geliyor bilmiyorum. Belki ben eğer—”

“Geçen sene Melbourne’de iki hastaneyi ziyaret ettiğini hatırlıyor musun?”

“Rafa.” Jason onunla göz göze geldi. “Şimdi değil.”

“O ve annesinin seninle hiç konuşmadığına bakılırsa, başka ne zaman olacak?” Rafa telefona eğildi. “Seninle annenin ne yaptığınızı biliyoruz.”

Bir burun çekiş daha. "Ne yapmışız?"

"Gabe ve Jude hastanedelerken onları ziyaret ettiniz. Kafalarına yerleştirilen uydurma hikâyelerini desteklemek için mesajlar bıraktınız."

"Yalan bu." Yeni bir ses, daha yaşlı. Sinirli. "Jason, ne bu?"

"Maria..." Jason duraksadı. "Gaby'nin hemşirelerinden biri bize bir kadınla bir kızın koğuşu ziyaret edip Jude'un öldüğüne dair bir mesaj bıraktıklarını söyledi. Seni ve Dani'yi tarif etti. Jude da Gaby ile ilgili olarak aynı mesajı almış."

"Ne zaman?" diye sordu Maria.

Jason bana baktı.

"Ben hastaneye yatırıldıktan birkaç gün sonra."

Telefon yine sustu.

"Maria?" dedi Jason. "Dani?"

Telefonun diğer ucunda bir hışırtı oldu; muhtemelen ahizeyi kapatan bir el sesiydi. Bekledik.

Hışırtı durdu. "Biz miydik, değil miydik bilmiyorum," dedi nihayet Maria. "Olabilir."

"Yani?" diye sordu Rafa.

"Yani, bilmiyorum. Dani, Gabe ve Jude'la birlikte kayboldu ve sonra bir şekilde sağ salım bana döndü. Onlar ise dönmediler. Biliyorduk ki onlara her ne oluyorsa iyi bir şey değildi ve Dani ile bir bağlantısı vardı. Jason evden ayrılır ayrılmaz eşyaları arabaya atıp gittik. Bir gün boyunca yol aldıktan sonra bir motele yerleştik. Sadece bir gece kalacaktık ama birkaç gün oldu."

"Sonra?" dedi Rafa.

"Sonra, bir günü kaybettik. Yani, gerçek anlamda kaybettik. Uyuduk ve uyandığımızda diğer günün gecesi idi. İkimiz de ne yaptığımızı hatırlayamadık ama yirmi dört saat uyuyor olamazdık. Birincisi, üzerimizde farklı kıyafetler vardı ve de aç olarak uyanmamıştık. Bu bizi sarstı. Ne yap-

çağımızı bilemedik, o yüzden yola devam ettik. Ediyoruz. Ve kendi ailemiz de dâhil, Jason da dâhil, Dani'nin yapabildiklerini bilen herkesle bağlantıyı kestik."

"Bu olduğunda neredeydiniz?" diye sordum.

"New York'tan birkaç saat uzakta."

"Sadece o günü mü kaybettiniz?"

"Evet."

Hesap kitap yaptım ve ağzım kurudu. "Ama bu Melbourne'e uçup geri dönmek için yeterli bir süre değil."

Rafa'yla göz göze geldim. Maria ve Dani'yi Avustralya'ya kim getirdiyse, bunu yer değiştirerek yapmıştı. Ve sonra o günün hafızasını silmişti.

"Peki ya Refaim'i hapsetmenin yolu? Bu konuda bir şey biliyor musun Dani?" diye sordu Rafa.

Dani telefona döndü. "Sadece cuma günü sen ve Gaby o odadayken gördüklerimi biliyorum."

"Gördün mü?" diye sordum.

"Parça parça. Neredeydiniz?"

"Iowa'daki bir çiftlik evine. Dün Zarael'in orayı ele geçirdiğini biliyor musun?"

Telefonun diğer ucundan bir şaşırma sesi geldi. Belli ki bilmiyormuş. "Jason, çok dikkatli olmalısın. Hepiniz."

Jason masada telefonu düzelitti. "Bize ne söylemek istemiştin Dani?"

"Ah." Derin bir nefes aldı. "Bir durugörü gördüm. Korkunçtu. Meditasyon yapıyordum, seni bulmaya çalışıyordum aslında. Seni özlediğim zaman öyle yapıyorum. Ama parça parça halde başka bir şey gördüm. Beyaz saçlı iblisleri pek görmem ama kesinlikle onlardı ve Pandanus Beach'telerdi."

Maggie eliyle ağzını kapadı.

"Ne yapıyorlardı?" diye sordu Jason.

Dani duraksadı. "İnsanları öldürüyorlardı."

DOĞRU YOL

“Sanırım ormandaydı, kamp alanı belki? Her yer iblis doluydu. Tanımadığım adamlara saldırıyor, onları kılıçlarla doğruyorlardı. Bu... korkunçtu. Sonrasında kustum.”

Telefona bakıp kaldım. Buz kesilmiştim. “Bu adamların dövmelele ve silahları var mıydı?”

“Hmm... dövmelele, evet. Silahlardan emin değılim. Zael de oradaydı.”

“Zael mı?” diye araya girdi Rafa. “O olduğunu nereden biliyorsun; onu daha önce gördün mü?”

“Saçları siyahtı. Diğerlerinin saçları hep beyaz, değıl mı?”

“Hassiktir.”

“Rafa.” Maggie telefonu işaret etti.

“Kahretsin, pardon.” Lavaboya gidip tezgâha yaslandı.

“Pan Beach olduğunu nasıl bildin?” diye sordu Jason.

“Bildim işte. Bazen öyle oluyor. Durugörülerin nasıl işlediğini bilmiyorum; o kadar çok görmüyorum.”

“Ama olmuş bir şeyi mi gördün, yoksa olacak bir şeyi mi?” diye sordum.

“Sadece parça parça gördüm ama henüz olmadığından oldukça eminim,” dedi Dani.

“Nereden biliyorsun?”

Bir duraksama oldu ve gözümde kızın omuz silktiğı canlandı.

“Biliyorum işte.”

“Tamam... Yani bu kesinlikle mi olacak, yoksa sadece bir ihtimal mi? Demek istediğim, onları dağdan indirirsek —”

“Bilmiyorum, Gabe,” Dani’nin sesi yine üzgün geliyordu. “Keşke bilsem. Özür dilerim.”

“Özür dilemek zorunda değilsin, bebeğim,” dedi Maria. “Onlara söylemen gerekeni söyledin, artık hoşça kal de.”

“Dur.” Jason telefonu aldı, ağzına yakın götürdü ama hoparlörü kapatmadı. “Sizi ne zaman görebilirim?”

“Bilmiyorum,” dedi Maria.

“İkinizi de özledim.”

“Biz de seni özledik.” Dani’ydi, telefona yaklaşıp söylemişti.

“En azından telefonlarıma cevap verir misiniz? İletişimde olursan Gabe ve Jude’a ne olduğunu çözme şansımız daha çok olur.”

“Dani CNN değil, Jason. Daimi bir haber kaynağı değil.”

“Biliyorum, ama —”

“Bilmeniz gereken bir şey görürse söyleriz.”

“Biliyorum. Sadece... kendinize iyi bakın.”

“Sen de,” dedi Dani. “Hoş çakal Jason.”

“Hoş çakal, çiçeğim.”

Bağlantı kesildi ve Jason tedirgin bir şekilde başını kaldırıp baktı. Maggie parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi.

Kahretsin. Bu kötüydü ve bizim suçumuzdu. Rafa’ya baktım. “Butlerlar’ı uyarmalıyız.”

“O moronlar başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar.”

“İblisler tarafından parçalanmayı hak etmiyorlar. Onlara en azından hakikati borçluyuz ki neyin geldiğini bilsinler.”

"Bizi dinleyip de bu işe bulaşmasalardı sorun olmayacaktı."

"Kendini haklı çıkarmak için ölmelerine müsaade mi edeceksin?"

Bana ters ters baktı. "Hayır. Ama onların kışlarını kurtarmak zorunda kaldığım için sevinmemi bekleme. İkinizi buralardan uzağa götürmeyi tercih ederdim. Zaraqel'in gelmesiyle ilgili kısmı duydun mu?"

Jude sandalyesine masadan geriye itip botunu dizinin üzerine koydu. "Butlerlar kim?"

Ona kısa bir özet geçtim.

"Kampı nerede kurduklarını biliyor musunuz?"

Tanrım, direkt işe girişti. Rafa haklıydı; iblislerle zebanilerin varlığının gerçekliğini benden çok daha çabuk kavramıştı. Tabii onları henüz gözüyle görmemişti. Belki bundan hâlâ kaçınabilirdik.

"Bir çocuk var; Simon. Maggie'nin bir arkadaşı. Onlarla iletişime geçip yol tarifi alabilir."

Rafa cık cık yaptı. "Barmen? Cidden mi?"

"Rusty ondan kendilerine katılmasını istedi."

"Bakıcısı ne olacak? Onu da mı davet edeceksin?"

"Taya'nın kasabaya dönüp dönmediğini bile bilmiyoruz. Dönmüşse, çaresine bakarız."

"Biz deyip duruyorsun da, kim bu 'biz'?"

Şimdi neye bu kadar sinirlenmişti? "Sen, ben ve Jude. Bir de boşlarsa Ez ve Zak belki."

Maggie masadan kalktı ve su ısıtıcısını doldurdu. Elleri titriyordu.

"Dövüşmeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Rafa Jude'a. Omuz silkti. "Kendimi koruyabiliyorum."

"Yumruklarını en son ne zaman kana buladın?"

"Bir ay önce mahalledeki barda bir arbeye çıkmıştı."

Anakaradan gelen hobi denizcileri dozu kaçırdı. İş kontrolden çıktı. Beni köşeye sıkıştırdılar ve biri bıçak çekti."

"Ne oldu?"

"Onu indirdim."

Rafa kaşlarını kaldırdı. "Bir kişi mi?"

Jude bana göz attı. "Hayır. Altı."

"Eline kılıç aldın mı henüz?"

"Yatta pek bir işe yaramıyor. Ama," bana doğru hızlı bir bakış daha attı, "Elime bir katana almayı düşünüyordum. Sanki kullanmayı bilmem gerekiyormuş gibi geliyordu."

Ve işte benim önümdeydi. Bir tanesiyle bir zebani öldürene kadar adlarını bile bilmiyordum ben.

"Katana kullanmayı biliyorsun, dostum, merak etme," dedi Rafa. "Gabe'in kızdığında olduğu kadar iyi değilsin ama zaten o kadar iyi olan çok az kişi var."

Jude kaşlarının arasında bir çizgiyle bana baktı.

Su ısıtıcısı kaydandı. Maggie kapatıp beş fincan çıkardı.

"Peki öyleyse," dedi Rafa, morali büyük ölçüde yükselmişti. "Barmeni arasan iyi olur."

"Ben mi?" Yalvarır gibi Maggie'nin gözünün içine baktım.

"Tamam," dedi. "Ben ararım. Onları uyarmanız gerektiğini biliyorum ama gerçekten cuma günü olanlardan sonra Mick'in sizi görmekten mutlu olacağını sanıyor musunuz?"

"Atlatır," dedi Rafa.

Maggie suyu doldururken fincanlardan buram buram buhar yükseliyordu.

"Onunla son konuşmanızın nasıl bittiğini unutmayın." Su ısıtıcısını bıraktı, şimdi elleri daha sabitti. "Bu kez silahları da olacak."

ÇETİN DENİZLER

Jude dalgaları görsün diye kordondan yürüyorduk. Günün bu geç saatlerinde pek bir hareketlilik yoktu ama birkaç kişi dalgalardan kalanlarla mücadele etmek için suda yürüyorlardı. Güneş, parçalı bulutların arkasına girmiş, suyun üzerine uzunca gölgeler düşürüyordu.

Mutlu hissetmemeliydim. Hayatlarımız birer yalandı. İblisler Pan Beach'e geliyorlardı. Refaim Jude'un peşine düşecekti. Ama yine de... mutluydum. Bir yanımda Rafa, bir yanımda Jude varken tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordum. Bu benim hatırladığım kardeşimdi ya da ona yakındı. Daha korumacı, daha ciddiydi. Ama belki de bu bir yıllık hüznün sonucudur. Ona göz ucuyla baktım. Ben onun hatırladığı gibi miydim?

"Yarın bir sörf tahtası alacağım." Jude'un gözleri sudaydı, üzerindeki AC/DC tişörtünün rengi solmuş, eski püsküye yakındı.

"Ne kadar oldu?" diye sordum.

"Bir yıl."

Bunu diyen bir dalga yakalamadan bir haftayı bile zar zor geçiren biriydi.

"İlk ay yırtık akciğerim suya girmeme engel oldu, ondan sonra da Hobart'taydım. Orada pek dalga olmuyor ve Shipstern Bluff'la baş edemeyecek kadar da paslanmıştım." Jude, Rafa'ya döndü. "Sörf yapardım, değil mi?"

“Her fırsatta. İçilip sarhoş olunacak iyi bir bira varken bile.”

Jude rahatlayıp gülümsedi. Tahta iskeleden ayrılıp kuma geçtik. Botlarını çıkarmak için durdu, ayak parmaklarını kuma daldırdı.

Rick’in yerine gidiyorduk. Simon yardım etmeyi kabul etmişti ama sadece Maggie rica ettiği için. O ve Jason tekrar Melbourne’e dönmüşlerdi. Güvende olmaları daha önemliydi ve orada şu an burada olacaklarından daha güvendediler. Maggie’nin daha fazla kâbusa ihtiyacı yoktu. Kâbus demişken...

“Rüyalar görüyorum mu demiştin; çoğul?” diye sordum Jude’a. “Gece kulübü kavgasının dışında mı?”

Jude başını salladı. “Bir tanesinde iri bir adamla yüzünde yara izleri olan güzel bir kadın var. Sen de varsın,” dedi Rafa’ya, “bir de bana bağırıp duran aşırı çekici bir sarışın.”

“Sonra ne oluyor?”

“Sarışını bir cehennem canavarından kurtarıyorum.”

Rafa elini uzattı ve durduk. “Canavar onu bir gemi kabininde duvara mı kısırmıştı?”

Jude’un gözleri parladı. ‘Gemi, bu mantıklı.’

“Mya’dan mı bahsediyor?”

“Başka kim bir cehennem bokuyla bir kabine tıklıp kalacak kadar dikkatsiz olabilir?” dedi Rafa.

“Gemide ne yapıyordunuz?” diye sordum.

“İş, başka ne olacak. Umman kıyısında garip şeyler olduğuna dair dedikodular duymuştuk: dev su olukları, kaybolan tekneler, çılgın fırtınalar. Orayı kontrole gidiyorduk ama Zaraqel bizden önce davranmıştı. Kenya’ya giden bir yiyecek yardımı gemisini kaçırdı. Sürüsünden birkaçını ve bir zebaniyi yanına alıp, tayfalara ve yardım çalışanlarına işkence etmenin eğlenceli olacağını düşünmüş.”

Güneşin önüne bir bulut geçti. Elimde olmadan titredim.

"En azından gitmeden önce orada olduklarını biliyorduk," dedi Rafa, Jude'dan çok bana. "Ritim Sarayı en büyük rezilliğimizse ki öyleydi, o gemiyi alışımız da daha başarılı anlarımızdan biriydi. Okyanusun ortasına ustalıkla yer değiştirmiştik, ölen insan olmamıştı ve bir Kapı Bekçisi'ni de aradan çıkarmıştık."

"Onlar ölebiliyorlar mı?" diye sordum.

"Bizimle aynılar." Boğazını keser gibi yaptı. "Zor gerçi, çünkü sinsi piçler yerlerinde durmuyorlar. Gemide şansım yaver gitti..."

"Onlardan birini mi öldürdün?"

"O kadar şaşırma." Sırıttı, tekrar Jude'a döndü. "Bizim için büyük bir zaferdi. Nathaniel'in yüzüne çarpabileceğimiz bir şey. Ben haklıysam ve hafızalarınızı değiştirme işinde senin parmağın varsa, senin geçmiş hakkında Gaby'dan daha fazla rüya görmen mantıklı. Hiç olmazsa bu iki işi hatırlıyor olman akla yatıyor."

Jude düşünüp tekrar yola koyuldu. Çıplak ayakları kumda derin izler bırakıyordu. "Bunu bize benim yaptığımı düşünüyor musun gerçekten?"

"Tek başına değil," dedi Rafa. "Ve nasıl bilmiyorum ama anılarınızın bozulma şeklini bir şekilde etkilemeyi başarmışsın diye düşünüyorum. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Gaby geçmişle ilgili sadece bir rüya görüyor ve o da senin hafızandan. Ve bu muhtemelen Tapınak'ta onun hayatını kurtardı."

Jude ellerini ceplerine koydu. "O laptoptaki dosyaları okumam gerek, belki bir de Patmos'dan birkaç kitap daha almalıyım."

"Cevap kitaplarda değil Jude, senin kafanın içinde. Hafızanı geri kazanman lazım."

"Doğru. Ama Nathaniel'in bize anlatabileceği bir şeyler olmalı. Adam melek, değil mi? Başmeleklerle bağlantısı var?"

Rafa çenesini sıkı. "Ondan yüz yirmi dokuz yılda cevap alamadın, şimdi de verecek değil."

"Ama—"

"İkinizin ne yaptığını bilmiyor. Bilenler sen, Gabe ve Dani, bir de hafızalarınızı kim sildiyse o."

"Bu liste uzun olamaz."

"Değil. Boş bir liste. Bunu yapabilecek kimseyi tanımıyorum."

Jude tekrar suya döndü; suyun onu çektiğini yüzünde görebiliyordum. "Ama biri yapmış işte. Sadece kim olduğunu bulmamız gerek."

*

Rick'in yerinin arkasındaki otoparka vardığımızda güneş, burunun arkasmda neredeyse batmıştı. Rick'in cipi ve inik lastikli eski bir *hatchback* araba haricinde park boştu. Simon'a mesaj attım ve birkaç dakika sonra aşağıya geldi. Gözleri Rafa ve benim üzerimden şöyle bir geçip Jude'a kilitlendi. Maggie, Jude'dan bahsetmemişti.

"Bu kardeşim Jude."

Simon kafası karışmış bir vaziyette bana baktı. "Öldüğünü sanıyordum."

"Ben de."

"Bu... bu nasıl olabilir?"

"O bir Refaim."

Simon geri çekilince kalçasını cipe çarptı.

"Telaşlanma, o da o hayatı hatırlamıyor. O da benim öldüğümü sanıyormuş."

Jude elini Simon'a uzattı. Simon tereddüt ettikten sonra elini sıkı.

"Mags nerede?" diye sordu, Rafa'nın varlığını hiç önemsemeden.

"Jason'la. Melbourne'de güvendeler."

Gözlerini kıstı.

"Bana inanmıyorsan ona telefon et."

Bir an telefon edeceğini sandım. "Ya Taya?"

"Kimin umurunda?" Ah doğru ya. Onun umurundaydı. "Şu an bir diğer şanssız ruha işkence ediyor. Merak etme, benimle işi bitmedi. Geri gelecektir."

"İşimize bakabilir miyiz?" dedi Rafa. "Bugün olsa iyi olurdu."

Simon arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Çocuklar geçen gece onlara rastladığımız yerden fazla uzakta olmayan bir vadideler."

Elle çizilmiş bir haritaydı, pek iyi değildi.

"Bu zimbirtılar ne oluyor?" Rafa sayfanın üstüne yakın bir dizi daireyi gösterdi.

Simon ona ters ters baktı. "Kayalar. İşte," haritayı alıp cipin kaputunun üzerine yaydı; Jude omzumun üzerinden baktı, "burası ana yol." Simon parmağıyla en kalın çizginin üstünden geçti. Sonra yer işaretlerini göstererek daha ince, kıvrımlı çizgilerden geçip nihayet kampa geldi.

"Keçi yolundan sapan bir keçi yolunda gibi," diye homurdandı Rafa. "Tüm gece dağı arayacak vaktimiz yok."

"Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu Jude, Simon'a.

"Hayır," dedik Rafa ve ben ayrı anda.

"Ayağımıza dolaşır," dedi Rafa. "Tekrar."

"İblisler gelirlerse Simon'ın orada olmasını istemiyorum," diye ekledim.

Simon sarardı. "Mags iblislerden bahsetmemişti."

Jude haritayı alıp katladı. "Onlar senin arkadaşların, değil mi?"

Simon cevap vermedi. Gözleri uzaklardaydı. Ne görü-

yordu? Bel ve Leon'un karanlığın içinden çıkıp gelişini mi? Sarı gözlü zebaninin Mick'e saldırdığı ânu mı?

"Simon," dedi Jude.

Simon'ın bakışları düzeldi. "Hayır, pek sayılmaz. Rusty'yle aynı okula gittim, o kadar. Ama o şeyler geri geliyorsa... çocukların bilmeleri lazım."

"Onları bulamazsak Rafa onlara söyleyemez."

Simon arabanın kaputuna yaslandı. Bir an otoparkın ötesine bakıp kaldı, sonra üşümüş gibi kollarını sıvazladı. "Tamam." Anahtarları çıkardı. "Cipi alabiliriz."

Rafa'ya baktım. O ve Jude arabanın yolcu tarafına geçmişlerdi. "Belki de Zak ve Ez'i de almalıyız."

Rafa, Simon'a baktı. "O mankafalar orada ne kadar ateşgücü istiflediler?"

Simon anahtarlarla oynuyordu, cevabı bana yöneltti. "Dediklerinden anladığım kadarıyla, birkaç tane hücum tüfeği. Muhtemelen de el bombaları. Mick'i tanıyorsam Rusty'nin bana söylediğinden fazlası vardır." Rafa'yı işaret etti. "Onun yenilmez olduğunu sanıyordum?"

Rafa sırtıttı. "Kampta kaç tane silah delisi moron var?"

"Bir düzine kadar."

"Ne kadar kötü yaralanacakları önemli değilse onları tek başıma halledebilirim. Ama zararı en aza indirmek istiyorsan, daha ustaca bir yaklaşım gerekecek. Ve tek başıma gidersem bu, birinin bir mermi yeme ihtimali var demek oluyor. Hatta belki de senin. Bu senin için sorun değilse benim için de değil."

Simon cevap vermeye zahmet etmedi. Arabaya bindi.

"Pekâlâ, Ez ve Zak'i arayacak mısın?" diye sordum.

Rafa bir eli cipin üzerinde, durdu. "Onları istiyorsan, Mya'ya Jude'u anlatmak zorundayız. Senin hakkındaki gerçeği Mya'dan saklamaları ayrı bir konu. Ama ona Jude'un hayatta olduğunu söylemezlerse..."

"Birkaç saat sonra söylemeler olmaz mı?"

"Kendilerine küsmesini istemiyorlarsa olmaz. Ki," dedi yüzümdeki ifadeyi görünce, "istemiyorlar. Yine de bize yardım ederler ama Mya, Jude'un hayatta olduğunu ve onların onu gördüklerini öğrenirse hayatlarını zehir eder."

Kahretsin. Mick'in orada bir ordusu vardı ve Jude'la ben mermilerden kaçamıyorduk. Binip Jude'un yanına oturdum. Gözlerini Rafa'dan bana çevirdi.

"Tamam," dedim. "Ama bu kez kasabadan uzak dursun."

Simon otoparktan geri geri çıktı, sonra dikiz aynasından bana baktı. Mya'nın kim olduğunu daha yeni çözmüştü.

"Meseleyi kaçırıyorsun Gaby," dedi Rafa. "Jude'un bizimle olduğunu öğrenince hiçbir şey yapmadan öylece durmayacak. Destek istiyorsan, Mya da içinde olmak zorunda."

"Onu yanımızda mı istiyorsun?"

"Hayır, ama onu bu işin dışında bırakırsak bunun Zak ve Ez için yaratacağı dramayı istemiyorum."

"Tamam. Ona söyleyebilirler."

"Benden duyması lazım." Gözlerinde bir şey yakaladım ve Dışlanmışlar'ın bir zamanlar sıkı fıkı bir grup olduklarını hatırladım. Bu hikâyenin ağırlığını hâlâ hissediyordu.

Arabanın zeminindeki boş protein bar kaplarını kenara ittim. "Ara." Belki de Debra'yla o kadar meşguldür ki telefona cevap veremez.

Yok öyle bir şans.

"Benim..." Rafa parmaklarıyla arabanın gösterge paneline vuruyordu. "Başlama. Çiftlikte ne yapacağını bize söylemeliydin... Mesele o değil..." Ön camdan dışarı uzun uzun baktı. "Mya, o demir sever sürtükle ne yapacağın umrumda değil. Ben seni Jude'un hayatta olduğunu söylemek için aradım." Haberi algılayabilmesi için ona iki kez söylemek zorunda kaldı. "Saçmalamıyorum. Kim olduğunu hatırlamıyor ama yanımda. Gaby'yle beraber." Uzun bir sessizlik. "Uzun hikâye ve açıklamaya vaktim yok. Burada hal-

letmemiz gereken bir durum var... Hayır, Zak'le Ez'i getir. Onları da arayacağım şimdi. Nerede buluşacağımızı söyleyeceğim... Evet, önce seni aradım." Jude'a bakmak için koltuğunda döndü, hattın ucundaki sesi dinledi. "Evet, Mya, gerçekten hayatta."

Aramayı sonlandırdı.

"O kadar bozulma," dedi bana Rafa. Sonra Jude'a döndü: "Kendini hazırlasan iyi olur, dostum; işler biraz şiddetlenebilir."

DOĞAYA DÖNÜŞ

Ez, Zak ve Mya dağa çıkan toprak yolun kenarında bekliyorlardı. Biz yanaşır yanaşmaz, cipin içini görebilmek için gözlerini kıstılar.

Buraya gelmekle doğru şeyi yapıyorduk, ona şüphe yoktu. Ama yine de Rafa'nın kulübesinde Jude'la bira içmeyi tercih ederdim. Keşke baş başa daha fazla vakit geçirebilseydik. Onu paylaşmaya hiç hazır değildim.

"Vay anasını..." dedi Jude. Üçü bir arada en normal durumlarda bile şaşırtıcı bir manzara oluşturmaya yeterlerdi, ama Jude onları rüyalarında görmüştü ve şimdi kanlı canlı karşısında duruyorlardı. Elllerinde kılıçlarla.

Rafa koltuğunda döndü. "Zak kapıyı koparmadan çık-san iyi olur muhtemelen."

Simon el frenini çekti. Rafa atlayıp indi ve Jude'un kapısını açtı. Jude bana baktı.

"Arkandayım," dedim.

Jude yavaşça bir nefes alıp indi. Onların yanına varmadan durdu. "Selam," dedi.

Mya gergindi ama hiç tereddüt etmeden ona doğru yürüdü, kılıcını attı ve kollarını boynuna doladı. Jude telaşlı bir şekilde bana baktı. Ve sonra Zak ve Ez de gelip kollarıyla Jude ve Mya'yı sarmaladılar.

Elimde olmadan mutfağında bana gösterdikleri tepkiyi ve Dubai'de diğer Dışlanmışlar'ın düşmanca tavırları-

nı hatırladım. Bu ise tam zıttıydı, Jude'u seviyorlardı. Ne yaptığı umurlarında değildi; ölümden dönmesini neşeyle karşılamışlardı. Onlar onun halkıydı.

Benim de halkım vardı. Ve hayatta olduğumu öğrendiklerinde ne yapmışlardı? Sarılmışlar mıydı? Ağlamışlar mıydı? Hayır. Sanırım ben Jude'la aynı sadakat hissini vermiyordum. Göğsümün sıkıştığını hissettim ve kumsalda Jude ve Rafa'yla yürürken hissettiğim hoşnutluk kayboluverdi. Ya Jude, Dışlanmışlar'ı bana tercih ederse? Tekrar.

"Üstüne alınma," dedi Rafa, kolunu arabanın açık kapısının üstüne koymuştu.

Şaşkın halde ona baktım. Beni bu kadar iyi mi okuyabiliyordu?

"Birilerini gerçekten kızdırmışım herhalde."

Omuz silkti. "Bizim tayfa seni bizim tarafımızda istiyordu, o kadar."

"Belli ki o kadar değilmiş."

Gözleri grup sarılmasına kaydı. Zak, Ez ya da Mya, Jude'u bırakacak gibi değildi.

"Yollarımız kesiştiğinde çok acımasızdın ama bu muhtemelen kaçınılmaz bir şeydi. O şartlar altında."

Ben o şartların ne olduğuna açıklık getiremeden arabanın yanından ayrıldı.

"Yeter, zavallı piçi ezeceksiniz yoksa." Rafa üçünü Jude'un üzerinden çekti. Ez gözlerini sildi ve Zak arkasını dönüp yüzünü omzuna sildi.

Mya geri çekildi, maskarası yanaklarına akmıştı. "Beni gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Sadece rüyalarından hatırlıyorum."

"Beni rüyada mı gördün?"

"Hepinizi."

"Ne hatırlıyorsun?"

Jude ona mahcup bir şekilde yarım yamalak gülümse-

di. "Bir düşmüş meleğin çocuğu olduğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

Mya yüzünü sildi, Rafa'ya baktı ve ifadesi sertleşti. "Hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Teoriydi."

"Neye dayanarak?"

"Bu bir hafta içinde olan birkaç şeye."

"Ve bana bahsetmek aklına gelmedi, öyle mi?"

"Önce emin olmak istedim."

Rafa'yı inceledim. Ses tonunda bir şey vardı...

Mya çıkıştı, "Emin olmak istediğin neydi? Jude'un hayatta olduğundan mı, yoksa kasıtlı olarak kayıplara karışmadığından mı?"

Rafa cevap vermedi.

Mya köpürdü. "Bunun için bize değil de Gabe'e gittiğine inanamıyorum. Kim olduğunu hatırlamamasının nedeni Gabe. Ve Gabe'in onu kızdıran taraflarının hepsini unutmuş olması da ne tesadüf."

Karnıma ağrı girdi. Jude ona benden mi bahsetmişti; hoşlanmadığı taraflarımdan? Simon dikiz aynasından benimle göz göze geldi, konuşmadı.

"Gabe hiçbir şey hatırlamıyor, Mya."

"Umurumda değil! Tapınak'tan dışarı adımımızı attığımız günden beri istediği buydu. Jude'u geri almak, onu bize karşı—"

"Bu kadar yeter." Jude'un sesi sertti. "Bir yıl önce Gaby ile benim ne yaptığımızı kimse bilmiyor. Ama her ne yapmışsak, belli ki boğazıma kadar batmışım. O yüzden ya şimdi onu suçlamayı bırakırsınız ya da bu birleşme burada biter."

Mya ona sanki yüzüne tokat atmış gibi baktı.

Ez'in yüzüne ve yola gölgeler düşmüştü. Biz orada dikilirken, tepemizdeki ağaçta bir kakadu haşın, kulak de-

lici sesiyle cıyıkladı. Bir kilometre ötedeki ana yoldan bir kamyon gürültüsü geliyordu.

Jude nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Bakın, büyük bir gün oldu. Birkaç saat önce Hobart'ta bir yatın halatlarını topluyor, kız kardeşimin öldüğünü sanıyordum. Hâlâ tüm bunları kavramaya çalışıyorum."

Mya onu birkaç saniye daha seyrettikten sonra Ez'e döndü. "Hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Öyleyse nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Sen ve Zak, Rafa parmaklarını her şaklattığında zıplıyor, hiçbir şey sormadan ne dese yapıyorsunuz. Ve yine de size bunu anlatmayı uygun görmemiş."

"Rafa ne yaptıysa Jude'u korumak için yaptı," dedi Ez. "Neden üstümüze alınalım ki?"

"Mya," dedi Rafa, aralarına girerek. "Devam etmemiz gerek."

Zak katanaları alıp arabaya yollandı. Jude'un yanından geçerken elini omzuna koydu. "Aramıza dönmene sevindim, kardeşim."

Ben yine ortaya geçtim. Simon'ın parmakları direksiyona sıkı sıkıya tutunmuştu, Mya'yı izliyordu. Mya arabayı kimin kullandığını nihayet fark etti ama bir şey demedi. Jude'un diğer yanına geçip beni tamamen görmezden geldi. Ez ve Zak arkadaki ekstra koltuğa oturdular.

Simon arabayı çalıştırdı ve dağ yukarı yola koyulduk. Yol daraldı, orman sıklaştı; okaliptus dalları cipe sürtüyor, asmalar ön camı dövüyordu. Yüksekçe çıktıkça motor devri artıyordu. Akşam karanlığı arabanın içini gölgelerle doldürmüştü. Uzun bir süre kimse konuşmadı. Jude'un varlığının ağırlığı eziciydi. Yanım ve omzum ona değişiyor, hâlâ burada olduğunu gösterip içimi rahatlatıyordu.

"Ez bana şu göreceğimiz çocuklardan bahsetmişti," dedi

Mya bir tümsekten daha zıplayarak geçtikten sonra. "Yani oraya kavgaya gitmiyoruz, kendimizi tanıtmaya gidiyoruz, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Rafa.

"Bana onların neden iblisleri ve zebanileri öğrenmeleri gerektiğini açıklasana."

Rafa cevaplamak için döndü. "Kapı Bekçileri onlar yüzünden bir zebani kaybettiler. Bel, bunun peşini bırakmaz ve çocuklar hâlâ dağdalar, o yüzden bu çocukların göze daha az batmalarını sağlamamız lazım, yoksa ellerimiz yine kana bulanacak."

Rafa'yla göz göze gelip Dani ve durugörülerinden bahsetmediği için ona sessizce teşekkür ettim. Bana başını salladı ve yarım saniyeliğine tekrar yatak odasına dönmüştük. Ve kapı kapalıydı, Jude içeri girmiyordu. Yine içimi bir sıkılık kapsadı ve göz temasını bozdum.

Bir kilometre daha gittikten sonra Simon bir açıklığa çekip motoru durdurdu. Burada ışık puslu bir mora dönmüştü, hâlâ etrafı görmeye yetiyordu. İnip bacaklarımızı esnettik. Yağmur ormanı ağustosböceklerinin sesiyle uğulduyor ve ara ara bir whip kuşu'nun keskin cıyaklamasıyla kesiliyordu. Derin derin nefes alıp ıslak toprak ve yaprak kokusunu içime çektim.

"Yaya devam etmek zorundayız," dedi Rafa. "Daniel'in gelip etrafı koklama ihtimaline karşı."

İyi fikir. Bu gece başka bir Refaim bizi aramak için dağda dolanırsa, nereye yer değiştirdiğimizi sezerdi.

"Al bakalım." Rafa, Zak'in getirdiği silah çantalarından birini açtı ve Jude'a bir katana uzattı. "Seninkilerden bir tanesi."

Bu benim kullandığım kılıçtı. Jude katanayı dikkatlice aldı, adeta saygı duyar gibi. Geri çekildi, iki eliyle kılıcı kav-

* Avustralya'ya özgü bir kuş türü. -çn

rayıp ileri geri sallayarak ağırlığını test etti. Sanki daha önce bin kez yapmış gibiydi.

“İşte bu beni mutlu eden bir manzara,” dedi Zak. Jude gayri ihtiyari gülümsedi.

Rafa omzumu dürttü. Elinde başka bir kılıç vardı. “Bu senin için.”

Kabzası Jude’unkinden daha sıkı sarılıydı ama kıvrık ucu yağmur ormanının alacalı ışığında bile parlıyordu. Katanalardan pek anlamıyordum ama birisi ona iyi bakmışa benziyordu.

“Kendi malın gibi bil.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Gören de bana çiçek verdiğini sanırdı.

Toplandık ve Rafa planını açıkladı. Bitirdiğinde Simon hasta görünüyordu.

“Kusup da biz hazır olmadan yerimizi belli edersen seni bilincini yitirene kadar boğarım,” dedi Rafa.

Simon ters ters bakıp hiçbir şey söylemeden yola koyuldu. Yağmur ormanı örtüsünün altında, eğrelti otlarının ve küçük mor çiçeklerle kaplı çalılar arasında onu takip ettik. On dakika sonra debisi yüksek bir dereye vardık. Simon daha yavaş bir şekilde karşısına geçmemiz için işaret verdi ve bizi bir küme koca kayaya götürdü. Arkalarına çömeldik.

Parmaklarım kuru, sert yosuna değdi. Kayaların arasında bir boşluk bulup oradan ormanı iki kez taradıktan sonra onları gördüm; birbirinden birkaç metre ötedeki iki ağaca yaslanmış, sigara içen iki adam. Tüfekler omuzlarındaydı. Kısa namlulu değil; hücum tüfekleri. İkisinin de kolları dövmeyle kaplıydı ve saçları kısacaktı. İkisi de dün Imperial’de değillerdi.

“Nöbetçiler mi?” diye fısıldadı Ez. Bıçakları kollarına sarılmıştı, katanası çimenlerin üzerindeydi.

“Çok cömertsin,” dedi Rafa.

“Su yolunu kapatmışlar. İçeri giden tek yol o olmalı.”

“Kamp diğer uçta olmalı,” dedi Simon.

Rafa başıyla Ez’e işaret etti. Ez çalılıklara saklanarak hızlıca hareket etti. Bekledik. Dere arkamızda akıyordu, ağaçların yükseklerinde bir kuş ötüyordu. Rafa ve Zak nöbetçileri izliyorlardı. Mya, Jude’u izliyordu. Jude da beni izliyordu. Ben ise Refaimler’in yer değiştirmeden küçük bir orduyu nasıl etkisiz hale getireceklerini çözmeye çalışıyordum.

Ez bir dakikadan kısa sürede döndü, saç örgüsüne bir yaprak takılmıştı. “Kampta en az on kişi var. Hepsisi silahlı. Başka nöbetçi yok.”

“Güzel. Önce şu ikisini halledelim.” Rafa bana başını sallayıp sigara içenlere işaret etti.

Başımı iki yana salladım. Bar kavgası ayrı bir şeydi. Vurulmadan hücum tüfekleriyle baş edebileceğimden emin değildim.

“Sen ve ben, öyleyse,” dedi Rafa, Ez’e.

Kılıçlarını bırakıp eğilerek, neredeyse hiç ses çıkarmadan aksi istikamette ilerlediler. Yeşillikler arasında izlerini kaybettim. Jude yanımda nefesini tutmuştu. Bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ve sonra Rafa ve Ez eğreltilerin arasından sessizce çıkıp aynı anda saldırdılar.

Rafa’nın yakınındaki adam tüfeğini doğrultmak şöyle dursun, ağzındaki sigarayı bile çıkaracak fırsat bulamadı. Rafa silahı elinden çekip aldı ve kabzasıyla başının yanına vurdu. Ez’e baktığımda, onun adamı çoktan ayağının dibine yere yığılmıştı, tüfeği de Ez’deydi.

“Vay anasını,” diye fısıldadı Jude. “Ne hızlılar.”

“Bu daha hiçbir şey,” dedim. “Onları bir de iblislerin karşısında gör ve...” durdum. Ne diyordum ben? Tüm plan zaten iblislerden kaçınmaktı. Mya isimlendiremediğim bir ifadeyle bana baktı. Benimle ilk kez göz teması kuruyordu. Uzun sürmedi.

Simon bilinçlerini yitiren adamları daha iyi görmeye çalışıyordu. Zak'ın koca eli omzunu tuttu, Simon irkildi.

"Telaşlanma. Ölmeyecekler."

Rafa ve Ez ağaçların arasından göründü. Ez elindeki tüfeği Mya'ya verdi.

"AK-47," dedi doğru düzgün bakmadan. Mya tüfeği göğsüne astı. LA'de tabanca, burada hücum tüfeği; sanırım ateşli silahlarla arası iyiydi. Rafa kendisindekini Zak'e verdi.

"Cidden mi?" dedim.

"Bu mankafaların anladığı tek dil bu."

Harika, ateşli silahlı Refaimler.

Bunun sonu iyi olmayacak.

GEÇERKEN UĞRADIK

Ez bizi iki tarafı granit duvarlarla çevrili olan su yolundan geçirdi. Su, pürüzsüz kayanın üzerinden akıyordu ve ayaklarımızın altı ıslanıyordu. Simon benim yakınımda duruyordu; bu ekipte en az tehlikeli görünen bendim herhalde. Rüzgâr hızlanıp okalıptus, petrol ve marihuana kokuları getirdi. Ağaçların arasından sesler geliyordu. Boğuşma sesleri. Arada bir hafif patlama sesi.

Sık bir eğrelti kümesinin arkasına çömelip bizden çok uzakta olmayan kampı izledik.

Butlerlar burada boş durmuyormuş.

Palmiyelerin arasına gerilmiş, muşambalar ve üzeri yarı otomatikler, mühimmat kutuları ve konserve yiyeceklerle kaplı bir masa vardı. Ağaç gövdelerine çakılmış hedeflerde kurşun delikleri açılmıştı. Devasa bir banyan ağacının altına çadırlar kurulmuş ve odun yığılı bir ateş çukurunun etrafına kanvas sandalyeler rasgele konulmuştu. Sulanmış buzla dolu bir küvetin içinde bir fıçı duruyordu.

Banyan ağacının dallarından aşağı uzanan kalın kökler, muşambalardan birinin uzak tarafında doğal bir bariyer oluşturunuyordu. Onun ötesinde iki tekerlek izi görünüyordu ki bu Simon'ın bize göstermeye çalıştığı keçi yolu

olmalıydı. Üzerleri spot ışıklarla donatılmış kamyonetler ve çamurlu dört çekerler kampın geri kalanının etrafında bir daire oluşturmuyordu. Kamp keskin beyaz ışığın altında yıkanıyordu. Ağaçların yukarısında, karanlık gökyüzünde bir parça ışık vardı.

Mick silah masasında bir tabanca temizliyordu, boynu ve omzu sargılıydı. Tank de yanındaydı, bir tüfeği tek eliyle parçalarına ayırmak için elinden geleni yapıyordu. Diğer eli askıdaydı.

Ah evet, Rafa ve beni görünce çok sevineceklerdi.

Muşambanın ötesinde, göğüsleri çıplak iki adam yerde güreşiyordu, diğerleri de etraflarında daire oluşturmuşlardı. Birkaç tanesini Imperial'dan tanımuştım. Güreşte ağır basan adamın dazlak kafası parlıyordu ve sırtı birbirine dolanmış yılan dövmeleriyle kaplıydı. Adam eğilip kalkarken yılanlar da kıvrılıyordu.

"Boğ şunu, Joffa." Rusty, kenardan koçluk yapıyordu. "Bacaklarını etrafına dola. O pisliklerin pençeleri var. Birebir kalırsan oyalanma, işini çabuk bitir."

İnanılmaz. Bu herifler zebanileri çıplak elle yenebileceklerini sanıyorlardı.

Rusty'nin başındaki sargı gitmişti ama saklandığımız yerden bile kafasında ıstakayı vurduğum yerdeki izi görebiliyordum. Woosha yanında yerdeki aksiyonu seyrediyordu. Kırık burnu hâlâ bantlıydı.

Rafa yanımda kampı taradı. Birkaç saniye sonra Ez'e on parmağını kaldırdı. Ez de başını salladı. Ben bunu gördüğümüz on adamın Ez'in daha önce gördüğü aynı on adam olduğu şeklinde algıladım. Rafa bize sessizce talimatlar verdi. Ez bir taraftaki eğreltilerin arasında kayboldu; Rafa, Jude ve ben de diğer tarafa doğru emekleyerek daire şeklinde ilerledik ki kampın diğer tarafına gelelim. Mya, Simon ve Zak geride durdular.

Jude bileğime dokundu. "İyi misin?" dedi dudak hareketleriyle.

Başımı salladım. "Sen?"

"Evet."

Gergindi. Bunu yapmak, kendi kapasitesini görmek istiyordu. Bir şeyle ilk defa mücadele etmeden önce böyle olurdu.

Biri canavar tekerlekli, diğeri yarım düzine antenli olan iki dört çekerin arasında bir boşluk bulduk. Kaputun altı hâlâ ısı yayıyordu ve sıcak dizel kokuyordu. Çok beklemek zorunda kalmadık.

"Ateş etmeyin, çocuklar," diye seslendi Mya.

Arabaların ötesinde yeşilliklerin içinde boğuşan iki adam anında durdu. Tüm gözler kayaların arkasından çıkıp gelen Mya ve Simon'daydı. Simon elleri yukarıda bir şekilde çekinerek yürüyordu. Mya tüfeğinin namlusunu onun çenesinin altına dayamış, onu kalkan niyetine kullanıyordu. İçim titredi. Umarım o şeyin güvenliği vardır ve açıktır. Zak bir adım arkadaydı, yarı otomatığı Mick'e nişan almıştı. Büyük Butler ayağa fırlayıp sandalyeyi tekmeleyerek yolundan çekti.

"Ne bok istiyorsunuz?"

"Şimdi kimse aptalca bir şey yapmasın. Konuşmaya geldik." Mya'nın sesi neredeyse canı sıkılmış gibiydi. Hamlemizi yapmak için yaklaşık üç saniyemiz vardı. Yutkundum, kılıcımı kavradım. Nabzımı düzenledim. Bunu yapabilirdim; bunlar Butler tayfasıydı alt tarafı.

"Şimdi," dedi Rafa.

O, Jude ve ben arabaların arasından ileri atıldık. Önüme gelen ilk adam harekete geçmeden dizine tekme attım, kılıcımın kabzasını kulağının üzerine vurdum. Tok bir sesle yere düştü. Etli bir yumruk üzerime geldi. Güreşçilerden biri kalkmıştı, göğsüne otlar ve yapraklar yapış-

mıştı. Eğilip terli karnına yumruk attım. Dizlerinin üstüne düştü. Mick'in adamlarından biri daha sağ tarafıma düştü. Jude'un işi miydi bu? Şimdi biri bağıırıyordu. Bir silah patladı. Arbedenin içinde Jude'u bulma gayretiyle etrafımda döndüm. Kalın kollar etrafıma dolanıp kollarımı tuttu. Ağır bira ve tütün kokulu sıcak bir nefes yüzümün yanını ısıtıyordu.

Düşünme.

Kafamla burnuna vurdum.

Sızlandı ama beni bırakmadı. Kafamı tekrar arkaya attım ve burnunun kırıldığını hissettim. Topuğumu ayağına geçirdiğimde kulak tırmalayıcı bir ses çıktı; botları çelik kaplamaydı. Beni döndürdü ve yüzüme doğru gelen bir yumruk daha gördüm; arkasında bir sarı kafa vardı. Yana kaydım. Yumruk yanağıma sıyrıp geçti. Gözümün önünde beyaz noktalar uçtu. Bu kadarı yeterdi. Katanamı kaldırıp sarı kafaya kollarım bağlıyken bile kullanabileceğimi gösterdim. Onu tehdit edecek nefesim yoktu ama o mesajı aldı ve önümden çekildi... ve doğrudan Jude'un yumruğunu yedi.

Jude'un gözleri gözlerimle buluştu. Öylesine keskin. Öylesine canlı. Rusty'nin hamlesinden kaçıp dirseğiyle başının arkasına vurdu. Rusty sere serpe yere kapaklandı.

Kendim için endişelenmeliydim; adam ayı gibi sarılmış, kemiklerimi kırıyordu. Göğüs kafesim patlamak üzereydi. Katanayı içeri doğru çevirip sert bir şeye sapladım.

"Off, hassiktir." Güçlü kollar beni bıraktı.

İleri doğru sendeledim. Omzumun üzerinden baktım. Yılan dövmeli, dazlak kafalı adamdı. Joffa. Yerde bacağına tutuyordu.

"Beni bıçakladın."

Burnundan ağzına ve çenesine doğru kan akıyordu.

Şimdilik yerde duruyordu, ben de fırsattan istifade etrafa çabucak bir bakındım.

Kavga bitmişti.

Jude, Rusty'nin tepesinde dikiliyordu, nefes nefese bile değildi. Rafa arkasında dizi dizi yere yığılmış adamlar bırakarak muşambalı alana doğru gidiyordu. Ez, Mick'in suratını silah masasına bastırıyordu; kollarını arkasında tutuyordu. Tank ayağının dibinde çimenlerin üzerinde şursuzdu.

"Mick, yerde kalmalarını söyle." Simon'dı, uzakta duruyordu.

"Lanet olası boğazlarınızı yırtacağım," dedi Mick, başını kaldırmaya çalışarak.

"Mick," dedi Simon, "yardım etmeye geldiler."

Mick, Ez'in elinin altında kıvrandı. "Ve sen, seni küçük pislik. İlk sensin."

"Dostum, kendinizi öldürtmeden önce neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz gerek."

"Sen oyuna gelmişsin, göt kafalı."

"Hayır, göt kafalı, sen gelmişsin." Rafa, Mick'in görüş hizasına girdi. "Devlet tezgâhı yok. Siyahlı adamlar yok. Mutantlar yok."

"Ne diyorsun sen? Sen de oradaydın."

Sol tarafımda bir hareketlenme sezdim. Dönünce Joffa'nın botunun içinden bir bıçak çıkardığını gördüm. Kılıcımı ona doğrultup kaşlarımı kaldırdım. Ona tekrar saplamak istemiyordum ama sırtımdan bıçaklanmaya da niyetim yoktu.

"At onu elinden."

Ayağımın dibine ağız dolusu kan tükürdü, beni süzdü ve sonra bıçağı eğreltilerin içine fırlattı.

Rafa, Joffa'yla aramdaki kısa konuşmayı izledikten sonra tekrar Mick'e döndü.

"Seni ısırın şey bir zebaniydi. Ve o gözlerinden ateş saçan aşırı giyinmiş palyaçoları sorarsan, onlar da iblisler."

Ez, Mick'in ayağa kalkmasına müsaade etti.

"Saçmalık."

"Noktaları birleştir," dedi Rafa. "Bana tamamen moron olmadığını kanıtla."

Mick gözlerini kıstı. "Onlar iblislerse, siz ne oluyorsunuz?"

Rafa parmaklarıyla kılıcının kabzasına vurdu. "Onların nasıl öldürülebileceklerini bilen piçler."

SEN VE NE ORDUSU?

"Silahlar nerede?"

Mick, Rafa'ya tepeden bakmaya çalışıyordu. "Kör müsün?"

"Bunlardan bahsetmiyorum." Rafa kılıcını masadakilere doğru salladı. "Böyle bir pusuya düşme ihtimaline karşı zulaladıklarından bahsediyorum."

Sessizlik.

"Ne kadar çabuk söylersen, adamların o kadar çabuk ayağa kalkar."

Mick homurdandı. "Banyan ağacının içinde. Bir de muşambanın arkasındaki kayalıklarda."

"Başka?"

Bir tikslenme sesi daha. "Sarı kamyonetin arkasında."

Mya ve Zak zıt istikamette ayrıldılar. Mya iki tüfek, iki tabanca ve bir kesik namlulu pompalıyla döndü.

"Şuna bak." Zak bulduğu şeyi bir eliyle yukarı kaldırdı, başka biri olsa iki ele ihtiyaç duyardı.

"Bazuka mı o?" diye sordu Simon. Etkilenmiş miydi, yoksa korkmuş muydu, emin olamadım.

Zak roket atarı masanın üzerine yatırdı.

"Lanet olsun, Mick," dedi Simon. "Bu şeyi ülkeye nasıl soktun?"

“Pekâlâ,” dedi Rafa, Mick’e. “Adamlarına söyle birer sandalye çeksinler, ellerini görebileceğimiz bir yere koy-sunlar. Sonra da konuşalım.”

Rusty ve Mick’in tayfasının geri kalanı yerden kalkıp üstlerindeki toprak ve yaprakları silkelediler. Birer birer, topallaya topallaya ateş çukurunun başına gidip birer katlanan sandalye çektiler. Jude, Mya ve ben arkalarında durduk. O, Jude’un yakınında duruyordu ama birden fazla kez bana bakarken yakaladım. Zak, Tank’i tişörtünden tutup havaya kaldırdı ve Rusty’nin yanına bıraktı. Simon eski püskü sarı kamyonetin kanguru demirine* oturdu, gözü hâlâ roket atardaydı.

Ormandaki gölgeler artık birbirine geçiyordu. Kamp ter ve nikotin kokuyordu. Keşke Rafa işleri hızlandırırsa diye düşündüm. Bu iş hemen bitsin de tekrar Jude’la konuşabileyim istiyordum. Baş başa.

Ez, Mick’i kollarını arkasına bükerek tutup açıklığa yürüttü, eski püskü bir sandalyeye oturttu. O ve Rafa, Mick’in iki yanına sandalye çekip oturdular.

Rafa başıyla Jude’u işaret etti. “Hâlâ keskin olduğunu görmek güzel ve sen,” bana döndü, “iyi işti.”

Bu nadir övgü karşısında duyduğum küçük gururu belli etmemeye çalıştım.

“Ateş yakıyorum,” dedi Rusty.

Rafa karanlık ormana bir göz attı. “Kafana göre takıl.”

Rusty tişörtüne yapışan otları silkeleyip bir çakmak çıkardı. Çömeli odunların altındaki bir tomar gazeteyi tutuşturdu. Hemen tutuştular. Saniyeler içerisinde, ateşin etrafındaki asık suratlar parlak turuncu bir ışıltıyla aydınlanmışlardı.

“Bira?” diye teklif etti, fıçıya doğru başıyla işaret ederek.

* Aracın kanguruya çarpması durumunda önünü korumak amacıyla takılan demir.

Rafa onu duymazdan gelip ateşin etrafındakilere baktı. "Siz çocuklara bu işten uzak durmanızı söylemiştim. Yeterince eğlendiniz, şimdi kendinizi öldürtmeden ayak altından çekilin."

Rusty ayağa kalkıp botuyla odunları düzelitti. Kamyonette oturan Simon'ı buldu. "Dediklerine inanıyor musun? İblis olduklarına?"

Simon başıyla doğruladı.

"Yani, cehennemden mi?"

"Yok," dedi Rafa, "Comic-Con'dan". Başını iki yana salladı. "Evet, cehennemden."

Mick ezilmiş bir paket sigara çıkardı, ortadan sadece birazcık bükülmüş bir tane buldu. Ateşten, yanan bir dal parçası alıp sakalından geriye kalanlardan uzak tutmaya özen göstererek sigarasını yaktı. Uzun, yavaş bir nefes çekti.

"Diyelim ki söylediklerinin hepsi uydurma değil. Bu iblisler ne istiyor?" Dumanı burnundan iki seferde üflledi.

"Önemli değil."

"Onu istiyorlar, değil mi?" Rusty ateşin karşısından bana bakıyordu.

O konuşurken hava daha da soğudu. Ateşin ışığında Rafa gerildi. Fark ettiğimi görüp saklamaya çalıştı.

"Senin sorunun değil," dedi Rafa. "Senin endişelenmen gereken tek şey oyuncaklarını toplayıp gitmek ve dikkat çekmemek. Geleceklerle başa çıkacak ne silahınız ne de beceriniz var."

"Mutantlar, iblisler; ne oldukları hiç sikimde değil," dedi Mick. "İçlerini yeterince kurşunla doldurursak ayağa kalkamazlar."

"Şaşırp kalırdın."

Rusty ateşe bir dal attı, kıvılcımlar yukarıya ağaçlara doğru yükseldi. Artık akşam aydınlığı koyu mora dön-

* 1970'ten beri San Diego'da düzenlenen bir çizgi roman fuarındır. -m

müştü. Ağaçların ötesinde kararmakta olan gökyüzünü alçak bulutlar kaplamıştı.

“Peki nasıl öldürüyorsunuz?” diye sordu Mick.

“Kafalarını keserek.” Rafa bunu sanki bir arabanın nasıl vurdurma ile çalıştırılacağını anlatıyormuş gibi söylemişti. “Cehennemden gelen her şeyi öldürmenin tek yolu budur.” Ya da bizi ki bundan bahsetmedi.

Mick boynundaki sargıyı kaşıdı. Ateş çatırdıyordu. “Saçmalık,” dedi sonunda.

“Sence neden bunları kullanıyoruz?” Rafa bileğini sağa sola çevirdi, elindeki kılıç alevlerin ışığında parladı. “Kursunlar cehennem boklarını, yani sana saldıran şeyleri yavaşlatır ama işini bitirmek için kılıç lazım.”

“Ya o uzun saçlı, deli gözlü uzun boylu herifler?”

“İblisler genelde öyle hızlıdırlar ki onları vuramazsın. Sen tüfeğini doğrultana kadar kalbine bıçağı saplarlar.”

Jude, Rafa’nın her dediğini dikkatle dinliyor, kılıcıyla farkında olmadan baldırına vuruyordu. Bu ziyareti kısa kesme konusunda benim kadar hevesli görünmüyordu.

Mick sigarasını başparmağıyla işaretparmağı arasında döndürdü. “Neden insana bu kadar çok benziyorlar?”

“Çünkü benzeyebilirler.” Cevap veren Ez’di, Mick’in yanında oturuyordu. “Dünya’da oldukları sürece insan formunda kalmaya mahkûmdurlar. Saklayamayacakları tek şey gözleridir.”

Rusty ateşe bir odun daha koydu. “Onlardan kaç tane var?”

“Kesin olarak bilmiyoruz.” Ez, hâlâ elinde olan tabancanın emniyet kilidini kaldırdı. “Hepsini bir arada hiç görmedik.”

“En iyi tahminle elli civarındır,” dedi Rafa. “Kaç tane zebani kaldığından emin değiliz ama bir hafta öncesine göre iki tane daha eksildi.”

Ateş, aralıksız bir ışık topu halinde parlıyordu. Gözlerimi kırptırdım. Başımın dönmesi geçene kadar topuklarımı toprağa bastırdım. Elli Kapı Bekçisi. Refaim'den daha güçlü, daha hızlı. Yer değiştirebiliyorlar. Hepsi aynı anda saldırırsa...

"İyi misin?" diye sordu Jude alçak sesle.

Gözlerim sandalyelerin ötesinde oynayan gölgelere gitti. Bu tür bir sayıdalarsa neden Tapınak'a saldırmadılar? Ama sonra Bel'in ve diğer iblislerin parlayan kanatları karşısında sindiklerini hatırladım. Cevap ortadaydı: Nathaniel.

"Bu iblisler nerede şimdi?" diye sordu Rusty.

Rafa kılıcını alevlerin ışığında tekrar kontrol etti. "Geliyorlar."

Rusty irkildi ve ağaç köklerinin oluşturduğu kasvetli perdeye doğru uzaklara daldı. "Öyleyse sıçtık."

Mick ona öfkeyle baktı. "Biraz erkek mi olacaksın, yoksa sadece pantolonunu indirip eğilecek misin?"

"Sakin ol. Dövüşmek için buradayım ama gerçekçi olalım." Ateşin etrafındaki adamlara işaret etti. "Burada iyi adamlarımız var ama—"

"Onlar dövüşmek istiyor."

"Evet, dövüşmek istiyorlar. Lanet olası cehennem yaratıklarına yem olmak değil. Kimse bu işe bunun için girmedii."

"Kendi adma konuş," dedi Joffa. Göğsü hâlâ çıplaktı, bacağındaki kılıç yarasına bir tişört sarılmıştı. "Ben şu ağaçların arasından çıkan her şeye karşı şansımı deneyeceğim."

Onaylayan mırıltılar yükseldi.

"İyi." Rusty sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kılıcı olan var mı burada?"

Cevap yok.

"Hiç kılıç kullanan oldu mu?"

"Fark etmez," diye çıkıştı Mick. "Sırf Ninja Çocuk bize öyle dedi diye kuyruklarımızı kıstırıp kaçmayacağız. Kalıp dövüşeceğiz."

"Sen ölümüne mi susadın, *dostum*?" dedi Rafa, Mick'in cuma sabahı ona yaptığı tehdidi tekrar ederek.

"Yok dostum ama iblisler benim kasabamda kol gezerken meyhanede saklanacak değilim."

"Kendinizi bize karşı koruyamadınız," dedi Ez. "İblislere karşı nasıl—"

"Siz bize pusu kurdunuz!"

"İblislerin haberli geleceklerini mi sanıyorsun?"

Mick ona ters ters baktı.

"Neyle karşı karşıya olduğunuzu bildiğini sanıyorsun," dedi. "Ama bilmiyorsun. Sen ve arkadaşların burada korunç bir şekilde öleceksiniz. Güvenli bir yere gidin. Lütfen."

Mick dilinde kalan bir parça tütünü aldı. Cevap verme zahmetine girmedii.

"Hey," dedi Rusty, Rafa'ya. "Bizimle alay edeceğinize yardım edebilirsiniz."

"Size bebek bakıcılığı yapmayacağız."

"Bize birkaç kılıç ödünç verin. Ne yapacağımızı gösterin."

Rafa, Mick'i gösterdi. "O pek eğitilebilir birine benzemiyor."

"Siktir git," dedi Mick.

Rafa ateşin çevresine dizilmiş Mick'in adamlarına baktı. Hepsii onu izliyor, bekliyordu. "Kötü fikir bu."

"Tabii ki kötü fikir." Ses gölgelerin içinden gelmişti. "Ama bu seni geçmişte kötü tercihler yapmaktan hiç alıkoymadı."

Döndüm ve ağaçların arasından iki figürün çıktığını gördüm.

Lanet olsun. Bizi nasıl bulmuşlardı?

CAN ÇIKAR, HUY ÇIKMAZ

Daniel ve Taya. Savaş için giyinip silah kuşanmışlardı. Bizimle dövüşmeye mi gelmişlerdi?

"Ne bok istiyorsunuz?"

Mick, Rafa'ya baktı. "Seninleler mi?"

"Hayır, asla," dedi Rafa. "Yine ne var Daniel?"

Daniel cevap vermedi. Taya gibi, o da Jude'a bakmakla meşguldü. "Bakıyorum da çete tekrar bir araya gelmiş."

Jude katanasıyla ileri çıktı. "Sen kardeşimi bir cehennem yaratığıyla birlikte kafese tikan pisliksin, değil mi?"

"Evet."

"Pek pişman olmuşa benzemiyorsun."

"Ne hissettiğim seni ilgilendirmez." Daniel hafiften nefes nefese kalmış gibiydi.

O zaman gelişlerini sezmediğimi fark ettim. "Tırmandınız mı? Bizi nasıl buldunuz?"

Taya başıyla Simon'ı gösterdi. Geldiğinden beri Simon ondan gözlerini ayırmamıştı.

Simon'a dik dik baktım. "Ona burada olduğumuzu mu söyledin?"

Kaşlarını çattı, aklı karışmıştı.

"Onu suçlama. Ben telefonuna takip cihazı yerleştirdim."

"Ne?" dedi Simon, benim, "benimle dalga mı geçiyor-sun?" dediğim anda.

"Ne bekliyordun?" dedi Taya. "Seninkine koyabilecek değildik. Ve zaten onun kendi güvenliği iindi. Bel ve Leon'un onu bulurlarsa tanıyacıklarını biliyorsun. Gt-recekleri ilk kişi o olurdu."

Simon yutkundu. "Bu doğru mu?"

Taya ateşin benim tarafıma işaret etti. "Yanında gezdir-diğin kişilere bak."

Mya, Ez ve Zak, ben ve Jude'un iki yanında duruyordu. Daniel ve Taya'ya karşı altımız, durum onlar için avantajlı değildi. Öyleyse ya kavgaya gelmemişlerdi ya da karanlık-ta buraya kadar tırmanan tek Refaimler onlar değildi.

"Virginia nerede?" diye sordu Mya, dirseğini tüfeğin namlusuna dayamıştı.

"Debra nerede?" diye karşılık verdi Daniel.

"İşkence görmediği bir yerde."

"Gerçekten insanlara zarar vereceğimizi düşünmüyor-sun, değil mi Mya?"

"Her şey çığırından ıktı Daniel. Beşler'in niyetinin ne olduğunu bilmiyorum artık."

"Biz daha çok geçen yıl Gabe ve Jude'un ne yaptığıy-la ilgileniyoruz." Daha fazla yaklaşmamıştı ama yine de burada olması kendimi iyi hissettirmiyordu; Daniel etrafta olunca işler hiçbir zaman iyi bitmezdi. "Hatırladığını san-mıyorum, değil mi?" diye sordu Jude'a.

"Hayır, ahbap, hatırlamıyorum," dedi Jude. "Ve hatırla-dığım zaman söyleyeceğim en son kişisin."

Daniel'in dudakları belli belirsiz seğirdi. Jude'un yanın-da olalı daha iki dakika olmuştu ama şimdiden sinirlen-mişti.

Rafa koluna düşen kamp ateşinden gelen külleri silkeledi. "Ne istiyorsun?"

"Jude'u kendi gözlerimle görmek istedim," dedi Daniel. "Söylemeliyim ki onu buraya getirmenize şaşırdım. Biraz fazla aşikâr, sizce de öyle değil mi?"

Rafa bana imalı bir şekilde baktı ama uzun sürmedi. Jude'un Daniel'a karşı durmasından çok zevk alıyordu.

"Buna vaktimiz yok," dedim Rafa'ya. "Bu çocukları dağdan indirmemiz gerek, unuttun mu?"

Daniel yine Jude'u izliyordu. "Kim olduğunu hatırlamadığın doğru mu?"

"Kim olduğumu düşünme, ahbap." Jude kılıcının kabzasını döndürdü. "Kız kardeşimin yanına bir dahaki gelişinde olacakları düşün."

"Jude..." Kafesi düşündüm, Daniel'ın hafızama ulaşmak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu. Onun Jude'un yakınında olması beni tekrar o tellerin ardına koymuştu sanki, saf acı gözümün önünden geçti. Yutkunmaya çalıştım. Ağzım kurumuştur.

"Burada biradan başka içecek bir şeyiniz var mı?" diye sordum Rusty'ye.

"Soğutucuya bak." Banyan ağacının altındaki muşambalı alanı gösterdi.

Jude benimle geldi. Soğutucu, spot ışıkları halkasının dışımda kalan masanın arkasındaydı. İki şişe su çıkardım, birini ona verdim. Sırtımız banyan ağacının duvar gibi gövdesine dönük, gözlerimiz de diğerlerindeydi. Rafa ve Daniel ateşin iki tarafından benim, Jude'un ve Rafa'nın solumsuzluğu hakkında atışıyorlardı. Mick ve adamları arkalarına yaslanmış şovu izliyorlardı. Ez, Zak ve Mya onları ve tartışmayı seyreliyorlardı. Diken üstünde.

"Bu aşırı tuhaf, tüm bu kişilerin bizi tanıyor olması," dedi Jude. Karanlıkta ağacın altında kaldık. Rafa'nın ku-

lubesinden beri baş başa olmaya en yakın olduğumuz an buydu. "Bu işler zamanla kolaylaşıyor mu?"

"Hayır, sadece işlerin mantıksızlığına alışıyorsun."

"Off, Gaby, bunlara nasıl katlandın sen?"

"Sadece bir hafta oldu. Ve yardım aldım."

Rafa'ya doğru baktı. Şimdi ateşin Daniel'dan tarafına geçmişti. Her an birbirlerini yumruklamaya başlayabilirlerdi. Doğrusu, o ve Daniel her yerde tartışabilirlerdi. Bizim bu çocukları buradan çıkarmamız lazımdı. Bizim de buradan gitmemiz lazımdı.

"Peki, sen ve Rafa. Bana o kadar da karışık görünmedi."

Rafa'yı izliyordum. Saçları dağınık, bakışları kara ve canlıydı. Aklım bir an için gidiverdi. Onunla da yalnız kalmak istiyordum. Rafa haklıydı; bu aramızdaki her ne ise, şimdi başlıyordu. Geçmiş hakkında cevaplar istiyordum. Ama bunu da istiyordum. "Bazı... meseleler var."

Daniel ateşin karşısından Rafa'ya dik dik bakıyordu. Şoke olmuş gibiydi. Ne kaçırmıştım?

"Beni duyduğun," dedi Rafa. "Ritim Sarayı'nı temizledik. Paralı iş. Gabe de bizimleydi."

"Evet," dedi Mya, "Gerçekten bu işleri doğuştan biliyormuş gibiydi."

Of kahretsin.

"Taya'nın haberi vardı." Rafa ona gülümsedi.

Taya, Daniel'ın gözlerine bakamıyordu. "Bazı durumlar—"

"Burada olmaz." Daniel sözünü kesti. Benim olduğum yöne baktı ama karanlıkta beni görebilip göremediğinden emin olamadım. "Bu alçakça bir hamle Rafa, senin için bile." Kelimeler ağzından yavaş, öfkeli bir tonla çıktı. Rafa'nın yakınında olmaya katlanamıyormuş gibi aralarına mesafe koydu. "Gabe kim olduğunu hatırladığında seni parça parça edecek."

“Pisliğin tekisin,” dedi Taya, Rafa’ya.

Rafa güldü. “Neye bu kadar bozuldun? Nihayet kendi adına düşündüğüne mi, yoksa yakalandığına mı?”

İkisinin de sırtları kapkara ormana dönüktü. Birbirleriyle o kadar meşgullerdi ki bizi unutmuşlardı. Rafa gerçekten gardını düşürmemeliydi ki...

Yer, altımdan yarılp gitmiş gibi birden karnım hopladı.

Sonra Rafa’nın tüm vücudu irkildi ve karnından bir kılıç çıktı.

HAYIR...

Her şey bir anda oldu.

Rafa yönünü kaybetmiş gibi etrafına, Jude’la benim ateşin yanından ayrılmadan önce durduğumuz yere baktı. Bizi orada bulamayınca yüzü değişti. Taya dizüstü çöktü; omzuna bir bıçak saplanmıştı.

Arkalarında Kapı Bekçisi iblisler duruyordu. Gözleri alev alevdi. Sayamayacağım kadar çoktular. Bir kolunun yerinde tahta olan bir zebaniyi zar zor fark ettim.

Çığlık atmak istiyordum. Atamazdım.

Jude beni fiçinin arkasına sürükledi ama onu ittim; görmem lazımdı.

Kılıçlar, Rafa ve Taya’dan yıldırım hızıyla çekilip çıkarıldı ve onlar tepki veremeden sapları başlarına vuruldu.

“Hayır...” Ez bağırmasını bitirmeden yer değiştirdi. O ve Zak aynı anda ateşin diğer tarafında ortaya çıktılar.

Boşluktan başka bir şey bulamadılar.

Karanlık gök kubbe tepemden bastırıyor gibiydi. Su yolunun duvarları üzerime geliyordu. Hiçbir şey odaklı değildi. Ne ateş. Ne de kamp alanında mücadele veren figürler. İnsanlar bağırıyordu. Kelimeleri seçmiyordum.

Rafa ve Taya gitmişlerdi.

Rafa. Gitti.

Biri beni sarsıyordu. Jude. Ne dediğini anlayamıyordum. Beni karanlığın daha içlerine sürükledi. Yere itti. Parmaklarım kalın demirlere tutundu. Hayır, bir dakika. Tuttuğum şey sert, canlıydı. Banyan ağacının sarkan kökleri.

Jude konuştu: "Her yerdeler." Kelimeleri geldiği gibi gitti.

Silah patlaması. Çığlıklar. Çarpışan kılıçlar.

Rafa gitmişti.

"Gaby. Gabe." Jude beni tekrar sarstı. Yüzü dalgalanıp tekrar odaklandı. Kampın spot ışıklarının altında solgun görünüyordu. "Bunlar iblisler mi?"

Başımı salladım. Bacaklarımı hissedemiyordum. Oturuyor muydum? Evet. Parmaklarımı nemli toprağa batırdım.

Arkamızda bir hareketlenme oldu.

Jude aceleyle benimle gelen şeyin arasına girdi.

"Gitmek zorundayız." Daniel'dı. Kulağı kaniyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Ses tonum düzdü. "Onları buraya sen mi getirdin?"

Gözlerine baktım. O yapmamıştı.

Ez, Zak ve Mya ortaya çıktılar, neredeyse onun tepesine iniyorlardı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Ez bizi görünce. Nefes nefeseydi, muhtemelen ağlamıştı.

Yine silahlar patladı.

"O nerede?" Ses yüksek, buğulu ve öfkeliydi. Sadece bir iblise ait olabilirdi. Kapı Bekçileri hâlâ buradaydı. Her şey gözümde tekrar netleşti: ağaçlar, sert ışıklar, su damlayan kaya duvarlar, Ez'in gözlerinin altındaki ıslaklık. Çığlıklar.

"Gitmek zorundayız." Daniel'm sesi telaşlıydı. "Şimdi." Jude'a doğru eğildi.

"Dokunma ona," diye tısladım.

"Gabe, beni dinle." Daniel kolumdan tuttu, parmakları

tenime battı. "Şu an bizi koruyabilecek tek kişi Nathaniel."

"Sana güvenmiyorum." Onu itekleyip Ez'e uzandım.

"Bizi sen götürür müsün?"

Ellerimi tuttu. "Tapınak'a mı?"

"O nerede?" diye bağırdı iblis.

"Lütfen," dedim Ez'e. "Bizi ayırmayın."

Mya sürünerek yaklaştı. "Evet, evet, hadi. Papazlar Meclisi işimizi görür."

Parmaklarımı Jude'unkilerin arasından geçirdim. Kemiklerimi kırarcasına tuttu.

Yine karnıma ağırı girdi.

Daha önce görmediğim bir iblis kampın ortasında ortaya çıktı. Bel'den daha uzundu, yüzünde derin yara izleri vardı. Gözleri diğerlerinininkiler gibi alev saçıyordu ama uzun saçları simsiyahtı. Uzun siyah tırnakları yırtıcı kuş pençelerini andırıyordu. Elinde kandan parlayan, Orta Çağ'dan kalma bir kılıç vardı.

Ateşli gözler üzerime kitlendiğinde Ez elimi daha sıkı tuttu. Karanlıkta bile beni görebiliyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ortadan kayboldu.

Turuncu bir ışık gördüm, yüzümde sıcak bir nefes hissettim ama tam bir çılglık koparırken hiçliğe doğru çekili-verdim.

EVİM EVİM, GÜZEL EVİM

Hareket edişimiz bittiğinde Jude'un eli hâlâ elimdeydi. Birkaç saniyeliğine, yeterliydi.

"Nathaniel'i çağırın." Daniel her kime emir veriyorduy-
sa, ben gözlerimi açamadan gitmişti.

Açtığımda, yüksek kemerleri, beyaz mermer sütunları,
soluk taş zemini hayal meyal fark ettim. Asırlık toz ve ıslak
kireç kokusu. Ve soğuk, soğuk hava.

"Gaby... titriyorsun." Ez kolunu etrafıma dolamıştı.
Beni, bir mermer duvar boyunca uzanan kilise sıraların-
dan birine götürdü. Ağır çerçeveli kemerli pencerelerden
içeri loş bir ışık giriyordu. Buradaki beyaz, bizim geldiğimiz
yerden çok farklıydı. Saatin kaç olduğunu hiç bilmiyordum.
Önemi de yoktu.

"Rafa." Adı, zımpara kâğıdının üzerine sürtmüşüm çıktı.

"Rafa yaşıyor, Gaby." Ez ve Jude iki yanımda oturuyor-
lardı. "Zarael onları öldürmek isteseydi, gözümüzün önün-
de kafalarını koparırdı."

Gözlerimi kapadım, kılıcın keskin ucunun Rafa'nın kar-
nından çıkışını, gözleriyle karanlıkta beni aramasını gör-
düm.

"Senin için geldiler," dedi Daniel. "Ya da seninle takas
edebilecekleri rehinelere almak için. Bu da sadece hayattalar-
sa işe yarar." Sesi sakin, odaklıydı ama gözlerindeki endişe-
yi saklayamıyordu.

Jude yaklaştı, omuzlarımız değdi. İkimiz de konuşmuyorduk.

Rafa yaşıyordu. Ama şimdi demir odaya hapsedilecekti. Zarael, Refaim'i orada hapsedemeyecek olsa saldırmazdı. Tanrı bilir, ona ve Taya'ya ne yapacaklardı. Rafa'nın kendisini duvara atışı gözümün önünden gitmiyordu...

Mya, Papazlar Meclisi'nin toplantı odasının ortasında ortaya çıktı, yere iki adam bırakıp tekrar yok oldu. Biri Simon'dı. İnledi, yerde döndü ve kustu. Yanında Rusty vardı, el ve ayaklarının üzerinde geri geri gitti, bakışları deliye dönmüştü. Tişörtü kandan sıırsıklamdı ve derin derin nefesler alıyordu.

Zak, Mick ve Joffa'yla ortaya çıkıp sessiz odaya acı ve gürültü getirdi. Joffa bağıırıyordu; kot pantolonu yanıyordu.

Ez onun yanına gitti, avuçlarıyla bacaklarına vurarak ona sakinleşmesini söyledi. Mick öğürdü; ya yer değiştirmeden dolayıydı ya da Joffa'nın yanan etinin kokusundan.

"Sağlık ekiplerini çağırın," diye emretti Daniel. Odanın arka tarafında karanlıkta bir hareketlenme oldu. Kapılar açılıp kapandı.

"Bunu akan suyun altına götürmem lazım," dedi Ez. Bir saniye sonra ikisi de yok olmuştu.

Mya ve Zak birbirlerinden yarım saniye farklı gelip yine birilerini getirdiler. Woosha da aralarındaydı. Kan ve barut kokusu da öyle.

"Bu kadar," dedi Mya ortaya.

"Ne demek istiyorsun?" Simon çömelip oturmuştu, yüzü alacalı bulacalıydı.

"Başka hayatta kalan yok."

Simon başını eğdi. Onun üzerinde, karşı duvarda devasa bir yağlı boya tablo asılıydı; yumuşak kırmızılar ve kahverengiler içinde kaotik bir savaş sahnesi, ışıl ışıl savaşçı

melekler kara kanatlı güçlü kuvvetli iblisleri kesip biçiyorlardı. Midem bulandı. Jude'a yaslandım.

"Bizi nasıl buldular?"

Daniel önümüzde volta atıyordu. Gözleri uzaklardaydı. "İzimizi sürememeleri lazımdı."

Sözlerinin bulanık aklıma nüfuz etmesi birkaç saniye aldı. Ve sonra anladım: Maggie'yi geri aldığımız gece dağda bir zebani Taya'yı ısırmişti, sonrasında benim darbemle bir kolunun yarısını kaybeden bir zebani.

"Cehennem canavarı..."

"Ne?" dedi Jude. "Gab?"

Demek ki hâlâ Taya'nın tadını unutmamıştı.

"Bunu nasıl düşünemedin?" Yüksek sesle konuştuğumun, sesimin tiz çıktığının farkındaydım. Kapı Bekçileri'nin yapması gereken tek şey Taya'nın Pan Beach'e gelmesini beklemek ve sonra da bu gece kasabadan ayrılınca o canavara kokusunu takip ettirmek olmuştı. Rafa'nın bana Pan Beach'in güvenli olmadığını söylediği aklıma geldi.

"O dört gün önceydi." Daniel'in sesi şimdi kasvetliydi. "Bizi üç günden fazla hiç takip etmemişlerdi."

Bugün erken vakitlerde çiftlik evine geldiğimizi de böyle anlamışlardı. O zebani, mısır tarlasında Taya'nın kokusunu yakalamış olmalıydı.

Mermer sütunların ilerisindeki ağır kapılar açıldı ve kahverengi urbalı adamlar ellerinde sedyeler ve üzerlerine beyaz haç işlenmiş siyah deri çantalarla içeri akın ettiler. Saçları kazınmış, yüzleri sakindi. Yerdeki adamların çevresini sarıp hiç konuşmadan yaralarını kontrol ettiler.

"Ne ayak ya..." dedi Mick rahatsız edici bir sesle, keşişlerden biri yanına çömelince.

"Keşişlerle konuşma," dedi Zak.

"Onları nereye götürüyorlar?" Titrememe engel olamı-

yordum. Soğuktan da olabilirdi şoktan da. Ya da her ikisinden.

“Revire,” dedi Daniel.

Steril beyaz duvarlar ve kör edici ağır bir an gözümün önüne geldi.

“Eğitimli tıbbi personelimiz var. Emin ellerdeler.”

“Peki ya sonra?”

“Sonrası Beşler Konseyi’nin bileceği iş.”

Bir keşiş daha elinde üst üste battaniyelerle içeri girdi. Jude onu odanın ortasında karşıladı. Keşiş şoke olmuş bir halde ona bakıp kaldı ve sonra iki tane battaniye almasına müsaade etti.

Jude bir tanesini benim sırtıma sarıp diğerini kendisine aldı. Yün battaniye tütsü ve yasemin kokuyordu. Yatıştırıcı etkisi olması lazımdı. Ama olmuyordu.

Sonra tenim karıncalanmaya başladı. Jude anlam veremeyerek ellerine baktı.

Kapılar tekrar kapandı ve Nathaniel toplantı salonuna girdi. Soğuk bakışları benim üzerimde gezindi. Sonra Jude’u gördü. Göğsü iki kez inip kalktı. Jude ayağa kalktı, battaniyeleri kayıp yere düştü.

Jude düşmüş melege bakıp kaldı. Ne bekliyordu? Bizden çok da büyük görünmeyen birini mi? Sıradan bir sırt çantalı ama daha iyi giyimli ve bu dünyaya ait olmayan gözlere sahip olabilecek birini mi?

Nathaniel geniş salonu baştanbaşa geçti ama bize varmadan durdu. Bir Jude’a, bir bana, sonra tekrar Jude’a baktı.

“Kapı Bekçileri bize pusu kurdu,” dedi Daniel. “Rafa ve Taya’yı aldılar.”

“Ölü mü, canlı mı?” Nathaniel sakindi. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Ona haykırmak, bizim kadar dehşete kapılana kadar onu tokatlamak istiyordum.

"Kötü yaralandılar ama hâla hayattalar. Zarael oradaydı."

Nathaniel başını salladı. "Konseyi topla." Dışlanmışlar'a döndü. "Mya, Zachariah. Halkınızı toplayın ve eve gelin. Gabriella, kayıp Refaim'i buraya çağır."

Ah Tanrım, Jason ve Maggie.

Woosha, keşiş onu sedyeye kaldırırken inliyordu. Omzu çıkmıştı ve elindeki sargı kandan kapkara olmuştu. Tüm parmaklarının yerinde olduğundan emin değildim. Simon yerden kalkmış, dışarı çıkarılıyordu. Çıkarken, başını çevirip güven istercesine bana baktı. Bende de hiç kalmamıştı ki.

Mick, Rusty'nin ayağa kalkmasına yardım ederken beni buldu. "Sizi lanet olası insanlar..." Bir keşiş onu kapıya doğru yöneltmeye çalıştı ama Mick solgun eli itti. "Kendim yürüyebilirim." Bir adım attı ve bacakları birbirine dolandı. Rusty onu dizüstü yere düşmeden tuttu.

"Hadi," dedi Rusty. "Çocuklarla birlikte kalmalıyız." Dönerken benimle göz göze geldi. "Senin adam hayatımda gördüğüm en sağlam herif. O uyuz itlerin elinden sağ kurtulabilecek biri varsa, odur."

Ez tekrar göründü, yorgun ve tükenmişti. Nathaniel'e başını salladı ama konuşmadı.

Mya aralarına girdi.

"Senin korumana ihtiyacımız yok Nathaniel," dedi. "Zarael bizim güvenli evlerimizi bulmak şöyle dursun, yakınından bile geçmedi ve on yıl boyunca senden saklanmayı başardık."

Nathaniel pasif kaldı. "Zarael, bilgi almak için Rafael ve Taya'ya işkence edecektir. Birinin ya da her ikisinin birden pes etme olasılığına karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim düşünmeden.

Herkes bana döndü. "Rafa çok güçlü, Taya da çok sa-

dık. Bunu siz de biliyorsunuz." Sesimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. "Bir şey yapmalısın, Nathaniel. Nerede olduklarını biliyoruz; seni hemen şimdi oraya götürürebiliriz."

"Ben yenilmez değilim, Gabriella."

"Yeterli sayıda kişiyle o çiftlik evini basarsak, Rafa ve Taya'yı bir alabili —"

"Gabriella."

Durdum, gözlerimi sildim. Ağladığımı fark etmemiştim.

"Yüz kırk yıldır ilk kez Zarael'in nerede olduğunu tam olarak biliyoruz. Belki de sürüsünün tamamının ilk kez aynı yerde bulunuyordur. Bir daha böyle bir fırsat elde edemeyebiliriz..."

"Az önce işkence görececeklerini söyledin!" Sesim asırlık duvarlardan yankılandı. "Rafa'ya kızgın olduğunu biliyorum ama," sesim titriyordu "ya Taya?"

"İkisine de asla kavrayamayacağın kadar çok değer veriyorum. Ama acele eder ve başarısız olursak, Zarael onları öldürür. Saldırı titizlikle planlanmalı. Tek bir şansımız olacak."

"Her zamanki gibi." Kemerler Mya'nın tepesinde ürkütücü bir şekilde dikiliyordu. Burada çok daha küçük görünüyordu. "Sen ve Beşler bir savaş planı hazırlarken burada ellerimiz bağlı oturamayız. Bunun ne kadar uzun süreceğini biliyorum. Gerekirse kendi başımıza gideriz."

Ayağa kalktım, titriyordum. "Ben varım."

"Ben de," dedi Jude.

Nathaniel'in gözleri parladı. Sinirlenmişti. Nihayet.

"Tedbirsiz bir şeyler yapmadan önce diğerlerini buraya getirin."

"Neden?" diye sordu Mya.

"Çünkü şu an hepiniz için tek güvenli yer burası."

"Burası herhangi bir yerden daha güvenli değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Mya..."

"Bizi manipüle etmeyi bırak! Hiçbir şey öğrenmemişsin..."

"Tapınak korunuyor."

Mya afalladı. "Ne?"

"Buraya bu adın verilmesinin bir nedeni var," dedi Nathaniel. "İblisler buraya giremez."

Toplantı odası birkaç saniyeliğine sessizliğe gömüldü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Zak, Mya'nın yanına geçti.

"İblislere karşı korunmanın yolları var."

Göğüs kafesimin altında bir fırtına koptu. "Demiri biliyordun, değil mi?"

Nathaniel yanıt vermeyince Daniel'a baktım. Bir saniyeliğine maskesi kayıp düştü ve şaşkınlığını gördüm. Bu onun için de yeni bir haberd.

"Nathaniel." Ses burada tuhaf bir şekilde hareket ediyordu; uzuyor, yankılanıyordu.

"Doğru, Gabriella." Nathaniel sadece bana bakıyor, diğerlerinden kaçınıyordu. Daniel'dan bile. "Melekler Konseyi'nin iblis istilasını engellemek için metalleri kut-sama yöntemi hakkında her zaman bilgisi vardı. Bugüne kadar, benzer bir odanın Refaim'in hareketini engellemek için de kullanılabileceğinin farkında değildim. Iowa'lı Virginia'yı sorgulamaya henüz başladık ama sanıyoruz ki onun tuzağı da o tür güçleri ve tılsımları kullanıyor. O ve ailesinin bunları nereden bildiğini hâlâ anlamıyorum."

"Ama Daniel, Virginia'nın üzerindeki tılsımdan haberdardı."

Dışarıda çan çalmaya başladı. Bir kez. İki kez. Dokuzdan sonrasını sayamadım.

Mya yankının dinmesini bekledi. "Bunca yıl bunu sakladın ve şimdi de sana güvenmemizi mi istiyorsun?"

"Bu ayrılık fazla uzun sürdü, Mya. Bizi zayıf düşürdü. Diğerlerini buraya çağır."

"Misafir olarak mı, düşman olarak mı?"

Nathaniel, soruya içerlemiş gibi yüzünü astı.

"Refaim olarak. Burası hepiniz için var. Geçmişte olanların hiçbiri bunu değiştiremez."

Mya, Jude'a döndü. "Bunu duydun mu? Lanet olsun, keşke hatırlasaydın. Şu an sen, sen olsan gerçekten çok iyi olurdu." Sesinde yılgınlıktan fazlası vardı. Özlem de vardı.

Jude bir süre düşündü. "Nathaniel."

"Evet, Judah."

"Adım Jude."

"Ben sana verdiğim ismi tercih ediyorum."

Jude dik durdu. Kendine geldi. "Ben Jude'u tercih ediyorum." Nefes aldı. "Bunu tartışmak için zamana ihtiyacımız var."

"Hayır." Konuşan Daniel'di. "Bu üçü, seni ve Gabriella'yı kendileriyle birlikte gitmeye ikna edecekler."

"Daniel," dedi Ez bıkkın bir şekilde. "Bu bir oyun değil. Jude haklı. Bunu siz tepemize binmeden konuşmamız gerek."

Nathaniel, Ez'i inceledikten sonra başıyla onayladı. "Mantıksız bir istek değil, Esther. Kısa süre içinde döneceğiz."

Daniel karşı çıkmak istiyorsa benziyordu ama çıkmadı. O ve Nathaniel birbirleriyle konuşmadan odadan çıktılar. Kapı taşa sürtünerek kapandı, mandal oturdu.

"Cidden burada kalacağımızı düşünüyor olamaz," dedi Mya, Ez'e.

Ez gözlerini ovuşturdu. "Bir planın var mı?"

"Buradaki herkesten daha çabuk bir plan düşünürüm."

"Mya," dedi Zak. "Soruya cevap ver."

Gözlerini kaçırdı. "Henüz yok."

Jude taşların üzerindeki kan ve kusmuk kalıntılarının etrafından dolanarak odanın ortasına yürüdü. Başının üzerindeki işlemeli ahşap kemerlere bakmak için boynunu geri yatırdı.

"Sence ne yapmalıyız Gaby?"

Sert sıraya yaslandım. Aklımı bir şey bilebilecek kadar yatıştıramıyordum. Rafa'nın görüntüleri birbirine giriyordu: Kampta iblislerle dövüşürken... Kumsalda önümden koşarken... Rick'in yerinde elinde biralarla kalabalığın içinden geçerken... Yatağında beni soyarken... Dudakları tenimdeyken. Ve sonra, Kapı Bekçileri onu alıp götürmeden önceki o son, korkunç an. Kılıç. Kan. Yüzündeki o bakış.

Sonra Jude'un kolları beni sarıp kendine çekti. Deniz ve odun dumanı kokusunu içime çektim, sırtıma sardığı battaniyeye yüzümü gömdüm.

"Ne yapmak istediğini söyle bana," diye fısıldadı.

"Burada kalıyoruz," diye geveledim battaniyeye doğru. Sonra başımı kaldırıp daha güçlü bir sesle tekrar söyledim. "Şimdilik burada kalıyoruz."

"Çok şaşırdım." Mya'nın sesi öfkeliydi. "Nathaniel'e itaat etmek istiyorsun."

Jude'dan ayrılıp kendi başıma dik oturabilecek gücü topladım. "Ben Rafa ve Taya'yı geri almak istiyorum."

"Bunu hepimiz istiyoruz."

"Öyleyse aklını kullan. Ne kadar çok kılıcımız olursa başarma şansımız da o kadar çok olur, özellikle de Nathaniel bizimle birlikte savaşırsa."

"Gabe haklı," dedi Zak. "Önce herkesi buraya getirelim. Sonra bir plan yapalım."

Mya gözlerini kapattı; bir şeylerle cebelleşiyor gibiydi.

Nihayet bıkkınlıkla ofladı, telefonunu çıkardı ve odanın diğer tarafına gitti. Atkuyruğu saçı ensesinde sağa sola sallanırken Refaim damgasının üzerindeki Kelt haçı dövmesini tekrar gördüm.

"Jones..." dediğini duydum.

Jude eğilip yaklaştı. "Rafa'yı geri alacağız."

Nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu? Ben şu an odanın öte tarafına geçebileceğimden bile emin değildim. Karanlık beni çeğiştiriyordu.

Duvardaki tabloyu seyre koyuldum. Kollar ve kılıçlar, karanlık ve aydınlık, kan ve haleler birbirine geçmişti. Ama şimdi daha çok ayrıntıyı fark ediyordum. Meleklerin hepsi muzaffer olmamıştı; bazıları yıkık dökük korint sütunları arasında parçalanmış kanatları, iblislerce doğranmış ve etraflarına saçılmış uzuvlarıyla birlikte kanlar içerisinde yatıyorlardı. Nathaniel böyle bir tabloyu neden burada istemişti ki? Zaferin ancak acı çekerek kazanıldığını hatırlatmak için mi?

Bakışlarımı resimden çektim, Ez ve Zak'ın birlikte odanın ortasında dikildiklerini gördüm.

"Siz ikiniz hâlâ bizimle misiniz?" diye sordu Ez.

Jude ve birbirimize baktıktan sonra başlarımızı salladık.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi. "Sanırım geriye söylenecek tek bir şey kalıyor..." Kollarını açtı, gözleri hüznölü ve bitkindi. "Eve hoşgeldiniz."

TEŞEKKÜR NOTU

Bir serinin ikinci kitabını yazmak, özellikle de baş kahramanları Gaby ve Rafa olunca, kesinlikle eğlenceliydi ama zorlukları yok değildi. Neyse ki, editörüm Alison Arnold süreç boyunca yine yanımdaydı. Bunu daha önce de duyduğumu biliyorum Ali ama seninle birlikte bu kitaplar üzerinde çalışmayı seviyorum. Teşekkürler. Her şey için.

Text Yayıncılık'taki takımın diğer üyelerine devam eden destekleri ve Refaim serisine gösterdikleri şevk için kocaman teşekkürler. Özellikle de yayımcı Stephanie Stepan'a (seni şimdiden özledim) ve telif hakları menajeri Anne Beilby'e (Çalışmalarını çok beğeniyorum).

Her ihtiyaç duyduğumda yanımda olan temsilcim Lyn Tranter'a ve muhteşem desteğinden dolayı Lutyens & Rubinstein Edebiyat Ajansı'ndaki Jane Finigan'a.

Birleşik Krallık'taki Orion/Indigo Books takımına, özellikle de editörüm Jenny Glenross ve genel yayın yönetmeni Nina Douglas'a teşekkür ediyorum. Yakında Refaim'i Kuzey Amerika'ya resmi olarak tanıtacak olan Kanada'daki Tundra Books takımına da ayrıca teşekkürler.

Sis'in bir kısmı Queensland Yazarlar Merkezi'nin tavşan deliği olan üç günlük yazma çılgınlığının açılışında yazıldı. Milli Roman Yazma Ayı ile birlikte orada ilk taslak motivasyonu için harikulade bir başlangıç oldu. İlk taslak demişken, test okuyucularına, özellikle de Rebecca Cram

(Place) ve Michelle Reid'e teşekkürler. Ve eski, yeni yazar arkadaşlarım; arkadaşlığınız, tavsiyeleriniz ve ilhamınız için teşekkürler.

İkinci bölümdeki çılgın bungee jumping atlayışını gerçekten yapmış olan ve araştırma için Facebook videosunu kullandığım yeğenim Kelly Minerds'a teşekkür ederim (Benim teleferikten atlayacağım yoktu kesinlikle).

Harika arkadaşlarıma ve aileme: Biraz dalgın olduğum zamanlarda bana verdiğiniz destek ve gösterdiğiniz anlayış için teşekkür ederim. Muhtemelen ya kılıç dövüşleri ya da öpüşme sahnelerini düşünüyorumdur. Ya da yemek.

Ve Murray... ne diyebilirim ki? Bu macerada birlikteyiz. Seni seviyorum.

Son olarak da Gölgeleler'e kucağını açan tüm okuyuculara, bloggerlara, yorumculara, kütüphanecilere ve kitap satıcılarına... Umarım bu ikinci kısımdan zevk alırsınız.